

1922.

SIJEČANJ

Društveni mir.

Opća nakana za siječanj, blagoslovena od Sv. O. pape.

Rat prestade g. 1918. To se dogodi po Božjoj volji, pred kojom se i „stupovi nebeski tresu i drhću od prijetnje njegove“ (Job 26, 11). Kraj je lijevanju krvi na tlu „nesretne Europe“, da tako — po riječima pape Benedikta XV. 1 dec. 1918 — „odahne rod ljudski od duge tjeskobe i žalosti.“ I odahnu, ali za kratko. Iza puščanih i topovskih bojeva pojavi se drugo rvanje: u društvenim odnošajima. Već je rat podjario razne ljudske strasti, osobito okrutnost na bojnom polju i luhvarstvo iza šančeva. I ta zla poplavile gradove i sela, te stubokom uzdrmaše i obiteljsko ognjište. Međutim od g. 1918. do danas visoka politika kroji nove granice stariim i novim državama, a sve u ime „mировне скупштине“ u Parizu, dok mala politika raznih stranaka udara u talambase i pjeva narodima o „novom svjetskom miru i o sretnim vremenima mlade slobode.“ I danas iza tri godine mirovnog rada skupoča, društvena bijeda veća je nego li za svjetskog požara, i nitko ne zna, kada će sve to svršiti. Nikada ljudi nijesu osjećali veću potrebu „pravog mira“ kao sada. Uzalud dakle političari „tolika i tako velika zla nazivaju miron“ (Mudr. 14, 22). Danas se ispunja Zaharijina riječ: „I tužit će zemlja, svaka porodica napose“ (12, 17); razlog pak nalazimo kod Ezehijela: „Zato, zato što prevariše narod moj govoreći: mir je, a mira ne bijaše; i jedan ozida zid, a drugi ga namaza krečem nevaljalim. Reci onima, što mažu nevaljalim krečem, da će pasti; doći će silan dažd, i vi, kamenje velikoga grada, past ćete i oluja će razvaliti. I gle, kad padne zid, ne će li vam se reći: Gdje je kreč, kojim mazaste? Zato ovako veli Gospod Bog: Razvalit će olujom u gnjevu svom i silan će dažd doći u gnjevu mom i kamenje velikoga grada u jarosti mojoj da potre“ (13, 10 — 13).

Zaista krečem lijepih riječi o nekršćanskom bratstvu hoće da ljude umire „usrećitelji“ na sveučilišnim stolicama i čuvari izbornih žara. Slično rade i oni, koji hoće da umire nezadovoljne mase novim zakonima o socijalnoj i agrarnoj reformi, — a bez Božje pravednosti. „Kreč“ je i govor o sto većoj izobrazbi i napretku bez vjere. „Kreč“ je sve to, koji će pasti skupi sa zidom društvene zgrade, a mjesto vojničkog rata čeka nas društveno klanje: revolucija. Taj je svetski rat buknuo, jer je tlo bilo pripravljeno; slično će se dogoditi i s revolucijom, jer su popucale veze

između naroda, države i države, staleža i staleža, čak i kod članova iste obitelji. Jaz, koji je puknuo u društvenom poretku, ne mogu da zatrپaju ni svjetski mudraci ni državne vojske. Tu se obistinjuje vječna prijetnja: „Ako Gospod ne gradi doma, uzalud se muče, koji ga grade; ako Gospod ne čuva grada, uzalud ne spava stražar“ (Ps. 126, 1). Tu se valja обратити Bogu i živjeti po njegovim zapovijedima. Bog treba da zavlada ljudskim glavama i srcima, obiteljima, staležima, državama i narodima, jer samo On može da nas spasi pred rasulom i neizbjеživom propašću.

Natrag Kristu!

Stoga se moramo vratiti Kristu; on će nam jedini dati „mir, što nam ga svijet ne može dati“ (Iv. 14, 27). Kako? Zavolimo Isusovu pravednost i ljubav, i njih se čvrsto držimo!

Što je pravednost? Krjepost, po kojoj dajemo svakome svoje. O tome nas Krist uči: „Sve, što hoćete da čine vama ljudi, činite i vi njima; jer to je zakon i proroci“ (Mat. 7, 12). Za božanskim Učiteljem ide i Crkva. Leon XIII. na dugo razlaže u svojoj okružnici „Rerum novarum“ (15. V. 1891), kako Crkva to čini, pa dozivlje u pamet i radnicima, neka se čuvaju sile, a bogatašima, neka poštuju radnika, i neka se pobrinu za pravednu plaću, e se ne bi Bog potužio: „Gle, plaća vaših poslenika više, a vika njihova dopire do ušiju Gospoda Sabaota“ (Jak. 5, 4). Osobito suci i uopće državnici treba da paze na pravednost; jer ona „uzdiže narod“ (Priče 14, 34), a bez nje se ruše kraljestva i narodi. Tko pak da nas uči pravednosti? Tko drugi, ako ne katolička Crkva, kojoj je Bog povjerio vjeru i učinio je „stupom istine“ (Tim. 3, 15). Stoga slušajmo glas proroka Joela, koji veli: „Radujte se, sinovi Sionski, i veselite se u Gospodinu, Bogu svome, jer vam dade učitelja pravednosti“ (2, 23). No tako se ne mogu radovati oni, koji su daleko od svete Crkve i nauke Kristove. Ta ni dvojica se bezbožnih mudraca ili protukršćanskih državnika ne slažu u tome, u čemu je i gdje je pravednost; oni „sjede u tami i u sjeni smrtnoj“ (Ps. 106, 10). Što je pravednost u njihovim rukama, dovoljno pokazaše boljševici u Rusiji i Madžarskoj, bezvjerci i komunisti u Francuskoj i Čehoslovačkoj.

Na kršćanskoj se pravednosti temelji i prava sloboda. Kardinal Gibbons (Vidi Kalendar Srca Isusova 1922, str. 85) iznosi činjenice i zaključuje ovako: „Crkva je katolička oduvijek bila gorljiva zatočница i braniteljica kako vjerske, tako i građanske slobode.“ Dok ljudi bez kršćanskih načela poznaju slobodu tek za same sebe i za svoje pristaše, a druge progone čak u njezino ime. Tako je bilo za francuske revolucije, pa drukčije nije ni sada u zemljama, gdje su bezvjerci na vlasti. Tko dakle hoće pravu slobodu i pravednost za svakoga, on treba da se povrati Kristu.

Jednako treba da učinimo, ako promotrimo i vez ljubavi, koji bi imao da spoji sve ljude kao članove velike Božje obitelji na zemlji. Tu nas opet Krist uči: „Novu vam zapovijest dajem, da ljubite jedan drugoga, kao što ja vas ljubih, da se i vi ljubite među sobom. Po tom će svi spoznati, da ste moji učenici.“ (Iv. 13, 34—5). Zato i sv. Pavao piše prvim kršćanima, da kod njih „nema Grka ni Židova, obrezanja ni neobrezanja, divljaka ni Skita, roba ni slobodnjaka, nego sve i u svemu Krist“ (Kološ. 3, 11). Sv. Ivan pak opominje: „Ljubezni! Da ljubimo jedan

drugoga, jer je ljubav od Boga" (1 Iv. 4, 7) i to ne samo riječima, nego „djelom i istinom“ (3, 18). Pa i Crkva nas potiče preko Leona XIII. u navedenoj okružnici, neka svoja dobra nutarnja i vanjska upotrebimo na usavršenje svoje i tude „kao poslužnici Božje providnosti.“ Može li pak ovako nesebično i požrtvovno ljubiti protukršćanin, koliko se on hvastao svojom izobrazbom i napretkom? Prošli rat pokazao nam je i previše, što je to „sebičnost“ i „osobni interes,“ a s ove sebičnosti ili sukoba narodnih interesa na žalost skapavaju i danas tisuće nevine djece i siročadi. Ljubav bez Krista kratke je trajnosti, i stoga ne može da uništi jaz, koji je puknuo izmeđ raznih narodnosti i pojedinih staleža; amo tamo za čas zaspse se taj jaz, da opet domala jače zine. Vidimo naime, kako zlo iza rata raste, a pristaše nekršćanskih načela sve više idu putem skrajnosti. Potpunog i savršenog sklada i mira nije nikada bilo u ljudi kod njihove sklonosti na zlo; no takov jaz, kao što je sada, nikada još nije bio, kada se mnoge države i čitave stranke udaljile od Krista, pošto su ga jednom priznavali i isповijedali. Stari narodi rimski i grčki uza svu naobrazbu izginaše, pak ne će biti drugčije ni sadašnjemu naraštaju, ako se ne vratí Kristu. Tek kršćanski narodi ne ginu, dokle se drže Božanskog Učitelja i njegove pravednosti i ljubavi.

Prionimo dakle uz Krista; vratimo se k njemu kao sin rasipni! tražimo „najprije kraljestvo Božje“ (Mat. 6, 33) i nadoći će brzo društveni mir. Opaki ljudi viču i danas: „Ne ćemo da ovaj nad nama vlada“ (Luk. 19, 14), zato dobri neka se sjete opomene Pavlove: „Treba da On vlada“ (I Kor. 15, 25) i neka jednako mole Boga: „Dodi kraljestvo tvoje!“ (Mat. 6, 10). Ta blago nama, ako „je Bog Gospodin naš“ (Ps. 143, 15).

Obnovimo dakle duh svoj u pravednosti i nesebičnoj ljubavi Isusovoj! Pokažimo to što prije prema članovima svoje obitelji i istog staleža, onda spram sluga i podložnika, spram drugih narodnosti: riječ u jednu: spram svakoga, jer „kojigod ne tvori pravde, nije od Boga, a tako i koji ne ljubi svoga brata“ (1 Iv. 3, 10). — Molimo Isusa, neka nas uzme pod svoje okrilje te ne odbijemo njegovo kraljestvo kao stanovnici Jerusolimski, za koje reče, da ih je želio okupiti kao kvočka pilice svoje (Mat. 23, 37). Molimo se s Crkvom Srcu Isusovu: „Udijeli svima narodima mir i red; učini, da s obadva stožera zemlje jedan odliježe glas: Budi hvala Božanskom Srcu, po kojem nam je stečeno spasenje: njemu slava i čast u vijeke.“

A. Alfrević D. I.

Kočijaš — ali ne kune.

Idem jednog dana sa Šalate prema Vlaškoj ulici u Zagrebu. Preda mnom ide kočijaš s kolima i nešto vozi. Bilo je 10—14 vreća cementa. Konji su jaki, ali teško ide, jer je uz brijeđ. Konji stanu, a kočijaš ih počne taptati po vratu, ledima i gubici. Lijepo s njima govoriti: „Teško je, je li? Lagano, moj lisko, i ti rido. No hajde, hajde! Naprijed! Pomoz Bog!“. I opet ih tapta, a konji lijepo povuku.

Slušam — zabezecknut. Pozdravim ovog kočijaša s Hvaljen Isus, kad sam došao do kola. Rečem mu tada, da je previše natovario. On mi odgovori, da je tako morao, jer cementnije mogao dolje na nesigurnom mjestu ostaviti. Onda ga pohvalim:

„To je lijepo, što Vi ne kunete kao drugi kočijaši.“

„Bog oslobodi!“ odgovori on.

„I Vi lijepo baratate s konjima.“

„Velečasni! Moj trud, moja je muka u njima. Konji mene hrane. Tko ima srca i pameti, niti tuče niti kune!“

M. Rihtarić

Molitva za ujedinjenje svih kršćana s našom Crkvom.

(Od 18. do 25. siječnja).

Godine 1908. engleski časopis „Svijet“ donio je slijedeću molitvu, a mnogi su je moliili. Iza 2 godine izdavatelj tog časopisa, Po Pavao, prešao je u katoličku Crkvu, a s njime i „društvo zadovoljštine“, koje je on bio osnovao. G. 1909. Pio X. blagoslovio je tu molitvu i oktavu. Mnogi je biskupi preporučiše. I anglikanska je Crkva obavljala to moljenje. 25. veljače 1916 odobrio je to Benedikt XV. i dao potpuni oprost uz obične uvjete. 1920. svjetski kongres protestantskih i istočnih Crkvi prihvatio je ovu oktavu za svoje vjernike. God. 1921. katolički biskupi Sjeverne Amerike odluciše, da održe ovu oktavu u svojim biskupijama.

Oktava se počinje 18. siječnja (dan Petrove stolice) i svršava 25. siječnja (svetkovina obraćenja Pavlova), a moli se ovako:

Antifona: (Iv. 17, 21): Da svi jedno budu, kao ti, Oče, Što si u meni i ja u tebi; da i oni u nama jedno budu, neka i svjet vjeruje da si me ti poslao. — *V:* A ja ti velim: ti si Petar. *R:* I na tom ću kamenu sazidati Crkvu svoju. — *Molitva:* Gospodine Isuse Kriste, koji si rekao apostolima: Mir vam ostavljam, mir svoj dajem vam: ne gledaj na grijehu moje, nego na vjeru Crkve svoje, te joj po volji svojoj milostivo udijeli mir i jedinstvo. Koji živiš i kraljuješ po sve vijekove vjekova. Amen.

Preporuča se u osobitu naklanu: 18. sij. Povratak svih ljudi u kat. Crkvu. — 19. sij. Povratak istočnih crkvi. — 20. Povratak protestanata, — 21. Povratak anglikanaca. — 22. Kršćani u Americi. 23. Loši katolici i otpadnici. — 24. Obraćenje Židova i — 25. Obraćenje pogana.

Sv. Tri Kralja.

(Stara pjesma.)

*U dñih kralja Iruda
Razglašeno biše,
Da mudraci od svuda
U Betlem hitiše.*

*Od istoka idahu,
„Gdje je rođen?“ pitahu.
U istoku vidješe
Dosad nevidenu*

*Zviježdu ; zato pridoše,
Kralju da rođenu
Dare svoje predaju,
Hvatu, diku pjevaju.*

*„Zdravo Kralju“, rekoše,
„Koji vlastaš s nami!
Šretni, kof“ te vidješe
Ležećeg na slami!*

*I mi tī se klanjamo,
Dare naše dajemo.“*

Na obranu kršćanskog braka.

P. Bock D. I.

Pišući ove retke u prvom redu kanimo prosvijetliti hrvatski katolički puk obzirom na ovu svetinju Božju i ljudsku. Zaručnici i supruzi, koji budu dobro poučeni o dostojanstvu kršćanskog braka, ne će pasti u mreže svakojakim „reformatorima“ ženidbe. Uz obilje sakramentalnih staleških milosti lako će i zasluzno nositi doživotne terete ženidbenog staleža, jednako na spas i utjehu svoju kao i na golemo dobro obitelji, države i Crkve.

Isus ide noću preko sela i blagosiva dobre ljude.

O sakramentalnom značaju kršćanskog braka.

„Krist Gospodin podigao je na dostojanstvo sakramenta sam ugovor ženidbeni medu krštenicima. Stoga medu krštenicima ne može biti valjanog ženidbenog ugovora, koji ne bi bio ujedno sakramenat.“ Tako glasi prvi kanon novog crkvenog zakonika o ženidbi. Ta se nauka crkvena jasno osniva na riječima svetog apostola Pavla, po kojima je kršćanska ženidba „velika tajna obzirom na Krista i Crkvu“ (Ef. 5, 30.), i to u dvostrukom smislu: 1. kao tajanstvena slika nerazdružive zajednice između Krista i Crkve i 2. kao milosna i sakramentalna tajna Novoga Zavjeta, koja po samoj naredbi Kristovoj daje zvanične milosti, u koliko je upravo slika i

odsjev najmilosnije sveze između Krista i Crkve. Zato su zadržale ženidbu kao sakramenat sve one crkve, koje su se za prvi vijekova iz Krista odcijepile od naše rimokatoličke.

Jer želimo rješiti neke prigovore protiv ovog crkvenog shvaćanja kršćanske ženidbe, istaknimo po istom crkvenom zakoniku

svrhu i glavna svojstva njezina.

„Poglavitia je svrha ženidbe rađanje i uzbajanje djece; a sporedna je svrha uzajamna pomoć i lijek protiv požude“ (Kan. 1013. § 1). Poglavitia je svrha ženidbe tako bitna, da nije nikada slobodno u vršenju bračnih dužnosti što pozitivno uraditi protiv te svrhe. Slobodno je zaručnicima po zajedničkom slobodnom dogovoru sklopiti djevičanski brak i po istom dogovoru odreći se porabe braka. Ali nikad nije slobodno uz porabu braka isključiti glavnu svrhu njezou: djecu.

„Bitna su svojstva ženidbe jedinstvo i nerazrješivost, i ova su svojstva u kršćanskoj ženidbi od osobite jakosti obzirom na sakramenat, (Kan. 1013. § 2).

Jedinstvo kršćanske ženidbe stoji u tom, što se ona može sklopiti i održati samo između jednog muža i jedne žene. Tako je Bog prvobitno naredio brak, a Krist Gospodin uspostavio je ovo prvobitno jedinstvo braka.

Nerazrješivost znači, da se jednom valjano sklopljena i ovršena kršćanska ženidba ne da više nikako razvrgnuti do smrti jednog ili drugog supruga. To slijedi jasno iz riječi Kristovih: „Nisu više dvoje, nego jedno tijelo. Sto je dakle Bog sastavio, čovjek neka ne rastavi“ (Mat. 19, 6). Na temelju tih riječi Kristovih izobrazilo se u Crkvi ženidbeno pravo kršćansko, posve jednako za muževe i žene, za slobodne i neslobodne, za bogataše i siromahе. Zbog ove nauke Kristove vjerno održane Crkva je katolička kroz stoljeća trpjela silna progonstva sa strane raznih mogućnika, koji strastima svojim za volju nastojahu, da im se u svrhu sklapanja novog braka razvrgne prijašnji zakoniti brak za života prve supruge. Na žalost su i neki kršćanski vladari u svojim gradanskim zakonima protiv nauke Kristove i Pavlove proglašili, da se kršćanski brak u nekim slučajevima može tobože razvrgnuti. No katolička je Crkva uvijek prosvjedovala protiv toga iskrivljenja sv. Pisma, te sam protestantski sveučilišni profesor Thiersch otvoreno priznaje u svom 33. predavanju: „Neumoljiva strogost rimskih papa, koji su prosvjedovali protiv nezakonitih brakova moćnih vladara, mora nas zadiviti.“ A papa Leon XIII. veli u svojoj okružnici od 10. veljače 1880.: „Sav potonji svijet divit će se neustrašivosti, kojom su u ovom pogledu postupali Nikola I. proti Lotaru, Urban II. i Paskal II. proti Filipu I., kralju francuskom, Celestin III. i Inocent III. proti Filipu II. francuskom, Klement VII. i Pavao III. proti Henriku engleskom, a napokon isto tako sveti kao i junački Pijo VII. proti Napoleonu I., koga sreća i veličina carstva bijahu dovele do silne obijesti.“ Crkva je dapaće voljela prijestupiti, da se bez krivnje njezine otcijepi od crkvenog jedinstva po koja čitava zemљa, n. pa Engleska za preljubničkog kralja Henrika VIII., nego da bi se sama zaručnica Kristova iznevjerila zakonu Božjem o posvemašnjoj nerazrješivosti valjano sklopljenog i ovršenog kršćanskog braka.

Papa Leon XIII. u gore spomenutoj okružnici dalje razvija, koliko je Crkva katolička svojim mudrim ženidbenim zakonodavstvom zadužila pojedince i čitavo društvo ljudsko, napose pak obitelj po uzajamnim dužnostima kršćanskih supruga i po zaštiti pravedne slobode pri sklapanju braka kao i po zabrani ženidbene sveze između bližih rodaka i tazbine.

Nastaviti će se.

Oluja na moru.

O njoj čitamo zadnje nedjelje ovog mjeseca. Oluja postade velika, da valovi potriše ladu. A Isus? On spavaše. Apostoli neustrpljivi i strašljivi probudiše ga. Isus ih onda kori: „Zašto ste strašljivi, malovjerni?“

Nije li ova slika današnjeg svijeta? Opakljudi kao valovi navaljuju na svećenstvo i papu, na vjeru i Boga, na sv. Crkvu. I mnogi se katolici onda preplaše. Ne treba se strašiti, jer je Isus s nama. On dopušta kušnje, ali ne će dati da i za čas propadne Crkva ili vjera; ta ni vrata paklena joj ne će nauditi. Uzdajmo se dakle vazduhu-Boga i ne budimo malodušni!

Vijesti

Kongregacije. *Virovitička kongregacija.* Naša je djevojačka kongregacija prvi puta javno istupila svečanom akademijom, prigodom 700. godišnjice Trećega reda. Predstavljali smo „Marijino dijete“ i jednu šaljivu igru. Zasluga je upravitelja o. Vladimira Horvata, da je svečanost 16. listopada uspjela. Naše kongregantice primiše do listopada god. 1921 do 3.270 sv. pričestti. Evica Šerbedija, tajnica. — *Varaždinska kongregacija* za djevojčice više pučke škole. 2. listopada proslavismo 10. godišnjicu svoga opstanka. Za tu zgodu održasmo devetnicu svetih pričestti. Popodne iz crkvene svečanosti bila je zabava, kojoj prisustovavu čč. poglavarice i članice iz kongregacije za višu p. školu. — *Zenska kongregacija* više pučke škole kod čč. sestara milosrdnica u Zagrebu. Koncem školske godine 1921 bilo je 100 članica i 4 kandidatkinje. 24. travnja priredismo zabavu s predstavom „Na grobu sv. Agnete.“ Prikazivanje se je više puta opetovalo, pak ubrasmo i lijepu svetu u kat. svrhe. Euharističkoj sekciji pripadaju gotovo sve članice. Misionska sekcija je sabrala oko 500 razglednica i 5270 raznih maraka za siromašnu djecu Balkana. Literarna se je sastajala svaki četvrtak. Tajnica. — *Sinji Vrh.* I kod nas ima od 10 g. Marijina kongregacija. No kako nemasno prošle godine župnika za više mjeseci, neugodno je to djelovalo i na naše društvo. Sada je bolje, jer je došao novi župnik, Širimo Glasnik, i okupljamo u kolo nove članice. Roza Žalec.

Djevojačka društva. *Bisag.* Iz našeg društva poleti u nebo — kako se nadamo — Marija Bruci u 17. godini života. Uzorna je bila u svemu. Lijepo je ispratismo do groba, sve društvo s barjakom. Pokojnici su nosili momci. — U kolovozu primisimo 266 sv. pričestti, u rujnu 250. Sofija Bruci. — *Poljica na Krku.* K nama dodoše trećoreci: ooo Ignacij Radić i Ante Nižić, te održaše od 29. okt. do 3 nov. sveta poslanstva u selu. Tom je prilikom prvi držao našem društву propovijed i oduševio nas opet na nov život. — *Visoko.* Naše je društvo bilo kao zaspalo. No vič, župnik opet to probudio. Na uskrsni ponедjeljak bili smo u Bedenici, gdje je bio blagoslov zastave i primanje članica tamošnjeg djev. društva. Naše je društvo sada mnogo marljivije. Na blagdan pres. Trojstva posjetilo nas je Djevojačko društvo iz Bisaga, a mi onda Bisag na Čirilovo i Metodovo. *Pred svetkovinom Srca Isusova* održasmo trodnevničku, na sami dan posvetu obitelji. Kroz ta tri dana primljeno je 1200 sv. pričestti. Do 40 obitelji se posvetilo posebice, pak čemo poslati njihova imena oo. Isusovcima u Zagreb, da ih unesu u Zlatnu knjigu. Svetih pričestti primisimo u travnju 179., svibnju 218., lipnju 198., srpnju 227., kolovozu 217. — *Drenovci.* Primljeno u Djevojačkom društvu 160 sv. pričestti u listopadu. — *Zagreb.*

Djevojačko je društvo Presvetog Srca Isusova primilo u listopadu 48 naknadnih sv. pričesti. — *Lan na otoku Pagu*. Naše je društvo osnovano pred 20 godina. Sada nas je 57 članica. Imamo i krasnu zastavu, koja je blagoslovljena g. 1905., te s njom idemo u procesiji. Vlč. Don Ante Žic, naš župnik, zauzimlje se za naše društvo. Drugi ču put javiti o naknadnim sv. pričestima. N. B. Dudić. — *Gornja Stubica*. Naše društvo ima sada 192 članice, a primile su od siječnja do studenog 1921 sv. pričesti 6080. — *Brdovec kod Zaprešića*. U listopadu je naše društvo primilo 400 naknadnih sv. pričesti. Mjesto pok. Jelice Pasarić izabrana je za glavaricu Marica Hlaj. — *Mače*. Naše je društvo primilo kroz kolovoz 675, rujan 706, listopad 805 svagdanjih sv. pričesti.

O proslavi sv. Ivana Berchmansa. Osijek. Ovdje je 13. studenoga proslavljena 300 g. smrti sv. Ivana uz sudjelovanje sve kat. omladine i to: jutrom sv. pričešću i pop. zabavom. Program je bio raznovrstan. Izvodili su „Borbu za zvanje“ kao prizor iz života sv. Ivana P. Tivanovac (III. r.) kao Ivanov otac, G. Reisz (II. r.) kao Ivan, M. Kauk. (I. r.), J. Matijević (II. r.), F. Miski (II. r.) kao Ivanovi drugovi, J. Feil (II. r.) kao vratar. Sabrasmo za dačke duh. vježbe čista 500 Kr., raspaćasmo 180 kom. Života sv. Iv. Berh., i mnogo njegovih slika. — *Kotor*. 13. XI. je kat. omladina održala svečani sastanak u spomen 300 g. s. I.B. — *U Sinju* je bila ovako proslava: U južru skupna pričest muške i ženske omladine. Na popodnevnjoj je akademiji vlč. Dr. St. Petrov predavao o sv. Ivanu. Akademiji su prisustvovala sva kat. društva. — *Varaždin*. Akademija 5. XI. u čast sv. Iv. B. je lijepo uspjela. Proslav je imao M. Samobor (VIII. r. gimn.); u Borbi za zvanje igrahu: J. Grubišić (VII. r.) Ivanov otac, M. Samobor (VIII. r.) Ivan, Babić (VIII.) vratar, Rogin (VII.), Božičković (VII.) i Jamurec (VI.) Ivanovi drugovi. Preč. kanonik Proštenik javno je pohvalio proslavu. (Slijedi dalje).

Mali mučenik.

Na hiljadu i devet stotina
I još k tome dvadeset godina
Živio je u Africi vrućoj,
A u selu abesinske zemlje
Mili sinak okrutnoga oca
I zvali ga: Mihovile mali.
Taj je dječak Bogu mlio bio
I zato ga u nebo pozvao,
Da mu zloča ne pokvari duše. —

Otac Mihin krive vjere bio,
Pa zabranii svojemu sinu,
Da ne smije pohadati crkve,
Crkve Božje i katoličke škole
I' govorit s našim svećenikom,
Koji tamo došao iz Rima.
Mali Miho slušao je rado
Svoga oca, a i svoju majku,
I passao po poljima ovce
Katoličkoj sve to dalje crkvi.
Ai u duši i u srcu svome
Čuje glase, kojim Bog ga zove
K crkvi svetoj i misniku dobrom.
I odoljet on ne može glasu,
A i ovce same skreću tamo.
Pak je dnevno zalazio k Bogu
I Njemu se u crkvi molio,
Da mu dade poznat pravu vjeru,
Da mu dade te katolik bude,
Pa uzmognje što prije primiti
Sveto tijelo i krv u pričesti;
Da mu dade, e bi smio jednom
I umrijeti za vjeru Krstovu
Ko dječica što umriješ mala
U Betlemu pod macem Iruda...
Što molio, to je izmolio.
Jednog dana doznao je otac,
Da je Miho katoličku crkvu
Pohadao i onđe molio.
Srdit otac skoči k svome sinu,
Pogradi ga za ručiću snažno

I odvede pred kuću pod gredu,
Pak kazuje tu vješala spremna:
„Ded obećaj svome ocu, sinko,
Da ne budeš katolikom nigda.
Ili ču te objesiti ovde
O to uže, da što prije umreš!“ —
Miho gleda na vješala spremna,
Malo gleda i uzdahnula onda:
„Dragi oče, to obećat ne ču!“ —
Ljutit otac tada ne reče rijeći,
Nego Mihi priveže konopac
I konopcem podiže ga u vis.
A! ga za čas spusti opet dolje,
Pa ga pita jošte jednom tako:
„Hoćeš, Miho, da katolik budeš?“ —
Mali Miho odgovara hitro:
„Oče dragi, i ti bi morao
Katoličku vjeru prigriliti.“

Bijesni otac tad pobjesni ljuče
I podigne na vješala Mihu,
Te će njemu tako prozboriti:
„Miho dragi, zašto me ne ljubiš,
Već ostavljaš našu vjeru staru?“
A! govori sa vješala Miho:
„Oče mili, meni je miliji
Bog i duša nego li si i ti,
A i život tu na zemlji crnoj.
Mene zove Isus k sebi gore.
Andeli mi eno s neba mašu.“ —
Srdit otac pianu opet bijesno,
Ruke stisnu i Zubima škrinu,
Pak potegnu za konopac šilom
I objesi svog jedinca sina. —
Mali Miho sad uživa gore
Kod Isusa, koji reče tako:
„Tko izgubi jednom život za me,
Taj u nebu vjekovat će sa mnom.“

Zahvalnice.

Povratio joj se glas. Bara Tvrković, iz župe Marija Gorica, bojovala na plućima i grlu 7 mjeseci; tri puta joj kušali liječnici u bolnici milosrdnih sestara u Zagrebu operacijom pomoći; no na koncu je otpustiše izdavši joj u svibnju o. g. svjedodžbu, da je neizlječiva. Tri mjeseca bila je kod kuće, sveder samo šapčući uz veliki napor. Dne 4. kolovoza pošla je u društvo 30 hodočasnika Majci Božjoj na Svetu Goru u Stajerskoj, i tužna molila onđe zlatnu krunicu, dok su drugi pjevali. Uzdisala bl. Djevici da joj vrati zdravlje i obećala javnu zahvalu. Odjednom, ni sama ne opazi kako, stane i ona s društvom pjevati drugu klicu pjesme: „Djevice nevinia . . .“ Gosp. učitelj, koji je hodočasnike pratio, opazi da ona, do sada tako reči nijema, pjeva i upozori druge. Svi pogledaše na nju i ona si tek sada bude svjesna, da je ozdravila od grijene bolesti. Bilo je to u tili čas na veliko čudo sviju, koji ju prije gledali kako se muči. Svećenici dogadaj zapisaše, pogledavši prije onu liječničku svjedodžbu, tega slijedeći dan narodu saopćile, a ona evo ovime zahvaljuje Bož. Srcu i nebeskoj Majci za udijeljenu milost.

Za povodnju, Bosna. Prigodom poplave u mjesecu lipnju prodre voda i k nama u Prijedor. Susjedi s djecom dodoše k nama, jer našu kuću nije nikada voda poplavila. Nu već u 5 sati popodne padoše vrata, i mi se brzo prenesmo na tavan. Voda je i dalje rasla i sve trgala. Utekosmo se dragom Srcu Isusovu, Majci Božjoj i svim Svetima, da nam barem duše spasu. Dugo je trajala ta tjeskoba. Počesmo moliti litaniye. Oko ponoci poče sve da škripi, kao da će kuća pasti. Grozno je bilo sada gledati smrt pred sobom i poginuti u valovima vode bez svetih sakramenata. Probudimo sve ukučane i djecu, da se priprave na smrt. Opet počesmo da molimo litaniye Srca Isusova. Svi smo bili u strašnom strahu i usta su nam drhtala. U i sat iza ponoci umiri se voda. I tako ostadosmo svi na životu. Sada evo zahvaljujemo Presv. Srcu Isusovu prema obećanju, jer nas je ovako zaštitilo. Slava i harnost Božanskoj dobroti!

Na ratištu. G. 1916. sam bio na ruskom ratištu. Strašna je bila navalna. Obećah Srcu Isusovu, da ču se zahvaliti u Glasniku, ako ostanem živ. Padnem zatim lako ranjen. Iz bolnice dodoš kući. Žalivože iza rasapa zaboravih na svoje obećanje, pak zato evo sada to činim. — J. B. u Pakracu.

Našao dobrotvora. Bio sam na nauku u Travniku. Siromah sam i upadoh u dug. Taj je dorastao do 740 kruna, pak izgubili nadu da ču moći ostati dalje na nauku. U toj nevolji se utekoh božanskom Srcu, bl. Djevici i sv. Josipu. Domala

se nađe dobrotvor, koji mi isplati dug i obeća daljno moje uzdržavanje. Slava dobru Bogu. — M. Garaj u Travniku.

Pomoć u zapuštenosti. Prvih dana rata izgubili druga, ostalo udovica s troje nejake djece. Bezbroj puta nadoh pomoći jedino kod Presvetog Srca. Njegov Glasnik čitam već 22 godine, a sad odlučim da će biti povjerenicom ovog lista dok sam živa. Svim ga prepričam, jer u njem ima utjeha. — K. Petričević u Br.

Utjeha u žalosti. Već dulje vremena morila me neka nutarnja žalost i ne mogoh da igdje nađem pokoja. Sjetih se tada Majke žalosti i njoj se utekoh. Iza dovršene devetnice postao miran i veseo. Hvala Majci Mariji. — M. L. iz Orahovice.

Veselo glas u tuzi. Javiše mi iz Amerike, da mi se je muž strovalio iz automobila i da neće preboljeti rane. Utekoh se Srcu Isusovu i Bl. Djevici, da spase hranitelja i, dvoje mi djece. Obećah javnu zahvalu i dar 100 Kr. Svetištu u Zagrebu, te da će hodočastiti u M. Bistricu, iza 10 dana piše mi muž, da je iza 8 dana izšao iz bolnice zdrav. — A. Dokman u Bosiljevu.

Apostolstvo molitve.

Broj članova. Sada je pridruženo nabožnoj zajednici Apostolstva molitve 26 milijuna osoba. No to je još pre malo, jer je katolika na svijetu oko 300 milijuna. Širimo ovu nabožnost i po svojoj domovini, da Isusovo Srce što prije zavlada i kod nas. Na djelo revnitelji i revniteljice!

Cilj Apostolstva molitve. Isus Krist vazda žive, da nas zagovara na olтарu, i na nebu, da za nas posreduje. Božansko Srce sprovodi ovaj postojani život molitve, da bi se spasle duše, obratili gреšnici, sačuvali nevin, okrijepili pravedni, obranili sv. Crkva, riječju; da bi se uzdržalo i raširilo kraljestvo Božje na zemlji. *Apostolstvo molitve* prihvata sve ove nakane Božanskoga Srca za svoje nakane, i s ovim Srcem i po ovom Srcu molitve radi i trpi za spas duša. Nastojeći tako oko spasa drugih osiguravaju si članovi Apostolstva i svoj spas usavršujući se primjerom i ljubavlju Božanskog Srca.

Djevojačka društva primaju sv. pričest u naknadu za uvrede nanesene Presv. Srcu Isusovu. Članice se izmjentice pričešćuju svaka u jedan i druga u drugi dan tjedna ili mjeseca. Potpuni oprost imaju kod svake sv. pričesti. Uz to sadašnji papa Benedikt XV. želi, da se sve zauzmu za iskorerenje psosti.

Vojска Srca Isusova. Njezini članovi valjaju ne samo da sami ne psuju ili kunu, nego da i druge od toga odvrate. I oni dobivaju potpuni oprost kod svake sv. pričesti naknadne. Želimo, da svoje obitelji posvetite Božanskom Srcu i u tu svrhu mogu si nabaviti kod nas knjižicu o toj posveti.

Uredništvo.

Želiš li biti *povjerenik* ili *povjerenica* našeg Glasnika?

Onda nam to javi dopisnicom i sakupi u svome selu barem 20 kuća, koje će primati naš Glasnik. Tu sakupi od svake kuće po 5 dinara kao pretplatu i to odmah pošalji.

Dužnici! Pošaljite odmah pretplatu; da možemo podmiriti troškove i širiti ljubav k presv. Srcu Isusovu.

Znadeš li da je Bog svugdje? — Pazi dakle na svoje oči, jezik, na sve misli i riječi, na svoje ponapanje, da Bog bude s tobom zadovoljan.

Povijest i sadržaj pravila Marijine kongregacije.

Tri knjige jesu i ostaju svakome kongreganistu najsvetiće i najmilije: sv. Pismo, život Svetaca i pravila kongregacije. Zbornik bez pravilnika — putnik bez putokaza. Svaka država ima svoje zakone. A zar bi organizacija (ustrojstvo), koja obuhvaća svijet — kongregacija Marijina — mogla ili smjela biti bez njih? Njezini su zakoni pravila. Kongregacija je velika, dok vjerno obdržaje pravila. Ona luta, udaljuje se od svog puta, ako zanemaruje pravila. Lijepo veli pjesnik: „Uredbe su dragocjeni kami, zapt je zlato, posluh biser sami.“ Zato prosimo s Davidom (Ps. XXIV. 4.): „Pokaži mi, Gospode, putove tvoje i nauči me hoditi stazama tvojim!“

Pravila kongregacije nijesu sastavili članovi njezini nego crkvena oblast, pa zato ih i ona jedina može mijenjati, preinačiti. „Vlašću Nama od pape Grgura XIII. konstitucijom Omnipotentis Dei dne 5. prosinca 1584. danom i od Siksta V., Klementa VIII., Grgura XV., Benedikta XIV., Klementa XIII., Lava XII. i Lava XIII. proširenom i potvrđenom, kojom možemo pravila zborova ili družbi Marijinih sastaviti i sastavljeni prema prilikama i vremenu promijeniti, ispraviti i preudesiti, slijedeća pravila . . . odobravamo i potvrđujemo.“ Ovako se počinje dekret (odluka), kojim proglašuje isusovački general O. Wernz dne 8. prosinca 1910. nova općenita pravila za kongregacije Marijine.

Od osnutka Marijinih kongregacija do danas triput su izašla zbornička pravila potvrđena od vrhovnog glavnara Družbe Isusove, koji je po ustanovama sv. Stolice ujedno i vrhovni upravitelj svih kongregacija Marijinih; prvi put g. 1587., dvadest i četiri godine iza kako je Isusovac Leunis prvoj kongregaciji dao stalni oblik i neka pravila. Tadašnji general reda O. Aquaviva dao ih je pomno pregledati i ukinuvši sva prijašnja pravila proglašiti pravilnik 1. studenoga 1587. Izvornik je bio talijanski, nu do konca iste godine bila su pravila prevedena na latinski jezik i štampana.

Ova su pravila imala potpunu valjanost i vrijednost sve vrijeme od 1587. do 1773.

Ukinuće Družbe Isusove (1773.) razorilo je veliku većinu cvatućih kongregacija, a u one, što su još ostale u životu, donijelo zbrku. Mnoge se zloporabe uvukle, a obdržavanje pravila većinom je ugaslo, pa i u matici — kongregaciji u Rimu. Pače neke su kongregacije za se sastavile poseban pravilnik, koji je koješta sadržavao, što se očito kosi s bitnim ustanovama kongregacija Marijinih. Kada su Isusovci u 19. stoljeću opet dobili rimske kolegije, radilo se marljivo, da budu pravila u prvotnom pravom duhu, a prema savremenim potrebama. Plod toga rada bila t. zv. rimska pravila — devet ih na broju — a potvrdio ih je i izdao general reda O. Beckz godine 1855. Nego i ovo drugo službeno izdanje nije više zadovoljavalo današnjim potrebama: u nekim bitnim tačkama bila su nejasna, usto u koječem nepotpuna. Posljedica? Zastranili su neki zborovi više ili manje od pravog duha kongregacije Marijine, jednostrano ili ča i neispravno shvaćali svrhu kongregacije, prava upravitelja, zadaču vijeća i koješta drugo. Mimoilazim, kako je najprije povjereno od sedam Isusovaca raznih zemalja, zatim drugo od šestorice — temeljiti i iskusni poznavaoци kongregacija — držeći se točno papinskih odluka što se odnose na kongregacije Marijine, neumorno radilo, da bude pravilnik što točniji. Hvala Bogu i Gospu! sada imademo autentična (prava), jasna, potpuna i savremeno sastavljena pravila!

Kao što redovniku njegova redovnička pravila i vojniku njegovi službeni propisi, tako neka daju i nama naša zbornička pravila pravac u svem radu našem, dok ne bude život naš „živi zakonik kongregacija“, kako je to nedavno jedan veliki voda Marijine vojske želio svojim zbornicima.

Ono, što Pape rimske, namjesnici Kristovi, u bulama i breve-imama (u papinskim pismima) svojim uče o kongregaciji počevši sve onamo od Grgura XIII. uzvišenim sloganom, to isto iznosi pred nas u prijestolom, jednostavnom govoru zakonik kongregacije: pravila. Predaleko bismo zašli, kad bismo htjeli sada izrijekom navesti svih onih 69 pravila, što su svrstana u deset poglavija — dekalog (deset zapovijedi) kongreganiste. A nije mi potrebno, da ih doslovce donosim, ta svaki zbornik imade knjigu „Kongreganist“ („Kongreganistica“) i u njoj pravila ili barem posebni otisak „Općih pravila.“ U dačkim kongregacijama javno se čitaju kako općenita tako i posebna pravila početkom školske godine, u drugim opet prije obnove poglavarstva. Svrha i narav Marijinih kongregacija, općenite vježbe, sekcijske i akademije, uprava Marijinih kongregacija, primanje i isključenje članova, općenite dužnosti sviju članova, više i niže poglavarstvo, Marijine kongregacije između sebe, mjesna pravila: to je sadržaj pravilnika zborničkog, put, koga se imadu držati zbornici — „to je volja Božja, vaše posvećenje“ (I. Solunj. IV, 3.)

Što će i najbolji putevi, ako njima ne koracamo; čemu nam i najuspješnija sredstva, ako ih ne upotrebljavamo; što nam koriste i najmudriji zakoni, ako ih ne obdržavamo. „Zapovijedi njegove drži, jer to je čitav čovjek“ (Propov. XII, 13.) — Pravila kongregacije drži, jer to je čitav zbornik!

Grad je mnogo sigurniji, ako nema samo zid nego i predzide.

Jer obore li i razore li neprijatelji i predzide, ostaje još zid, koji grad čuva i brani. „Grad naše jakosti jest Sion! Spasitelj je postavljen u njemu kao zid i predzide,“ veli prorok Izaija (XXVI, 1.) On nas je ogradio u kongregaciji i zaštitio najprije veoma čvrstim zidom svojih velikih zapovijedi; a zatim i drugim zidom ili izvanjskim bedemom, naime pravilima zborničkim. Kad dakle naši neprijatelji, koji neprestano vojuju proti nama, što od predzida sruše i razore, tad ostaje glavni zid zakona i zapovijedi Božjih netaknut i mi smo u sigurnosti. Pravila su velika blagodat! Ali dakako iz toga slijedi još nešto: pravila su predzide i izvanjski bedem, koji zid zakona i zapovijedi Božjih čuva i brani. Pustiš li, zborniče, da pade predzide, past će naskoro i zid, a tvoja duša bit će orobljena i opustošena.

Žile-kucavice kongregacije jesu pravila. Jao, ako se ove žile podrežu! Pravila su stupovi kongregacije. Tko počne njima drmati, propast će kao i Samson. Od pravila odstupati, znači tesano kameanje iz temelja vaditi i lomiti. Neka budu kako jesu ili neka nijesu: to vrijedi i ovdje. Mnogostruko uči iskustvo: one su kongregacije najrevnije i najradinije, gdje se zbornička pravila najstrože drže, pojmenice ona u poglavljiju šestom navedena.

Pravilnik kongregacije jest žlijeb, kojim nam Bog ulijeva duh kongregacije, a bez ovoga ne možeš nikada biti pravi zbornik. Pravila dolaze od Boga i vode k Bogu. Dakako valja ih shvatiti u svijetu vjere t. j. ne smijemo gledati tek na pusta slova pravila nego na njihov duh: „Slovo ubija, duh oživljuje.“ (II. Kor. 3, 6). Ako zbornici samo izvana drže ono, što je propisano, ali ih ne proniče nutarne mišljenje: time gube sav plod apostolskog djelovanja svog.

Krila nijesu na teret ni na zapreku ptici, nego joj nasuprot olakoćuju, da može letjeti. Tako su i točkovi na kolima neka težina; nu ova težina nije na teret, nego pomaže konjima i volovima, olakoćuje im teret tako, da bez njih ne bi mogli vući ni polovicu tereta. Isto je tako sa zborničkim pravilima. Nijesu ona nipošto na teret i zapreku, nego nam dapače služe kao točkovi, pomoću kojih nosimo teret i jaram Božjeg zakona sasvim lako i slatko, dok oni izvan kongregacije uzdišući i stenući pod teretom tisuće puta padaju, jer nemaju takih točkova ni krila. Stoga moramo pravila uvelike cijeniti i s iskrenom ih ljubavlju obdržavati.

Istina je, da pravila kongregacije sama sobom ne vežu ni pod teški ni pod laki grijeh. U knjizi se Sudaca (XIII, 5. i XVI, 19.) pripovijeda, da je jakost Samsonova postojala u njegovoj kosi. Pošto mu je ova bila odrezana, ostavi ga njegova jakost i sad bi lako od Filistejaca nadvladan.

Jakost i snaga zbornička sastoji u obdržavanju pravila, koja izgledaju tako neznatna kao vlasti. Ako ti se odrežu, tad si bez jakosti kao Samson, lako ćeš biti nadvladan od neprijatelja duševnih. Sjeti se, zborniče, da si draga srca preuzeo pravila, kada si stupio u kongregaciju; u njima imaš najnužnija i najbolja sredstva, da se poluči svrha kongregacije.

U pravilima imademo ideal, uzor-zbornika pred očima. Svaka će praksa za njim zaostati. Ali zar nije već i djelomično postignuće

ideala preobilna plaća za zbornika a i za upravitelja? Stari filozof Zeno reče: „Ne leži u velikom dobro, nego u dobru veliko.“ Neka zbornik, koji vjerno i zdušno drži pravila, izvana vodi običan život; to on ipak uistinu najveće djelo tvori. Po ovim pravilima dolazi on u nebo visoko, u nebo.

J. Predragović D. I.

Lurdska ozdravljenja.

Emilija Robin ozdravila je 27. jula 1921. Ona je u 25. godini i nastanjena u Tervesu blizu Bresuirea. U junu je g. 1920. osjetila boli u desnom koljenu. Liječnici joj narediše, neka leži, jer bi se razvilo bijelo gnjenje. Od augusta te godine ipak je bolest krenula na gore. Domala se ukoči lijevo koljeno. Liječnici htjedoše da joj nogu uklope u sadru, ali ona to ne dopusti. 25. jula lani stiže u Lurd. Kod najmanjeg dodira čutje la velike boli. 27. jula spustiše u „piscinu“ (vodu), a ona od boli zajuče. Odnesoše je natrag u nosiljci. To popodne iznijese je pred crkvu, kuda će proći procesija sa presvetim sakramenton. Kada ova prode mimo nje, diže se nenadno i povika: „Ja sam ozdravila!“ Odnesoše je na to u liječnički ured do crkve. Tu se sama diže s ležaja i poče da hoda kao zdravo čeljade. Ne osjeća više nikakove boli ni neugodnosti. Bolesnica je sobom u Lurd donijela svjedodžbu svog liječnika, Dr. Haurasa iz Bresuire, koji ju je dugo liječio, a eto ovdje ona u jedan čas i bez ikakva sredstva sasma ozdravila.

Duvna je Marija Alberta, redovnica u Algeru i rodila se g. 1887. Otrag 5 g. slomila si desnu ruku, te ju je uslijed nastale bolesti (oste-atritis) operirao Dr. Monprofit u Augeru 4 puta, od svibnja do prosinca g. 1919, da odstrani sušičave dijelove. Ove su operacije u foliko uspjele, da upala nije napredovala, ali joj se ukoči lakat (uslijed ankylose), o čemu se uvjeriše i liječnici u Lurd 24. augusta 1920 u liječničkom uredu. 25. augusta se okupa bolesnica prvi put u „piscini“ oko 9 sati u jutru. S mukom zaroni u vodu. Odmah osjeti kao cijepanje u desnom laktu, te nehotice položi ruku na ruku bez muke i boli. Ozdravila je. O tome se izjavise i liječnici pola sata iza tog kupanja, kada je stupila u liječnički ured. Slijedeći dan opet ju je pregledalo više liječnika i izjavise isto kao i jučer. — 7. juna 1921 dode ova redovnica ponovno u Lurd i opet se prijavi liječničkom uredu. Ona je vazda sasma zdrava i radi rukom kao i prije bolesti.

Budimo odani Majci Mariji i ljubimo Isusa u presvetom sakramantu!

Marijine kongregacije.

Obavijest. Molitvenik za kongreganiste „Kongreganist“ doštampan je kao i „Kongreganistica“. Cijena je uvezanom molitveniku 8 dinara, a s poštom 8.50 dinara. Najbolje je, ako se na upravu Glasnika unaprijed pošalje novac i na kuponu označi, zašto se šalje. — Nijedan kongreganist i nijedna kongreganistica ne smiju biti bez ovog Glasnika kao svog glasila. Za njih je svaki jedanaesti nadar. — Molimo sve vlc. upravitelje, neka se pobrinu, e nam tajnici svake kongrecije na dopisnici jave broj naknadnih sv. pričesti, zabave, svečanosti itd., ali svaki mjesec kroz prvu sedmicu. Još nam ne stigoše sva izvješća o proslavi 300 g. sv. Ivana Berhmansa. —

Kratke zahvale Presv. Srcu Isusovu.

Za utjehu duše pri kćerinoj smrti. Šaljem 200 kr. za misije u Africi i 50 za raširenje Glasnika. F. Machač u N. — Zahvaljuje za ozdravljenje. S. A. u Zagrebu. — Zazivajući Pres. Srce Isusovo, Bl. Djевичu, s. Antu i Josipa uslišana sam. Obitelj R. M. A. E. u Tesliću. — U stisci i pred dugom pomože nam Srce Isusovo, koga zavasmo devetlicom i obećasmo, da čemo se ispojediti i javno zahvaliti. Obitelj D. Štefek u Žetkanu kod Gradeca. — Mati i sestra mi teško oboliše. Utekoh se Pres. Srcu Isusovu i Majci božjoj Lurdskoj i obećah zahvalu javnu. A. Crnić u Zavidoviću. — U duševnoj i tjelesnoj zdvojnosi odoh u crkvi pred sliku Srca Isusova i tu se zavjetovah, da će držati Glasnik za sveg života i javno se zahvaliti. Isus me i Marija uslišaše. J. Kodruć u Zagrebu. — Najdublja hvala Pres. Srcu Isusovu, što me je uslišao i operacija mog muža sretno uspjela. A. Čabrijan u Zagrebu. Slava Srcu Isusovu i Marijinu, što mi nenadno povratiše brata svojoj kući. T. P.

Milodari.

Za svetište Srca Isusova u Zagrebu: K. S. Ferdinandovac 25 d.; Z. A. Nova Gradiška 5; M. T. Bakar 250; P. B. Grede 250; L. M. Bošnjaci 550; J. B. 5; T. P. Račinovci 850; L. K. Vukovar 5; L. B. Ogulin 5; K. P. u Zagrebu 100; R. B. u Zagrebu 1; D. B. u Hrženici 5; A. P. u Haleakenu pola dolara; M. M. u Sv. Petru 250; J. E. Černa 3; M. A. Sigetec 750; L. J. Slakovci 5; K. J. Tovarnik 5; M. T. Bakar 250; S. J. Kraljevica 5; B. A. Sesvete Požeške 50; E. A. Antunovac 25; U. M. Bokovci 5; M. H. Zagreb 20.

Za sv. Mise: B. J. Čakovac 1250; S. K. Peščenik 1950; V. G. Kraljevica 5; K. Lj. Vugrovac 5; P. I. Illok 10; D. G. Subotica 10; H. E. Hum (Sutla) 1550; V. M. Bošnjaci 5.

Za širenje Glasnika: Č. M. Dugaresa d. 250; F. A. Pongajci podr. 1; R. M. Tijesno 10; F. F. Valpovo 750; B. Z. Bjelovar 5; K. A. Sarajevo 475; W. A. Račinovci 2; F. J. Đakovo 075; G. M. Ivankovo 5; K. I. Osijek 10; C. I. Varaž. Toplice 25; Z. A. Osijek 925; M. J. Viškovci 15; H. M. Čaglić 25; O. M. Šamac slav. 5; G. R. Kuti dol 225; K. Stj. Ivanec 10; T. M. Osijek 2; M. A. Zemun 5; D. M. Markovac 225; R. T. Perušić 5; K. S. Miklovec 150; L. A. Čepin 475; K. M. Varaždin 5; M. K. Amerika 1 dollar; S. S. Maribor 1250; Obitelj V. Zagreb 300; A. Penović u Haleakenu pola dolara; H. D. Biostovac (Zlatar) 25; A. M. Dol 250; C. A. Sunja 10; D. A. Srijedani 425; S. J. Osijek 50; V. T. Šamac 5; K. N. Lipik 250; P. L. Josipdol 25; F. B. Zagreb 5; I. M. Ključ 750; D. I. Zagreb 5; R. A. Budančevica 5; M. F. Novoseljani 1250; S. M. Mala 5.

Za širenje sv. vjere: F. M. Novoseljani 50 (za misije u Africi); V. V. Zagreb 5; N. N. u Zagrebu 10.

Za kruh sv. Ante (za siromaha): M. J. Kostanje 48; W. K. Čakovac 1250; C. F. Sv. Ivan Zelina 750; F. M. Maribor 10; G. M. Bukovec veli 10; F. M. Vukovar 3; R. J. Šain 750; M. J. V. 20.

Dopis iz Amerike. U Americi — u Steeltonu, Pa. — bila je 9. oktobra u hrvatskoj župi lijepa svečanost. Sva društva Imena Isusova imala su skupnu pričest i to svako u svojoj župi. Tog dana u večer dodoče k nama društva iz irske, talijanske i njemačke župe sa preko 500 članova. Hrvati ih dočekaše sa zastavom. Naše duvne pobrinuše se za pjevanje na koru. Veleč župnik Širca je propovijedao hrv., a Irac Farnej u engleskom jeziku. Bijahu župnici ovi: Irac Thompson, Talijanac Allanesse, Slovenac Gladek, Nijemac Hygen. Naše je društvo izaslalo za Talijane Al. Žuvicu, za Irce Jos. Salingera i J. Leštaneca, za Slovence M. Salingera, za Nijemce J. Lončara. Mila je bila ova proslava i ostati će nama Hrvatima u trajnoj uspomeni.

Sadržaj: A. Alfrević. D. I. Društveni mir. Str. 1. — M. Rihtarić. Kočijaš — ali ne kune. 3. — Molitva za ujedinjenje svih kršćana s našom Crkvom. 4. — Sv. Tri Kralja. 4. — P. Bock. Na obranu kršćanskog braka. 5. — Otuja na moru. 7. — Vijesti. 7. — Mali mučenik. 8. — Zahvalnice. 9. — Apostolstvo molitve. 10. — Jos. Predragović D. I. Povijest i sadržaj pravila Marijine kongregacije. 11. — Lurdska ozdravljenja. 14. — Marijine kongregacije (obavijest). 14. — Kratke zahvale presv. Srcu Isusovu. — Milodari. 15. —

Veljača, 1922.

Apostolat ljudi.

Opća nakana za veljaču blagoslovljena od Sv. Oca pape.

Mi smo muškarci na žalost već zadovoljni, ako samo nijesmo ništa zla uradili. To nije pravo. I mi moramo spasavati svog bližnjega. Kako? Evo nekoliko apostolskih sredstava.

Dobre riječi.

Zgodna riječ u zgodan čas koliko li može! U obitelji, u društvu, u privatnom i javnom saobraćaju, za dokolice i u radu pružiti se na stotine prilika, da progovoriš. De progovori na obranu Crkve i vjere i čudoreda, svećenika i vrijednih katolika neustrašivo i odlučno. Ili zar da mučke puštaš, da se ono, što ti jest i što ti mora biti sveto, pogrduje, vrijeda, blati . . .?

Nego samo ne reci: „Nijesam pozvan.“ Pozvan je svak, u koga je volje i ljubavi. A još manje bi vrijedila isprika: „Ah, koja fajda?“ Ako ti ne pode za rukom odmah, uspjeti ćeš drugi ili treći put, pa makar ne sasvim, a ono bar donekle.

Što i koliko puta si govorio na duhovnu korist bližnjega svoga?

Dobar izgled.

To je živa riječ. Sv. Petar (I, 2, 12) opominje: „Vladajte se dobro među neznabوćima, da bi vidjevši vaša dobra djela hvalili Boga u dan pohodenja.“ I doista dobiti izgledi svjetlijka su u domu Božjem, te svjetle ljudima na putu života. Zato reče Isus o Ivanu Krstitelju (Iv. 5, 35): „On bijaše vidjelo, koje goraše i svjetlijajaše.“ Ivan nije samo svjetlični vatrenom besjedom nauka svoga, već je i sam gorio, pak silni žar života njegova dohvati se svih, koji ga vidješe.

Primjer dobar ima neodoljivu snagu, kojom se često više postzava nego dugom propovijedi. Pa primjer i jest propovijed, koju može i sluga govoriti gospodaru, a da ovaj ne smije psovati; jest propovijed, kojom može i neuk kršćanin potresti dušu učena čovjeka; jest propovijed, kojom mogu seljaci gospodi, podložnici poglavarima besjediti u srce. Daješ li bližnjemu svome dobar izgled?

Dobra štampa.

Prije mjesec dana pade u jednom katoličkom društvu velika riječ: „Prije rata bila je štampa sedma velevlast, a sada je peta, a bit će još druga i prva.“ Time je znamenitost štampe najjasnije izražena. Ali koja li će to štampa biti velevlast? katolička ili protukatolička? Sve stoji do toga, koliko se žrtvuje za dobru štampu, t. j. koliko šrimo katoličke novine, časopise, katoličke knjige i brošure. Koliko si ih ti raspačao?

Štampa stvara javno mnjenje, a ovo provodi izbore, izabire vladu, stvara zakone, određuje poreze, odlučuje o ratu i miru. Sila javnog mnjenja odlučuje o progonstvu kat. Crkve, o odstranjenju kršćanskih načela u javnom životu, o ukinuću kršćanskog braka, o uništenju kršćanske obitelji.

Sredstva za život pribavlja čovjek danas većim dijelom iz tvornice, a svoje misli iz tiskare. Na žalost stoji katolička štampa u razmjeru prema protivničkoj kao jedan prema pet. Šrimo dakle svim silama katolička glasila, novine, knjige posvuda, osobito u čitaonicama, kavanama, svratištima i po drugim javnim mjestima. Na razvalinama današnjeg vjerskog nehaja i nevjere uskrisit će se duh Kristov i u obitelji i na šelu i u gradu.

Dobra molitva.

„Gdje su dva ili tri sabrani u ime moje, ondje sam ja među njima,“ veli Spasitelj (Mat. 18, 20). To vrijedi navlastito za skupnu molitvu večernju, gdje otac, glava obitelji, predmoli, a ostali mu ukućani odgovaraju. Pa onda zajednička molitva u crkvi, na crkvenim procesijama kad muževi mole i preporučuju Bogu potrebe sv. Crkve i društva ljudskoga.

Molitva je kao novac, kojim možemo kupiti od Boga mnoge i velike stvari ne samo za se nego i za iskrnjega svoga. Molimo, molimo rado, molimo često za tjelesne i još više za duhovne potrebe bližnjega svoga.

J. Predragović. D. I.

O Isuse.

*O Isuse, srce Tvoje
Mojoj duši sva je nada
U sve dane, na čas smrti,
U vječnosti, a i sada!*

D. Š.

Srce je Isusovo puno goruće ljubavi.

M. Kutunčić D. I.

Sam je Isus rekao sv. Margareti odmah, kad joj prvi put očitovalo svoje presv. Srce: „Srce moje Božansko tako je puno ljubavi prema ljudima i prema tebi napose, da ne mogući dulje u sebi zadržati plam ove goruće ljubavi, posredovanjem tvojim mora da mu dade oduška, i ljudima da se objavi.“ U Srcu je dakle Isusovu silan organj. Zato govoriti: „Organj sam došao da bacim na zemlju, pa što hoću, nego da se zapali?“ (Luk. 12. 49).

Isus i djeca.

Sv. Pismo već u starom zavjetu veli, da je Bog organj; sveti proroci Isaija i Malahija proriču o Spasitelju svijeta, da je gorući Duh i da će topiti, taliti i čistiti, kao što čisti i tali žestoki organj srebro i zlato od svake primjese i neplemenite kovine: tko će Spasitelj svetim ognjem čistili narode, da služe Bogu u pravednosti. Zato govoriti Isus ženi Samaritanki: „Ide vrijeme i već je nastalo, kad će se pravi klanjaoci klanjati Ocu u duhu i u istini, jer i Otac traži takve klanjaoce“ (Iv. 4, 23).

Pogledajmo malo pobliže

Svojstva toga svetoga ognja

u Presv. Srcu Isusovu.

Žestoki prirodni je organj čist; ne trpi u sebi nikakove ljage ni nečistoće. Takav je i puno čišći organj ljubavi u Presv. Srcu. Nema tu nikakove primjese sjetilne ljubavi; nema gorčine, osvetljivosti, samoljublja; u tom Srcu bukti najčišća ljubav prema Bogu Ocu i nama ljudima. „Srce moje Božansko puno je ljubavi — veli Isus sv.

Margareti — objavilo se, da bi ljudi obogatilo onim blagom, što ga u sebi pohranjuje.“

Čista je ljubav požrtovna. Zato govori Isus sv. Margareti, da bi bio pripravan, ako bi to moguće bilo i potrebito, pretrpjeti sve muke svoje nanovo za svakoga pojedinoga čovjeka. To je ljubav nepojmljiva za stvoreni razum.

Kad bismo ljubili Pres. Srce, kako ga ljube Serafini na nebu, još bismo neizmjerno daleko zaostali iza ljubavi Presv. Srca spram nas. A ljubiš li to Presv. Srce? Ljubiš li ga čistom, savršenom ljubavlju poradi njegove neizmjerne dobrote?

Sv. Margareta jako se čuvala, da ne bi koga prezrela ili manje cijenila zato, što je Božanski Spasitelj upravo nju na vanredni način odlikovao. Molila je Isusa, da joj sve vanredne milosti, što joj je Isus davao u izobilju, samo na to služe, e je drugi preziru, a da slave i većma ljube Isusa. Spasitelj joj je to i udjelio.

U svim stvarima oskudijevamo poslije rata, ali najvećma u pravoj ljubavi prema preljubljenom Božanskom Srcu. Sve druge oskudice nam mogu samo koristiti, ako ih strpljivo poradi Isusa podnosimo; ali oskudica u pravoj ljubavi prema Isusu veoma će nam škoditi, a i upropastiti će nas, ako ugasne u našem srcu.

Oganj teži gore.

Oganj ne samo da ne ostaje na zemlji, nego i sve, što zahvati, nosi gore. Takav je i organj ljubavi Pres. Srca. Ono samo gore teži k Ocu nebeskomu. Ljubi nas svim žarom Srca svoga; pa upravo za to diže nas od zemaljskih taštih stvari gore k Bogu, napunja nas nebeskim poželjenjima. Sav je rod ljudski, kako veli sv. Augustin, bio veliki bolesnik, ležao je prikovan na zemlji, nije mogao ni da se makne sain od sebe. Eto dode veliki liječnik s neba, Isus; ozdravi ga, podigne, napuni mu srće, dušu nebeskih poželjenja.

Kako je divno organj ljubavi Božje, što ga doneše Isus s neba na zemlju, plamlio u srcu prvih kršćana! Taj organj ljubavi ih učini kršćanima, jer, kako sv. Augustin govori, što kršćane luči od pogana, jest ljubav. To veli i Tertulijan u apolođiji protiv pogana za obranu kršćana: „Vi nas korite, što se ljubimo, dok se vi mrzite; što je kod nas svak pripravan umrijeti za drugoga.“ I sani su pogani s udjiljemgovorili o kršćanima: „Gledajte, kako se kršćani ljube.“

Da nije Isus donio organj ljubavi na zemlju, i danas bi tako bilo kako u pogansko doba: mržnja, osveta, rat. Što dalje odstupa društvo od Isusa, to dublje zapada u strast mržnje i osvete.

Sam Isus je rekao, po čem će nas poznati svijet, da smo njeovi nasljednici: „Ako uzimate ljubav među sobom.“ (Iv. 13, 35) Kako se raspoznavaju gradani, vojnici, obrtnici po raznim znakovima, tako nasljednici Kristovi po ljubavi. „Srce Isusovo, koje goriš ljubavlju prema nama, užeži srce naše prema tebi.“ (100 dana oprosta).

Oganj sve isuši

Što je vlažno, mokro, vodenio, ne trpi nikakve vlage. Tako i organj ljubavi Pres. Srca Isusova ne trpi vlage bludnosti, mlitavosti, tromo-

sti. Gdje god zahvati, prvo je, što isuši vlagu bludnosti, kako je crkva imenuje (humor libidinis), a i vlagu mlakosti i tromosti. Ne zna za mlijetava otezanja milost Duha svetoga, govori sv. Ambroz.

Sv. Stanislav Kostka, koji na vanredni način plamtiše od ljubavi Božje, padao je u nesvijest, kad bi čuo koju bestidnu riječ. U kršćana je tako obljudljena krepot čistoće, da je po kršćanskoj nauci svi moraju vršiti; jedni živu u ženidbenoj čistoći, a drugi u posvemašnjoj. — Dobri kršćani nikada ne dangube; rade kao pčele i mravi od rana jutra do kasne noći. A goni ih na rad i patnju ljubav Božja.

To je zadnji razlog socijalne nevolje i propadanja, što zabaciše vjeru u Isusa, a bez vjere ne može biti ni ljubavi. Gdje nema žive vjere u Boga, tu nema ni savjesnog rada; tko ne vjeruje da ga Bog vidi i da će ga Bog suditi, taj vrši svoje poslove samo kao rob pod moraš i samo zbog vremenite koristi. Upriličimo srce svoje po Srcu Isusovu i temeljito ćemo riješiti i iscijeliti sve socijalne nevolje i rane. (Slijedi).

Marijino društvo u Visu.

O civilnom braku i bračnoj rastavi.

„Ženidba krštenih ravna se ne samo po Božanskom, nego i po kanonskom (crkvenom) pravu, bez uštra kompetencije gradanske oblasti obzirom na čisto gradanske posljedice braka.“ Tim riječima novi zakonik crkveni u svom 1016. kanonu jasno ističe, kako kršćanska ženidba po biti i jezgri svojoj spada isključivo u područje crkvene vlasti. Crkva dakle, kojoj je jedino povjeren sakrament ženidbe, ima 1. odrediti način i uvjete zakonitog sklapanja toga sakramenta; 2. riješiti dvojbe o valjanosti ili nevaljanosti kršćanske ženidbe, o dopuštenoj ili nedopuštenoj rastavi od

stola i postelje; 3. postaviti zapreke i zabrane obzirom na ženidbu kršćansku. Prigovori regalista i nekih modernih državnika protiv ovih prava crkvenih potjeću od toga, što krivo misle, da se ugovor i sakramenat mogu rastaviti u kršćanskoj ženidbi ili što uopće ne mare za Božansku ustanovu i za sakramentalni značaj braka kršćanskog.

Indirektno dakako može i država iz opravdanog razloga privremeno zabraniti ženidbu ili bolje da reknem, može uskratiti zaštitu gradanskih prava onima, koji se ne bi obzirali na pravedne zahtjeve njezine pri sklapanju ženidbe. Direktno pak gradanska oblast ravna čisto gradanskim posljedicama braka. Ove se čisto gradanske posljedice tiču prava supruga obzirom na zemaljska dobra, n.pr. na miraz i posebne ugovore o potpunoj ili djelomičnoj zajednici imetka; nadalje tiču se prava djece, nasljedstva, itd.

Ali se moderne države velikim dijelom nijesu zadovoljile ovim pravima svojim, nego su zabrazdivši na polje crkvene vlasti izumile tako zvani civilni brak, koji se po gradanskim zakonima sklapa pred gradanskim oblasti bez obzira na zakone crkvene. Razlikuju trovrsni, civilni brak: 1. fakultativni ili slobodni; 2. obvezatni i 3. civilni brak za nuždu, to jest, za slučaj, u kojem crkvena oblast usklađuje svoje sudjelovanje kod sklapanja ženidbe zbog povrede crkvenih zakona. Svaki se civilni brak kršćana protivi zakonu Božjem, u koliko svetinja kršćanske ženidbe spada u područje crkvene vlasti. Najgore je dakako, ako se svi građani prisile prigodom ženidbe na civilni brak i prije nego su sklopili pravu sakramentalnu ženidbu, te ako država smatra valjanim i pravomoćnim samo taj civilni brak.

Tu se dira u najsvetija prava Crkve i pojedinih kršćana, dapače po riječima Leona XII. „u samu bit i jezgru kršćanske ženidbe, koju bi neprijatelji stubokom htjeli porušiti. „Duh krive filozofije i pokvareni običaji doveli su pojedince i obitelji i sve moderno društvo do oholog prezira vrhovnog gospodstva Božjega. No jer i obitelj i čitavo društvo ljudsko ima svoj izvor u ženidbi, neprijatelji Crkve nikada ne trpe, da se ženidba ravna po crkvenim zakonima, već nastoje, kako bi je lišili svake svetosti i skučili u doista nisko područje onih stvari, što ih je uredio ljudski auktoritet i što ih ravna gradansko pravo naroda. Nužna posljedica toga bijaše, što su državni poglavice sebi svojatali svako pravo nad ženidbom, a Crkvi zanijekali svako pravo u ovom pogledu. ... Tako nastadoše tako zvani „civilni brákovi“ i zakoni o ženidbenim zaprekama i presude gradanskog suda o valjanosti ili nevaljanosti ženidbenih ugovora. ... Cinjenica je također, da se u zemljama civilnog braka na užasni način sve više množe sudbene rastave ženidbene na propast bezbrojnih obitelji.“ Kao tajne vode u ovom pokretu protiv kršćanske ženidbe papa Leon XIII. ističe slobodne zidare. Njihova je lozinka: posve raskršćaniti moderne obitelji i moderno ljudsko društvo; a ponajglavnije sredstvo u tu svrhu vide u civilnom braku. Radi se dakle u ovom pokretu protiv katoličke ženidbe o propasti samog kršćanskog našeg naroda. I zato „na ždrijelo junak tko je!“ Držimo se tvrdo nauke svoje katoličke Crkve!

P. Bock D. I. Sarajevo.

Iz uprave: 1. Pošalji preplatu za Glasnik 5 dinara! — 2. Želimo, da bi svaki broj Glasnika imao 30 stranica. To nam još nije moguće poradi načina u tiskanju. Zato ćemo koji put donijeti i 32 stranice.

Pustite djecu u svećenike!

Marta je imućna žena, seljakinja. Muž joj je umro pred dvije godine. Najstariji joj sin Petar svršava osnovnu školu. Gospodin župnik i učitelj hvale Petra, da je bistro glave i pobožan dječak, pak su jednom govorili s Martom, ne bi li ga dala na daljne nauke. Ona odvratila:

„To je nemoguće. Ta ja sam sirota udovica. Sve mi je troje djece jedno drugome do uha. Istina i malo Pero često mi govoriti: Mambo, ja bih rada biti svećenikom.“

„A što si ti kazala?“ upitao je župnik.
„Rekoh mu, neka šuti i tješila sam ga, da će biti seljak kao i otac, jer drukcije ne može biti.“

Na ovo se ugnješa učitelj: „Takovi ste vi seljaci! Vazda pleti kotac ko i otac. Ne valja tako, Marto. Ti si udovica, ali nijesu u zevolji. Znam, da si ove godine prodala 20 hektara vina, 2 teleta i 2 svinje, dnevno prodaješ 22 litre mlijeka od svojih krava, imas oranica i ne kupuješ kruha; ne brojim, koliko dobijes za voće, povrće, pilice... Ti imas novaca i kod banke. Ti bi dakle mogla lako dati sina na nauke.“

Marta oborila oči pred gospodom, zarumeni se; vidi se, da joj učiteljev govor nije bio mlio. Napokon će:

„Svoga Petra ne mogu pregorjeti; tko će mi raditi u polju? Druga-su mi djeca malema. I zar da ga dadem sada, kada sam ga s mukom othranila? Ja ne mogu da se od njeg rastavim, jer mi je tako poslušan i dobar kao andeo.“

Uzalud su s njom dalje govorili župnik i učitelj. Dapače im reče na koncu: „Neka si gospodin Bog nade svećenika u drugoj kući.“ I tako odoše neveselo. Na povratak susretu seljaka Ivu Andrića. I njegov je sin Stanko te godine svršavao osnovnu školu. Dobro je to dijete. Ne bi li možda on pošao u svećenike? Stoga se dogovore gospoda i ustave Ivu, pak mu ispripovjede, što im se dogodilo s Martom? Ivo sluša i on će:

„Gospodo! Na ovo nijesam nikada ozbiljno mislio, i ako me mati Stanko napastuje da bi on išao u svećenike kao nečak našeg učitelja. Jedinac mi je. Teško mi je; ali Božje je i onako sve, pak mu darivamo što je njegovo. U ostalom svaki pametan otac želi, da mu dijete bude sretno; a veće sreće nema za oca i sina, nego biti svećenikom. Ako gospoda misle, da je moj malis dobar za škole, eto ga Bogu darivam svim srecem. Za trošak se ne bojim, pa ma prodao i dio baštine.“

Tako brzo odlučiše dobri ljudi, kako će Ivin jedinac budućeg rujnja poći u grad u svećeničke škole.

Prode 15. godina.

Stanko Ivić revan je kapelan u svom rodnom mjestu i pomaže župniku. Kako je radostan njegov otac! S njime se pozosi, a i Stanko lijepo pazi svoje roditelje. On je dapače nekoliko seljaka ponukao, te si dadoše djecu u svećenike. To mu nije bilo teško, jer su seljaci bistro gledali, kako Bog neprestano daje svoj blagoslov kući Iva Andrića, pak je u njoj svak zadovoljan i veseo.

Što je de Martine kuće?

Martin je sin Petar već u 16. godini postao tako loš, da je čak i rukao digao na svoju majku, i to ne jedan put. Ova ga je prokljinjala. U 19. godini ođe nevaljanac u vojnike. Tu je zaglavio u nekoj tučnjavi. Španjolska bolest oduze Martin i drugo dvoje djece. Tako ostade udovica Marta kao sinja kukavica.

A.

Sv. Matija, mjesecni zaštitnik.

Sveti Petar reče braći tako:

„Mjesto Jude mi trebamo druga,
Apostola učena i sveta,
Koji s nama od početka bio
I vidio uskrsnulog Krista.“
Na te riječi pristadeše braća,
Pa postave Barnabu, Matiju,

I molitvom tad zazvaše Boga:

„Oče blagi! Ti poznaćeš ljude,
Tajne misli i nutarnjost svaku.
Ded pokaži, koga odabires,
Da preuzme apostelstvo Jude.“
To rekoše i baciše kecku,
A ta pada na Matiju dobrog,

Da sad bude apostolom vječnim.
I Matija ode širom svijeta,
Sirom svijeta naviještati Krista,
Krista svoga, novo evanđelje.
I tumači Božju volju svetu,
Po kojoj će spasiti se ljudi.

Blago svakom, koji Boga ljubi;
Blago svakom, koga i Bog ljubi,
Ter za ljubav ljubavlju mu vrati.
Ali jao onome čovjeku,

Koji pode za stopama Jude
I izdade svoju crkvu rimsku,
Pa otide za „narodnom crkvom,”
Ili sluša „narodne popove,”
II uskoči među protestante,
Kojino se a dventiste zovu.
Jao tome, jer će i taj naći
„Plaću Jude i osudu Božju;
Mjesto njega Bog će sebi naći,
Boleg sina, pravog štovatelja.
Spjeva P., Dalmatinac.

Kratke zahvale Presv. Srcu Isusovu.

Bog mi je pomogao u potrebi. I. K. u Vukovaru. — Kad god se utekoh Srcu Isusovu i Marijinu, vazda mi pomogao. Hvala i sv. Antu za isprosene milosti. T. Sušek u Sv. Ivanu Zelinu — U bolesti i u neprilici radi zemlje uslišaše moju molbu Isus, Marija i sv. Josip. Obećah, da će se javno zahvaliti. Stj. Podnar u Podlugovima — Pri porodu bijah u najvećoj pogibelji. Obećah javnu zahvalu u Glasniku. T. Šelendić u Remetama. — Više puta me izbavio iz teških neprilika Srca Isusovo i Marijino. I sada me izvedeš na put milosti. D. K. u Brodu. — Za 3 mjeseca sam molila Presv. Srce Isusovo i Marijino, da mi dаду ustrajnost u nauku. Sretno položih konačni ispit. M. Š. u Z. — Devetnicom Srcu Isusovu postigoh, da me primiše u samostan. M. Mijić u Sarajevu. — Šaljem 100 K. za raširenje Glasnika iz zahvalnosti spram Srca Isusova, jer ozdravio. K. Vučić iz Županje. — Presv. Srcu zahvaljujem za udjeljeni vid i preporučam svakome, da se u svojim nuždama obrati ovom Srcu. Darivam 20 K. za svetište Srca Isusovu u Zagrebu. R. Čičak iz Donjeg Miboljca. — Šaljem 200 K. iz zahvale za nenadano udjeljene milosti. J. S. u Osijeku. — Darivam zagrebačkom svetištu Srca Isusova 50 K. za mnoga uslišanja. I. Urbanc iz Daruvara. — U gospodarstvenoj tjeskobi utekoh se Srcu Isusovu i obećah javnu zahvalu i neka dobra dijela kao i nešto za kruh sv. Ante. Već sutra dan krenu sve na dobro. M. Ištaković u Režkovcima. — Šaljem 20 K. za svetište u zahvalu za milosti, koje primih od Srca Is. i Marijina. P. Struček u Prnjavoru. — Božansko Srce pomože u bolesti moje unuke. Slava Mu. M. Bakotić u Dubrovniku. — Više puta me je Srce Isusovo uslišalo u raznim potrebama. D. Mikus u Jablanovcu. — Srce Isus, i Marijino uslišaše me i položih redovničke zavjete. G. Magaš u Pagu. — Hvala Srcu Isusovu, koje me često pomože. D. P. u Bijelniku. — Presvetlo Srce nam pomože u kućnoj potrebi. R. K. u Cerniku. — Za dobivene mladosti zahvaljuje Veronika Zboduša iz Bednje. — Kći obojila te izgubismo svaku nadu. Zapoceh devetnicu i obećah javnu zahvalu. Slava Presv. Srcu, što mi dijete spasilo. Marija Tomljenović u Osijeku. — Ozdravio od zubne boli i otoka glave. Hvala Srcu Isusovu i Marijinu i sv. Josipu. Šaljem 100 K. za svetište. Lauru Pintar u Josipdolu. — Ozdravila na bubrežima i grlu. N. N. u Kraljevici. — Obećah javnu zahvalu g. 1919, 20 i 21 prigodom silne grmljavine. Zatim mi pomože Presv. Srce, da dobro položim opću ispojed. N. N. Valpovo. — Od grize mi sestra ozdravi. R. Božićević u Zagrebu. — Šaljem u zahvalu 20 K. jer me Presv. Srce oslobođi bolesti. Utekoh se devetnicom Gospoj lurdskoj i Presv. Srcu. N. N. Kloštar Podravski. — U potrazi za stanom, u skrbi za stvari, koje su predugo putovale, pak u raznim neprilikama i duševnim borbenama pomože mi Presv. Srce. M. Banić u Tuzli. — Zavjetovah se da će se za 9 mjes. prvi petak ispojediti i pričestiti i javno zahvaliti, ako mi dijete ozdravi. Bog me je uslišao. Katica Pavilić. — Tetka mi sretno prebrdila operaciju. L. J. u Bogdašiću (Kotor). — Muž mi ostade bez zarade. Utekosmo se Presv. Srcu i ono je pomoglo prije, nego li smo devetnicu i dovršili. M. Kos u Varaždinu.

Prikazanje Isusovo u hramu:

(2 veljače).

Bog je bio odredio preko Mojsije, da svaka žena iza poroda ostane nečista za 40 dana, da se ne smije dotaći svetih stvari, zatim da prikaže za sina ţrtvu u hramu: janje i goluba ili grlicu, ili, ako je siromašna, dva goluba ili dvije grlice. Blažena Djevica nije bila dužna da se podvrgne ovoj zapovijedi, jer je ona začela bez grijeha. Ipak ona vrši i tu odredbu, da nam dade primjer revnosti. Niti je ona marila, što će je ljudi držati za običnu i grješnu ženu. Znade ona, da je Bogu nila poniznost i revnost. To je njoj mjerilo i poticaj, a ne sud promjenljivih ljudi.

Što je osjećalo srce malog Isusa, kada ga je Majka unijela u hram i prikazala Ocu? Što li srce Marijino?

Poklonimo i mi s Marijom presv. Trojstvu svega sebe i svoje dnevne krizeve.

Vijesti.

Marijine kongregacije. Zagreb 8. dec. Marijine su kongregacije imale u Svetištu Srca Isusova popodne svečano primanje novih članova. Primanje je obavio pres. kanonik M. Strahinščak. Primljeni ih je 28 iz srednjoškolskih kongregacija, 5 iz radničke, 8 iz one omiladinaca. Taj je isti dan kongregacija gradana proslavila svoju 10 godišnjicu u spomenutom svetištu: u jutru skupnom sv. pričešću i popodne svećanom blagoslovom u kapelici, u kojoj je govorio, vlč. o. Đuro Bencetić, franjevac — Virovitica. 8. dec. je naša kongregacija djevojaka imala primanje novih članova, koje je obavio upravitelj o. Vl. Horvat. Primljeni je 6 njih. Iza toga imadosmo u društvenim prostorijama akademiju s dvije deklamacije, jednim dijalogom, jednom predstavom. — *Varaždin*. Marijina je kongregacija više djevojačke škole u uršulinskom samostanu održala devetnicu pred 8. dec. Taj dan su u jutru sve tri samostanske kongregacije primile zajedno sv. prćest. U našu je kongregaciju primio vlč. upravitelj, V. Pintar, 9 novih članica. Iza blagoslova je slijedila akademija, da s njom proslavimo 300 g. sv. Ivana Berhmansa. — *Našice*. U zadnje smo doba imali 2 puta primanje novih, uvijek po 9 članica. 8. dec. dodosmo javnu nabožnu predstavu „Vestalinka“ s velikim uspjehom.

Djevojačka društva. *Maruševac*. Naše je društvo primilo naknadnih sv. prćestih u srpnju 83., kolovozu 90., rujnu 80., listopadu 86., studenom 90. Kod svake sv. prćesti pjevale smo „zlatnu krunicu.“ U kolovozu bilo je proštenje u

kapelici sv. Roka, pak su neke članice tu prienile sv. pričest i pjevale. Katica Peškardo. — *Ložišće* na otoku Braču. Naše je Djevojačko društvo dobilo u mjesecu listopadu novi odio, t. j. podmladak. Tom prigodom je vlč. Don Franjo Krstinić protumačio novim članicama natpis medaljice: „Sinko, podaj mi srce svoje.“ Članice jednog i drugog društva zavjeriše se, da će ustrajno širiti kraljevstvo Srca Isusova na zemlji. — *Zupanja*. U adventu su članice našeg društva išle dnevno k zornici. Bila nas puna crkva, makar nemamo zvona, da nas zove u crkvu. Tu smo redovito molile krunicu i pjevale Majci Božjoj. — *Otok Krk*. Na našem otoku ima više djevojačkih društava, ali nažalost većina njih spava. Tome je doduše rat krv. No on je već davno prošao, pak je već vršljeme, da ih naši svećenici opet jednom probude na život i da jave taj obnovljeni život u našem milom Glasniku. — *Drenovci*. Naše društvo primilo kroz studeni 55 naknadnih sv. pričesti. — *Dapci*. Uslijed očijepljenja naše župe od Čazmanske osnovalo je naš župnik vlč. J. Horvatović i posebno djevojačko društvo za naknadnu sv. pričest. Društvo sada ima 50 članica. — *Split*. Naše se društvo zove „Kćerke Srca Isusova“ i ustanovljeno je kod nas 1911. Primanje je novih članica kćerki nas svećano. Lani je to obavio pok. biskup J. Čarić, ove godine dominikanc o. Bojanović. Sada imamo 86 članica i 12 kandidatice. Glavarica je sada Ivka Čović, članica od postanka društva.

Nova slika.

Današnjim brojem donosimo sprjeda novu sliku, Izradio ju je za naš Glasnik mladi umjetnik u Travniku I. Eckert. A što predstavlja ova slika? Presveti Srce Isusovo u času, kada se ono moli Ocu nebeskom. Lice i oči uprte su put neba, kao da kaže: „Oče! pogledaj na sve ljude, osobito na moje štovatelje.“ I ruke je Isus digao u vis. Na njima se vide rane, što ih Isus i sada čuva u znak ljubavi svoje. A Srce njegovo! Okruženo je trnovom krupom ljudske nezahvalnosti, iz njega plamsa oganj ljubavi, a iz tog plamena izlazi križ gorke muke njegove. Ovakovo se Srce Isusovo pokazalo i sv. Margareti Alakok. Pred Srcem Isusovim kleče: jedan čovjek, dvije žene i jedno dijete ispred sve zemlje, a klanjaju se Božanskom Srcu, tom učištu svih ljudi. Sa strane u visini istom Srcu i dva se andela klanjaju; krlia njihova i odijelo seže do zemlje, jer poklone svoje ujedinjuju s poklonima dobroih ljudi.

Slika očito prikazuje ono, za čim ide Glasnik: da se ljudi privedu i sjedine sa Srcem Isusovim; i tako da čine ono, što rade i andeli, slaveći Boga srcem, ustima i djelima.

Božansko Srce neka blagoslovi sve naše čitatelje, osobito revne povjerenike i povjerenice Glasnikove!

Milodari.

Za svetište Srca Isusova u Zagrebu: M. Gr. u Philadelphiji 1 dolar. M. Č. 5. L. B. Jablanac 5. B. M. Levaniška Varoš 25. S. M. Zagreb 5. I. F. Bakarac 5. L. K. Đakovo 750. P. A. Veljaluka 10. M. A. Podgajci 250. V. M. Vinkovci 1250. Č. A. Zagreb 10. Č. E. Kostajnica 250. M. T. Bakar 10. Š. M. Illok 550. O. M. J. Požega 25. M. M. Černja 15. Č. M. Babina Greda 755. M. B. Podonje 250. F. J. Brešovac 25. B. K. Retkovci 10. V. V. Solina 25. O. M. Županja 5. P. J. Antunovac 750. C. B. Marjanci 250. S. B. u Mariji Bistrici 10. N. N. Zagreb 15. P. Zagreb 100.

Na čast Sreća Marijina:

Na čast sv. Josipa:

Za sv. Mise: B. Lj. Velika 7. S. J. Slivno 10. L. J. Đakovo 550. P. M. 20. A. S. Zamost 1050. N. N. Zagreb 30. P. S. Psarjevo gornje 10. S. A. Jajce 10. Z. K. Čebovac 750.

Za zvona svetišta Srca Isusova u Zagrebu: N. P. Zagreb 150.

Za raširenje Glasnika: G. L. Voćin 8. O. M. Županja 25. W. K. Čakovec 12-50. A. I. Osijek 4-50. Ž. F. Marija Zvijezda 14-50. O. St. Županja 25. V. S. Štitar 5. M. J. Virovitica 15. J. K. Požega 14-50. G. J. Nijemci 5. K. M. Viljevo 1-51. D. G. Subotica 5. L. O. Erdrevik 1-50. B. M. Lun 3. B. M. Gradac 10. G. J. Osijek 12-50. C. M. Markovac 25. P. M. Požega 5. W. A. Čerević 5. B. G. Ćepin 25. K. A. Karlovac 12-50. B. S. Kaptol 8-75. G. F. Legrad 5. A. P. Radošine 2. I. M. Dolac 13. G. M. Bukovac Vel. 5. T. N. Grahovo 2. A. M. Andrijaševci 10. D. K. Parova stara 1. A. C. Županja 5. J. S. Hrestelnica 10. I. F. Bakarac 5. J. V. Gorčane 2-50. S. P. Kostanjevac 1-50. M. T. Požega 2-50. F. M. Požega 5. B. M. Omis 5. S. M. Podgrade 5. K. E. Josipovac 2-50. B. M. Petrinja 13. F. J. Voćin 25. F. D. Soljan 1. H. K. Osijek 2-50. C. K. Četelovac 2-50. B. A. Brekinška 2-50. P. M. Rača 25. T. A. Risika 10. I. S. Pašić 2. Z. M. Sp. Jablanac 2. K. B. Podbrešt 1. L. M. Širkopolje 1. M. M. Gruž 0-50. S. L. Požega 3. B. J. Sunja 15. S.-F. Ogulin 1-50. M. L. Brekinska 2. N. A. Garešnica 7-50. K. V. Gašinci 3. O. E. Bos. Brod 0-50. B. D. Vasko 5. D. M. Hrvaćani 2-50. D. L. Hlebine 25. S. P. Paljevine 5. T. A. Risika 10. Kristanović 2. M. B. Podvinje 5. B. M. Križić 6. M. K. Grabovnica 2. K. T. 25. i J. B. 1 u Marijancima. F. F. Žitnjak 5. P. Zagreb 50.

Za novicijat Dražbe Isusove: S. Z. Zagreb 25.

Za širenje Apostolstva molitve: B. J. Novigrad podravski 5.

Za raširenje vjere: N. P. 5.

Za kralj sv. Ante (za siromahe): L. B. Jablanac 2-50. T. S. Bradina 5. P. M. Vinkovci 12-50. S. K. Podgajci 2-50. M. A. Podgajci 2-50. L. K. Đakovo 7-50. F. Z. Badljevina 7. M. T. Podgajci 2-50. K. H. Prijedor 5. M. D. Komletinci 10. K. P. Komletinci 5. K. A. Karlovac 2-50. F. J. Cadjavica 10. K. J. Štitar 15. M. B. Podvinje 2-50. B. L. Komletinci 5. Š. M. Podgrade 1-50. W. V. Solina 12-50. C. F. Sv. Ivan Želina 6-50. T. S. Konjic 5. K. J. Štitar 5. Z. K. Čelovac 7-50. P. Zagreb 50.

Knjige.

Primismo: O. Ivan, *Zvijezda morska* (Gospa od Škrpjela). Eto i Česi pišu o svećtu Majke Božje na otoku u Boki Kotorskoj. Lijepa ova knjiga doživjela je treće izdanje. Imala više slika uz opis mjesta, svetišta i povijest slike bl. Djevice. Usput govor o nadbiskupu A. Stojanu u Brnu, pok. Stadleru i Strossmayeru. Cijena 15 Kruna. — D-r I. Šarić i J. Čelićašćak, *Kruh nebeski* (treće izdanje i 372 str.) Izdalo Društvo sv. Jeronima ovaj molitvenik i članovima svojim ga daje za 24 Krune, nečlanovima za 30, a s poštom 2 Krune više. Preporučamo ga kao i „Crkveni molitvenik,” koji stoji 16 Kruna bez pošte i ima 118 stranica, a u njemu su molitve, što se u crkvi javno mole i koje naši biskupi odobriše. — **Zivljene sv. Ivana Berchmansa.** Spomin na 300 letnico njegove smrti (1621-1921). To je slovenski kratki životopis milog sveca. Cij. 1 dinar i nabavlja se u Ljubljani kod OO. Isusovaca (Crkva sv. Jožefa). — Kod OO. Kapucina na Riječi ima pripovijesti, vjenčica i raznih knjiga. Može se ondje dobiti za 20 Kruna slika Majke Božje. Lurdske, te molitvenik „Ave Maria” za 80 Kruna. — **Rimski misal.** Što su odavna imali drugi narodi, evo sada imaju i Hrvati u svom jeziku: preveden misal. S njime će sada katolići moći da prate svećenika i s većom korišću da prisustvuju svetoj misi. Cijena je 25 dinara, i načavlja se kod D-r Markulina u Zagrebu, Kureličeva ulica 3. Misal je preveo Dr. Knewald.

Zahvalnica: *Riješena obiteljske brige.* Prije godinu dana bila sam u velikoj žalosti. Kćerka mi bila zaručena i već da se vjenča, a ona od jednom počela ginuti i venuti. U toj svojoj tuzi i brizi za njom, utekla sam se Božanskom Srcu Isusovu, koje je dobrote i ljubavi puno, neka pomogne ožalošćenoj majci i dade da mi se dijete oporavi. Obecala sam javno se zahvaliti u Glasniku Srca Isusova, ako mi bude molba uslišana. I Božansko Srce Isusovo je pomoglo. Kći mi se oporavila i sretno udala. U znak svoje duboke zahvalnosti šaljem tom zgodom i 14 kruna za Svetište Srca Isusova, te klječem: Hvala i slava Božanskom Srcu Isusovu, koje tješi žalosne!

V. J. u Subotici.

Tisuće ljudi u svim zemljama svijeta upotrebljavaju kroz 25 godina miomirisal

Fellerov „Elsa Fluid“

kao KOSMETIKUM

za njegu zubi, ustiju, glave, kao pridodatak vodi za umivanje, jer je od najboljeg učinka radi srog antiseptičnog čistećeg i osvježujućeg djelovanja. Isto tako obljubljen je kao krepko, blago djelujuće i

**Vrlo prijatno
sredstvo za trijanje**

hrpta, ruku, nogu i cijelog tijela. Mnogo je jače u djeletovnije od Francuske vinovine i najbolje je sredstvo ove vrsti. Tisuće priznanica! Zajedno sa zamotom i poštarnicom stoji za svakoga: 3 duzvodne boce ili 1 specijalna boca 48 K.

Za preprodavače:

12 dvostruk. III 4 spec. boca 168 K
 24 " 8 " " " 280 K
 36 " 12 " " " 394 K

FRANKO na Vašu poštu. Tko novac unaprijed posalje, dobiva popust u naravi.

Primot: Elsa melem za kurje oči 5 Kr.; i Kr. 7,50;
Elsa mentolni klinčić 12 Kr.; Elsa posip 11 Kr.;
Prave Elsa riblje ulje 85 Kr.; Elsa vodica za
usta 36 Kr.; Elsa kolonjska vodica 41 Kr.; Elsa
sumski umljuris za sobe 41 Kr.; Glycerin 6 i 30 Kr.;
Lysol, Lysoflor 30 Kr.; Kineski čaj 3 Kr.; Elsa
pršak protiv gamadi 15 Kr.; Otvor za miskeve i
stakla 8 i 12 Kr.

VAŠA ŽELJA

Imati zbijla dobru pouzdanu uru bit će ispunjena, ako nabavite uru od poznate urarske tvorničke tvrtke SUTTNER.

**Prištedeni će
Vam biti popravci
i srdžba**

NAJFINIJE URE
iz nikla, srebra, tule
i zlata.

I zlata,
URE NA
NADUKVNICI

NARUKVICI.
Bogati izbor lanaca,
prstena, rincića,
svakovrsnih pred-
meta od zlata i
srebra.

„ELSA“ LJILJANO MLJEČNI SAPUN

najpriyatniji, najfiniji i blagi sapūn; 4 komada sa zamotom i poštarinom 98 K.

-ELSA - CRÉME

odstranjuje sve
nečistine kože.

2 porculanska lončica sa zamotom jih poštarinom 52 Kr.

**„ELSA“ TANOCCHINA POMADA ZA
PORAST KOSE**

jača vlastite, zapreće ispadanje, lomljenje i cijepanje kose, prhut, preranu sijedost it. d. 2 porculanska lončića sa zamotom i poštarinom 52 krune.

PREPRODAVAOCI dobivaju popust u naravi, ako naruče najmanje 12 komada od svakog artikla.

RAZNO: Ljiljanovo mlijeko 15 Kr.; Brkomanja 8 Kr., najfiniji Hega-prasak Dr. Klugera u veiklini originalnim kartujama 30 Kr.; najfiniji Hega-prasak za zube u patent kutijama 30 Kr.; prasak za gospode u vrećicama 5 Kr.; Prašak za zube u kutiji 7 Kr.; u vrećici po 5 Kr.; Sachet mišmiš za rublje 8 Kr.; Schampoon za kosu 5 Kr.; H.H parfum po 40 i 50 Kr.; Zesta za kosu 58 Kr., za ove razne artikle racuna se zamjeti i postarina posebno.

EUGEN V. FELLER,
ljekarnik, STUBICA donja,
Centrala br. 507. Hrvatska.

U čem je vaša tražite?

Naći će te za vlastitu porabu kao i za
DAROVE predmete iz zlata i
srebra, nakite, ure, lance, prstene, naušnice, na-
rukvice, kršne spomen-kolačne, te od raznih po-
trepština sve

kod poznate tvrtke SUTTNER uz najjeftinije dnevne cijene u najlepšoj, modernoj izradi. I žilice, noževe i vitice, škare, žepne noževe, doze za cigarete i duhan, strojeve za brijanje, mažigacete itd., sadržaje slijajni katalog sa slikama.

Ožujak, 1922.

BENEDIKT XV.

Bolno odjeknu po svem katoličkom svijetu vijest, da je papa **Benedikt XV.** umro 22. siječnja. Svak žali za njim, pa i nekatolici.

Svi se sjećamo teških ratnih dana. U njima je papa bio svim ljudima pravi otac. Čim postade papom g. 1914., upravi kao Isusov namjesnik zaraćenim narodima pismo: Prestanite proljevati ljudsku krv, jer ste svi braća i djeca Oca nebeskog! — I nema on mira. 31. prosinca 1914. moli vlade, da zamijene zarobljenike, za rad nesposobne; opet 11. siječnja 1915. predlaže, neka zaraćene države puste kući one mladiće ispod 17. godine i odrasle iznad 55. godine. Potaknu osnutak ureda za posredovanje izmed zarobljenika i rodbine. Na papin predlog drži se primirje (osim Rusije) na Božić već 1914. Papa se zauzimlje gledje postupka sa zarobljenicima, ukapanja palih, bombardovanja gradova. Za mnoge osudene na smrt zauze se i spasi im život; sabire milostinju za djecu, za gladne, osobito sada u Rusiji jadnoj. Brine se za opustošenu Belgiju, Crnu goru, Poljsku. U svojim poslanicama predlaže narodima sveopće razoružanje. Jednom riječju: bio on apostol ljubavi.

Pokojni papa Benedikt XV. rodi se u Genovi 21. studenog 1854. Svećenikom je zaređen g. 1878. S kardinalom Rampollom bio je namješten neko doba u Madridu na papinoj nuncijaturi. Pio X. imenova ga nadbiskupom u Bologni g. 1907., a u svibnju g. 1914. kardinalom. Te je godine izabran za papu u mjesecu rujnu.

Vječni pokoj dobrome papi našemu!

300 godišnjica sv. Ignacija Lojolskog i sv. Franje Ksaverskog.

12. ožujka 1622. sv. Otac papa Grgur XV. proglašio je svećima: sv. Ignaciju Lojolskog i sv. Franju Ksaverskog, a s njima i sv. Isidora, sv. Filipa Nerija i sv. Tereziju. Velike su onda bile svečanosti po svem svijetu, pa i kod nas. To je bilo po duhu Crkve, jer ona vruće želi, da se svi kršćani odusevaju i podu tragom ovih uzora kršćanske kreposti i savršenosti. S istoga razloga žudi naša Crkva i danas, da proslavimo 300 godišnjicu ovih svetaca. Pokojni je papa Benedikt XV. na bǎđnji dan pred kardinalima ovako rekao: „Nadolazi nova godina, u kojoj je više stogodišnjica. I one smjeraju na to, da poprave pojedinice i ljudsko društvo. Mislimo, da će i oni, koji se puno ne vesele stogodišnjim proslavama, ipak priznati u tim spomenima tolike dokaze ljubezne Božje Providnosti.“

Ova će proslava pokazati 16. vijek, u kome protestantizam hara po sjevernoj Evropi, Turčin već ulazi preko Ugarske u zapadni kršćanski svijet, katolički su vladari nesložni, u Crkvi se govori o potrebi reforme. Tužno je to stanje bilo. Ipak malo je koji vijek podao tako velikih svetaca kao upravo ovaj. To pokazuje, da je katolička Crkva vazda mlađo i živo stablo, koje donosi Božje plodove; vazda je ona prava zaručnica Isusova.

Uz ovo čemo posebno vidjeti u proslavi 300 godišnjice sv. Ignacija Lojolskoga i sv. Franje Ksaverskog, kako dragi Bog ljubi ovu svoju zaručnicu. Prvi je u svojim „Duhovnim vježbama“ duhovno obnovio bezbroj ljudi iz svih slojeva. Taj je svoj amanet on ostavio „Družbi Isusovoj,“ koju je on ustanovio. Sv. Ignacij tako i danas obnavlja svijet preko svog reda, koji evo kroz 380 godina nije nikada trebalo reformirati.

Sv. Ignacij je pomoću „Duhov. vježbi“ obratio i sv. Franju Ksaverskog, da mu bude drug u osnivanju reda i izvedbi obnove. Zatim je posao sv. Franjo u Indiju i u Japan, da onamo unese i raširi katoličku Crkvu. U 10 godina je pokrstio 1,200,000 pogana. Igle! Iste godine, kada je Crkva Franju proglašila svećem, Božja je Providnost u Rimu osnovala zavod za širenje vjere, De Propaganda fide. Ne će li i druga stogodišnjica oživjeti i u katoličkom puku ljubav za misije? Pokojni papa reče u spomenutom govoru: „Uzdamo se, da će duhovni pastiri, župnici i svi dijelitelji Božje rijeći upraviti svoju brigu i svoju revnost na to te populariziraju misijski duh. Ovaj duh može i mora se očitovati kod svih kršćana.“ Stoga evo i Glasnik odazivlje se želji Crkve i izlazi pred svoje čitatelje s „Misijskim vjesnikom.“ Dao Bog, da procvate med nama požrtvovnost i mar za katoličke misije!

Glasnik će dakako rado donijeti vijesti i opise o proslavi 300. godišnjice sv. Ignacija i sv. Franje, da tako silna ljubav ovih svetaca spram Boga raspali i naše krajeve, i isprosi nam s neba mnogo blagoslova.

Navještenje Marijino.

(25. ožujka.)

Andeo silazi s neba, stupa pred Bl. Dj. Mariju i nosi joj pozdrav od Presv. Trojstva. Ona se tome čudi u svojoj djevičanskoj skromnosti i poniznosti. Dapače je spremna, da se za volju vječnog djevičanstva odrekne i časti „Majke Božje.“ Na sve pristaje spoznavši odredbu Presv. Trojstva. A ondašnji svijet ni ne sluti, da se zbiva najveći čin, t. j. pomirenje neba i zemlje — u tako malenom i nepoznatom mještancu; — sve tako taho.

Cijenimo skromnost i čistoću Marijinu; cijenimo je i za njom se povedimo; to Bog voli. Ljubimo novu Eve, koja popravlja djelo prve Eve; slijedimo je te spasimo sebe i druge! Molimo je, neka isprosi obilati blagoslov Božji katoličkim društvima i svemu katoličkom pokretu u našim krajevima.

*

Uskrane dopisnice. *Imamo u zalihi lijepih dopisnica s uskrsnom čestitkom.
Deset komada s poštom 3 dinara.*

Osvješćivanje puka.

Opća nakana za ožujak blagoslovljena od sv. Oca pape.

U poratno doba riječ „falzifikat“ t. j. krivotvorina ili patvorina tako je česta i općenita, te je postala gotovo svagdašnja. Kao gljive iza kiše niču iza rata razne krivotvorine. Krivotvore se novčanice svake ruke, krivotvore pisma i ugovori i legitimacije (iskaznice), krivotvore političke izjave i stranački spiski.

Stalno je, da čitav jedan ljudski vijek nije donio svijetu toliko krivotvorina, toliko himbi i prijevara, koliko zadnje tri godine dana. I nije se čuditi tomu znaku nazadovanja i propadanja, uzme li se u obzir kobna činjenica, da je svjetsko klanje i rvanje posvuda proizvelo neku strahovitu zbrku na polju čudorednih vrednota ljudi. Ali sve ove i druge ovakove pojave razotkrivaju nam ujedno i duboki glib, u koji je zapalo ljudsko društvo. Ta rasklimani su temelji vjere i čudoreda, rasklimani i u našem hrvatskom katoličkom narodu.

„Žao mi je naroda,“ zavapi Spasitelj jednom. (Mk. VIII. 2.) Ali ovaj glas njegov odjekuje u bezbroj odjeka u katoličkoj Crkvi, odjekuje u srcima svih onih, koji žele našemu narodu pravu sreću.

A gdje je prava narodna sreća?

Zar u ljepoti i u zdravlju, kako hoće jedni? Nije, prvo je prolazno, jer mlade ružičaste godinice projure kao željeznica, a drugo obara bolest. Zar u jakosti tjelesnoj, kako vele drugi? Ali jakost se može nadvladati, dođe jači. Zar u bogatstvu i častima, kako misle treći? Ej kad se ne bi moglo izgubiti, pa kad ne bi bilo zavidnika! A niti u veselju i gozbama, kako umuju neki; ta dokle traju, dotele ih se sjećamo.

U pedesetim godinama prošloga stoljeća došao je velikome katoličkomu socijologu Miroslavu Le Playu u Parizu neki mladi narodni ekonom (= koji se bavi gospodarstvom) iz pokrajine. Izmislio je bio nacrt, kako da se opet pošume goli brežuljci i gore u njegovoj domovini. Taj svoj nacrt htio je da pokaže velikome socijologu. Ovaj ga sluša te tu i tamo doda koju strukovnu primjedbu, a napokon mu reče ove znamenite riječi: „Dragi prijatelju, ne ide se u prvom redu za tim, da se opet pošume gore nego da se opet uskrije ljudi i zajednice.“ Jest da se uskrije ljudi, da nam se osvijesti narod, da pregnе za pravim katoličkim životom.

Da nam se narod podigne, iznose se mnogi i mnogi dobri prijedlozi, tako n. pr. da se osnuje što više novčanih poduzeća. Ali koliki i koliki t. zv. usrećitelji narodni, pučki prijatelji zavode i zaluđuju naš narod kojekakvim šupljim rijećima i ishitrenim doskočicama. Kako li ovi grijese, kako li krivo rade! Jedna od takvih bljezgarija, koju na sva usta trube u narod, jest: „Popovi hoće gospodariti.“ A jedni narod istrošen i iznemogao od rata prima to kao suho zlato. Nije istina, ne, ne će svećenici da vladaju, gospodare narodom, nego oni hoće, da Bog, sveta vjera, zakon Božji zavlada srcima, životom i svim radom naroda našega — Bog, sv. vjera, zakon Božji, jer u tom leži prava narodna sreća.

Pa zato:

Neka narod dolazi brojno u crkvu bar nedjeljom i blagdanom. Jer tko se tudi od crkve, tudi se od Boga. A komu nije Bog priateljem, slabo će proći makar i sav svijet bio uz njega.

Neka se drže pučka predavanja, ali ne bezbožna. I ako se u njima ne spominje uvijek časno Bog i sv. vjera, no zato ne smiju vrcati iskre proti Bogu, protivujverske, jer to ne znači narod oplemenjivati nego podiviljačiti ga.

Neka se ne zaboravi, da deset zapovijedi Božjih vrijedi i danas pa to svih deset, a ne možda ova ili ona samo kako se komu baš svidi.

Molimo se dragom Bogu, da on vlada u puku i da narod naš ljubi Božansko Srce Isusovo.

J. Predragović D. I.

Bog u svemu.

*Kud prolazim po ovomu svjetu, I kad nebo vidim mrko, sivo,
Sve što gledam, do čeg oko seže; I kad grmi i kad sijeva,
Svagdje vladim mudrost u svem samu, Ja se divim moći milog Boga,
Ljubav Božju, koja sve to veže. A duša mi od radosti pjeva.*

*Kad promatram na izmaku dana Gore, dol, livade i polja,
Zapad sunca, žar nebeskog svoda, Mora, r'jeke i jezera mala;
A za noći tihе brojne zvijezde, Sve što živi, sve što je na zemljи,
Svima sjaj što dobri Bog tu poda. Ljubav Božja čovjeku je dala.*

*Pa kad opet na istoku zora S gajeva se i sa šuma širi
Iz noćnoga sve počinka budi, Miris cvijeća, da nam duše blaži.
Sva mi duša od radosti dršće, Zemljom svuda milo se razlijže
Mudrost Božju jer opaža svugdi. Pijev ptičica, da nam tugu taži.*

*Sve što tako promatrati stanem,
Do zaključka dovede me toga:
Da sve to je ljubavi, dobrote
I mudrosti samo odraz Boga.*

Danica.

Srce Božje, ono bije za nas.

*Kad u bijedi ostave nas ljudi, I u sreći kad nam duša pjeva,
U nevolji pomoć kad se krati, Od veselja jače srce bije,
Pomoć će nam Srce Božjeg Sina, Smješti nam se Srce Božjeg Sina,
Ljubav kojeg svud nas budno prati. Ljubav svoju nikome ne krije.
Srce Božje, ono bije za nas, Srce Božje, ono bije za nas,
Božje Srce, ono ljubi nas. Božje Srce, ono ljubi nas.*

D. Š.

Čovječanstvo bez kršćanstva.

Danas se širi stara i kriva nauka o čovječanstvu bez kršćanstva; širi se po sastancima i novinama.

A što je čovjek bez Boga, bez Krista?

Kain ubija vlastitog brata, Noemovi se savremenici podaju nečistoći, grijeh gradana Sodome i Gomore vapi osvetu s neba. To je čovjek, koji živi drukčije nego li po Bogu. I kakovi su tekar pogani bez Krista! Puci, koji su se držali samo čovječanstva, zaboravile pravoga Boga, pa se klanjuju suncu, mjesecu, moru i zemlji; dapače obozavaju iste životinje.

Pa kakav je bio domaći život tih pogana! Car Kaligula javno se hvasta bludnim djelima, a Nero uživa gledajući požar Rima (koji je on zapalio). Nekoliko rimskih careva nazivlje sebe bogom i traže da im grade hram u čast i prinose žrtve. Kod starih Rimljana bila sramota: oprostiti protivniku ili se sailovati prosjaku. O ubožnicama, zakloništima, ili bolnicama nema ni spomena kod pogana. Robove su ubijali i sjekli, a mesom njihovim hraniли ribe i životinje. Ohola je Rimljanka držala šilo u ruci, dok ju je češljala robinjica, te ako gospodi nije bio posao po volji, zabola bi odmahjadnoj robinjici šilo u ramě ili u prsa. Dapače je pokvarenost u čovječanstvu bez Krista bila tolika, da je jedan mudrac rekao: „Ako ne dodu bogovi s neba i ne skrenu čovječanstvo na put čestitosti, ono mora propasti u svojoj nevaljanštini.“ S istoga razloga sva učenost u starih Grka nije mogla zapriječiti, da poradi bludnosti ne propadnu s lica zemlje. Što je napokon doživjelo čovječanstvo pred 120 godina za francuske revolucije? Hulitelji Krista postaviše na oltar raspuštene žene, a u isto su doba ubijali tisuće kršćana, koji se ne htjedaju odreći Krista.

Eto što je čovjek bez Krista, bez Boga. Zato vele mudraci, da na dnu srca svakog čovjeka spava ljuta zvijer. To znači, da čovjek može biti oholica kao paun, lukavac kao lisica, krvolok kao tigar, nečist kao svinja. I sve je to bez Krista, njegovih načela i pomoći. Da su se ljudi držali Kristove nauke, ne bi bilo došlo do zadnjeg svjetskog rata, ne bi bila potekla Evropom rijeka krv i suza. Tu nas može spasti samo Krist, jer je on Bog i zato „svijetlo svijeta“ i „ko ide za njim, ne će hodati po tamni“ (Iv. 8, 12).

J. Šafran.

Glasniku Presv. Srca Isusova.

*Živi nam dalje, Glasniče mili,
I svakoj ti se odtpri sili,
Koja nam vjeru napada svetu:
Slomi tu silu po svemu svetu!
Hrabro ti radi za Božju istinu
I širi slavu Božjemu Stnu.*

*Uči nas svagda ljubiti Mariju,
Tu majku našu i ljudi sviju.
I mi, o braćo, širimo Glasnik,
Jer on je sreće nebeske vjesnik!*

Manda Užarević.

Glasnikova povj. za selo Gulinici u Slav.

Upłata: Tko nije upłatio za Glasnik ove godine, neka to učini u prvoj polovici mjeseca ožujka. Tko ne plati, njemu ćemo poslati poštanski nalog. No bolje da svak što prije uplati, jer za poštanski nalog valju platiti posebno i našoj upravi prouzrokuje dosta posla.

Srce je Isusovo puno goruće ljubavi.

Oganj tvrdi i jača

(Nastavak.)

mnoge meke tvari. Gledaj ono blato, kako ga pretvara jaki oganj u opeku! Njom se grade čvrste zgrade, koje traju kroz stoljeća, protive se svakoj nepogodi vremena.

Takva je i ljubav Božja. Isus je primio našu slabašnu narav, ali ona Božanska ljubav, koja je vazda plamtjela u njegovu Srcu, učini ga čvršćim od kamena; sav svijet je pobijedio svojom ljubavlju. Mučili su ga na svaki način, što su samo izmisliti mogli; ali svladati njegovu strpljivost i blagost nijesu mogli. To je tako golema tvrda, da je ni sav svijet ne bi mogao zauzeti i srušiti.

Isto tako učvršćuje ljubav Presv. Srca i naše slabašno i nestalno srce. Svjedoci su tomu redom svi pravednici Božji. Što učini ljubav Srca Isusova od slabašne koludrice sv. Margarete, kojoj se očitova? Koliko je prigovaranja, rugla, prezira progutala! A pri tom uvjek željela, da još pretrpi. Unutrašnja sit, šo joj podade ljubav Isusova, bijaše kud i kamo već i silnija od svakog vanjskog i nutarnjeg progonstva. — Puno je silniji ognji ljubavi Srca Isusova od našega tvarnoga ognja. Svjedoči nam bezbroj mučenika, koje su spali na lomači. Nema staleža ni dobe, na kojoj ljubav Isusova ne bi proizvela ove plodove vrhunaravne jakosti. — Svjedoci su svi dobri kršćani, jer se svaki dan bore s napastima i nevoljama ovoga života, a da ih ove ne obore. Živo je vrelo jakosti za svako slabašno srce ljudsko: Presv. Srce Isusovo.

Oganj topi i tali

krute i tvrde tvari. Što je tvrde od željeza i drugih kovina, a opežestoki oganj pretvara ih u tekućine? Tako i oganj ljubavi Božje topi i tali tvrda, kruta, okorjela srca grješnika. Isus samo jednoć pogleda Petra, koji ga se odreće, a on odmah započe gorko plakati nad svojim nevjernstvom. Marija Magdalena, poznata grješnica u gradu suzama pere noge Isusove, koji joj ljubavlju svojom gane dušu na vanrednu i ustrajnu pokoru. — Razbojinik na krizu za jedan čas postade svecem na jednu riječ Isusovu. Nema sile, koja bi mogla svladati, što svladava ljubav Isusova neprestano svaki čas u srcu ljudi. Kako god što je Isus rastrgao svojom ljubavlju verige pogonstva kod naroda, tako to čini svaki dan kod svakog grješnika, koji se obraća Bogu pravom pokorenjem.

Zato je Isus rekao sv. Margareti, neka se izloži slika njegova Presv. Srca, da gane na ljubav nečutljiva srca ljudska, pa će on bagosloviti mjesta, gdje se štuje slika njegova Presv. Srca. Srce je Isušovo pravo i živo središte, „od kojega punine svi mi primisimo“ i primamo; to Srce jest jedini „izvor života i svetosti.“ Iz toga su izvora primali milost i pravu pokoru svi poslije pada praoča ljudskoga. Sada se otkrilo to Božansko vrelo, Presv. Srce Isusovo te izjavilo, da je to zadnje naprezanje njegove ljubavi da grješni i nemarni rod ljudski gane na pravu ljubav Božju.

Oganj čini sirovo, netečno,

neprobavlјivo: slatkim, tečnim, hranjivim. Tko će jesti sirovo meso, kvas, ribu? Ali svemu tomu podaje oganj slast, hranjivost. Isto čini i ljubav Božja s čovjekom, koji je bez milosti Božje Bogu a i ljudima sirov, netečan, neprobavlјiv. Po milosti, ljubavi Božjoj postane on mio, sladak i ugodan. Čim započe Božanski Spasitelj svoj javni život, opkolili ga mnoštvo kao roj pčela — maticu. Pratilo ga je mnoštvo naroda u gradove i pustinju gladno i žedno. Isus morao je čudo tvoriti, da ih nahrani, da od glada ne smalakšu. Koji nošahu uzeta čovjeka, da ga iscijeli Isus, ne mogoće da Isusa, te moradoše otkriti krov i tako bolesnika spustiše pred Isusa.

Bog je izvorna, nestvorena slast i milina; što bliže stupimo Bogu, to miliji postanemo i Bogu i ljudima. Što je milije od Majke Božje, koja je najuže sjedinjena s Bogom? Svi je kršćani pozdravljaju i zazivaju: „Živate slasti i ufanje naše!“.

Pravednici su Božji najmilija pojava u ovoj suznoj dolini. Sv. Filip Nerij tako je privlačio mladež, da se morao sakrивati, kad se molio, jer inače ga ne bi pustili na miru. Don Boska je pratilo čitavo jato zapuštene djece po livadama i po gradovima, a bio je siromašan, nije im mogao ništa dati, dok im nije od drugih isprosio. Ali je imao veliku, nepavorenju ljubav u srcu svom prema djeци; to je djecu privlačilo.

Zato govori Sv. Margareta: Da ljudi znaju kolika je slast i milina Srce Isusovo, i kako mu se svidaju, koji Srce njegovo štuju, ne bi bilo čovjeka na svijetu, koji ne bi odmah prigrlio tu pobožnost.

Oganj nikad ne miruje,

vazda se giblje i radi; to mu je narav. Takova je Ljubav k Bogu; ona nikad ne miruje, vazda djeluje. Ili se klanja Bogu, ili radi na spasenje bližnjega, ili usavršuje sebe. Zato veli Sv. Augustin, da ljubav gdje jest djeluje, ili ako ne djeluje, da je i nema.

Bog je sama djelatnost. Isus je toliko djelovao, da kako sv. evandelje svjedoči, kada bi se sve napisalo, što je on uradio, ne bi stale knjige u ovaj svjet, što bi ih trebalo napisati. Koliko su djelovali, trpjeli i patili iz ljubavi Božje apostoli i redom svi sveci i pravednici Božji! Koliko trpe i pate svi dobri kršćani, koliko rade i trude se za Boga i za svoje spasenje!

Primajmo to živo vrelo ljubavi Božje, Presv. Srce Isusovo, što češće u sv. Pričesti i postat ćemo sve to čišći; napunit će nas nebeskim poželjenjima; isušit će u nama sve to većma pohote; ojačat će nas u borbi; potaknut će nas na pravu pokoru; postat ćemo miomiris Kristov i neumorni u radu za slavu Božju.

M. Kulunčić D.I.

Nije blago ni u bogastvu.

Iza smrti Lionelera Rožilda izjavio je njegovi sinovi, da im je otac ostavio samo tisuću i dvjesti hiljada milijuna Kruna. Mnogi će čitalac reći: „Blago njemu, kada je bio toliko bogat!“. A ipak nije ni u bogastvu blago. Lionelov stric, gotovo isto tako bogat kao i sinovac, čuje, da mu je brat pao s konja, pak usklikne: „ Dao bih sve svoje milijune, da mi

je malo projahati na konju kao onda, kada mi je bilo 20 godina". To reče, jer uslijed kapi neprestano je sjedio u naslonjaču.

Bio i drugi milijunaš, po imenu Hope. Jednom vidi pečenku, pak će: „Dao bih pola milijuna, kada bih smio to jesti". Tko mu je branio, da to ne jede? Nemila bol u željcu.

Trećeg milijunaša Beaujoua pohodi jedan stranac. Prolazeći kroz dijan perivoj reče slugama, koji ga pratiše: „Mora da uživa tu u šetnji vaš gospodar". Na to oni odgovore: „Drugi tu šetaju, naš je gospodar uzet na nogama". Ude stranac u kuću i divi se sobama, uresu i slikama, pak će slugama: „Mora da uživa vaš gospodar u ovim ljepotama". Sluge mu kažu, da je gospodar slijep, „No – prihvati opet stranac – vaš gospodar može da uživa u glazbi, koja eto svira". Ali sluge mahnuše glavom: „Nauživao bi je se, da nije gluhi". Domala uvedoše sluge stranca u sobu, gdje je stol bio pripravljen. Tu je bilo svakojakih jela i pića. Primjeti stranac: „Vidi se, da vaš gospodar dobro jede i obilno piće." Odmah sluge odgovore: „Naš gospodar jede samo nešto kruha u mljeko udrobljena, jer mu je liječnik drugo zabranio."

Citatelju! Eto vidi, kako nije sve blago ni u bogastvu; ne mrmljaj protiv Boga. Ako ti nije dao novca i posjeda, daje ti drugih boljih darova. Bog je dobar i svagda naš mili otac.

A. Putalac.

Vapaj sv. Josipu.

*S teških dana svijet strada –
Sveta Crkva i naš dom;
Pomoći se tvojoj nadi,
K Tebi vapi dušom svom:*

*„Podaj svoju jaku ruku,
Pruži pomoć Crkvi svoj,
Brani vjeru našem puku
I otjeraj svako zlo.“*

Vesta.

Lanske misije.

Ilija Gavrić D. I.

Lani su bile misije po mnogim selima Like, Hrvatske i Slavonije, te evo nešto da o tome kažemo.

U Martinskoj Vesi kod Siska narod je tako lijepo hrlio k crkvi za sv. misiju, premda je Radić držao svoje zborovanje. Tu je osnovano „Društvo djevojačko Srca Isusova.“ Ono broji do 100 djevojaka i cvate pod rukovodstvom časnih sestara sv. Vinka. Društvo ima i svoju umjetnički izradenu zastavu. „Glasnik“ se je tu odavna udomio.

U Mahičnom smo održali misije pred 18. godina i evo opet lani. Ovaj put je bio uspjeh bolji nego prije. Muškarci su se tu odlikovali. Cast im!

U Lici bijasmo ljeti. Ondje je narod siromašan i imao je za misije mnogo rada na polju. Ipak su kršni Ličani hrili na propovijedi i isповijed. Svugdje su oduševljeno obnovili svoj krsni zavjet. U Otočcu je hrvatska inteligencija svojim divnim primjerom prednjačila puku, te se s njime žurila k isповijedi i propovijedima, dapače u crkvi i pred njom, pjevala zlatnu krunicu.

Već početkom g. 1921. pučke su misije započele i nastavile se i za 11 tjedana bez prekida i to: u Ivankovu, Vodincima, Cerni, Reikovcima, Bošnjacima, Štitaru, Gradištu, Županji, Jarminu, Babinoj Gredi. Narod je svugdje oduševljeno primao misjonare 10 — 15 škola, okićenim narodnim trobojniciama i vijencima. U svim ovim mjestima župnici misjonare srdačno dočekaše, pak su samo željeli, da im opet do nekoliko godina dodemo i narod obnovimo u Kristovu duhu. Kao trajna uspomena na misije osnovana su ili oživljena postojeća djevojačka društva, vojska Srca Isusova protiv psovke, podmladak te vojske, udruga kršćanskih žena za iskorenuće psovke. Županja se je u svemu iznad drugih niješta istakla.

Na granici Madžarske u Donjem Miholjačkom kotaru držano je 7. misija: D. Miholjac, Podgaci, Veliškovci, Šljivoševec, Radikovci, Viljevo. Ružno je vrijeme bilo: kiša, snijeg ili blato, no narod je ipak hrlio k misijama. U Marijancima ima 1800 duša, a jedva je tko ostao bez isповijedi; za „Glasnik“ se prijavilo 115 pretpatnika. U Viljevu se puk divno istaknuo, jednako gospoda na općini i školi. Milo je bilo viđeti, gdje na dan isповijedi školske djece, pred djecom, stupa prvi na isповijed upravitelj škole. To su pravi hrvatski učitelji. Slično je bilo i u Veliškovcima. Zato i puk voli ovakove učitelje. U Viljevu se natjecahu, tko će se prije pretplatiti na „Glasnik.“ Čak i mala djeca dolazi la k g. župniku, neka ih upiše u „Glasnik.“ Sada ih ima tu preko 120.

Lani bilo vrlo utješljivih zgoda. Nešto da spomenemo o muškarcima. U par selu bilo je odraslih ljudi, koji ostavivši svoj posao padoše po komilucima nagovarajući poznate grješnike, neka idu na isповijed. U jednom pak selu dodoše k misjonaru dva mlada čovjeka i vesela srca pokazaše mu, da su doveli znanca, koji iza rata nije ušao u crkvu. Onda rekose: „Eno ga, čeka kod isgovijedaonice.“

Svima, koji su lani prisustvovali sv. misijama, ovim misjonari poručuju: Hvala svima na odzivu! Dicite se svojom katoličkom crkvom; po katoličkoj vjeri živite svugdje!

Zlatna zrnca:

Tko ne nauči kršćanski živjeti, neće znati da kršćanski umre,
Ljubi Boga! Barem to možeš.

Zar ne znaš moliti? Ako si gladan, pitaš jela; ako si žedan, tražiš vodu. A moliti znači u Božju proštit za ono, što nemaš i zahtevati za primljeno. Dakle znađeš moliti, ake samo hoćeš da molis.

Češće preko dana sjeti se Boga, kako te neprestano gleda. Time tvoj život dobiva veliku vrijeduost pred Bogom.

Zašto je jedina Crkva katolička tako neumoljiva obzirom na razvrgnuće valjanog kršć. braka?

P. Esek D. L.

Tako pitaju neki nesretni supruzi, što ih inovjerci mame: „Prijedi na našu vjeru, pa ćeš moći razvrgnuti svoj prvi brak i sklopiti novu ženidbu.“ Dapače čuli smo prigodom mjesovite ženidbe, gdje se govorilo katoličkoj stranci: „Nemojte se vjenčati pred katoličkim svećenikom, jer se onda ne možete kasnije nikako rastaviti i po drugi put vjenčati.“ Ovom mokom daju se na žlosti mnogi i mnoge zamamiti, da se odreknu same vjere svoje katoličke, ili da se izopče iz Crkve, sklapajući nevaljni brak pred inovjerskim ili gradanskim službenikom, i tako već unaprijed osuđujući svoju djecu na prežalosnu sudbinu u vjerskom pogledu. No kako će ti vjerotomni odmetnici na čas smrti priznati: „Dakle se prevrismol!“ „Tko ne vjeruje, taj je već osuđen,“ kaže vječna Istina. Bidava govoris: „Ja vjerujem i dalje.“ Vjera se pokazuje djelima, kao što se i gazi ponajviše djelima.

Crkva je katolička najbolja mati svojoj djeci; ali baš zato mora biti neumoljiva, gdje se radi o stentatu na Božji zakon o posvemašnjoj nerazrješivosti valjanog i svrsenog kršćanskog braka. A zasto je Bog tako strog u ovom pogledu? Kao vrhovni naš gospodar, Bog nam nije dužan račun dati o svom zakonu. Ali u ovom slučaju nije teško pogoditi dublji razlog. Bog se ti obzire u prvom redu na zajedničko dobro čitavog ljudskog roda. Svaki izuzetak od zakona, svaka mogućnost druge ženidbe za život: prvič ženidbenog druga štrom bi otvorila vrata raskaljenosti ljudskoj i rasklimanju kršćanske obitelji, kako to vidimo, kod inovjerača. Mladenci su dužni prije vjenčanja dobro uvažiti sve prilike i zrelo promisliti, da li će moći živjeti u trajnoj ljubavi i slozi, te nositi uzajamne fiske dužnosti ženidbenog staleža. Ako se u ovom pogledu prenagle, težeci samo za časovitim uživanjem, sami su krivi svojoj nesreći. Pa makar i u nekim rijetkim slučajevima ne bili oni krivi takvoj nesretnoj ženidbi, svakako ne valja ni onda smetnuti s uma, da je čitav naš život jedna kušnja i priprava za vječni život. Bog je i u ženidbenom staležu vrhovni gospodar života i smrti, koji svoje odabranike ovdje na zemlji na svaki način vježba u dobru, služeći se pri tome i zlobom drugih ljudi. Kao što dugotrajna bolest ženidbenog druga po sebi ne ovlašćuje drugu stranku na rastavu, tako ni osobne duševne mane. Bude li pak zloba i nevjernost jednog druga prevršila mjeru, tu sam Spasitelj, a po njemu i Crkva iza dokažanog zločina može proglašiti privremenu ili doživotnu rastavu od stola i postelje; no tako, te se nikad ne dira u nerazrješivi sakramentalni ženidbeni vez dvaju živih supruga.

Sveti Kazimir, mjesecni odvjetnik.

(4. ožujka.)

*U Poljačkoj živio je zemlji
Mili sinak kralja poljačkoga,
Po imenu Kazimire sveti.
Od djetinstva malenoga svoga
Post postio, tijelo bicevao.
Niti spava na postelji mekoj,
Već na zemlji on prolazi noći.
Te je često posred noći gluhe
Izlazio pred vrata od hrama
I tude je klečeći molio,
Razmišljao Isusovu muku,
Pak je zatim tri slušao mise,
Dnevno tako za se i kraljevstvo.
Siromasi i svi progonjeni
Zvahu njega svojim ocem dragim.
Djevičanstvo od krštenja svoga*

*Čuvao je do smrti mlade.
Ta ga snađe, kada je brojio
Dvadeseto i četvrto ljetu.
Postije smrti na grobu njegovu
Mnogom slijepcu vid se povratio,
A šepavu nogu ozdravila.
Bolesnici zadobiše zdravje.
Čak i mrtva oživi djevojka.
Očevidno Bog je nagradio
Sveti život kralja Kazimira.*

*Braćo mila, tako nam je jasno:
Put u nebo samo vodi jedan;
Put pokore, nabožnog življenja,
Samilosti prema iskrnjemu,
Ljubav k Bogu i čistoča sveta.*

P.

Pouka za djecu.

Poštuj roditelje! Godine 1912. kardinal Nagl ležao je na smrtnoj posteli. Tada pozove majku i zamoli je za majčin blagoslov; malo zatim sretno preminu. Djeco! Kardinal je iza pape najveći crkveni dostojarstvenik, mimo to kardinal Nagl bio bečki nadbiskup, pa eto pred smrt neće da podesi na drugi svijet bez majčina blagoslova. Znao je on, da taj blagoslov mnogo vrijedi za ovaj i drugi svijet. Djeco! Ljubite i cijenite svoje roditelje i njihov blagoslov.

Očisti srce. Ura kuca 17 tisuća 160 puta u jedan sat, 411 tis. i 840 puta u 1. dan, 150 milijuna 424 tis. i 560 puta kroz 1 godinu. A srce naše? Ono kuca 500 puta u 1. sat, 120 tis. u 1 dan, 43 milij. 830 tis. u 1 godinu. No uru treba naviti, srce pak ne, ali i jedno i drugo treba čistiti: uru od praha, a srce od grijeha. Dakle češće se pokaj za grijehe, češće se ispuštaj i svetom pričešću jačaj si srce, da ostane čisto i Bogu milo.

Zazivaj u pomoć Andela čuvara. U Kibošu u istočnoj Africi vraćao se kući neki dječak na večer iz crkve. Na povratak morade proći kroz šumu. Tu na uskom putu posred šume opazi leoparda, koji je grabežljiviji od vuka i lava. Preplaši se dječak. Što će? Sjeti se tada Andela čuvara, zazove ga u pomoć i krene dalje putem. Leopard ga gleda i, kada mu je dječak bio jedan korak ispred glave, skoči ta nemam na stranu i isčeznu u šumi.

Što je dugo, što je kratko?

Dug je vaš jezik, kratko vaše pouzdanje u Boga.
Dugo ste učtivi prema stranim osobama, kratko ljubezni prema ukućanima svojim.

Duga je litanijski vaših dugova, kratka je tačnost vaša u isplaćivanju.
Dugi ste u posjetima vaših znanaca, kratki u pohodu crkve.
Duge su vam tude mane, kratak je vaš popravak.
Dugo stojite pred zrcalom, kratko kod ispita savjesti.

Dugo traje pakao i čistilište, kratkim se putem onamo silazi.
 Kod tih mana ništa mudro nije,
 Pak bi bilo mnogo pametnije,
 Kad bi sebe dobro ispravili,
 I nebo si tako zajamčili.

Narodna crkva i narodni popovi.

Bilo je pred više godina. Dodoh jednog dana k već pokojnom komandantu u Zagrebu, Bechtolsheimu, da mu se po propisu javim, jer se vratih s jednog službenog putovanja. Na to mi reče: „Znate? Došao je k nama u službu novi protestanski župnik. Jučer me je pohodio. No on mi se ni malo ne svida, jer je bio katolički svećenik i prešao u protestante. A kad sam ga upitao, zašto je to učinio, on je šutio; napokon mi reče, da je to učinio, jer mu se u katoličkoj Crkvi ne mili t. zv. gebundene Marschrone.“

Evo taj je svećenik otpao, jer ne htjede marširati, kako je morao kao svećenik Isusov. Od njega je Crkva tražila, da živi čisto, on pak hoće da se ženi; da moli brevir, on pak voli karte i t. d. Tko mu je kriv? Prije nego je postao svećenik, bio je u sjemeništu, da kuša sebe i vidi, dali će moći biti dobar svećenik, inače radije neka bude dobar svjetovnjak. Ipak ode u svećenike i kod svetog redenja zavjetom zajamči i vječno beženstvo i posluh biskupu, a sada pogazi evo svoju obvezu. Sto bismo kazali o čovjeku, koji svojevoljno prekine ma koji ugovor ili zakletvu? To nijesu dični ljudi te ne bi smjeli da se još time diče pred drugima.

I neki naši svećenici otpadoše, no ne odoše u protestante, nego hoće da uznemiruju katoličku Crkvu, sebe pak nazvaše tobože „narodnim svećenicima.“ Događa su govorili, da će oni ipak biti članovi naše Crkve, a samo će uvesti ženidbu za se i hrvatski jezik u sv. misu i još koješta šarali. No kako se može biti član naše Crkve, a ne slušati svoga biskupa i papu? Zato je pravo, što ih je na sam Božić zagrebački nadbiskup proglašio izopćenim iz katoličke Crkve. Tako sada ne će moći zavarati više nikoga onoga, koji želi biti katolik te ljubi našu Crkvu.

Cudnovato je, što na ovu izjavu nadbiskupovu graknuše neke novine. Ta i otac svake obitelji izhacit će iz svoje kuće neposlušna sina i jedan biskup zar da to ne smije? Mi katolici znademo, da niti novinama niti svjetovnjacima nije rekao Isus: „Tko vas sluša, mene sluša.“ To je Krist Bog kazao samo apostolima i biskupima, njihovim nasljednicima. Ne osvrćimo se dalje ni na te tobožne narodne popove ni njihove protukatoličke zagovaratelje. Mi hoćemo da budemo katolici i u zajednici s biskupima i rimskim papom, jer Isus to hoće. *M. Rihtarić.*

Prigovori — razgovori.

Ivo: Vjera je za puk; učeni ljudi ne vjeruju.

Pero: Vjera je za svakoga. Tko je učen? Zar novinari, činovnici, uopće školovani? Možda su učeni u svojoj struci; no to još nije dosta da reknu, e vjera nije za njih. Dapaće tu vrijedi riječ najvećeg u 19. vijeku kemičara Pasteura: Da sam više učio, i više bih vjerovao. Najveći astronomi u 19. vijeku bijaše isusovac Secchi. Tako je bilo (i sada ima) i na zagrebačkom sveučilištu mnogo profesora uzornih katolika. Nekoji

židovi ne htjede vjerovati ni onda, kada je Isus uskrisio Lazara.

Ivo: Ali ja mogu živjeti i bez vjere.

Pero: Možeš, ali onda živiš kao životinja bez razuma. Da ona ne treba vjere.

Ivo: Što je vidio Boga?

Pero: Isusa su vidjeli premnogi ljudi. U ostalom ni u uru ne češ naći urara; pa opet znadeš i veći, da mora biti urar, i ako ga ne vidiš u uru. Boga vidimo po njegovim djelima, moj Ivo!

Lurdska ozdravljenja.

Margareta Lassalle prigodom francuskog narodnog hodočašća u kolovozu javila je kuci iz Lurda veselit vijest: „Ozdravila sam.“ Ona se je rodila u La Crete des Fermes, u Changéu (Sarthe) god. 1898. U jedanaestoj godini dobi upalu podgrudnice (pleuritis) s iskašljavanjem krvi. God. 1916 nadode navala krvi u moždane i vratice uz besvijesticu, pak je uslijed toga ležala godinu dana. God. 1917. očuti boli u ledima, jer nastade klenut ili uzetost. Staviše joj sadreni steznik, zvan Minerva, koji obnoviše tri puta u tri sedmice. God. 1919 nadodoše znakovi upale u zgledu desnom, te joj stoga postave sadrenu spravu, koja je obuhvala glavu, hrbat i donje desno uto. Sličnu joj spravu postaviše 2. jula 1921. Iza godine dana bolesnica poče bacati, a često i krvi pri tome. U takovu stanju je donesoše u Lurd.

19. kolovoza je doniješe pred kupalište, ali je uslijed sadrenog omota ne mogoće da spuste u vodu, nego joj staviše ričnike namoćene tom čudotvornom vodom. Satra dan je opet doniješe pred kupalište, i bolesnica hoće da joj stave umočeno platno na leđa i noge. Na to osjeti jake boli u ledima, a to prouzrokovala malu besvijesticu. Digoše joj na to omočeno platno, a bolesnica povije: „Ozdravila sam. Hoću da se dignem.“ U isto doba uhvati se bolesnica za egradu i uz pomoć se bolničarke diže. Ipak još nije potpuno ozdravila, te ju je još bojila desna nogu uslijed kukobolje. Tada je ocneše natrag u bolnicu.

Isti dan doniješe Margaretu pred crkvu, da prisustvuje procesiji. Igle! U času, kada je mimo nje prolazilo Svetotajstvo, očuti bol u desnoj nozi, te reče svojoj bolničarki: „Gledajte, nešto me bude u nozi.“ Ipak se ne htjede diti, da ne svrati na se pozornost ljudi; ali je osjećala dojam potpunog ozdravljenja. Poniješe je opet natrag u bolnicu. Tu hoće da se digne, ali drugi je nagovore, neka leži dalje u svojoj sadrenoj spravi. Sutradan doniješe je na nosiljci u liječnički ured. Liječnik je upita, da li se može diti? Na jesni odgovor liječnik je potegnu za vrh noge, neka njome što jače zamahne. Ona se odmah diže i ispravi, premda je na sebi imala sadreni steznik; diže se bez ičje pojnoći. Onda joj liječnik diže steznik i pregleda je i, nade ovo: Na desnom bedru, sijelu kukoboli svi živci djeluju lako i bez boli. U koljenima nema tekućine, te je njihovo gibanje sasmosto naravno. Presija ili udaranje na grbi ne prouzrokuje nikakove boli.

Margareta je ponovno došla u liječnički ured, gdje ju je pregledalo do 25 liječnika, a osobito Turo iz Barcelone (Španjolska), Goret iz Pariza, Rouquette iz Mezea, Coulange iz Marsilje, Gouy iz Cettea. Ovim liječnicima bolesnica je predala ovu svjedodžbu svog i bolničkog liječnika: „Ja potpisani svjedočim, da Margareta Lassalle, kojoj je 24 god., boluje od kukobolje (coxalgie), ustanovljene i pomoću radiografije. Uz to boluje i od Pottove bolesti, te je morala nositi sadreni steznik više od jedne

godine dana. Izmed ostalog često i blijuje. Dapače često blijuje i krv za više dana, što dolazi regbi iz želuca." Svi prisutni liječnici izjavile su, da je bolest postojala, a bolesnica, da je potpuno ozdravila; to pak ozdravljenje da se ne može pripisati naravnim silama.

Kada se je vratila vlakom iz Lurda, kući izlazili su ljudi pred nju, da je vide. Koliko li je bilo veselja, kada je stigla u rodno mjesto! Tu je ona sada zdrava, kao da nije nikada bila bolesna.

Gra Lassalle je bila zarazena sušicom, koja se je osobito pojavila na dva mesta s većim povredama, teško izlijecivim, obzirom na dobu bolesnice. Najprije se je pojavilo izvrijedjenje (caries) kosti na hrptenjači. Poznato je, kako djeluju bacili sušice, koji zahvate istu supstanciju hrptenjačne kosti. Od toga se ozdravi iza brižne liječničke njegе, ali vrlo duge. Lassalle je pak ozdravila u tren oka. Isto se mora kazati i glede kukobolje. Ovdje je bila narasla do krvne nabreknosti (kongestije) i ateracije rskavice u boku. Tu se zdravije jedino onda povrati, ako se oporave rskavične celule. Liječnici to postignu pomoći potpune nepomičnosti, a za to treba vrlo mnogo vremena kod odraslih. Lassalle se pak riješila te bolesti u tren oka. U jutru je dakle ozdravila čudesno kod kupališta od Pottove bolesti, popodne kod procesije sa Svetotajstvom od kukobolje. Ovo je pravo čudo, te je i jedan liječnik morao reći, da do ovoga ozdravljenja nije vjerovan u čudesu; ali sada mora da vjeruje.

Što kaže Isus?

(Razmatranje za prvi petak u ožujku)

Isusovac o. Zucchi među prisutne podijelio nekoliko sličica. Jejina gospoda pristupi i pokaže sličicu, na kojoj naslikan bio mali Isus u jaslicama, pak će zapitati redovnika: „Što će uraditi s ovom slikom?“ On znaјući, da se gospoda zanima, glasovirom odgovori: „Postavite je na glasovir.“ To i učini ta gospoda.

Malo po malo i gospoda poče da češće pogleda svoju sličicu, dok je sjedila za glasovirom. Domala poče ona da prematra i dnevno razmišlja: „Koja razlika između mene i Srca Isusova! On ostavi nebo, da ja ostavim zemaljske grijehu. On ljubi siromaštvo, a ja hoću da plivam u svili i lasti. On odabire prezir, ja tražim odobravanje i povhale. On pruža ručice prema križu, ja bježim ispred najmanje neugodnosti. O Isuse! Ti trprš za mene, zasto ne bih i ja nešto podnosila za tebe? Isuse! Tvojoj ljubavi moram djelom pokazati svoju ljubav. Evo me, Isuse, da podem tvojim tragom.“

Ova su razmatranja promijenila onu gospodu, i ona postade uzornon katoličkinjom.

Pitam te, o čitaoče, a ti mi odgovori: Što tebi kaže Isus? Ne moraš li i ti mnogo toga da promjeniš na samom sebi? Počni samo! A.

*

Djevojke, koje imaju zvanje za redovnički stalež i želju, da se posvete odgoju zapuštene djece i misiji u tu i inozemstvu, upozoravaju se na samostan č. ses. Karmeličanka Božanskog Srca Isusova u Leskovcu kraj Zagreba. -

Život sv. Ivana Berchmansa. To je novo izdanje sa slikama. Tko pošalje 5 dinara, dobit će ga odmah postom bez drugog troška. — Tko kod nas nabavi knjigu ili sliku u vrijednosti do 50 dinara, dobit će na dar ovaj životopis sv. Ivana Berchmansa.

Sveučilište Pres. Srca Isusova.

Odavna su si željeli katolici u Italiji sveučilište, da im se tude mladež iza srednjih škola uči, a bez uštrba po vjeru. I pokojni nadbiskup i kardinal u Milanu skupljao je novce, da tu općenitu želu oživotvori. Mučno je to bilo. No Bog takne srce bogatog katolika Ernesta Lombarda i ovaj ustupi za novo sveučilište svoju ogromnu palaču i još tomu dade par milijuna lira. Sada se jače oduševiše i drugi katolici, te u kratko sabrare toliko, da su 4. prosinca god. 1921. otvorili sveučilište. Bilo sada veliko veselje za sve talijanske katolike. Taj dan dodoše u Milan odaslanici iz Francuske, Španjolske, Belgije, i zastupnici katoličkih društava iz Italije, pa i od druguda. Svečanosti otvorenja prisustvovao je i papin poslanik, više kardinala i biskupa. Prvi uze riječ Ernest Lombardo i reče izmed ostalog: „Veseli me, što vidim ovđe prisutne i svoje nečake. Svojom prisutnošću pokazuju mi, da im je milo današnje otvorenje katoličkog sveučilišta, a time mi oprštaju, što svoj imutak ne ostavih njima, nego evo katoličkoj i Božjoj stvari. Od srca im zahvaljujem i stavljam za primjer katolicima Italije, neka bi svи katolici talijanski, pa bilo i uz žrtve obiteljske, priskočili u pomoć katoličkom sveučilištu.“

Dugo je pljeskanje odobrilo te rječi katoličkog srca. Iza njega je Armida Barelli, blagajnica ovog sveučilišta, pročitala izvješće o novčanom stanju pri osnutku sveučilišta. Spomenu, kako je između ostalih za ovo sveučilište dala i jedna gospoda 20 tisuća lira, a da nije ni kazala imena svoga; mnogi svećenici sebi otkidali komad kruha, samo da pomognu sveučilište; jedna siromašica mjesečno je donosila 5 lira, a kada blagajnica ne htjede da to uzme, jer da je i ona potrebna, odvrati ona: „Morate uzeti, jer ja postim jedan put mjesečno, i tako uštendim 5 lira za novo katoličko sveučilište. I ja sam katolikinja.“

Ovo novo sveučilište na pročelju zgrade nosi natpis: „Sveučilište Pres. Srca Isusova“. Značenje toga natpisa protumačio je prvi rektor ove visoke škole A. Gemelli: „Napisasmo na pročelju ime, koje ne poznaje zalaz sunca; ime, koje mnogo obećava i mnogo jamči; ono je naš cilj i naša pobjeda. Ime je to onoga, koji će jednom u ljudskom društvu oživotvoriti svoje kraljestvo, kraljestvo mira i istine.“

Visoke se škole žaliboze u Italiji kao i u drugim državama ocijepile u mnogim stvarima od vjere, a katoličko sveučilište vodit će da ke k Bogu i Crkvi. Sveučilišta bez Boga slična su ratnom kruhu, u kome je bilo malo ili nimalo pravog brašna, no katolička puna su hranivosti, što je ima i daje tek naša sv. katolička Crkva. U tom se novom sveučilištu služi svaki dan sveta misa, kojoj prisustvuju profesori i daci sveučilištarci. Tu Bog vlada i blagoslovuje. A.

O vjeri. Napoleon reče: Katolicizam je vjera moći i društva, a protestantizam je nauka bune i egoizma. Katolička je vjera jedna, mati je mira i jedinstva.

Pisac grof Stolberg u prošlom vijeku od protestanta postade katolik. Jedan mu prijatelj protestanat to predbac;

"Nijesu mi dragi oni, koji mijenjaju vjeru."

"Ni meni," odvrati grof, "jer da je nijesu moji stari promijenili, ne bih ni ja sada morao opet postati katolik." (Protestanti su otpali od katoličke Crkve pred 400 godina).

Kako Glasnik napreduje.

Na naš poziv odazvaše se naši vrli povjerenici i povjerenice, pa se eto Glasnik tiska u 40 tisuća komada. Spomenuti ćemo ovdje nekoja mjesta, koja primaju preko 50 komada i to za ovaj put župne uredi. Župni ured u Biškupcima 107 Glasnika, u Cirkveni 160 (lani 146), u Goli 60 (lani 50), Ivancu Kopr. 130, Koprivnici 110, Kraljevcu 64 (48), Maconici 64, Maču 70, Maderevu 59, Maticeviću 50, Novom gradu N. 68, Oborovu 81. Obrešu sv. Ilija 81, Okicu sv. Marija 71 (57), Orahovici 75, Orubici 70, Ostrcu 70 (25), Pitomaci 71, Pregradi 59 (53), Rači Novoj 100, Rasinići 50, Sisku 75 (45), Starim Čičama 83, Stenjevcu, 73 Selinci 113, Starom Gracu 100 (10), Sv. Ivanu Želini 100 (81), Štivici 56, Statini 90, Trnovitici 55, Tuhiju 70, Vel. Bakovcu 564, Sidovcu 62, Visokom 54, Vivodini 60 (35), Vratišencu 50 (34), Vrbovcu 230, Zajezdi 50, Zlataru 100 (95). — Babinoj Gredi 85, Bošnjacima 105, Garčinu 60, Gradištu 100, Gunji 58, Karlovcima 62, Komletincima 96, Kopanici Velikoj 50 (40), Otoku 182, Piškorevcima 54 (40), Retkovcima 74, Svilaju 85, Trnjanim 53, Vodincima 61, Zemunu I. 70; u Černiku 50 (lani ništa), Hreljinu 52, Jelenju 70 (50), Kuželu 64, Lokvama 67.

Drugi put ćemo navesti druge.

Apostolstvo molitve.

Zagrebačka nadbiskupija imala je koncem god. 1921. do 3423 člana, a od toga je lani stekla novih članova 1643. Tu je apostolstvo molitve osnovano g. 1907. Povjerenik je za nadbiskupiju trednik našeg Glasnika. — Splitска biskupija. Diocesanski je povjerenik redoviti starješina isusovačke rezidencije. Broj članova do svršetka godine bio je 6454. — U Banjoj luci je povjerenik preč. Božo Ivaniš. — U dakovackoj biskupiji nije poznat točan broj članova. Prvi je povjerenik bio pres. Jakša Pliverić, sada kanonik. Redovito je povjerenikom spiritual bogoslovnog sjemeništa. — Za senjsku je biskupiju povjerenik presv. prepošt stolnog kaptola Ivan Vidas. — U šibenskoj biskupiji povjerenik je bio O. Martinović, prepošt kaptola. On je umro, ali će si pres. Ordinariat opet imenovati posebnog povjerenika. — U vrhobranskoj nadbiskupiji: Kod oo. Isusovaca od osnutka (9 travnja 1898.) do pol. studenog 1921. upisano 1091 član. — Iz drugih biskupija nemamo podataka.

Kratke zahvale Presv. Srcu Isusovu.

Hvala Božanskom Srcu, jer me je za rata čuvalo. Š. J. u Ročinovcima (Srijem). — Sretno se vratih iz tudine i riješih se teške bolesti. T. Š. Novak u Maruševcu. — Ozdravlj. neodečkivano. D. N. u Komletincima. — Za uslišane molitve zahvaljuje Mara Martinković u Sv. Petru. — Ozdravlj. M. Užnak u Andrijaševcima. — Šaljem 100 Kr. u znak harnosti spram presv. Srca Isusova za polučeno zdravlje i obećajem, da će držati Glasnik do smrti. A. Drvar iz Brostovca (Zlatar.) — Bijah u tjeskobi peradi zemljista. Utokoh se presv. Srcu Is. i progon prestade. A. Matulić iz Postira. — Opet me je Božansko Srce Isusovo uslišalo u više zgodu. V. N. u Valpovu. — Dulje bijah na bojnom polju. Tu mi pomože dobiti Isus, da se

zdrav vratim. No u kući nadoh mnogo žalosti. Ali mi i tu pomože Božansko Srce. M. H. u Zagrebu. — Najtoplja hvala pres. Srcu, što me uslišalo u jednoj stisci. Pritažem darak 20 Kr. A. Margetić iz Malina. — Isusovo Srce mi pomože višekrat i evo mi ozdravi dijete od 4. mjeseca u času, kada sam se bojao, da ne će živo osvanuti. M. Belinić iz Jakovlja (Bistra). — Blago mi oboli. Uteku se na to bož. Isusovu Srcu. Harna srca šaljem za Glasnik 20 Kr. i 20 za kruh sv. Ante. P. Brnić iz Račinovaca (Srijem). — Uteku se u svojoj teškoj bolesti milostivom Srcu našeg Isusa i obecā, da će se ispov. i pričesiti, zahvaliti u Glasniku. Božansko me Srce usliša a tako i gledi sestre. A. Grubešić iz Sovača gornjeg (Vivodina). — U kućnoj nezgodi usliša me pres. Srce Isusovo. Šaljem 40. Kr. Sl. Škripelj iz Jablanovca (Bistra). — Bož. Srcu hvala za uslišanu molbu. D. G. M. u Komizi. — U velikoj nevolji uteku se devetnicom Srcu Isusovu i Mariju i sv. Antu. Obecā uz to zahvalu u Glasniku, i da će ga držati za života. D. S. Sumartin. — Oboilih, da kroz 8 dana ne mogoh ni jesti ni govoriti. Tu mi pomože pres. Srce Isusovo. T. Sinček. Novaki. Maruševec. — Usliša me pres. Srce, Majka Marija i sv. Ante. M. M. Brod. — Slava pres. Srcu Isusovu, koje mi izbavi kcer iz bolesne opasnosti. Hvala i našoj Gospi, sv. Josipu i sv. Anti. J. Suran. Sarajevo. — Bož. Srce nam je dalo kućni mir. M. V. Vinkovci. — U teškoj bolesti usliša me Bož. Isusovo Srce. A. Č. Županja. — Zahvaljujem presv. Obitelji za ozdravljenje djeteta. J. Pišek. Vinkovci. — Uteku se Bož. Srcu Is., te Dj. Mariji, sv. Josipu i sv. Alojziju i ozdravili. M. Kocijan. Marija Gorica. — Po milosti Bož. Srca dobih namještenje i uspjeh u službi. M. B. Petrića — Šta mi sretno položio ispit. J. Franko. Bakarac. — Uslišana zahvaljujem. N. N. Split. — Za bolesti i u kućnim tjeskobama primih mnogo milosti. G. Š. Zagreb. — Pres. Srce Isusovo usliša me u potrebi. S. Tvrtković. Travnik. — Uslišan u stici gledi imanja zahvaljujem Bož. Srcu. B. S. Dol. Kuperma. — Šaljem 100. Kr. sverstu i 50 za kruh s. Ante, jer me Bož. Srce uslišalo. V. Wisinger. Solina. — Bož. Srce izbavilo me iz neprilike. Juraj Vugrinec. Krastovsko. — Pres. Srce i Gospa Sniježna mi pomogoce kod nauka. F. H. Zagreb. — U živčanoj bolesti pomože mi Srce Isusovo. A. M. — Za nebrojena dobročinstva hvala Bož. Srcu Isus. i Djevici Mariji. D. Slavč. Vlasotinci (Srbija). — Oboilih na želucu. Obecā devetnicu i kroz 9 mlađih nedjelja sv. pričest primiti i javno se zahvaliti. Bog mi se smilova, V. V. Kuti. — Uslišana zahvaljujem pres. Srcu. J. F. Vočin. — Da mi ne pomogose Srce Isusovo, sv. Josip i sv. Vid, gotovo izgubih vid uslijed bolesti. J. Cikran. Stupnik. — Srce Is. uslišalo me više puta. J. Varešanec. Gorožane (Medumurje). — Iza teškog poroda uslišana obecā zahvalu u Glasniku i držati ga za života. R. B. — Nadoh izgubljeno dijete. A. Z. Zagreb. — Zaboli me ruka, te ne mogoh ni jesti ni spavati. Netom poček litanije Srca Isusova (devetnicu) i obecā se ispovjediti i darak, odmah mi odlahu. M. Ribarić. Dragičevac. — Mnogo puta mi pomože pres. Srce Isus. i sv. Ante. K. M. Grabovnica. — Primih više milosti Z. K. — Uslišan u potrebi zahvaljujem Bož. Srcu. J. Stružan. Karaš (Virje). — Isto i M. Benotić u Golu. — Isto M. Maćek. Polje (Krapina). — Pres. Srcu Isus. bl. Djevici, sv. Anti Pad. zahvaljujem za mnoge milosti. Z. G. Drage. Isto i D. Vrezec u Suhovu. Presveto Srce Isusovo mi je ozdravilo kćerku. A. Čaval. Ravnagora. — U bolesti, žalosti i bijedi pomože mi cesto Bož. Srce. L. Bevandić. — Bijah u zdvojnosi radi djeteta, no Isusovo Srce mi priskoci u pomoći i Gospa Lurdaska. A. Matasović. Vel. Kopanica — Od reumatizma me spopadoše često užasne bolesti. Obecā dragom Srcu Isusovu devetnicu i da će doživojno držati njegov Glasnik i za 2 dana isčezenje bolesti. Lj. Vranić. Cerna. — Pres. Srce Isusovo i sv. Antonu očuvase mi blago. S. M. Zagreb. — Bož. Srce i bl. Djevica uslišaše me. J. Häusler Čakovac. — Mene i diecu očeva Bož. Srce od groma. J. S. Kaštel Suncarac. — U mnogim kućnim nevoljama pomože mi Bož. Srce. J. Svetopetrić. Hrastenica. — Ostobodih se teške bolesti duševne i tjelesne. Slava Bož. Srcu. Djev. Mariji, sv. Josipu! S. Guga. Dubrovnik. — Šaljem sverstu Srca Is. malo dar za primljene milosti. I za Kruh sv. Ante šaljem. J. Zetović. Kunisinci. — Bož. Srce izbavi nas iz neprilike. J. Pekanović. Marijanci. — Od srca zahvaljujem presv. Srcu, Majci Božjoj Bistrčkoj, sv. Josipu i sv. Antu, što nisam trebala podvrći se u bolesti teškoj operaciji, i što mi pres. Srce pomože u mnogim duh. i tjelesnim potrebama. S. B. Marija Bistrica. — Zahvaljujem Bož. Srcu za mir i zadovoljstvo, što mi udijeli, otkada čitam njegov Glasnik. Darivam 12 Kr. M. Bilić. Cerovac. — U bolesti pomože pres. Srce i ozdravili u 7 dana. Pritažem 10 franaka. Stj. pl. Pučeković. Hazenbrouch (Francuska).

Korizma.

Novim mjesecom ulazimo u korizmu. To je vrijeme sveto; doba posta i pokore. Ta je pokora zadovoljstva za grijehu svih ljudi, a i prošnja za nebeske darove.

Po propisu crkvenom u ožujku je post i istodobno nemrs na čistu srijedu, u petke i subote. To znači: ne smijemo u te dane jesti mesa (ni juhe od mesa) i možemo samo jedan put na dan do sita se najesti. Mlijeko i mliječni su proizvodi dozvoljeni, tako i jaja i svaki začin (ja bio i od životinjske maslil). Ovakvo postiti dužan je svaki, koji je navršio 21. i nije ušao u 60. godinu, ali mesa u navedene dane ožujka ne smije nitko jesti, koji je svršio 7. godinu. Izuzeti su bolesnici.

Vijesti.

Kongregacija. Brčko. Lijepo smo proslavili tristogodišnjicu smrti sv. Ivana Berchmansa. Na proslavlju smo se pripravile trodnevnicom, a na sam dan 26. XI. pristupile smo sve k stolu Gospodnjem. Radi kojekakvih neprilika odgodile smo svečanu akademiju, priredenu za taj dan, do 8. XII. povijši tako proslavu tristogodišnjice s proslavom „dačkog dana.“ I taj smo dan pristupile k sv. prćestu. Postje podne bilo je primanje novih članica Mar. kongregacije, a svečanost uvećano preses kongregacije Msgr. Ilija Violoni prekrasnom propovijedu o sv. Ivanu Berchmansu, iz crkve krenusmo u školske prostorije, gdje se je priredila akademija. Lijepom raspravom, deklamacijom u slavu sv. Ivana, te malom igrom „Škola života“ koje se sadržaj odnosio na tu proslavu, uzveličali smo svog svetog zaštitnika. Svaka je kongreganistica po mogućnosti kupila Život sv. Ivana Berchmansa, da se ogrije na žaru toga divnog uzora. Dao Bog, pošle sve njegovim stopama! U kongregaciji ima nas 26 članica. Zajedničkoj sv. prćestu pristupamo svake druge nedjelje. U mjesecu prosincu bila je 3 puta zajednička sv. prćest, kojoj su pristupile svaki put sive članice, a svagdanjih sv. prćest bilo je 224. — Split. U zavodu Martinić-Marcu postoji mala kongregacija za djevojčice. Prikazala je prošle godine u razne svrhe 3425 sv. prćest. Blagdan sv. Alojzija proslavismo sv. prćescu, devetnikom i predstavom. Jednako proslavismo Bezgrješno Zaćeće, 300 godišnjicu sv. Ivana Berchmansa. Osam toga obavismo pobožnost 15 nedjelja. — Zagreb. Kongregacija gradana. (Desetgodišnjica). 8. prosinca 1911. na blagdan Bezgrješnog Zaćeća primio je preuzvišeni g. nadb. dr. Bauer u svetištu presv. Srca Isusova prvih 16 zbornika u novo utemeljenu kongregaciju gradana. Da se revni zbornici barem donekle oduže nebeskoj Kraljici na tolikim milostima primljenim u 10 godina, prirediše na čast Bezgrješnog Zaćeća u nakićenoj kapelici smernu, ali dobro uspjelu proslavu zahvalnicu, kod koje su prisustvovali i ostale kongregacije.

G. Mato Kratković poklonio je velikodušno svijeće za ovu svečanost. Kako je kongreganist Perković dobro istaknuo u svojem govoru, zbornici su pčele radilice, koje imaju sabirati sok momirisanog cvijeća i sakupiti ga u košnicu za preslatku hrani, ne samo za se nego i za mnoge druge neumrle duše. Kojom marljivošću rade ove pčele Marijine, možemo zaključiti iz toga, da je 19 članova njihove euharistične sekcije od 1. svibnja 1920. do konca studenoga 1921. primilo 3968 sv. pričesti, pribivali kod 5625 sv. misa i 4247 blagoslova, pohodili 5287 puta presv. Oltarski Sakramenat, obavili 1902 ure klanjanja i izmolili 3324 zlatne krunice. Neumorno su sakupljali novac za novu zastavu, koja će se sada izraditi i stajat će više od 20.000 Kruna.

Divan je prizor Andelima i Zagrebčanima, kada svakog prvog petka u mjesecu, svi ovi odlučni muževi, bez ljudskog obzira složno prisustvuju svetoj misi s medaljicom na prsima, dok dvojica (a jedan od njih bivši školski nadzornik) ministiraju, po tom pobožno pristupaju sv. pričestima.

Glavne zasluge za uspjeh ove proslave imaju velečasni oci franjevcii te su time mnogo zadužili kongregaciju. Srdačna im hvala i na ovom mjestu! Pjevački zbor poznatog organiste O. Kolba, kao solo pjevanje njegovo, pak svečano slovo prečasnog O. Gvardijana, Dure Bencetića, tako je udovoljio srcima prisutnih a napose zbornicima, da je od ovih svaki odlučio po jednog prijatelja u novoj godini privesti u kongregaciju.

Djevojačka društva. Split. U našem društvu „Kćerke Srca Isusova“ primiše članice kroz lansku godinu svetih pričesti 2672. U procesiji redovito stupamo s našom lijepom zastavom. — *Bistra*. U našem je društvu sada 25. članica. U studenom je bilo 18, u prosincu 24, u siječnju nove godine 6 svetih pričesti. Sastanci se drže redovito svakog prvog petka u mjesecu vlc. P. Kovačić vodi društvo.

— *Dapei*. Mi smo se članice djevojačkog društva zauzele za naš mili Glasnik, pak smo dosada dobile 72 preplatnika; a nadamo se, da ćemo ih još naći. Naš pomladak revno pristupa k sv. Sakramentima, pak će to donijeti mnogo Božjeg blagoslova na sve nase selo. Šaljemo fotografiju našeg društva. — *Remete*. Djevojke našeg društva polaze marljivo društvene sastanke. Pred neke se svetkovine pripravljamo devetnicom ili trodnevnicom, pa sv. pričestim. Od kolovoza do nove godine bilo je naknadnih sv. pričesti 302. — *Mače*. U prosincu je bilo sv. pričesti 115. U prošloj godini umrle su dvije članice, a 7 ih se je udalo.

— *Bebrina* kod Oriovea u Slavoniji. Ovdje djevojačko društvo broji 42 članice. Sv. pričesti je primljeno u srpnju 45., kolovozu 47., rujnu 48., listopadu 39., studenom 40., u prosincu 83. — *Stubiča*. U našem su društvu 72 članice. Lanske godine primiše članice 9033 sv. pričesti. U novoj godini ćemo se često javiti. — *Sv. Ivan Želina*. Dne 8. prosinca davalo je naše djevojačko društvo predstavu „Neka bude mir“ u dva sata po podne i na večer sa krasnim proslavom: Zdravo Bezgrješnal Ista se predstava sa mafint dodatkom ponovila u nedjelju 11. prosinca. Sakupila se znatna svota novaca, tako da si možemo nabaviti kip Presv. Srca Isusova, koji svi željno čekamo. Naše društvo lijepo napreduje pod vodstvom vlc. g. upravitelja, Josipa Mokrovića, koji neumorno radi da društvo bude na ponos cijeloj župi. Razdijeljene smo na četiri skupine, tako da preko cijelog mjeseca svaku nedjelju jedna skupina pristupa k stolu Gospodnjem. Ustanovljena je: 1) sekacija za dobru stampu, koja širi dobre knjige i Glasnik Pres. Srca Isusova; 2) zatim Euharistična sekacija, koja se brine za ukraš crkve — u čem se članice osobito natječu prigodom kakve svečanosti i blagdana; 3) sekacija za pjevanje i 4) prosvjetna sekacija.

Svaki mjesec imamo sastanak dva puta: crkveni sastanak sa poukom o pobožnosti k Presv. Srcu Isusovu, te izvancrkveni sastanak: „prosvjetna sekacija“ sa deklamacijom i poučeno — prosvjetnim predavanjem. Članice revno pristupaju stolu Gospodnjem tako, da se od siječnja do prosinca primilo 1975 naknadnih sv. pričesti. Isuse ja Te ljubim, — Ti si mi sreća sva; — Utjeha slatka mila — vijek mi je ljubav tva. Na Tebe nek me sjeti — sunašća prvi trak, — U Tebi radit htjeti — da mogu do u mrak. — *Drenovci*. U našem djevojačkom društvu svaka djevojka prima Glasnik Presv. Srca Isusova, pa ga svojima kod kuće čita. Jedne su povjerenice i Glasnika sv. Josipa, kao i sv. Antuna, te ih raznose svojim povjerenicima. „Zlatnu krunicu“ pjevamo uvijek prije sv. mise i večernjice. Zornice smo volazile redovito svako jutro i Spasitelja primale u svetoj pričesti. To nas krijeći i dušu jači, da ne smalakše u radu za njegovu slavu. Svega skupa u prosincu prikazale smo 197 presv. pričesti za uvrede Isusu nanesene.

Mili pokojnici. Trsteno (Dalmacija). Prošle godine 7 rujna preselila se u kraljevstvo Pres. Srca Isusova Ane Bellotto Perova, uzorna članica našega djevojačkog društva, kome je pripadala od prve svoje pričesti. Bolovala je preko godinu dana. Dva puta je operirala u dubrovačkoj bolnici, gde su je svi voljeli radi njezine ustrpljivosti. Zadnje je mjesecu provela kod oca. Dan pred smrću primila je sv. pričest. Svi je ispratismo do groba, a drugarice uz zastavu i s vijencem. Mladići, koji je nošahu, imahu na prsima škapular Srca Isusova. Taj je bio i nalijes s natpisom: „Naknadna sv. pričest.“ 17. 9. imasno zadušnice. Naš župnik, D. Lepić je misio pred kipom Srca Isusova. Naše se je društvo djevojaka tu vrće molilo za svoju drugaricu. — *Tuhelj.* (Hrvatsko Zagorje). Ovdje preminala uzorna glavarica djevojačkog društva, Julka Ivezović. Presvetlo Srce Isusovo pozvalo ju k sebi, da je nagradi za njezinu ljubav i veliku revnost. Svojim je družicama ostavila najljepši primjer kršćanske dobre i revnosti. Na proslavi svetkovine Srca Isusova bila je s drugim članicama svog djevojačkog društva u Zagrebu na proslavi. I kako nam je ona prednjačila u čestom pristupanju k sv. pričesti!

Proslava 300 godišnjice sv. Ivana Berhmansa. Zagreb. U svetištu pres. Srca Isusova obavljena je devetnica u čast sv. Ivana 17.-23. studenog, 26 tog mjeseca bila je sv. misa pred izloženim Svetotoastvom, na večer u 6 s. propovijed i blagoslov. Slijedećeg dana bio je Zbor svih zagrebačkih Marijinih kongregacija. U 8 s. služio je sv. misu preuz. g. nadbiskup A. Bauer i presvij. Dr. J. Lang, te dijelili sv. pričest. Pod misom je pjevao oratorijski zbor sv. Marka. Na večer u 5 s. u istoj je crkvi propovijedao pres. J. Lang, a svećani blagoslov je držao pres. D. Premuš. Istog je dana bila svećana akademija u Glazbenom zavodu s ovim rasporedom: 1. Novak, Diffusa est. Pjevaju učiteljske pripravnice č. SS. Milosrdnica. 2. Gori srca. Govori Dr. Velimir Deželić, stariji. 3. Anka Šop, Smrt sv. Ivana. Deklamuje M. Vitović, učenica pr. IV. teč. 4. Zajc, Ave maris stella. Pjeva N. Otić. 5. Borba za zvanje. Prikaz u jednom činu. Osobe: Ivanov otac J. Barišić. Sv. Ivan O. Oppitz. Drugovi Ivanovi R. Fenc, J. Vedriš, V. Sor. Vratar N. Kresnik. 6. Marijina smo djeca mi. Pjevaju Marijine kongregacije. Tom je prigodom darovano za Duhovne vježbe sveučilištaraca preko 3.000 Kruna. — *Trsat.* Nadbiskupsko sjemenište 300 godišnjicu smrti sv. Ivana Berhmansa proslavilo je ovako: 20. studenog bile su dvije akademije; jedna za gimnaziju, druga za grad. 22. istog mj. bila je u crkvi oo. Isusovaca trodnevničica, 26. skupina sv. pričest; u 9 s. svećana sv. misa; popodne je bilo javno primanje u Mar. kongregaciju a onda u zavodu predstava „Podzemni mladovi - Senj“. I ovdje je kat. omladina lijepo proslavila sv. Ivana Berhmansa. 18 dec. Zbor mladeži Ožegovičianuma i Marijina kongregacija u j. imadoće sv. pričest, popodne zabavu uz sudjelovanje pjevačkog i tamburaškog zabora i gimnastičkog osječka. Skupljeno je 320 Kr. za Duh. vježbe kao gore. Z. Sušić je deklamovao „Moja ptica“ I. Poljaka, M. Anić pribrao božićne legende i čitao. Gimnazijalci iz prva dva razreda davaju „Veseli daci“. — *Varaždin.* Tri kongregacije kat. ženske mladeži u ursulinskom samostanu dadeo 8 dec. skupnu akademiju u čast sv. Ivana Berhmansa. Izmed ostalog je govorila C. Šipak (VIII. r.) o sv. Ivanu kao zaštitniku mladeži. — *Split.* U sjemeništu je lijepo uspjela proslava sv. Ivana Berhmansa. Isto i kod oo. Isusovaca, koju upriličile srednjoškolci vanjski. O tome drugi put. I ženska je omladina u zavodu Martinis-Marchi proslavila svog zaštitnika 27. nov. trodnenicom i sv. pričešu kasnije je dala predstavu „Pobjeda Marijine djece.“ — *Sarajevo.* U crkvi bogoslovnog sjemeništa bio je 25 nov. svećani blagoslov i propovijed. Crkva krasno urešena. Na oltaru se u moru svjetla izdiže mali, mili kip sv. Ivana Berhmansa. Blagoslovu prisustvuje brojna kat. mladež. 26. sv. misa i propovijed. Pjeva gimnazija. Mladež pristupa sv. pričesti. Po podne sv. blagoslov. Drži ga presvij. Dr. I. Šarić. Propovijeda P. Müller, kako sv. Ivan Berchmans uči, sto mladeži i svjetu danas najviše treba a pokazuje to i riječu i djelom. — *U zavodu sv. Vinka slavio* je učiteljski zbor i mladež sv. Ivana na dan svih Svetih. Kongregacije prisustvuje zajedničkoj sv. pričesti. U akademiji učenica Herceg iznosi kratak opis života svećeva. Tajnici je Horvat sv. Ivan uzor mladeži. Učenica Noršić gleda u njemu uzor učenika, čovjeka dužnosti, reda i rada. Sve je ovo zasladića glazba i pjevanje Gospi, koju je svećar nježno ljubio i pod Njezinom se zaštitom podigao na oltar. — *U zavodu sv. Josipa na Banjskom briježu* prima kongregacija preparandistica 26. pod sv. misom sv. pričest. Po podne primljeno je 14 prepa-

randistica u aspirantice Marijine kongregacije. U dvorani pred okićenim Gospinim kipom i slikom sv. Ivana počinje se akademija. Gospu, Majku svećevu i našu slave pjesme i deklamacije. Kongreganistica Findrik ističe značenje i znamenitost današnjeg slavlja. Kong. Hauser slavi sveca kao uzor kongreganistu. Kongregacija valja da ogođi svijet Kristu malenim svakdanjim dužnostim. Sltni rad savjesno obavljen stvara jake ljude. U tom je sv. Ivan majstor. Mašen u dobi, veik u djelu. Ako je on mogao, možemo, moramo i mi. „Ad majora sum natus.“ vrijeđi i za nas.

Dopis. Youngstown (Ohio): Ovdje je vič. I. Stipanović osnovoao 23. oktobra hrvatsku bratovštinsku Svetu krunicu. Svećano je primljeno do 50 članova i članica. To je bilo pravo veselje za našu hrvatsku naseobinu. (I mi se s braćom u Americi veselimo svakom njihovu vjerskom napretku.)

Koliko ima u nas Marijinih Kongregacija? Do godine 1898. bilo ih je 14, do g. 1902. 18, do g. 1913. 138, do g. 1917. 172, do g. 1922. 182.

Darovi.

Za novu Glasnikovu sliku. 250 din. Št. Hrestak, Bjelovar. 3 F. Orašković, Zagreb. 5 J. Hudoletnjak, Zagreb. J. K. Zagreb. M. Ćvrlje, Stoliv. J. Tremski, Rujenci. M. Peršinović, Bjelovar. I. Vukčević, Gradec. F. Busilj, Zagreb. Čitateljica Glasnika, Makarska. M. Pasarić, Zagreb. 7 B. Kuljić, Sombor. 10 M. Lengel, Virovitica. L. Talan, Čučerje. I. Mikešić, Lukavac. A. Majerić, Hum na Sutli. K. Ralušić, Gradiška stara. T. Rukavina, Perušić. I. i A. Abramović, Sesvete Podrav. Stj. Turžan, Osckovo. F. Skokić, Ivanovci. A. Benešan, Kamenica. I. Mikešić, Lukavec. P. i J. Cecelja, Kraljevec Sesvetski. N. N. Zagreb. 15 M. Kolaček, Varaždin. M. Ćvrlje, Stoliv. 20 M. Gustek, Krečavac. F. Lugamer, Križevci. V. Vidaković, Subotica. V. Norman, Našice. J. Petrović, Zagreb. N. N. Ferdinandovac. Vivoda Katarina, Zagreb. 5. Kučas Marija, Zagreb. 5. Bokunić Dora, Šestine 5. Stj. Eisenreich, Zagreb. 5. Anka Grgić, Zagreb. 5. Ratković Sofija, Zagreb. 5. Ljubica Dut, Novaki 5. Marija Modrić, Zagreb. 5. Zobec, Zagreb. 5. Tiljak, Marija Banjaluka 5. Majerović, kapelan, Visoko 5. Križan Olga, Zagreb. 5. Vranarić Draga, Zagreb. 5. Cvjetitičanin Dragica, Zagreb. 5. Balogović Marija, Zagreb. 5. Hager Ana, Đakovo 5. Marija Gelešić Vel. Bastajić 5. Mihajlo Tekčić, Zagreb. 5. Župni ured Remete 5. Gašparac Marija Gerovo 5. Sablek Mičika Križevci 5. Tremski Josip Rijenci 5. Ban Stjepan Gradec Pokos. 5. Cecelja Paulina Kraljevac se-set. 5. Cecelja Jelka Kraljevac 5. Martinko Katarina Pregrda 5. Valdac Andrija Mihaljevec gor. 5. Šajnović Marija Bregi 5. Cigula Slavica Ivanec 5. Geršić Ruža Vinkovci 5. Jusetić Josip Brčko 5. Wenkart Mandalena Feričanci 5. Vlaić Katica Đakovo 5. Žnidar Ante Nedelišće 5. Mandić Marica Sopje 5. Škrbec Ana Čepin Tomic Ljubica Ivančićgrad 5. Cvenić Anica Vinkovci 5. Kovačić Terezija Križevci 5. Nemećek Anka Virovitica 5. Kolak Ivica Lesče 5. Polić Andrina Kraljevica 5. Ferketić Juljana Voćin 5. Hilli Katica Kamenica 5. Sestre Milosrdnice Split 5. Geringer Ivan Osijek 5. Hudetz Zora Osijek 5. Žmuk Marija Trnovec 5. Vukov Martin Vojska 5. Kvaternik Tereza Kapela 5. Kraus Stefanija Križevci 5. Bajama Marija Omis 5. Lesjak Duro Pribislavec 5. Sestre Milosrdnice Duga Resa 5. Župni ured Otok 5. Ivanac Marija Split 5. Knaus Marija Pakrac 5. Šeketa Milka Bjelovar 5. Fröhlich Ferdo Bizovac. Grubac Marija Gora 5. Vinogradac Marija Voćin 5. Bačić Ivka Lisac 5. M. F. Slankamen Novi 5. S. A. Slankamen Novi 5. Subert Josip Muo 5. Bošnjaković Živko Berkasovo 5. Palčić Peclar Orle 5. Rupnik Marija Feričanci 5. Smekal Anka Brčko 5. Breka M. Glina 5. Troer Ema Čerević 5. Župski ured Otok 5. Franjica Pernar Lučko 5.

MISIJSKI VJESNIK

Milijuni pogana.

Danas ima na svijetu do 675 milijuna pogana, koji ne vjeruju u jednog Boga. Od ovih je u Kitaju Konfucionista 240 milijuna, Brahmana u Indiji i drugdje Budista 125 mil., drugih nezaabožaca 100 mil. Onih, koji vjeruju u jednog Boga, a nijesu katolici, imade 542 mil. Od toga broja nesjedinjenih je Slavena i Grka 127 mil.; ostalih je nesjedinjenih 9 mil., protestanata raznih sljedbi 186 mil. Židova je 13 mil., Muslimana 207 mil. Katolika ima najviše, preko 300 milijuna. No ako ovaj broj usporedimo s brojem nekatolika, onda vidimo, da je ovih zadnjih 1240 milijuna. Dakle ima još puno nekatolika. Učenjaci su izračunali, da svaki dan umre do 80 hiljada ljudi, a od njih jesu 64 hiljade nekatolika. Eto ovi živu i umiru nepoznavajući Krista, Boga našeg. Zamislimo se malo u ovo!

Tako umiru, a kako živu pogani? Ima čitavih zemalja (osobito u Africi), gdje postoji još i davaš kruto ropstvo; gdje gospodari svoje robe bićevima tjeraju, kao mi životinje. Ondje bolesnu djece, stace, dapače i vlastite roditelje, kada više ne mogu da rade, odnesu u šumu, neka tu od gladi umri ili ih rastrga divlja zvjerad. Ti jadni ljudi klanjavu se zmiji, mački, krokodilu i inim životinjama. Pa opet su to neumire duše, za koje je naš Gospodin umro, kao i za nas! Ti jadni ljudi ne znaju, da su za nebo, kao i mi, stvoreni; ne znaju ništa o miloj majci Mariji! Nesjetna im je sadašnjost, a čeka ih još nesretnija vječnost. Katolici! Skrajnji je čas, da svi u pomoć priskočimo toj svojoj braći. I mi Hrvati poput drugih naroda katoličkih treba da pomognemo milijunima pogana i nekatolika. Treba da i mi hrvatski katolici pomognemo tužnog braću, te se spase; privredimo ih k Božanskom Sreću Isusovu, neka ga i oni upoznaju i uštaju i uzljube. Iz dalekih poganskih krajeva vapaj dopire k nama katolicima, da ih oslobođimo sotominu ropstva, i po sv. Krstu privredimo najprije u katoličku Crkvu, a po tom u nebo.

Pemozimo im! No ne treba da podemo u Aziju ili Afriku. Mi im možemo pomoći, dademo li malu milostinju za otkup robova ili za misijonarske bolnice; noprve novčano pemozimo da se širi sveta naša vjera međ poganima. Nego još važnija je za misije naša molitva. Istina i udovičin novčić pomaže dobroj stvari, jer „zrno do zrna pogaća;“ istina bez novca ne mogu misijonari putovati, graditi bolnice i crkve, škole i drugo; no puno je važnje, da ih podupremo svojim molitvama. Bog hoće da i mi sudjelujemo kod obraćenja zemlje svojim doprinosom u novcu i molitvi.

Novčane doprinose odslike će primati i ovo uredništvo, pa će ih onda slati misijonarima. Dakako i imena ćemo objelodanit u Glasniku. Pemozimo svi, da što više i što prije dobijemo mnogo duša za Pres. Srce Isusovo, i da ga tako uvelike razveselimo.

Društvo sv. Petra Klavera.

Bog dragi Crkvi svojoj jednak pritiće u pomoć. Ovo se vidi i glede obraćivanja Afrike. Kada je Bog u svojoj providnosti milostivo odredio da se smiliće narodima Afrike, pozvao je polovicom prošlog vijeka više crkvenih redova, da Crnac privedu u krilo katoličke Crkve. Tako odoše onamo mnogi svećenici, redovnice i redovnici da pokrste Crnac. Ali Providnost htjede, neka i drugi sudjeluju pri tome, makar iz daleka. Tako se je osnovalo i Društvo svetog Petra Klavera

u pomoći katoličkim misionarima u Africi. To je društvo osnovalo grofica Marija T. Ledochovska g. 1894. Sv. Otac Papa to je djelo odobrio 7. ožujka 1910.

Ovo društvo namiče sredstva za afričke misjonare. Ono je kroz ovo 26 godina otкупilo preko 10 tisuća robova, a afričanskim misijama dalo do 10 milijuna Kruna. Ali što je to za 140 milijuna duša, koje treba još spasti!

Ovo Bogu milo društvo ima glavno sjelje u Rimu (23 via dell' Olmata 16). I u Ljubljani ima svoju podružnicu (Miklošičeva cesta 3), kao i u Salzburgu.

Članom ovog društva može da svatko postane. Podupirajući član plaća godišnje 2 dinara. Na nakanu ovih podupiratelja i dobročinitelja služe afričanski misionari godimice 500 sv. misa. Leo XIII i Pio X podijeliće mnogo potpunih i nepotpunih oprosta članovima ovog društva. Uz to, osobito svećenici, podupiratelji imaju mnoga povlastica.

Svako razjašnjenje gledom na ovo Društvo rado će dati uredništvo našega Glasnika. Jednako primamo i doprinose, koje ćemo dalje dostaviti za spomenute svrhe.

Kako žudi sv. krst!

O. Pedrano, misijonar Sinova Presv. Srca Isusova piše: Izmed onih, koji su se pripravljali za sveti krst, bio je i jedan starac. Njemu je bilo 80 godina. No i on morade da nauči nauk kršćanski i da bude pred drugima ispitati. Naravno da radi starosti nije mogao da tako lako i brzo nauči. Dan prije ispita bojao se je tako te ga i znoj oblio, dapača i zaplače od straha da ga sutra ne će krstiti. Dobri starac učio cijelu noć sa svojom ženom, koja će također primiti sv. krst. Sutradan je dobro odgovorio i ja ga krstih. Kako je bio veseo! O ti mili Crnci!

Sv. Petar Klaver.

Spasena u zadnji čas.

U jednom je crnačkom selu ležala bolesna starica. Još je bila poganka, ali je volila našu vjeru. Jednom prode selom misijonar i pohodi bolesnicu. Poče da joj govori o dragom Bogu. Jer je bolest bila pogibeljna, zaželi starica sveti krst. Misijonar je poduči i naredi njezinu unuku, koji je išao k misijonarima u školu, neka dalje poduči svoju baku. Sutradan se vrati misijonar i nađe, da baka već znade Očenaš, Zdravo Mariju i Vjerovanje. Vruće je željela sv. krst. Misijonar je pokršt, a ona iza malo vremena umre. Duša joj ode u nebo, i tamo se moli za svoje dobročinitelje.

Naša slika prikazuje čas iza krštenja. Bolesnica leži, a sa strane dva crna dječaka drže svijeće. Svećenik moli.

Kizito — ugandski mučenik.

U Africi sjeverno od „Viktorijske jezere“ staje se kraljevina Uganda. Tamo dodoše katolički misijonari „Bijeli Oci“ 17. veljače 1879., da šire kat. vjeru međ Crncima. Bog je blagoslovio to njihovo djelo. Bolje obitelji, čak i dostojanstvenici na kraljevdu dvoru, prigrišle našu svetu vjeru. No doskora Arapski muhamedanci prikazaše kralju, da su kršćani protivnici države. Stoga odoše misijonari iz zemlje, g. 1882. dok ih novi kralj Muanga ne pozove g. 1885. Ali i ovaj kraj poče da progoni katolike i 15. studenog 1885. pade prvi mučenik, a kasnije i mnogi drugi.

1. studenog vraćaju se dva dječaka iz misijske crkve. Po nakitu se vidi, da su to dvorjanici kralja Muange. Žure se ova dva Crnca, jer danas moraju stražiti pred kraljevim odajama, a evo su nešto odulje se zadržali kod dobrih misijonara iz sv. mije.

„Kizito! Danas je dan Svih Svetih. Koliki su od njih umrli kao mučenici za sv. vjeru! Bi li ti to želio?“ upita ga brat Pavao.

„Dakako. Ima godina dana što jutrom i večerom molim Majku Božju, da mi isprosi tu milost. Ta Isus je rekao, da tako možemo najbolje pokazati svoju ljubav spram Boga.“

„Eh, Kizito Bog ne daje tu milost svakome.“

„Cuj, brate Pavle, kazat ću ti svoju tajnu: Pred dvije godine primih sv. krst, a otada Bl. Djevica Marija nije mi odbila nikakvu prošnju.“

„Sretna tebe, ako tako umreš! Ta prvi kršćani vruće su molili Boga, da smiju umrijeti kao mučenici. I njihova je krv bila sjeme novih kršćana. Ljubim svoju domovinu Ugandu, pak bih želio, da što prije sva postane katolička zemlja. To će biti, ako u njoj bude i mučenika.“

„Brate! O Božiću sam gledao u crkvi jaslice i zavidio sam pastirima. Oh, kad bih mogao i ja onako i što prije pozdraviti Spasitelja u nebu kao mali mučenik.“

Odjednom se obojica zaustave, jer čuše kako ih zove Dragutin Luanga. Ovaj je bio zapovjednik mladih dvorjanika. I on je katolik, pa dolazi takoder iz crkve.

„Zurimo se, sinci“ reče Dragutin, netom ih dostiže „Kažite mi, jeste li i za me malo moliti?“

„Za sve ljudel“ odvrata obojica.

Dragutin stavi prst na usta i onda će povjerljivo:

„Jucer sam čuo, da katikiro (kraljev doglavnik) katolicima spremi smrt. Bi li vi dvojica znali umrijeti za Isusa?“

„I kako!“ zakliknuše mladići i digoše ruke u vis u znak veselja.

Ova su dva dječaka sretna djeca, sinovi ugledne obitelji Nabuban-dva. Njihov je otac u Ugandi bio između prvih Crnaca, koji je priglio katoličku vjeru, a poglavica je svog piemena i jedan od knezova, koji biraju kralja, pak po običaju zemlje morade dati svoje sinove kralju za dvorjanike.

Noć je izmeđ 25 i 26 svibnja. Kralj je bijesan protiv kršćana i hoće da ih peuibija. U tu je svrhu dao donijeti mnogo trsti i pozvao je k sebi okruine dželate. Sjedi mrko na prijestolju u prisustvu svojih dostoanstvenika. Najprije hoće da osudi na smrt katolike na svom dvoru.

Sav dvor poganski napeto očekuje osudu.

U dvoranu ulazi Dragutin Luanga, a za njim njegov dio mladih dvorjanika. Muanga ih mrko gleda, te im reče okosito:

„Tko hoće da molí, neka stupi na stranu.“ To je značilo, da se onaj odriće katol. vjere, koji ostane na svom mjestu.

Na ove riječi stupi Luanga na pokazanu mu stranu sigurna hoda, a za njim sv. koji bihaju katolici ili se spremaju da to budu. Kralj pobjesni i dade rukom znak, a krvnici skoče i povežu konopom Kristove borce i uz grohotan smijeh i pogrde pogana odvedoše ih van u smrt.

Tko je onaj dječak, koji je uhvatio učitelja i vodu Dragutina za ruku, i ne da ga ocijepi od njega? To je mali Kizito. Što je molio, to je eto i izmolio.

Iza smrti Kizita i drugova katolička se je crkva brzo i toliko raširila, da sada ondje upravo cvate.

G. 1921 u mjesecu svibnju proglašio je pok. papa Benedikt XV. sve Ugandske mučenike blaženima. Tako možemo i mi sada kazati: „Blaženi Kizito, daj da i mi neustrašivo isповijedamo svoju kat. vjeru i po njoj živimo! Isprosi nam tu milost, mali mučenice!“

Činimo i mi tako!

Jedan župnik iz V. piše Društву sv. Petra Klavera: „Šaljem Vam 595 Krune, koje su sakupili moji župljani za afričke misije. Oni će još više moliti za misije. Bogu hvala, da moji vjernici ovako čute za jadne Crnce.“ Dao Bog, te se mnogi poveli za ovim primjerom!

Milodari.

Za svetište Srca Isusova u Zagrebu: M. J. Liskovci 5. A. K. Marjančaci 5. G. i M. K. Račinović 3. I. K. B. 30. P. M. Popovača 10-25. V. K. Selnice 10. S. J. Sučurac 25. M. F. Bebrina 5. M. B. P. 250. S. B. Budrovci 250. M. R. Travnik 13. K. E. Budjinka 250. R. M. Dragičevac 3. K. S. Bebrina 250. B. J. Bereg 5. B. I. Vranjic 5. F. D. P. 5. H. J. Gjurgjevac 5. M. J. Trnovec 5. K. M. Gradište 5. M. J. Gradište 3. C. E. Sv. Marija 250. P. M. Kloštar 10. P. Užice 50. L. St. Bogdanovac 5. O. M. J. Požega 20. B. D. Novi 13. P. J. Nijemci 5. M. M. Vukmanci 10. R. M. Rečin 10. J. E. Visoka Greda 4. Š. T. Lemeš 5. N. A. Obrankovac 5. J. M. Šisković 5. Š. K. Zagreb 250. Žup. u. Ivankovo 25. O. K. Zagreb 25. V. F. Brestovac 5. S. Gj. Valpovo 0-50. H. Š. Soljani 30. D. R. Karlovec 25. L. D. Gjurgjevac 25. P. B. Kartovac 40. T. L. Ivančić 12-50. St. M. Varoš 25. M. M. Lovinac 25. Š. G. Pregrada 7-50. C. M. Zlosela 10. M. M. Banija 10. J. O. Gregurevac 3. Marija Grebel iz Filadelfije u Americi 1 dolar.

Na čast Srca Marijina:

Na čast sv. Josipu:

Za sv. Mise: J. M. 5. V. T. Celje 10. K. M. Pregrada 10. M. S. Daruvar 10. D. I. Kamenica 5. M. F. Nova Gradiška 10. F. J. Vrčnić 5. K. Z. Čelovac 7-50. L. R. Skrad 5. B. M. Ruma; O. M. J. Požega 5. C. E. Sv. Marija 5. D. A. Orošovica 5. Ž. M. Sikirevci 10. C. A. Petrovina 15. D. K. Rača 15. P. M. Kloštar 15. V. A. Vukojević 7-50

Za raširenje Glasnika: G. S. Zagreb 5. J. H. Zagreb 5. N. N. Žerreb 5. M. Klanac Zagreb 25. T. A. Vukovar 5. Z. Z. Zagreb 5. S. M. Zagreb 10. G. Knežević, Zgb 5. Š. Kirin 5. Po 1 dinar: C. A. Petrovina. M. O. Štivor. U. A. Štivor. Š. L. Rogotin. B. T. Đakovo. G. L. Subotica. M. J. Gorga. 0-50. K. P. Štivor. E. V. Štivor. O. J. Gradiška. 1-50 E. V. Štivor. 21. R. Štivor. M. D. Štivor. K. V. Popovača. P. M. K. Sučurac. V. K. Đakova. 2-50 J. A. Šisko. K. C. Zagreb. M. S. V. D. J. Križ. Š. K. Štivor. A. J. Harkanović. M. G. Harkanović. J. J. Varaždin. N. N. Rakovec. B. B. Glina. V. M. Tarča. Ž. L. Sokolovac. 3 I. K. Hrtković. Z. I. Dubrovnik. L. M. Lipki. U. K. Iduja. St. J. Mostar. B. M. Cirković. 3-50 K. P. Zenica. 4 R. M. Petrinja. 5 T. J. Vinčević. I. J. Stražec. V. I. Grádec. Š. V. Brod. M. K. Pregrada. V. F. Brestovac. Č. K. Đakovo. P. M. Šamac. T. I. Turčin. Št. K. Subotica. M. R. Marjančani. P. M. Šamac sl. K. T. Bakar. N. N. Oreš. P. J. Nijemci. M. B. Feričanci. V. M. Antunovac. I. G. Subotica. St. J. Stražec. P. M. Ceretik. M. N. Zagreb. G. M. Vinkovci. Ž. M. Zagreb. Š. M. Križ. M. I. Zagreb. J. T. M. Garešnica. B. M. Kolašin. 5-50 R. D. Karlovec 6. S. M. Žemun. 7-50 V. M. Šamac. P. M. Kostajnica. 10 G. St. Harkanović. K. K. Bregi. Š. J. Nušice. R. L. Nikinci. M. M. Vukmanić. H. J. Vuščanac. C. A. Županja. Č. M. Bab. Greda. 12-50 B. P. Popovača. 13. K. M. 15 L. R. Skrad. M. F. Gradiška. 20. B. T. Sutivan. 25 B. J. Perkovci. B. G. Čepin. 26 L. Z. Sušak. I. Ivko Gračane 10.

Za raširenje vjere:

Za kruh sv. Ante (za sromome): 1 d. P. E. Podsušen. 5 B. M. Belica. Ž. u. Sibovec. K. J. Bokšić. K. E. Budjinka. B. J. Vukojevac. K. Gi. Vir. Konaci. S. T. Novo Mjesto. 7. T. Z. Sušine. 7-50 K. Z. Čelovac. 8 H. M. Pustakovec dol. 10 S. G. Đakovo. 11-50 H. T. Šibenik. 25 K. L. Drenovac. 50 M. J. D. Kostanje. 250 N. A. Obrankovac. 3 K. M. Račinović. 4 M. G. Grácenice.

ELIAŠ i LAH

ZAGREB

Nikolićeva ulica 10.

Telefon 13-36.

obavlja otpremnički, komisionalni i inkaso posao
brzo, tačno i savjesno.

Tisuće ljudi u svim zemljama svijeta upotrebljavaju kroz 25 godina mlomirisni

Fellerov „Elsa Fluid“

kao KOSMETIKUM

za njegu zubi, ustiju, glave, kao pridodatak vodi za umivanje, jer je od najboljeg učinka radi srog antiseptričnog, čistećeg i osvježujućeg djelovanja. Isto tako obujubljen je kao krepko, blago djelujuće i

Vrlo prijatno
sredstvo za trljanie

hrpta, ruku, nogu i cijelog tijela. Mnogo je jače u djetovrornje od Francuske vinovine i najbolje je sredstvo ove vrsti. Tišće priznanić! Zajedno sa zamotom i poštarnicom stoji za svakoga: 3 dovrste boce ili 1 specijalna boca 48 K.

Za preprodavače:

12 dvoustruk, iii 4 spec, buca 168 K
 24 * 8 * * 280 K
 36 * 12 * * 294 K

FRANKO na Vašu poštu. Tko novac unaprijed posalje, dobiva popust u naravi.

Primot: Elsa melem za kurje oči 5 Kr.; Kr. 7.50; Elsa mentolni klinček 12 Kr.; Elsa posip 11 Kr.; Pravo Elsa riblje ulje 85 Kr.; Elsa vodica za ust 30 Kr.; Elsa kolonjska vodica 41 Kr.; Elsa šumski mlakarstvo za nos 41 Kr.; Glycerin 6 i 30 NK; Lysol, Lysoform 30 Kr.; Kineski čaj 3 Kr.; Elsa prasak protiv zamadai 15 Kr.; Otvor za miševe i stakore 8 i 12 Kr.

VAŠA ŽELJA

imati zbilja dobru pouzdanu uru bit će ispunjena, ako nabavite uru od poznate urarske tvorničke tyrtke SUTTNER.

Prištedeni će
Vam biti popravci
i srđžba.

NAJFINIJE URE
iz nikla, srebra, tule
i zlata.

URE NA
NARUKVICI-

Bogati izbor lanača,
prstena, rincića,
svakovrsnih pred-
meta od zlata i
srebra.

„ELSA“ LJILJANO MLIJEČNI SAPUN
najpriјatniji, najfiniji i blagi sapun;
4 komada sa zamotom i поštarином 98 K.

- ELSA - CRÈME

odstranjuje sve nečistotе kože.

* 2 porculanska lončica sa zamotom i poštarinom 52 Kr.

„ELSA“ TANOCCHINA POMADA ZA
PORAST KOSE

jača vlastite, zaprećuje ispadanje, lomljenje i cijepanje kose, prhut, preranu sjedost it. d. 2 porculanska lončića sa zamotom i poštarinom 52 krune.

PREPRODAVAOČI dobivaju popust u naravi, ako naruče najmanje 12 komada od svakog artikla.

RAZNO: Ljiljanova mljeko 15 Kr.; Brhomaz 8 Kr., najinji Hega-prašak Dr.; Kluger u velikim originalnim kutijama 30 Kr.; najinji Hega-prašak za zube u patent kutijama 30 Kr.; prašak za zube u vrećicama 5 Kr.; Prašak za zube u kutiji 7 Kr.; u vrećici po 5 Kr.; Sachef miomirija za rubije 8 Kr.; Schampoon za kosu 5 Kr.; fil parfum po 40 i 50 Kr.; Žesta za kosu 58 Kr.; za sve razne artikle računa se zamot i poštarna pošetka.

EUGEN V. FELLER,
ljekarnik, STUBICA donja,
Centrala br. 507, Hrvatska.

što tražite

Naći će za vlastitu porabu kao i za DAROVE predmete iz zlata i srebra, nakite, ure, lince, prstene, naušnice, manjakice, krsne spomen-kolsajne, te od raznih potrebničkih sva.

— 1 —

kad poznate tvrtke SUTTNER uz najjeftinije dnevne cijene u najlepšoj, modernoj izradi. I žlice, noževe i viliće, škare, žepne noževe, doze za cigarete i duhan, strojeve za brijanje, naizgade itd., udržaje slijanj katalof sa slikama.

Trajanj, 1922.

Papa Pijo XI.

6 veljače javila je brzopisna žica svemu svijetu, da imamo novog papa, i to Pija XI.

Novi se je papa rodio u Desiju kod Milana 31 ožujka 1857. Svoje je nauke svršio na gregorijanskom sveučilištu u Rimu. Svećenikom je zareden g. 1879, zatim je postao profesorom u milanskom sjemeništu. G. 1887. je namješten u ambrozijskoj knjižnici u Milatu gradu, i tu je ostao do g. 1911. Te godine pozva ga u Rim Pijo X u vatikansku knjižnicu. G. 1918 posla ga pokojni papa u Poljsku, da ondje djeluje i uređi odnošaje. Tu je potpuno i uspio, te ga je papa imenovao svojim poklisanom u Varšavi. No već 13 srpnja 1921 imenova ga papa Benedikt XV. kardinalom i nadbiskupom u Milatu. Tu je mnogo radio za novo sveučilište Srca Isusova, o kome smo u zadnjem broju Glasnika pisali.

Novi papa govori i francuski, njemački, a na glasu je kao učen čovjek. Uz to je vrlo pobožan.

Pijo XI. jest odan bl. Djevici Lurdskoj. Onamo je vodio iz milanske nadbiskupije hodočašće 8 rujna lani. Majka Marija će ga i pomagati, da Crkvu vodi neustrašivo i sigurno.

Svi se vjernici katoličkog svijeta, vesele, da su dobili tako dobrog i vrsnog papa; svi se raduju, jer u njemu vide i priznaju bez obzira na narodnost i ino Isusova namjesnika na zemlji. I Glasnik se pridružuje ovome općem veselju i kliče: „Živio novi papa! Presveto Srce Isusovo neka ga blagoslovi i krijepi!“

Uredništvo.

Euharistička društva.

(Opća nakana za travanj blagoslovljena od Sv. Oca pape.)

Pokojni papa Benedikt XV. odredio je, da se u Rimu 24 — 29 svibnja ove godine održi veliki euharistički sastanak cijelog katoličkog svijeta. Ovo će biti prvi iz g. 1914 (u Lurd). I ovaj će sastanak unijeti u svijet novi vjerski život. I kod dosadašnjih ovakovih sastanaka moglo se je gotovo rukom pipati, da se iza njih katolički narodi sve uže priključuju Bož. Srcu Isusovu. A to nam je svima potrebito sada kao nikada prije, jer je rat prošli lošim učincima potresao svim temeljima ljudskog društva.

No kada je pokojni papa odredio spomenuti sastanak, zaželio je ujedno, neka bi članovi Apostolstva molitve u ovom mjesecu Boga molili, da se što više osnuje i što bolje razviju euharistička društva. To je papa zaželio, znajući, da će to osigurati i uspjeh rimskom sastanku i u opće uzbuditi ljubav spram Boga.

Velika je važnost euharističkih društava. Ona vode ljudе k sv. misi, posjećivanju Euharistije, čestoj i svagdanjoj sv. pričesti, tom suncu ljudske duše. Time isčezava led iz mlakih kršćana, mlađi ljudi lakše gaze loše obzire i ustaju u dobru. Poznato je, da u svagdanjoj sv. pričesti leži preporod svake župe i cijelog naroda. A kako da se nju uvede i osigura? Na to odgovara o. Lintelo, apostol presv. Euharistije u Francuskoj: „Najbolja su sredstva za čestu i svagdanju sv. pričest euharistička društva.“ Eno u flamskom je mjestu Hasseltu bilo g. 1914 do 2000 duša. Od tih je u nedjelju pristupalo k pričesti 500 žena i 300 muškaraca. Kada na polju nije bilo mnogo posla, prisustvovalo je sv. misi dnevice 1500 osoba. Dakako tu cvate i svagdanja pričest. U Lierreu (Belgija) broji Apostolstvo molitve 40 tisuća ljudi, a od njih 30 tisuća prima sv. pričest barem jedan put mjesечно; U Dublinu (Irsko) samom pristupa stolu Gospodnjem tako 5000 ljudi. U školi u Fianrantsoa (Madagascar) ima 110 učenika i ti prime mjesечно do 2365 pričesti. Ovakovih je primjera bezbroj, te je očevidno, što može uz Božju milost euharističko društvo (organizacija).

I Apostolstvo je molitve euharističko društvo, jer i ono širi čestu i svagdanju sv. pričest u naknadu za uvrede Isusu nanesene, pak je zato i poželjno, da čitatelji Glasnika što više p. ošire i zavole ovo euharističko društvo. Ovo stavljamo na srce osobito gg. svećenicima; neka ne bude župe bez ove ustanove, ili neka je ožive, gdje već opstoji. I učitelji i učiteljice mogu tu puno pomoći, ako djecu upute u Apostolstvo molitve i dnevnu sv. pričest. To je želja i duh katoličke Crkve, da nas sve pribede i što uže spoji s našim euharističkim kraljem-Isusom. **A. Alfrević D. I.**

Prvi cvjetić.

*Prvi cvjetić, vjesnik pramaljeća,
Prvi cvjetić proljetnoga cvijeća
Stavih danas na moj oltar malí,
Da Isusu cvjetja, da ga hvall.
Taj će cvjetić mjesto mene Kristu*

Danica.

*Da otkriva ljubav srca čistu.
Zborit će mu srce moje kako
Za njeg bije baš u doba svako,
Kako samo za njeg živjet želi
Duša moja kroz svoj život čijeli.*

Zavada.

Ulica dijeli kuću Pere V. od kuće Mate St.

Nekoć su te dvije kuće lijepo se pazile kao uzorne kršćanske obitelji. A danas? Nije više tako.

Sada se te dvije obitelji mrko gledaju. Pero ne govori s Matom. Njihova se djeca ne igraju skupa kao prije; žene ni da pogledaju jedna drugu. Kada jedna otvorit prozor sa strane ulice, druga odmah svoje zatvori. A na putu jedno drugome ni da bi reklo „Hvaljen Isus.“

I tako prolaze mjeseci i za njima godine, a ove dvije kuće ne će ni da pomisle na izmirenje. Njihova zavada raste.

*

Došao je i Miholj dan.

Na sajmištu sve je živatno. Tu se pogada, nateže, posreduje; ta gdje bi bilo više galame nego li na sajmu? Tamo Pero sjedi i šuti; pred njim su dva vola, koja jedu mišnu travu. 5—6 koraka dalje od njega isto tako sjedi gazda Mato. I on je, danas amo doveo svoje volove na prodaju prije zime, jer nema dosta trave, a na proljeće će opet druge namaknuti. On odbija iz lule dimove i nekako zamišljeno čeka i on, kao i drugi ljudi, zgodne kupe.

Oko 8 sati dodoše dva trgovca. Ogledaju Perine volove. Mato to opazi kao preko oka i naone uši, da čuje cijenu i pogadanje. Jedan trgovac upita Peru, odakle je? Kada mu kaže ime svog sela, onda će trgovac:

„Ovaj čas dolazimo ja i moj drug kolima. Prodosmo kroz tvoje selo. Ondje na cesti moradosmo da se zaustavimo pred jednom kućom, jer je bila sva u plamenu. Seljaci su skočili u pomoć, ali vatri ne oteše ništa osim nešto stoke; izgorješe i hambari, postelje, ma sve.“

Pero se zamisliti, te reče plašljivo:

„Jesi li upitao, čija je to kuća?“

„Nijesam. Samo čuh, da iz kuće s druge strane puta ne htjede nitko da vatrui gasi, jer da su odavna u ludoj zavadi.“

Na ove riječi Pero problijedi. I Mati je bilo taj čas pri srcu, kao da je netko nabacio vruće žerave pod njegove pete, pak se približi na par koraka.

Trgovac nastavi:

„Vidite, ljudi, to nije pravo ni lijepo. Za svakog vrijedi: „Vatrui gasi, brata spasi.“ Da si oni susjedi odmah priskočili u pomoć, sigurno bi bili spasili polovicu imetka, a možda i sve. Ma kome korist od te nesretne zavade? Teško će biti na sudu Božjem onom gazdi, jer su eto njegovi ukućani krivi tolikoj nesreći. Bit će bilo povoda s jedne i druge strane, ali onaj gazda nije vrijedan da mu Bog oprosti grijehu, koji ne zna ili ne će da drugome oprosi. A svaki pravi gazda valja da drži svoje na uzdi i da zapriječi svaku zavadu.“

Pero pogleda Matu; pogleda i uzdahne:

„Pravo govorиш, čovječe. I ja mislim, da je svaka zavada luda.“

„I ja tako mislim“ prihvati Mato.

Na te riječi pogledaše se milo dva stara znanca, a dosadašnja krvna neprijatelja. Pero se približi Mati, pruži mu ruku i izljubi ga. Obojica zaplašaše. Kroz suze će Mate:

„Brate! Za ljubav Isusa propetoga oprostimo jedan drugome. Opraviš li mi, Pero?“

„Opraštam od srca, a oprosti i ti meni.“

Mato za tren prigne glavu i opet se uspravi i reče:

„Pero! Ni ti ni ja ne znamo, kome je od nas izgorjela kuća. No evo moje riječi: Ako je tvoja kuća izgorjela, dodi pod moj krov s tvojom obitelji i jedi sa mnom, dokle opet na proljeće ne podigneš kuću, a onda će ti ja i moji pomoći kod gradnje. Ako je moja kuća izgorjela, hoćeš li ti mene primiti k sebi?“

Pero nije ni čas razmišljao, nego je odmah spremno odgovorio: „Hocu, brate! Evo moje ruke i čovječe riječi!“

I ljudi su se divili tomu izmirenju.

Trgovac kupi volove obojice te očuti i on kršćansko zadovoljstvo, što je evo tako lijepo izmirio dvije obitelji. To je djelo milosrđa, koje je Bog taj dan zabilježio u knjigu života.

* * *

Dva sata kasnije prispješe Pero i Mato u svoje selo i pred garište.

Kada je Mato ušao s kolima u svoje dvorište, dočeka ga žena s posmehom:

„Vidio si, što se dogodilo susjedu Peri. Sreća, da nije naša kuća izgorjela. Sada će Pero i njegova žena biti malo ponižniji; njegove kćeri ne će se sada više onako gizdati...“

„Suti, ženo!“ odrješito odvrati Mato. „Skuhaj danas više jela i pripravi veću sobu. Danas će doći i stanovati će s nama Pero i njegovi. Ja sam se s njime već pomirio, pak moraš i ti i djeca.“

Iza par časaka unosili su Pero i djeca svoje stvari u Matinu kuću. Svi se opet tako milo izmirile, da je cijela krajina o tome govorila i to djelo hvalila.

Pogubne posljedice bračnih rastava.

U zadnjem broju vidjesmo, kako je civilna ženidba štetna za svaku obitelj, a osobito za jednu djecu. No ima i drugih štetnih posljedica. Čujmo, što o tome govori Leon XIII. Taj veliki papa piše ovako o bračnoj rastavi: „Po takovim razvrgnućima ženidbeni su ugovori nestalni; pogubno se mamilo na nevjernost njei; škodi se zaštiti i odgoji djece; daje se povod rasunu domaće zajednice; šire se klice razmirica među porodicama; tišti se i ponizuje dostojanstvo žena, jer im prijeti pogibelj, da budu zapuštene, iza kako su služile požudi muževa. Pa kako ništa ne upropašćuje pojedine obitelji i ne raskopava moć čitavih kraljevstvi toliko, koliko moralna iskvarenost, jasno je da se blagostanju obitelji i država najviše protive bračne rastave, koje baš nastaju iz moralne iskvarenosti naroda te, kako nas uči svagdanje iskustvo, širom otvaraju vrata još i većim zloporabama u privatnom i javnom životu. — Da će pak ova zla sve više rasti, to će nam nedvojbego pokazati činjenica, da nikakve uzde ne će biti u stanju obuzdati jednom danu slobodostinu bračnih razvoda unutar stanovitih ili prije određenih granica. Velika bo je moć primjera, no još je veća moć strasti. A nužna će biti posljedica ovih njetila zlih primjera i strasti, da će pomama za rastavom braka iz dana u dan sve šire krugove pučanstva zahvatiti nalik na prelaznu bolest ili na silnu bujicu, koja je nabujala te se razila preko bregova svojih.“

Papa iza ovih riječi dokazuje ove užasne posljedice bračnih rastava na temelju povijesti silnog carstva rimskog, u kojem su malo prije

njegova rasula žene po nekim piscima brojile svoje godine, ne po izmjeni konsula, nego po izmjeni svojih muževa. Po tom se bolno osvrće na nesmotreno ženidbeno zakonodavstvo i na žalosno stanje javnog čudoreda u nekim modernim protestanskim zemljama (Njemačka, Amerika), u koje su se na žalost ugledale i neke katoličke države, da požanju i slične plodove sve veće moralne iskvarenosti.

Pozor dakle na pogibeli, koja i nama prijeti! Kasno se je kajati, kad je moralna srčika obitelji i naroda rastrovana narušenjem Bogom određene nerazrješivosti kršćanskog braka. P. Bock D. I. Sarajevo.

Mali časoslov Srcu Isusovu.

(Jutrenja)

<i>O sjaju slave Očeve I rajskih dvora koj' si slast: Milostiv tijelom postade, Da žrtvom za nas mogneš past.</i>	<i>O srce slatko, ljubezno, Kog' ljubav do nas goni tuj, Kog' ljubav do nas rani tuj, Ah, bijedne sve nas pomiluj!</i>
<i>Ti, Kriste, srca radosti, Žar dušam, podaj što ištu Da dostoјno Te proslave U Sreca Tvojeg svetištu!</i>	<i>O srce slade od meda, Što voliš čistim dušama; Tek čisto srce ljubit zna: U srcu kraljuj i nama! Amen.</i>

Proti psovki i kletvi.

Vojska Srca Isusova u Vrbovcu. Kod nas je uvedena Vojska Srca Isusova proti psovki g. 1912. Onda nam je pok. o. Stipković dižao lijepu pouku, kako je gadna svaka psovka. I taj dan se je upisalo 57 članova, a doskora je narastao broj do 300. Naš župnik, vlč. Stj. Pavunić, uveo je odmah u početku pobožnost prvog petka, kod koje čita sv. misu za žive i mrtve članove pred izloženim Svetotajstvom. Članovi taj dan primaju sv. pričest. Uoči blagdana Pres. Srca Is. uvedeno je u 9-10 sati na večer klanjanje, a na sam blagdan je sv. misa i procesija. Do rata je bila milina gledati oduševljenje svih članova, a za rata je pao broj. Nadamo se, da će društvo opet procvasti. Prigodom vjenčanja Franje Bertovića sakupljeno je 400 Kruna za novu društvenu zastavu.

J. Rusan.

Prestao psovati. Luka D. piše nam iz Mostara: Sa mnom služe i pravoslavni. Jedan je od njih veliki psovač. Na njihov Božić prenašamo drva, a pri tome se malo ogrebe rukom o vrata. Odmah opsuje Majku Božiju. Netom to izreče, sruši se onesvješten na zemlju. Veliki nas strah uhvatiti sve, koji tu bijasmo. Kada je došao k sebi, odluči da ne će više nikada psovati.

Seljak proti psovki. „U mom selu nema društva proti psovki. Upišite me, molim. I ženu bih želio navesti, da se upiše; ali ona veli, da će se prije odučiti od kletve i onda se upisati. Kćer se želi odmah upisati. P. S. u Žumberku.“ Piše tako seljak. Odmah smo mu poslali upisnicu i sliku Srca Isusova.

Isusovo je Srce izvor milosti.

Čabranka je mala rijeka, potok, koji teče između Kranjske i Hrvatske i dijeli ih. A Čabar je malo mjesto, lijepo, na dnu prekrasnog gorskog kotara, na koji je Bog sasuo obilje gorske ljepote. Ne znam, je li Čabar dao ime Čabranki ili Čabranka Čabru. Svakako, mjesto sa cijelom okolicom jedan je velik čabar.

Isus u vrtu Getsemanskom.

mu tjeri mlinske kotače. Malko dalje je drugi mlin, velik; onda pilana itd.

„Sviđa li vam se?“ upitaće me mlinar. „Prekrasno, divno! Vidite — rećem — nije li to krasna slika Božanskoga Srca Isusova?! Gora, pećina, Isus, na kojoj počiva katolička Crkva. Prsa mu otvorena, z njih, iz njegova Božanskoga Srca izvire voda, koja na sv. krštenju pere grijeh, izvira tlike milosti, koje nam napajaju dušu, da bude svježa, da tako i rado Bogu služi.“

„Vidite“ reće mlinar, „ako sada, ljeti, kad je ovako vruće, stavite ruke u vodu, ne ćete ih držati ni minutu u vodi; tako je hladna. Zimi možete ih držati i deset minuta. Zimi je voda topla i vidi se, kako se puši.“ „Jest“ pomislio sam; „kad dušu zaognje grješna hladnoća, snijeg i

Drugi dan, kad sam došao u Čabar, reče mi moj nećak, lijekarnik: „Hodi da vidiš izvor Čabranke.“ I odem s njim i s kotarskim predstojnikom — četvrt ure od mjesta. Tu je velika, ogromna kotlina, zaokružena velikim, visokim ogromnim gorama i pećinama, ali ne čelavim i nustum, već lijepim, zelenim. Vesele su brdine, gore su krasne, kad su ovakove, kakove nam pruža naš gorski kotar.

Idemo tik Čabranke, koja hitrim tokom teče niz brdice i na nekoliko mjeseta stvara krasne, male slapove. Rado sam ih motrio. Ičemo, i evo nas na izvornu. Tu na dnu brijegeva, koji svr čine jednu, veliku goru, koja se onđe protegla i savita leži i počiva, izvire evo i teče dalje čista, bistra voda, i bacu se jakom silom, izvire kao iz otvorenih prsiju. Teče danju i noću, ljeti i zimi, za vremena lijepa i za kiše, jednakim tokom. Nadem onđe mlinara. On je prvi, koga Čabranka hrani, jer

led teškoga, smrtnoga grijeha, daje Isus veću toplinu iz svoga Srca, veću toplinu svojih milosti, da grješnika predobije za sebe. Ipak i na onoga, koga je Božje sunce, sunce Božje milosti ogrijalo, i koji je krepak i jak u službi Božjoj, šalje Bog ovđe ondje i neku hladnoću, ne grješnu do duše, ipak nemiju, i bude čovjeku hladno, hladna molitva, nekako hladna i sv. misa. Pa će dolazi mu napast: što će toliko puta na svetu ispunjed, čemu toliko puta k svetoj pričesti, kad se ipak ne popravi? — To je napast, koju dragi Bog propušta. Zašto? On znade zašto. *Svakako za* naše dobro, da se ponizimo, da vidimo, kako nam je pomoći Božja od prevelike potrebe i da sami, bez Boga, bez njegove milosti, bez Božanskoga Srca Isusova ne možemo ništa. „Po Božjoj milosti sam to, što jesam,“ rekao je sv. Pavao. Prije ili kasnije napast popusti, a iz prislu Isusovih, kao iz ove pećine, izvire jakom snagom mnogo i mnogo jačom od Čabranke, milost i pomoći Božja, kojom čovjek okrijepljen opet i ponovno veselo služi Bogu, molitva mu bude mila, a sveta pričest ugodnija no prije.

Ove i slične misli zaokupile me, kad sam drugoga dana išao na izvor Čabranke motrećiga.

M. Rihtarić.

Kratke zahvale Presv. Srcu Isusovu.

Iz velike neprilike izbavio me presv. Sreća M. Moravec, Vukmanić — Presv. Srce i bl. Djevice mi tri puta pomogao u bolesti. M. Živković, Zagreb — Presv. Srce izbavio me iz raznih neprilk. D. Žekić, Vareš — Bolovan teško, za ozdravljenje bijaše slabe nade. Obećah Srcu Isus. i Marijinu, da će svaki mjesec pristupiti k sv. pričesti i zahvaliti u Glasniku. Zd. Lokot, Đakovo. — Presv. Srce me uslijalo. N. N. Petrovci. — Kod upale pluća pomože mi Srce Isusovo i Marijino. L. Stančić, Platičev (Srijem). — Primili veliku duh. milost. M. S. Visoko (G. Rijeka). — Presv. Srce očuva mi obitelj od kužne zaraze. M. Stančić, Rasinja. — Dospih pod puna kola. Presv. Srce Isus. i Marij. očuvaše me smrti. J. Horvat, Vulišenac (Lepoglava). — U obiteljskoj nezgodi pomože mi presv. Srce. Lj. Gajmec, Pašnik. (Bednja). — Uslijed rane zadobivenе u ratu moradoh se podvrči operaciji. Hvala presv. Srcu, sad je dobro. Š. Badurina Tomić, Lun (Dalm.). — Mnogo i raznih milosti udijelilo je Bož. Srce meni i obitelji. E. P. Podsused, — Bož. Srce dade mi, da dodem do svoje kućice. J. Vugrinec, Selinik (Ludbreg). — Presv. Srce mi pomože i otok otide, a prije sam bolovao i liječio se 7 godina. M. Galeković, Gračenice (Popovača). — Kćerku mi ozdravilo presv. Srce. A. Janeš, Hlebine. — Saljem 50 Kr. za širenje Glasnika, jer me presv. Srce izbavilo iz velike neprilike. St. Stjepić, Viškovci — Ovo par godina snalažila me nezgoda za nezgodom. Hvala presv. Srcu, sada je dobro. M. Barać, Baranjsavar. — Saljem za svetište Srca Isusova 100 Kr., jer me je ovo Srce često uslijalo. K. Ozimec, Zagreb. — Bolovala sam 10 godina i 5 puta sam operirana. Kod zadnje operacije obećah presv. Srcu, da će dnevno za života moliti i Očenaš i javno se zahvaliti u Glasniku, poslati milodar za raširenje njegovog, ako prebolim. To sada izvršujem. M. Kendelić, Zemun. — U nezgodi zazvah presv. Srce i ono mi pomože. L. Dominković, Mostar. — Saljem dar za svetište, Glasnik, sv. misu za duše u čist. i kruh sv. Ante, e se tako zahvalim presv. Srcu i Mariji za primljenu milost. F. Živković, Sarajevo. — Za pomoći u bolesti hlađa obećah zahvalu bož. Srcu i sv. Ante. E. Pitner, Kukovje. — U nezgodi izbavi me presv. Srce. M. Jakšić, Rečica — U bolesti i drugim potrebanama pomože mi Srce Isusovo i Marijino. A. Labać, Zagreb. — Sretno prođoh operaciju. Hvala budi presv. Srcu. A. Hager, Đakovo. — Mojoj obitelji je Bož. Srce udijelilo veliku milost. M. Šolc, Zagreb. — Slava Srcu Isusovu i Marijinu! Oni me uslišaše u mojoj potrebi. I. Peić, Kutjevo (Begtež). — Bož. Srce mi je ozdravilo muža. M. Peroš, Novigrad Podravski.

Lurdska ozdravljenja.

Prošlog je kolovoza došlo u Lurd narodno hodočašće iz čitave Francuske u velikom broju. Tim je opet započeo lijepi običaj,, koji se je bio prekinuo od g. 1915. Ovom prigodom je ozdravilo nekoliko bolesnika, pak ćemo nekoje ovdje opisati prema zapisniku liječničkog ureda u Lurdru.

19 kolov. je ozdravila Emilija Cailleux. Ona je još od djetinstva prečesto bovala na upal dušnika. I sušica je zahvati, pak je pošla u Villepent, u zavod za sušicave. Napokom je otpustiše odatle kao izlijecenu. No to je bilo tek prividno, te se domala pojaviše jake boli na hrptenjači. Tada ode u Denonvilliersku bolnicu u listopadu 1920. Bolest je bila grba (Pottova bolest), te je liječnici obaviše u sadren steznik. U studenom iste godine zapaze liječnici znakove kljenuti ili uzetosti. Jednom joj dapače pade na desnu nogu kipeća voda, a ona to nije osjetila radi uzetosti. Tu se pojavi rana uslijed opeklina. Mjesec dan i za toga Dr. Lecene, kirurg u toj bolnici i profesor na pariškom sveučilištu, izdade ovu svjedožbu: „Ja potpisani, kirurg u bolnici Sv. Alojzija, profesor na liječničkom fakultetu, svjedočim, da gdica Cailleux Emilija, sada u 26 godini, ima Pottovu bolest (grbu oštru) u donjoj hrptenjači s uzetošću, te joj je nemoguće hodati.“ 10 kolovoza pregleda ju Dr Goret, i on je ovo našao. Bolesnica je došla uslijed ove sušice na hrptenjači tako omršavila, da su joj bedra 10 centimetara iznad čašice koljena imala 34 i pola centimetra. Ovako bolesnu i u sadrenoj spravi donesoše je u Lurd.

19 kolovoza oko 2 sata popodne dovezoše je u piscinu (kupatilo pokraj špilje). Ne spuste je u vodu, nego ručnike umočiše u čudotvornu vodu i postaviše na bolesne noge, a zatim je odvedoše pred špilju, gdje svijet glasno molio krunicu. Kada počeše moliti zadnju deseticu, očuti bolesnica, prema njezinim riječima, neku silu, „kao nešto što je prošlo kroz nju, kao nešto, što je diže, kao nešto, što joj reče da može hodati.“ Na to se diže i sjede na svojoj nosiljci, u koliko joj je to dopuštao sadreni steznik. Drugi joj priskočiše u pomoć i pomogoše, da se digne. Ona prohoda ispred špilje i onda je poniješe

u liječnički ured. Tu je pregledaše liječnici Goret iz Pariza, Douvrin iz Lille, Gouy iz Cotte i Coulange iz Marsilje. Ti liječnici dadoše ovu izjavu: „Potpisani liječnici izjavljujemo, da 19 kolovoza 1921 u večer i 20 kol. u jutro pregledasmo gospodicu Cailleux Emiliju, koja je po svjedoždbi profesora Lecenea, kirurga u bolnici sv. Alojzija u Parizu, nadnevkom 18. jula 1921. —, bovala od Pottove (grba) bolesti u donjem dijelu hrptenja če i kljenuti, te joj hodati je bio nemoguće. Mi načinimo ovo, što lijeti: Na želju gospodice Cailleux odstranimo sadreni steznik, i ona pri hodu nešto se teturačući kada se tko pridigne od bolesti. Donja su uđa suha. Hrptenjača je još malo nategnuta u donjem dijelu i kod boćina ali pokazuje normalnu osjetljivost. Udaranje kod devetog dijela hrptenjače, sijela bolesti, ne pokazuje nikakve boli. Pretraživanje pluća ne pokazuje nikakve ozlade.“ — Nakon toga je 26 liječnika opet stvar ispitalo i našlo ovo: 1. Bolest je opstojala. 2. Ozdravljenje se ne može pripisati naravnom toku, jer je Cailleux ozdravila u tren. Liječnici dalje opažaju, da bi Cailleux mogla naravskim putem ozdraviti tekar dugim liječenjem i za više godina, dapače teško tko ozdravi iza 20 godine. A ovdje? U tren oka iščeznu bolest. Bog to može.

Marijine kongregacije.

Marijine kongregacije. Koprivnica. Na dan Bezgrještne, glavne naše svetkovine, proslavila je naša kongregacija gospojicu svoju prvu 5. godišnjicu. Osjećivši duše Duhovnim vježbama održanim 4.—7. XII. po g. upravitelju primile smo se za taj dan. Samu proslavu otvorele smo sv. misom, prikazavši zajedničku pričest na nakanu, da nam kongregacija pod moćnom rukom svoje Pokroviteljice i dalje raste, cvate i donosi sve obilnije plodove. Poslijе podne bio u crkvi sastanak, gdje smo obnovite Majci našoj zavjeru, zadalu na dan primanja. Zatim bila mala akademija, gdje se deklamiralo, čitali izvještaji o djelovanju društva, prikazivao igrokaz i pjevalo. Završilo se čajankom.

Od svojega osnutka do danas imala je kongregacija 57 pravih članica. Tijekom vremena 18 ih se udalo, 7 istupile, 1 otišla u samostan, a 1 umrla.

Što nam oplemenjuje duše, jesu duhovna razmatranja na zborničkim sastancima, obdržavanim 3 puta u mјi, i presv. Euharistiju. Druge godine kongregacija je euharistička sekacija, treće misionska, četvrte apstinentska. U vrijeme od 4 god., kako opstoji euharistička sekacija, primile su članice sekcije 20.110 sv. pričestil. U „misni savez“ i „apostolat“ upisale su članice misionske sekcije 423 člana i sakupile svetu od 2.197 K. „Apstinentskoj“ ideji kao da nije kod nas još pripravljeno tlo, pa je prema tome i djelokrug ove sekcije neznatan. Nadamo se boljemu. Kongregacija je u ovih 5 god. priredila 17. akademija, od kojih 6 za sira javnost. Za međusobno zbljenje članica upriličila je više izleta daljih, izvan mјesta i u bližnju okolicu, koji su uz igru i pjesmu bili spojeni s bilo kakvom predavanjem. Slavu Božju veličale su kongregantice još i kličnjem oltara cvijećem i zelenilom, te skladnom pjesmom pristupivši u crkveni zbor od samoga osnutka kongregacije. Potpomagale materijalno katoličke institucije i šire dobra štampu. Knjižnica broji 189 svezaka. To bi bio u kratkim crtama naš 5. godišnji rad. Tko pozna rastrojenost koprivničkih društvenih pričika, osobito zadnjih godina zaraženih reformnim pokretom, znaće što znaće ovdje uticati put katoličkoj akciji. No učamo se, da će nam Ona, koja nas je na započetom putu do sad vodila, dati i dalje sve potrebno, da stupajući u 6 god. nastavimo rad u istom smjeru, s jednakim oduševljenjem, te uzmognemo što potpunije ispuniti zadaću, na koju smo se kao djeca Njezina obvezale.

Vrbovec. Našu kongregaciju vodi vlc. župnik Stj. Pavunić, a često imamo sastanak skupa s Vojskom Srca Isusova. K pridesti idemo često, a mnoge članice

i dnevno. Imamo prekrasan barjak Bezgrješnog Začeća. — *Gospic*. U mjesecu siječnju kongregacija učiteljskih pripravnica i gimnazijalki primila je 12. sv. pričesti. Za svaku sedmicu odredimo izmjenu. Prigodom 300 god. Ivana Berhmansa imasmo zajedničku sv. pričest.

Vijesti.

Marijine kongregacije u Ljubljanskoj biskupiji. Svi kongregacije u Ljubljanskoj biskupiji ima 466. Od ovih su u Ljubljani 44, a u provinciji: za djevojke 250, za mladiće 90, za žene 70, za muževe 12.

Kongreganisticima ima ukupno 44.000. Od njih je u Ljubljani 4.000, u provinciji pak: djevojaka 30.000, mladića 4873 (od tih ima 873 daka), žena 6000, muževa 572.

Na čelu kongregacija jest biskupijski upravitelj. Njemu uz bok jest Središnji savet, što sastoji od 7 gospode. Osim toga ima svaka dekanija još svojega dekaninskog upravitelja, a bira ga svećenstvo dekanjsko. Svaka dekanija godimice obdržava jednu Marijinu kongregaciju. Članovi kongregacije imaju više puta skupne sastanke; ljubljanska se tako kongregacija sastaje dva puta u godini: jedanput u crkvi, drugi put u dvorani.

Duh i pobožnost u kongregacijama jesu različni: bolji ili dobar prema tome, kakav je upravitelj kongregacije. „Qualis rex, talis grex.“

Kongregacije brižno sudjeluju u djelima nabožnim i socijalnim; za to imaju sekcije. Glavne su sekcije: euharistična, tiskovna (dobra stampa), karitativna, trezvena, misijonska.

Kongregacije imaju i svoje glasilo: „Bogoljub“, koji ima 40.000 pretplatnika u cijeloj Sloveniji.

Za upravitelje imat će posebna knjiga: „Vodnik Marijanskog.“ Svećenički list „Vzajemnost“ imat će odsele posebni odjel: „Marijanski Glasnik.“ Članovi imaju molitvenik: „Družbenik Marijn.“ Povrh toga imaju još i drugi manji spisi za upravitelje i za članove.

S drugima katoličkim društvima kongreganisti su u prijateljskim odnosima. Mnogi su članovi drugih društava: sv. Vinka, III. Reda i t. d.

Da Bog i Majka Božja, te i u nas ovako lijepo cvale i množile se Marijine kongregacije!

Djevojačka društva. Ruševi. Prošle je godine primljeno sv. pričesti 800. Članice su društva sudjelovale pjevajući kod dobrovornih predstava u korist siromašne školske djece. Onamo od prosinca imademo svaki mjesec redovito sastanke s poučnim predavanjem i deklamiranjem lijepih pjesama. — Soljani. Djevojačko društvo lijepo napreduje, te je sada članica mnogo više nego pre tri godine. Svetih je pričesti bilo u prošloj godini 1800. — Visoko. Članice djevojačkog društva primiše sv. pričesti u rujnu 221, listopadu 247, studenom 250, prosincu 196. Na blagdan Bezgrješnog Začeća bilo je svećano primanje novih članica. Za novu je godinu izabrana za glavaricu Marica Glanjar. U našoj je župi sakupljeno dosad 196 pretplatnika za Glasnik, a članice su društva po-vjerenice u selima.

Sv. pričesti u djevojačkim društvima: Ivanec. Rujan, listopad studeni i prosinac 800. Bisag. Studeni i prosinac 300. Voća. Listopad 59, stud. 67, pros. 95. Stara Bistrica. Stud. 18, pros. 24, siječ. 6. Stubica. U god. 1921 9033. Mače. Lani 1015. Varaždin. Stud. 332, pros. 345.

ELIAŠ i LAH

obavlja otpremnički, komisionalni i inkaso posao
brzo, tačno i savjesno.

ZAGREB
Nikolićeva ulica 10.
Telefon 13-36.

Milodari.

Za svetište Srca Isusova u Zagrebu: à 1:50 d. K. M. Marijančić, à 2 d. V. J. Madarasevec, à 2:50 d. S. M. Beravci, M. T. Bakar, à 4:50 B. M. Studenčić, à 5 d. J. A. Sigetec, G. S. Madarašević, A. M. Plešće, B. J. Lisac, B. M. Baranjavar, K. O. Kostajnica, A. B. Madarašević, P. P. Madarasevec, V. J. Bjelovar, C. S. Zagreb, K. M. Gora, à 10 d. M. P. à 12:50 L. M. Nova Gradiška, à 15 d. N. D. Sibinj, A. M. Gorjani, à 20 d. S. K. Koprivnica, à 25 d. S. M. Bjelovar, B. E. Vinkovci, D. J. Filipovac, B. Lj. Kandija, N. N., V. M. Gjeletovci, à 175 M. D.;

Na čast Srca Marijina: à 0:50 din. I. P. u Begtežu.

Na čast sv. Josipa:

Za raširene Glasnika: à 1 din. M. M. Majerje, à 1:50 d. I. P. u Begtežu, à 2 d. S. M. Brod, Moravice, M. K. Jajce, à 2:50 d. M. P. u Novigradu Pođrav. M. M. Veljaci, E. L. Šišljačić, S. Lj. Orle, H. I. Čirkovljan S. P. Petrovci, H. K. Osijek, G. P. Petrovci, St. R. Vučidol, M. K. Trumbučać, à 3 d. A. V. Madžarevo, à 3:75 d. I. T. Sarajevo, à 5 d. N. N. i žena, M. L. Osijek, J. J. Jelsa, D. E. Županja, Č. B. Drenovac, Š. J. Bjelovar, M. A. Varaždin, P. I. Ilök, R. St. Bakar, M. P. Zagreb, ž. u. Nuštar, P. K. Kobala, P. A. Kamen, M. P. Čirkovljan, A. B. Madarašević, V. R. Rajevo selo, à 7 d. M. A. Vukovar, D. L. Rokovci, 10 d. D. R., St. A. Berek, B. L. Lisac, I. J. Podcrkavlje, V. K. Dakovo, 12. O. M. Pribunić, S. V. Strigova, 12:50 d. Š. Sch. N. Gj. Sarajevo, K. J. Sv. I. Želina, K. A. Sarajevo, 13 d. K. M. Marijančić, 15 d. N. N. Zagreb, St. Št. Viškovci, B. M. Kucura, 18:50 K. C. Zaton, à 20 d. C. E. Ogulin, L. F. Požega, P. L. Petrovina, à 25 M. D., S. Mil. Bjelovar, K. K. Varaždin, B. J. Antunovac, S. V. Mali Lošinj, à 50 d. R. M. Subotica, à 60 d. žup. u Orahovica, à 5 d. M. S. Glagovnica, N. Pedcrkavlje, T. M. Graberje, B. N. Žrnovnica, M. J. Retkovci, T. R. Travnik, St. D. Glini, A. D. Lipovac, B. J. Koprivnica, N. J. Zenica, P. St. Brezovica, à 7:50 d. M. J. Ko.stajnica.

Za sv. Mise: M. P. 5 d. J. A. Miholjac dol. 12:50, P. M. Dubica 10, P. L. Petrovina 5, Z. T. Osijek 100, T. M. Bebrina 10, K. T. Poreč 5, K. O. Kostajnica 5, F. F. Užic 10, St. M. Varos 15, G. I. Meja 10, V. G. Kraljevac N. N. 15.

Za raširenje vjere: Župni ured, Vratnik 9:50; Sestre milosrdnice, Duvno 20, F. Mahač. Novoseljena 50.

Za kruh sv. Ante (za siromuhe): po 1:50 d. I. P. u Begtežu; K. M. Marijančić, à 5 d. H. obitelj. Rokovci, P. M. Čačinci, St. M. Beravci, F. F. Birovac, B. J. Lisac, à 7:50 d. M. J. Kostajnica, à 10 d. P. M. Vinkovci, à 12:50 d. J. A. Mihaljevac d., à 20 d. St. V. Mrkopalić, à 25 d. J. Lj. Slatnik, M. Jeseta. Los Angeles 5 dolara.

Za novicijat Družbe Isusove:

Za novu sliku: à 2 d. A. Š. Antunovac, B. M. Brod, B. J. Kloštar Ivančić, à 3 d. O. F. Zagreb, à 5 din. N. N. Zagreb; Mar. Kgr. Split, H. Z. Osijek, H. Z. Osijek, V. M. Vajska, K. Št. Krizevci, L. Đ. Pribislavec, A. G. Otok, I. M. Split, K. M. Pakrac, ž. u. Trnovec, K. T. Kapela, B. M. Omiš, Mli. ss. Duga Resa, K. O. Kostajnica, Š. M. Bjelovar, F. F. Brkovic, B. I. Lisac, S. A. Novi Slankamen, P. P. Orle, G. M. Gora, M. F. Novi Slankamen, B. Ž. Berkasovo, R. M. Feričanci, B. M. Glini, T. E. Čreović, ž. u. Otok, K. P. Antunovac, St. M. Ogulin, S. J. Muč, Rijeka, R. O. Petrinja, K. M. Dugoselo, F. M. Berkasovo, K. K. Subotica, K. J. Sv. I. Želina, C. Lj. Varažd. Toplice, K. V. Badljevina, T. K. Kosa, K. T. Bakar, M. A. Široki brijeđ, B. M. Brod na S., T. J. Novomjesto, P. M. Dvor, V. M. Varaždin, B. J. Koprivnica, P. K. Sunja, à 10 d. J. Zlender. Zagreb; S. F. Ivančević, St. T. Osekovo, B. A. Kamenica, L. M. Virovitica, V. G. Varaždin, S. F. Koprivnica, C. M. Valpovo, K. M. Drenovac, à 15 d. K. M. Varaždin, à 20 d. A. M. Krečava, 25 d. M. Lončar. Zagreb, I. V. Mačković,

Tisuće ljudi u svim zemljama svijeta upotrebljavaju kroz 25 godina mlomirski

Fellerov „Elsa Fluid“

kao KOSMETIKUM

za njegu zubi, ustiju, glave, kao pridodatak vodi za umivanje, jer je od najboljeg učinka radi svog antisetičnog, čistećeg i osvježujućeg djelovanja. Isto tako obljenjen je kao krepko, blago djejuće i

Vrlo prijatno sredstvo za trljanje

hrptu, ruku, nogu i cijelog tijela. Mnogo je jače i djelotvornije od Francuske vinovice i najbolje je sredstvo ove vrsti. Tisuće priznаницa! Zajedno sa zamotom i poštarinom stoji za svakoga: 3 dvostruke boce ili 1 specijalna bočica 48 K.

Za preprodavače:

12 dvostruk. ili 4 spec. boce	168 K
24 * * 8 * * *	280 K
36 * * 12 * * *	394 K

FRANKO na Vašu poštu. Tko novac unaprijed poseti, dobiva popust u naravi.

Primot: Elsa melem za kurje oči 5 Kr. i Kr. 7,50; Elsa mentolni klinci 12 Kr.; Elsa posip 11 Kr.; Pravo Elsa riblje ulje 85 Kr.; Elsa vodica za usta 36 Kr.; Elsa koloski vodica 41 Kr.; Elsa sunski mlomirni za sobe 41 Kr.; Glycerin 6 i 30 K; Lysol, Lyseform 30 Kr.; Kineski čaj 3 Kr.; Elsa pršak protiv gamađi 10 Kr.; Otriv za miševe i stakore 8 i 12 Kr.

VAŠA ŽELJA

Imati zbilja dobru pouzdanu uru bit će ispunjena, ako nabavite uru od poznate urarske tvorničke tvrtke SUTTNER.

Prišteneći će Vam biti popravci i srdžba.

NAJFINIJE URE iz nikla, srebra, tule i zlata.

URE NA NARUKVICI.

Bogati izbor lanaca, prstena, rindiča, svakovrsnih predmeta od zlata i srebra.

Urarske tvorničke tvrtke: H. SUTTNER, Ljubljana br. 876.

Naći ćete za vlastitu potrebu kao i za DAROVE predmete iz zlata i srebra, nakite, ure, lance, prstene, naušnice, naručice, kršne spomen-kolačne, te od ragnih potrepština sve

Što tražite

Kod poznate tvrtke SUTTNER už najjeftinije dnevne cijene u usjepsoj, modernoj izradi. I žilce, noževe i vilice, škare, žepne noževe, doze za cigarete i duhan, strojeve za brijanje, mažigače itd. sadržaje sjajni katalog sa slikama

Svibanj, 1922.

Bl. Dj. Marija posrednica svih milosti.

(Opća nakana za svibanj blagoslovljena od Sv. Oca pape.)

Nitko nije tako vjerno pratilo Isusa na teškom putu našeg otkupljenja kao Bl. Dj. Marija. Ona ga je pratila od jaslica sve do križa, od štalice u Betlehemu do groba na Kalvariji. Ona je stajala pod Križem Sina svoga, ona ga je žrtvovala za nas sa velikom boli materinskog svoga srca, a ujedno sa neizrecivom ljubavlju. Pod Križem dobila je zadnji nalog Sine svojega: „Zeno, evo Ti sina.“ (Ivan, 19, 26). Ovim je riječima umirući Spasitelj nama svima dao Bl. Dj. Mariju za Majku, te ju je odredio kao posrednicu svih milosti što nam ih je On zaslužio.

„Sve milosti dolaze nam od Isusa po Mariji,“ — tako nam dovikuju već u prastarom vijeku crkveni učitelji; tako nas uči kroz sva stoljeća istočna i zapadna Crkva. Ako sademo u podzemne one hodnike, t. zv. katacombe, u kojima su prvi kršćani u vrijeme progonstva slavili bogoslužje, tamo ćemo često naći naslikanu Bl. Dj. Mariju kao veliku zagovornicu i posrednicu kršćana. Veliki biskup i mučenik sv. Irenej, koji je svjedok za katoličku nauku na Istoku i na Zapadu, nazivlje Bl. Dj. Mariju: posrednicu našu. Sv. Efrem, veliko svjetlo sirske Crkve, pozdravlja Bl. Dj. Mariju kao: „uzdanici svoju, kao jedinu uzdanici onih, koji očajaju.“

U srednjem vijeku, koji se ističe nježnom pobožnošću prema Bl. Dj. Mariji, uzeo je sv. Bernardin Sijenski kao načelo: „Nijedna milost ne silazi s neba na zemlju, a da ne bi prošla kroz ruke Marijine.“ (Serm. de nomine M.) A veliki štovatelj bl. Gospe, sv. Bernard, ganutljivim i odusjevljenim riječima svima dovikuje: „Svim silama duše svoje, svim žarom srca svojega štujmo Mariju, jer je to volja Onoga, koji htjede, da sve dobivamo po Mariji.“ (Serm. de aqueductu et sermo 2 super Missus).

A vjerni puk? Što on misli o Mariji? „Vimo njegove molitve! Dozovimo si u pamet, kako već u srednjem vijeku moli onu poznatu molitvu „Spomeni se, o predobroštiva Djevice Marijo, kako se nije nikad čulo, da si ikoga zapustila, koji se k tebi u zaštitu utekao.“ Sjetimo se, kako već u jedanaestom vijeku pozdravlja Bl. Dj. Mariju poznatom molitvom: „Zdravo Kraljice, majko milosrda, živote, slasti i ufanje naše, zdravo!“ — Lijepoj ovoj molitvi sv. je Bernard dodao nježni zaziv: O blaga, o mila, o slatka Djevice Marijo! Pošto je naime u svečanoj povorci uni-

šao u veličanstveni hram u Speieru, kamo je došao, da po nalogu pape Evgenija III. potakne cara i knezove na križarsku vojnu, (god. 1147), čuje gdje se pjeva na koru baš ova Antifona: „Zdravo kraljice.“ Kad se svršilo pjevanje, sv. Bernard pada na stepenice pred oltarom, i pun zanosa povika iza glasa kao da je već u nebu: „O blaga, o mila, o slatka Djevice Marijo!“ Od onda se dodavaju one riječi ovoj molitvi: „Zdravo kraljice.“

A kad u lauretskim litanijsama molimo: „Zdravljte bolesnih, Utjeho žalosnih, Pomoćnice kršćana, moli za nas,“ — što li drugo kazuju ovi zazivi nego općenito uvjerenje cijele sv. crkve, da nam dolaze sve milosti po Bl. Dj. Mariji?

„Već mi je 60 godina, pa još uvijek treba mi Majka,“ reče jednoć glasoviti misijonar O. Roh D. L. I nama svima još treba Majka, jer su nama svima potrebne mnoge i velike milosti, a milosti ćemo dobiti po našoj nebeskoj Majci Mariji. Dakle „tražimo milost, no tražimo je po Mariji“ (Sv. Bern.)

All ne molimo se samo za sebe, nego molimo se i za sv. Crkvu, zaručnicu Isusovu, koju dandanas toliko preziru i progone. U velikoj nevolji bijaše sv. Crkva poslije smrti pape Klementa XIV. Jedan kardinal upitati će tada sv. Alfonsa Ligorija: „Što da radimo u tolikoj nevolji?“ Sv. Alfons odvratiti: „Molimo se!“ Molimo se i mi, utećimo se Onoj, po kojoj nam dolaze sve milosti; a Ona, koja je po svjedočanstvu sv. Crkve satrla svako krivovjerje, i u naše će dane sv. Crkvu zaštiti i obraniti.

F. Beller D. L.

Mali časoslov Srcu Isusovu.

Slavoslovje.

*Božanstva prijesto dostojni,
O Srce, vjera govoris;
Iz krvi Djeve prečiste
Duh Sveti Tebe satvori.*

*Ti dika Trojstva Presvetog,
I radost sva si Očeva,
Sjedinjen s Tobom Sin je Bog,
Duh Sveti u Teb' počiva.*

*Ti palom svijetu jedin spas,
Mir stalan svima vjernima,
Ti zaklon dušam svaki čas,
I pokoj čistim srcima.*

*O srce slade od meda,
Što voliš čistim dušama;
Tek čisto srce ljubit zna:
U srcu kraljuj i nama! Amen.*

Jek.

Euharistički sastanak u Rimu.

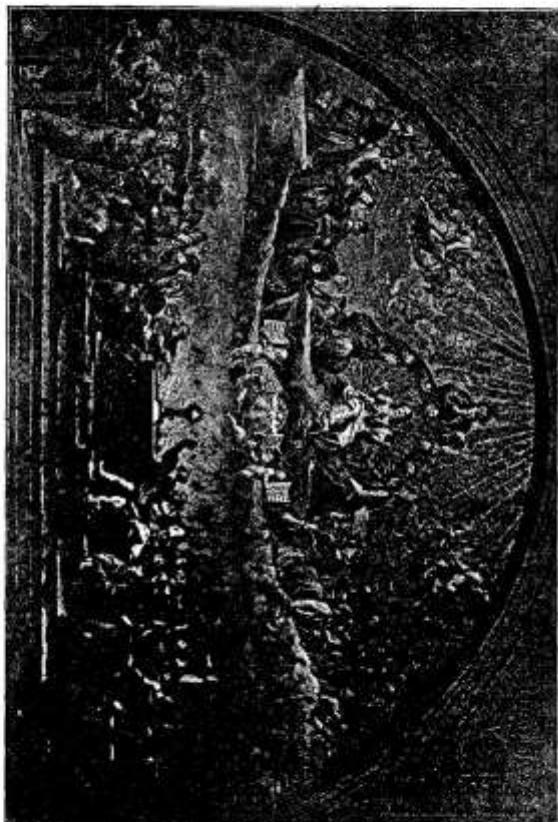
Prije rata kroz 24 godine bio je međunarodni euharistički sastanak. Pokojni papa Benedikt XV. zaželio je da se to opet nastavi, pak je pozvao sve vjernike k sebi u Rim za dane 24. do 28. svibnja. Novi papa Pijo XI. sam će uoči Uzašašća otvoriti ovaj sastanak.

Raspored je sastanka ovaj: 24. svibnja u 4 sata p.p. papa će u Vatikanu otvoriti sastanak. — 25. svibnja, na Uzašašće, u 9 sati, sv. otac u crkvi sv. Petra služi sv. misu. U 4 s. p.p. opće zborovanje u istoj crkvi. — 26., 27., 28. svibnja: u 6.30 svaka narodnost ima u svojoj crkvi sv. misu, sa zajedničkom sv. pričešću. U 10 s. pjevana misa u jednoj rimskoj bazilici, u 4 s. p.p. glavno zborovanje u crkvi sv. Petra i blagoslov. Isto 29. (ponedjeljak) svibnja u 4 s. p.p. svečana procesija iz crkve sv. Petra.

Na sastanku će se zborovati o *miru*, koji nam donosi presv. Euharistija: a) Papa, namjesnik Kristov, čuvat i skrbitelj euharistije pomoću svećenstva, priatelj i branitelj mira u svijetu; b) euharistija uzdržava i razvija mir u dušama, obiteljima, društvu ljudskom; dokazi iz teologije; c) Euharistija je izvor mira, kako svjedoče povijest, književnost i umjetnost. Tu će raspravljati i o sredstvima ovog mirnog djelovanja i to: a) obzirom na duše i obitelji, kako će se što više raširiti rana pričest djece i uvesti

Rafaelova slika: PRESVETI SAKRAMENAT.

Ova je slika u papinskom Vatikanu. Donji dio pokazuje vojujuću Crkvu u borbi s krikovljenjem za otuđstvenog Isusa. Gore je vjera pobedonosne Crkve. Ova se je okupila oko presv. Trojstva. Isus je siri ranjene ruke nad čovječanstvom; do njega je bl. Djekija, kojo uživa gledajući vjeru Crkve. Sv. Ivan Krstitelj je s Iljevom, niže sveti oci novog i odabranici starog zavjeta. Ovim je Rafael († 1520) terzio, da je živ u vječna vjera sv. Crkve u sakramentalnu prisutnost Isusovu središte svih težnja neba i zemlje.

što brojnija i češća pričest vjernika; b) obzirom na župe: korist, organizacije i razvitak euharističkih društava i bratovština presv. Sakramenta; c) obzirom na biskupije i narodnosti, kako će se držati euharistički sastanci za biskupiju, pokrajinu, narod ili državu i ustanoviti stalni odbori u svezi s postojećim međunarodnim odborom; te d) obzirom na svu zemlju, kako će se neprestano održati novi euharistički sa-

stanci za sve narode i tako uvećati pobožnost spram presv. Euharistije i raširiti sve više njezino mirovno djelovanje.

Benedikt XV. udijelio je (5. dec. 1921) potpuni oprost za vrijeme međunarodnog euhar. sastanka, ako mu se vjernici pridruže barem srcem — uz obične uvjete. Isto za vrijeme narodnih, biskupijskih ili župnih euhar. sastanaka; oprost 7 god. i 7 četrdesetica, ako u doba tog sastanka moliš neko vrijeme pred izloženim Sakramentom.

I hrvatski su biskupi pozvali svoje vjernike, da pohrle u Rim. Nema sumnje, da će i Hrvati poći onamo kao i drugi katolički narodi, te će nam donijeti iz vječnog Rima svete vatre ljubavi spram presv. Euharistije i pape.

Osim ovog sastanka u Rimu održat će drugi narodi i kod svoje kuće oveći sastanak. Ovo bismo mogli i mi Hrvati, barem po župama. Lani su n. pr. u Italiji održali više sastanaka po biskupijama. Ljudi sada kao da se je ondje probudila vjera, kao onda kada je Krist prolazio selima i gradovima Palestine. To može i to čini Bog naš. Za naša je vremena presv. Euharistija hleb s neba za duše i svemogući liječnik za bolesti.

U bjelini.

— Oprostite, Velečasni...

Okrenem se. Preda mnom stajao čika Antun, koji je u gradskom parku zalijevao i njegovao cvijeće. Često bih prošao mimo njega, kad je ponovo kvasio zeleno travno runo i cvjetnate gomile, između sedme i osme ure. Kad bismo se našli sami, zaustavio bi se, da me pozdravi.

Ovaj put držao šešir u ruci... nešto pognut... brci mu i podusnica bijeli, napoleonski... odijelo plavkasto; dakako, modrina se vidjela tek na novijim zakrpama laktika i koljena. Štrcaljku odložio na travi.

— Evo, o čemu se radi, Velečasni. Mala se spremala na prvu svetu pričest o Tijelovu; a nas dvoje, ja i žena, pitamo se, treba li joj skrojiti bijelo ili crno odijelo... Već razumijete, bijelo se nosi tek jednoć... a to je sirotinja...

— To je tvoja mala, čika Antune, o kojoj govorиш?

— To baš ne, gospodine župniče...

Malo popostade, a onda će pristupiv bliže:

— To je kćerka mog susjeda, koji je poslužnik na kolodvoru. Vrlo je to siromašna obitelj, treba im katkad i kruha dati. Nade se u nas štograd i u zdjeli, pa mi pošaljemo...

Kako nijesu u stanju, da svoju malu Julkicu kako treba zaodjenu, odlučiše, da je ne puste na prvu svetu pričest. I sad sam ja sa ženom odredio, da čemo koji novčić na stranu metnuti, da joj uzmognemo kupiti jedno odijelo. Već su tri mjeseca, kako smo počeli štedjeti. Imademo 250 kruna. Nijesmo roditeljima njezinim još ništa saopćili. Sutra čemo joj kupiti odijelo, a onda čemo ih sve ugodno iznenaditi. Tad čemo ih na dan prve svete pričesti pozvati k sebi na ručak.

Starac se uspravio, kao pomladjen... Opet se prignu i podiže štrcaljku, koja je u travi s vodom rupu iskopala...

— Samo, Velečasni, već osmi dan tražimo i razmišljamo, hoćemo li joj kupiti bijelo ili crno odijelo. Ako uzmemo bijelo, nosit će ga samo jedanput; a onda, jer nema drugog za obične nedjelje, ne će se usudititi doći više ni na svetu misu ni na svetu pričest. I tako će joj ova prva sveta pričest biti i posljednja.

— Pravo veliš, čika Antune; bolje crno...

— Tako i ja mislim, ali žena mi veli: u crnom odijelu nije to ono što treba... Eto vidite, to će ostati djetetu uvijek u pameti...

— Tako je, prijatelju. Nego, valjda bi se dalo tako urediti, da joj kupite crno odijelo s bijelom zavjesom?...

— I na to smo već mislili, ali žena jma svoju glavu pa veli, da će malo ipak nešto manjkati...

— Došli smo i na nešto drugo. Istom jutros, kad sam zajutarkovao, spomene mi žena i to. Reče mi: Antune, čuj me!

Mogli bismo za 200 kruna nabaviti crno odijelo i dati joj još i bijelu haljinicu.

— A odakle novac?

— Evo odakle...

Žena ode u sobu i vrati se opet — noseći u ruci svoje vjenčano bijelo odijelo...

Crkva sv. Petra u Rimu.

Ovdje će biti svjetski euharistijski sastanak 24. — 28. svibnja. Tada će se katolici sa svih strana sakupiti oko pape kao sinovi oko oca, da na grobu sv. Petra zasyjedeće svoju vjeru u Euharističkog Boga. Nad Crkvom i Vatikanom lebdi presveto Srce Isusovo i bije osobito za svoju Crkvu, svog namjesnika-papa, a i za sve svoje vjernike.

Razgali ga preda mnom:

— Vidiš, malo je staro i oštećeno; opet se dade lijepo prekrojiti (žena mi bila dobra krojačica): kupit ću još nešto vrpci, i bit će onda sve ko novo. Sta veliš na to?

— Sve dobro, ali zavjesa, koprena? Uvijek će nešto još manjkati...

— I na to sam mislila. Nemam više svoje vjenčane. Sjećaš se još, kako sam ju stavila na našu Ivančicu, kad je umrla; ali su 50 kruna, što će nam još ostati, kupit ćemo i zavjesu. Otišla sam na trg i našla jednu za 50 kruna, koja će lijepo pristajati... Reći ćeš mi u podne, kako ti se svida.

— Pa ta je zamisao krasna, čika Antune! Učinite tako...

— Mislite li, da će onda biti svi zadovoljni?

— Hoće; a i dragi će Bog biti vrlo zadovoljan, vjeruj mi.

— Dobro, kad Vi mislite, da će biti svi zadovoljni, onda ćemo učiniti, kako hoće žena.

Vi razumijete: ima dana u životu ljudskom, kad treba, da smo potpuno sretni i zadovoljni... u te dane treba da zaboravimo na druge manje sretne...

Činio se, da se starac za čas zamislio...

— A onda, slušajte; to Vama kao svećeniku mogu reći: otac male Julkice ne polazi nikad crkve... Velečasni, u velikoj nevolji zaboravi se na sve. Stoga smo nas dvoje, ja i žena mi, učinili jednu zavjera, kao utoru. Kad mu donesemo haljinice za Julkicu, natuknut ćemo, kako mora taj dan obaviti svoju uskršnju dužnost, lijepo se ispovjetiti i pričestiti; bez toga Julkica ne će biti posve sretna i zadovoljna... Ja ću s njim zajedno poci, da ga ohrabrim...

A sad, Velečasni, oprostite, što sam Vas pomeo u molitvi. Bio sam tako smeten i nijesam znao, na što da se odlučim. Ljudi, ko mi, ne znaju se okrenuti. Žena će mi se smiriti, kad začuje, da Vi sve odobravate.

Čika Antun udalji se laganim korakom, sa štrcaljkom u ruci, prema kupu bijelih klinčića, koji su se onog svježeg jutra uprav bili rascvjetali.

* * *

Daniza Tijelova.

Čika Antun zakasnio danas?... uzalud sam ga tražio očima oko gredica cvijeća i po zelenim sagovima trave, hoću li ga gdje spaziti: kad cvrkut ptičica svrazi moju pozornost na drugu stranu vrta, gdje su bile staklene cvjetane.

Tu ga zatekoh, gdje baca mrvice kruha četici vrebaca. Ugledav me pohiti prema meni pružajući mi ruku, a blag mu podsmjih obasjavao cijelo ono staračko lice, koje se već dobrano naboralo.

— Prošlo je, velečasni. Mala je bila najdražnija, od sviju... Ah! moja je žena baš lijepo sve uređila. Rekao bi tkogod, da je odijelo posve novo... Ali, i ja sam nju iznenadio. Bili smo zaboravili na vjenac i na voštanu svjeću.

Nijesam joj toga spominjao, nego sam si otkinuo od nadnica nekoliko kruna i kupio voštanicu. G. župnik zastalno bi joj posudio jednu, kao što to uvijek čini, kad se radi o sirotinji, ali to ne bi bilo sve isto...

— A gleda vjenca... pogedite kako sam si pomogao...

Povede me sve do gredice bijelih klinčića...

— Vidite, kako su divni... Pogladi ih svojom krupnom rukom, a s njih padale kapi rose, koje blistale u čaškama napola procvalim.

— Zar ne pogadate, kako sam došao do vjenca?

— Eto, zamolio sam čuvara parka, da ustrgnem dvije kite klinčića: „To je za prvu svetu pričest jedne male,” rekoh mu. Došao sam po cvijeće istoga jutra, u pet sati, da bude do zadnjeg časa što svježije; onda sam ga donio kući i rekao ženi: Zaboravila si na vjenac!

— Istina, odgovori ona: a šta ćemo sad?

Stao sam se smijali pokazujući joj dvije kite cvijeća:

— Vidiš, eto ti za vjenac...

Odmah je uzela tanke žice, a ja sam joj pomogao, koliko sam znao. Ah, Velečasni, nije bilo ni u jedne propričesnice tako krasnog vjenca!

Čika Antun popostade, okrenu se, da baci koju mrvicu kruha među gladne vrepce, koji su čupkali po travi... i da sakrije dvije tople suze, koje su se uprav spustile do trepavica i visjeli na rubu...

— A šta je rekao na sve to otac Julkićin?

— Ah, Velečasni, on bijaše tako sretan i blažen, da se nije znalo,

koji je od njih zadovoljniji, on ili mala mu prvopričesnica.

— Uoči Tijelova podem u 8 sati po njega.

— Dodi mi na večeru, rekoh **mu**.

I on dode. Bilo je i rumenike. Onda nastavih:

— A sad podimao lijepo zajedno na svetu ispovijed. Znaš dobro, kako bi ti se kćerka žalostila, kad i ti ne bi s njom pošao... ne boj se, ja će se prvi ispovjediti, a ti ćeš za **mnom**.

G. kapelan uredio stvar, i moju i njegovu, za tili čas...

Kad je izišao iz ispovjedaonice, mislio sam, da će me još pred cijelim svijetom zagrliti i izljubiti. Otpratih ga do kuće. Kćerka ga uprav čekala, da ga **moli za oproštenje**. Plakali smo ko djeca.

— Čika Antun opet prekide na čas svoje kazivanje, da ga mine gauče...

— Svi smo izgrili malu prvopričesnicu; a onda nam reče, da ju moramo svi *blagosloviti*: tako je naložio g. župnik. Nijesmo znali, kako ćemo...

Napokon smo obojica nad njom načinila znak svetog križa...

Na polasku pokaže mi otac Julkičin svoj svagdanji prsluk:

— Nemam drugog... mogu li ovakav ići na pričest?

Odgovorih **mu**:

— Dodi sa **mnom**, ja će ti uzajmiti svoj ljetni; meni je draži onaj zimski.

Sv. Karlo Boromejski
dijeli sv. pričest.

U 16. vijeku je ovaj sve-tac mnogo širio čestu sv. pričest, jer je znao da je to izvor jakosti protiv ne-čudoreda i krivovjerja.

Sutradan krenusmo u 7 sati na misu. Mala išla između nas u bijelom odijelu, sa svijećom u ruci i s vijencem na glavi... Kod svete pričesti ona je pošla prva u pratnji svoje majke i moje žene; onda smo došla nas dvojica na red.

Velečasni, to budi među nama rečeno... nijesam nikad bio tako sretan i zadovoljan sve od moje prve pričesti... Ah! čovjek u takav dan lako zaboravi na tolike bijede i nevolje...

Na crkvenom pragu okrene se prema meni otac Julkičin pa će mi suznih očiju:

— Znaš, Antune, trebalo bi da me ovako dovedeš na misu svaki tjedan... Ići ćemo na ranu misu, gdje ne treba lijepog odijela, kojeg i onako nemam.

Dadoh ruku dobrom oču, a on će mi:

— Čika Antune, to će Vam Bog naplatiti.

Starac se nasmiješi zadovoljno, a onda pristupi bliže, kao da će mi jednu tajnu prišapnuti:

— Znate, onda smo im spremili dobar ručak; žena zaklala kokoš i ispekla, a ja sam na dnu podruma — pod pijeskom — našao bocu starog vina, koju sam bio ostavio za prvu pričest naše bijedne Ivančice... Donio sam ju na stol.

A sad na posao!

Starac skide kaput, na laktima iskrpan, uze lopaticu pa pode do gredice, gdje su bili bijeli klinčići.

— Sve travom zarasio, velečasni, ove godine, radi mnoge kiše...

Tad kleknu na oba koljena, da lagle dode do korova i staračke mu ruke drhtale, kad je pomno uklanjao bijele čaške, pune mirisa; Gospodin ih je jučer blagoslovio i posvetio.

I ja sam u duhu gledao, kako se u nevidivim kruzima gradskog perivoja, koji su mramornim kipovima napučili ljudi, što se klanjaju mesu i krvi... kako se mučke zaustavljaju andeli Božji te se smjerno klanjaju sakrivenom sjaju ove ponizne ljudske duše.

Tako se je zaustavljao i Isus na putevima galilejskim diveći se duši jednog paganina, jednog rimskog časnika, što je došao moleći za zdravlje svoga roba.

— Doista vam kažem, povika Učitelj, da takve vjere ne nadoh u Izraelu.

Dobri čika Antun mislio na krasni vijenac bijelih klinčića, što ih je jučer spleo oko živog ciborija Gospodnjeg..., a nije mislio na vijenac vječnog i neuvelog cvijeća, što mu je Isus pripravio, jer je bio dobrí Samaritanac, spasitelj duša — svomu bližnjemu.

Albert Bessières D. I. — Jek.

Gdje da tražim?

*Kad utjehe srcu treba,
Gdje da tražim?
I kad boli lijeka nema,
Čim da blažim?
Kad u duši mira nije,
Gdje ču naći?*

*Kad bez cilja lutam svijetom,
Kud ču zaći? . . .
Svima milost svoju dijeli
Isus dragi
Iz svetišta, gdje boravi
Isus blag.*

Danica.

Iz zapisaka jedne majke.

Velečasni! Prosili ste me, da pobilježim svoje svetopričesno iskustvo kao majka. Dugo sam oklijevala. Za me je to tako jednostavna stvar, što moja djeca onako misle i rade, uprav jer se pričešćuju svaki dan.

Stoga je posve naravno, ako od mene tražite ove bilješke, da pokažete onima, koji toga još ne znaju, kakvo je redovito stanje u duši jednog djeteta, kad se svaki dan hrani kruhom andeoskim.

Htjela bih, da svaka majka shvati, kako je djeci nešto naravno idti k sv. pričesti, kako je to za nju nešto jednostavno, nešto, što njihovo srce treba.

Često su mi spominjavali, što vidim samo pogreške kod svoje djece. Stoga nemam napasti, da ih smatram andelima i kao nekim čudovištem... uživam u tom, što mogu promatrati djelovanje Božje u njima, a o tom upravo želim Vas i izvjestiti.

Marija je primila prvu sv. pričest svršavajući sedmu godinu. Taj čas bila je ko preobražena. Koji su ju promatrali, izjavile: „Vidi joj se sva duša na licu.“ Na me je činila dojam, da se nešto veliko dogada u

njezinoj duši. Bijasmo u crkvi same i kad sam postajala nešto nemirnija, što se odviše dugo zahvaljuje iza pričesti, odgovori mi: „Meni nije dugo slušajuć Isusa, koji mi govori.“ Od tog dana bilježim preokret u duši djeteta, koje je bilo vrlo teška značaja, oholo i vanredno osjelljivo.

Sedam ili osam dana iza prve sv. pričesti, dok joj, i sama slabo upućena, još nijesam dopuštala, da svaki dan ide na sv. pričest, već ju svjetovah, da se duhovno pričesti, odgovori mi: „Neću da imam Isusa samo u duhu, ja hoću Isusa posve živa u svom srcu!“ Od tog je dana tražila, da svaki dan ide na pričest pa je gorko plakala, kad nije mogla ići.

**Majka Božja prima
sv. pričest.**

Blažena Dj. Marija prima je sv. pričest iz ruku sv. Ivana. Njoj je to bila najveća utjeha iz Isusova uzašašća na nebo. I nama to može biti.

Pristupajmo i mi živom vjerom i ljubavlju k ovom vrutku svake nebeske milosti i utjehe.

Jednom, ne dugo iza prve pričesti, ne bijaše dobra. Rekoh joj: „Ako budeš taka, Isus ne će htjeti da ostane u tvom srcu!“ Ona stane plakati: „Hoću, da se Isus vrati u moje srce i da ostane uvijek posve živ i da se nikad ne udalji.“ Od onda je bila uzor od djeteta.

Još dok je bila mala, od tri i pol godine, videći me gdje jedne nedjelje polazim na misu, upita me, šta radim tamo „u kući Isusovo.“ To joj razjasnilo. Tad se za čas zamisli, a onda, pristupiv bliže, zagrljala me nježno i poljubi pa mi reče: „Odnesi ovo Isusu od mene, tvoje male kćerke.“ Kad se vratih kući, stade me ispitivati: „Jesi li dala poljubac Isusu mjesto mene? Je li bio zadovoljan?“

Već od svoje treće godine želi ona na sv. pričest, želi „u kuću Isusovu,” posve blizu „male sobice Isusove.” Tamo ona kleći, dugo i dugo upire oči u svetohranište, a onda ustane i ode šaljući mu cjebove i pozdrave: — „Do viđenja, Isuse!” — Isus je doista bio za nju neko *poznat*, već od rane joj mladosti.

U šestoj godini želi da bude *svećenikom* i plače, što to ne može biti, kad nije dječarac.

Sa šest i pol godina pita me, da li se i svećenici ispovijedaju.
— Dakako, odgovorih.

— Kako je moguće, da oni što sagriješe, kad svaki dan imadu živa Isusa u svojim rukama i u svom srcu? To nije moguće.” — Nije bila zadovoljna, što se s njom nijesam slagala.

Najmladi joj bratac *Josip* pričestio se prvi put u petoj godini pa je želio i očekivao taj čas s tolikom neustrpljivošću, da je već svake nedjelje htio doći na misu na tašte. Sa četiri i pol godine ukrade se jednom, a da nijesam ni opazila, sa svog mjesta i pode do pričesne klupe, „da traži Isusa,” „za koga znam sigurno, da je u sv. hostiji.” Zauštavise ga i vratiše; a to ga vrlo žalostilo.

U četvrtoj godini, teško bolestan, govoraše u pola glasa: „Htio bih postati mrtav, da budem uvijek uz Isusa.”

Prije nekoliko tjedana prepirali se nešto *Franjo*, osam godina i pol, i *Josip*, umalo sedam godina. Josip se toga dana nije najlepše vladao. A onda će najedanput Franjo: „Mamice, ja znam dobro, zašto je Josip tako zločest:

„Već su tri dana, kako nije tražio Isusa u svom srcu.”

Prije šest tjedana Franjo silno trpio od posljedica kalamnjenja proti ognju. Zovne me pa će mi potiho: „Mamice, strašno trpim, ali je Isus trpio još mnogo više za me; pa ču i ja ove боли prikazati za duše.”

Sljčno se dogodilo neki dan. Zapitam ga: „Šta je tvoje srce?” On mi odmah odvrati: „Moje je srce krasan llijan Isusov!”

I njemu nikad nije bilo dosta slušati priповijest o mladom Tarciziju; i on bi, kao i mali mučenik, htio dati svoj život za Isusa u sv. hostiji.

Franjo, već od pet i pol godina, govori, kako će biti svećenik. Prije nekoliko mjeseci opet mi reče: „Ne mogu da dulje čekam, da dobijem Isusa u svoje srce.”

Klara, sestra mu, pričestila se po prvi put sa šest i pol godina. Saopći mi: „Htjela bih se ispovjetiti, jer mi je srce teško od mojih neposlusnosti.”

Franjo, pripravljujući se da prvi put dvori kod sv. mise iza svršene devete godine, reče mi: „Velika je to čast služiti kod sv. mise; a još će veća biti, kad ju smjednem reći kao svećenik.”

Marija, devet godina, bolesna i ne moguć da ide na misu, jadikuje: „Nije to prava nedjelja, kad nema sv. mise, a osobito kad nema Isusa u srcu.”

Moja najstarija kćerka sad je u četrnaestoj. Od svoje pol osme pričešće se gotovo svaki dan i ničim se ne da smesti ni vjetrom ni kišom, ni snijegom, ni vrućinom, ni udaljenošću, ni umorom, ni neraspoloženjem. Da si omogući pričest, sviadat će sve poteškoće. Prvih dana ratne

provale, u doba, kad su ceste i ulice bile krcate četama i kolima, ona i sestra joj nijesu nijednom propustile, da ne pođu u dosta udaljenu crkvu na sv. pričest, u doba, kad se nitko nije osudio ni izići na cestu.

Od kako su se počele pričešćivati, kad bi se noću koja od njih probudila pa tražila, da se napije vode, prvo bi pitanje bilo: „Nije li već ponoć?“ i kako žedne bile, nikad ne bi uzele ni kapljice vode iza ponoći, samo da ne izgube sv. pričesti.

Godišnjicu prve pričestiju zvala „blagdan naše prve pričesti“ i ostao im važan i svečan za cijeli život.

Kad je Franjo (devet godina) lani mnogo patio jedne noći, nije htio ipak ništa da okusi, samo da ostane na tašte pak se mogne jutrom pričestiti. „Oče, ne smijemo zaboraviti na sv. pričest. Idem po Isusa.“ I on je izdržao sve do izjutra, a onda je pošao na sv. pričest. Jednog mi dana isti Franjo donese vas sretan i blažen klas žita iz svog vrteljka pa mi reče: „Gledaj, mamice, što je sve izraslo iz jednog zrna!“ A kad ga zapitah: A za Isusa šta moraš ti? . . . prekide me u riječi, veleći: „A ja moram donijeti mnogo duša Isusu.“

Marija (dvanaest godina), čuvši prvi dana rata, da je mnogo prijatelja i znanaca naših po tamnicama zatvoreno, govoraše:

„U tamnici se barem može čovjek pričestiti; nadam se, inače ko će izdržati!“

Franjo voli neizrecivo llijane u vrtu pa ostaję tu po cijele sate, da ih se nagleda. Jednom uzabra za me jednu kitu llijane u pupu i noseći mi ih reče: „Vidiš, mamice, ja sam ih ustrgao, da ih bura ne slomi ili da ih ne okaljuj zločeste životinje.“ A onda će mi šapnuti: „A llijane mog srca htio bi sotona da pokvari.“ Drugi put mi doneše četiri rascvala llijana govoriti: „Ova četiri llijana jesmo nas četvero i treba, da ih sve četvero darujemo Isusu.“

Dao Bog te uvijek ovaka sačuvam ta četiri moja llijana i neka mi pomogne, da ih obranim!

Prigovaraju neki ovako ranoj pričesti: „Djeca su premalena pa još ne razumiju toga.“ Ti još ne poznaju djetinjeg srca. Pričestiti se i to dobro pričestiti se to je djeci kao u krvi. Tako ih je lako pripraviti! Njihovo srce odmah to shvati i bolje od nas.

Sjećam se jedne riječi, što je izrekla moja najstarija, kad sam ju u šestoj godini htjela pripravljati na prvu sv. pričest: „Dakako, reče, kad tko koga mnogo voli, onda bi ga htio pojести. Mamice, ja bih te htjela pojesti, a tako bih rada i Isusa: to je sve isto.“

Bossuet reče nekako slično, a ona nije čitala Bossueta.

Što više vrijeme juri, to se sve više uvjeravam, da je jedino često primanje svete pričesti, komu imam da zahvalim vas duševni napredak svoje djece, razvoj njihovih dobrih vlastitosti, očuvanje njihove nevinosti. Da nije bilo česte svete pričesti, ja bih moralna napustiti njihov odgoj, jer bi pogreške i zle sklonosti njihove sve one dobre klice zagušile.

Zašto se onda neki katolici toliko protive čestoj sv. pričesti? Stvar je ipak jednostavna. Očekujemo od budućih naraštaja, da promijene lice zemlje na bolje. No, ako ti budući naraštaji ne budu odgojeni po čestoj sveti pričesti, kako će ti išta moći odgojiti i popraviti? Ne nadajmo se ničem boljem od takovih!

Albert Bessières D. I. — Jek.

Tisuće ljudi u svim zemljama svijeta upotrebljavaju kroz 25 godina miomirisni

Fellerov „Elsa Fluid“

kao KOSMETIKUM

za njegu zubi, ustiju, glave, kao pridodatak vodi za umivanje, jer je od najboljeg učinka radi svog antiseptičnog, čistećeg osvježujućeg djelovanja. Isto tako obujubljen je kao krepsko, blago dješujuće i

Vrlo prijatno sredstvo za trljanje

hrpta, ruku, nogu i cijelog tijela. Mnogo je jače i djelotvornije od Francuske vinovice i najbolje je sredstvo ove vrsti. Tisuće priznanica! Zajedno sa zamotom i poštarinom stoji za svakoga: 3 dvostrukе boce ili 1 specijalna boca 72 K.

Za preprodavače:

12 dvostruk. ili 4 spec. boce	168 K
24 : : 8 :	280 K
36 : : 12 :	394 K

FRANKO na Vašu poštu. Tko novac unaprijed poslaje, dobiva poput u naravi.

Primot: Elsa meleki za kurje oči 8 Kr.; Kr. 12; Elsa mentolni ključić 16 Kr.; Elsa posip 12 Kr.; Pravo Elsa riblje ulje 80 Kr.; Elsa vodica za usta 48 Kr.; Elsa kolonjska vodica 60 Kr.; Elsa šumski miomiris za sobe 60 Kr.; Glycerin 16160 K; Lysol, Lysoform 48 Kr.; Kineski čaj 4 Kr.; Elsa prasak protiv gnatida 20 Kr.; Otvor za mizeve i stakore 16 i 20 Kr.

VAŠA ŽELJA

imati zbilja dobru pouzdanu uru bit će ispunjena, ako nabavite uru od poznate urarske tvorničke tvrtke SUTTNER.

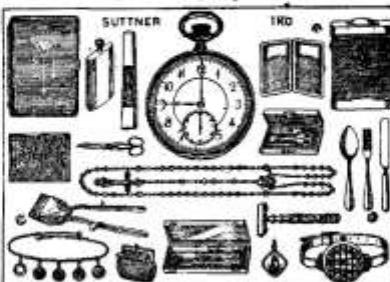
Prištedeni će Vam biti popravci i srđiba.

NAJFINIJE URE iz nikla, srebra, tule i zlata.

URE NA NARUKVICI.

Bogati izbor lanaca, prstena, ričića, svakovrsnih predmeta od zlata i srebra.

Urarske tvorničke tvrtke: H. SUTTNER, Ljubljana br. 876.

Naći ćete za vlastitu porabu kao i za DAROVE predmete iz zlata i srebra, naklje, ure, lance, prsiene, naušnice, narukvice, krse, spomen-kolajne, te od raznih potrepština sve

što tražite

kod poznate tvrtke SUTTNER uz najljepšije dnevne čljenje u najlepšoj, modernoj keradi. I žlice, noževe i vilice, škare, žepne noževe, doze za cigarete i duhan, strojeve za brijanje, nažigaće itd. sadržaje slijedi katalog sa slikama

ELSA* LJILJANO MLJEĆNI SAPUN najpriyatniji, najfiniji i blagi sapun; 4 komada sa zamotom i poštarinom 120 K

ELSA . CRÉME odstranjuje sve nečistoće kože.

2 porculanska lončića sa zamotom i poštarinom 80 Kr.

ELSA* TANOCINA POMADA ZA PORAST KOSE

jača vlasiste, zapreće ispadanje, lomljenje i cijepanje kose, pruh, prerau sijedost itd. 2 porculanska lončića sa zamotom i poštarinom 80 kr.

PREPRODAVAOCI dobivaju popust u naravi, ako naruče najmanje 12 komada od svakog artikla.

RAZNO: Ljiljanovo mlijeko 24 Kr.; Brkomas 10 K.; najfiniji Hegn-prasak Dr. Klugera u velikim originalnim kutijama 40 Kr.; najfiniji Hegn-prasak za zube u patent kutijama 40 Kr.; prasak za gospode u vrećicama 8 Kr.; Prasak za zube u kutiji 12 Kr.; u vrećici po 8 Kr.; Sachet miomiris za rublje 12 Kr.; Schampoon za kosu 8 Kr.; fliji parfum po 48 i 60 Kr.; Žesta za kosu 80 Kr.; za ove razne artikle računa se zamot i poštarina posebno.

EUGEN V. FELLER,
ljekarnik, STUBICA donja,
Centrala br. 507, Hrvatska.

Lipanj, 1922.

Razumijevanje pobožnosti k Presv. Srcu Isusovu.

(Opća nakana za lipanj, blagoslovljena od sv. Oca pape.)

Kad se bude jednom pisala crkvena povijest 20. vijeka, ukazat će se štovanje Božanskog Srca Isusova tako značajno i općenito, te će ono kao glavni događaj ovomu vijeku utisnuti svoj pečat. U osvitu 20. stoljeća Leon XIII. posvećuje Božanskom Srcu cijeli rod ljudskih. Odonda ova pobožnost osvaja duše: postaje općenitom, pučkom. Hrvatska se mladež posvetila ovom Srcu. U vrijeme rata sve ispaćene duše upirale svoj pogled u ovaj jedini znak spasa. Obitelji se kupe i posvećuju Božanskom Srcu. Cijele države žele, da im Presv. Srce bude vrhovnim kraljem i vodom. Euharistični kongresi raznose ovu pobožnost od zemlje do zemlje. Srce Isusovo pobijeđuje. Neka pobijedi sve više i nas! Što više našim srcem zavlada, to ćemo sličniji biti Njemu! Zato i-sv. Otac želi, da se ovaj mjesec molimo za što veće raširenje ove pobožnosti i za što bolje razumijevanje. Ne može se zavoljeti, što se ne pozna i ne razumije. Šta je dakle pobožnost k Presv. Srcu Isusovu?

1. Pobožnost k Presv. Srcu-Isusovu jest štovanje tjelesnog Srca Isusova, koje je za njegova zemnog života u sve ude slalo krv, što mu život podržavala; jest štovanje onog Srca, koje je pri malo sve udarce žalosti i boli kao i sve pokrete radosti i utjehe; onog Srca, koje je na Kalvariji kopljje vojnika širom otvorilo; onog Srca, koje danas, uskrsnulo i slavno, u nebu i na oltarima našim bije u grudima Boga-čovjeka. Dakle, nijesu to kao kakve sv. moći, već živo Srce našega Spasitelja: ali svakako tjelesno srce njegovo.

„O dubino bogatstva premudrosti i znanja Božjega! (Rimlj. II. 2. 3.) Znajući da čovjek mora najprije da gleda i pipa, hoće li nešto da upozna, a želeći opet da ga uzljubimo: Sin Božji postade čovjekom.

Oči ga naše vidješe, ruke naše taknuše, uši naše njegov ljudski glas čuše. No nije to najdonji, najzadnji stepen ponizanja Sina Božjega: *on se je živ zatvorio u prilike kruha i vina na našim oltarima*. Uvijek ga ista ljubav goni na neshvatljiva poduzeća; hoće da nam pokaže, kako je on život duše naše. Pa šta izmisli? Traži jedan znak, jedan simbol, koji će nam to živo i na prvi mah predložiti. Uze hlijeb u svoje svete ruke i pretvorи ga u svoje tijelo i u svoju krv, u cijelu narav božansku. Ali u času, kad se po činu sv. sakramenta tajinstveno sjedinjuje s dušom našom, hlijeb, koga tu više nema, ostavlja ipak na jeziku tek kruha i u očima našim sliku svog oblika i bjeline. Tako razumijemo, da je Isus doista hrana duša naših.

A zašto da ne ide još dalje? Zeleći nas uvjeriti o svojoj neizmjernoj ljubavi, zašto da nam tu istinu duboko ne usadi u srce i u pamet učinivši je zornom oku našem? On to i učini. Otvori nam svoje Srce u živom plamenu. *Gle ovo Srce, koje je ljudi toliko ljubilo*. Uvjerava sv. Margaretu, „kako će ga izvanredno veseliti, ako ga ljudi uzštiju pod prilikom ovoga tjelesnog Srca, čiju će sliku javno izložiti.“

2. Kod ove pobožnosti ne ostajmo kod tjelesnog Srca kao ukopani. Duša naša neka pode dalje pa pod tim klanjanja dostoјnim znakom neka čita sve one tajne, što ih je Isus u nj slio i sakupio. Srce je njegovo znamen. Čega? *Gle ovo Srce, koje je ljudi toliko ljubilo!* Dakle, Ono je znamen ljubavi. No na koju se ljubav to odnosi? Ponajprije na prvi kucaj njegova Božanskog Srca u času utjelovljenja, kad je dragovoljno primio na se sve žrtve i ponizjenja za naše otkupljenje. Pobožnost k Presv. Srcu jest promatranje ljubavi, koju nam Bog-Čovjek očitova u Betlehemu kao i na Kalvariji, na križu kao i kod zadnje večere. To je ljubav, iz koje proisteče propovijed na gori, oproštenje Mandaljeni i sakramenat pokore . . . U pobožnosti Srca Isusova štujući ovo Srce mi štujemo „neizmijernu ljubav Sina Božjega, koja ga je potakla, ne samo da za nas pode u smrt, već i da se u ruke naše posve preda u presvetom sakramentu oltara, a da ga od toga čuda ljubavi ne može da odvrati ni gledanje sve naše nezahvalnosti i svih onih pogrda, kojima je izvrgnut u tom stanju svetotajstvene žrtve, u kojem ostaje do konca svijeta.“ (o. Croiset D. I.) — O. Ramière, osnivač apostolstva molitve, ovako govori o predmetu pobožnosti Srca Isusova: „Dosta je, da pozorno čitamo riječi samog Spasitelja, spise bl. Margarete-Marije, odluke papinske, obrasce sv. mise i časoslova, riječju, sve isprave, u kojima nam je tražiti misao Božju i misao sv. crkve o predmetu ove pobožnosti. Svuda ćemo opaziti, da je ljubav, koju Spasitelj ljudima predlaže na štovanje pod simbolom svoga Srca, jest ljubav koja muke trpi; ljubav, koja se iscrpljuje i uništjuje; ljubav, koja s nama dijeli sve naše zgode i nezgode, koja u našim bijedama s nama čuti, koja silno trpi poradi naše nevjernosti; ljubav napokon, koja je život Spasiteljev pretvorila u dugo mučeništvo, pa ga u vrtu maslinskog stavila na muke još grozniye od onih, što mu ih zadadoše mučitelji i krvnici. Zar nam uprav to ne propovijeda, i to na vidljiv način, ona blagoslovljena slika, pod kojom je slatki Spasitelj htio da nam zornom učini tu svoju ljubav, ona slika ranjenog Srca, trnjem okru-

žena i s križem odozgor?“

Papa Pijo VII., dopuštajući svetkovinu Srca Isusova, ovako se izrazuje o predmetu ove pobožnosti: „Mi smo uslišali molbu vjernog naroda, koji je želio proširenje štovanja Srca Isusova, e da tako sa što većom gorljivosti proslavi neograničenu ljubav Gospodina našeg Isusa Krista, koji je trpio i umro za spas roda ljudskoga.“

I Papa Pijo IX. smatra ovu pobožnost kao štovanje „neizmjerne ljubavi Srca Isusova . . . , kao sredstvo, da se u ljudima uspici onaj plamen ljubavi, od kojeg izgara Srce Isusovo. To je pobožnost Srca, koje plamti ljubavlju prema rodu ljudskomu; to je pobožnost k Srcu, sjedištu božanske ljubavi.“

M. časoslov Srcu I.

(Prvi čas)

*O Srce, žrtvo ljubavi,
Nebeska slasti zauvijek;
Ti utjeha si žalosnim
I nevoljnima jedin lijek.*

*Tu ranu Ti je duboku
Svom silom ljubav zadala,
I ljubav put otvorila;
Nas unice rad bi gledala.*

*Koj krvlju si ih spasao —
Otvoriv zadnju žilicu —
Ah, ne daj, da Te ostave,
Kad nade već ih u srcu!*

*O Srce slađe od meda,
Što voliš čistim dušama:
Tek čisto srce ljubit zna:
U srcu kraljuj i nama! Amen.*

Jek.

3. Koja je svrha te pobožnosti; koji su načini, kako da se vrši; na što treba osobito da pazimo: sve nam to Isus objavljuje preko službenice i učenice i glasnice svoga Srca, sv. Marije Margarete Alacoque. Zato je i sv. Crkva podvrgla svomu sudu njezine spise. Štovatelji Presv. Srca rado čitaju one tri divne objave Božanskog Srca i iz njih usišu pravi duh ove pobožnosti. Oni posiju za spisima njezinim i prema njima hoće da dodu u susred željama Isusovim. Zato štuju sliku Presv. Srca; zato slave svim sjajem svetkovinu Srca Isusova, zato štovatelji Presv. Srca ovom Srcu posvećuju sebe, svoju obitelj, svoju biskupiju, svoju domovinu. Zato mu podižu crkve i svetišta, kapelice i oltare; zato sliku njegovu stavlju na svoje kuće, na svoje zastave, na svoja prsa itd.

Zato toliki vjernici obavljaju naknadnu sv. pričest, jer je to jedan od najpoglavitijih načina štovanja Presv. Srca. Ljubav Isusova, kojoj je Srce njegovo simbolom, jest poglavito ljubav koja trpi, jer ljudi za nju i ne haju. U svim gotovo objavama Presv. Srca, uz neizmjernu ljubav prama nama ljudima, Spasitelj se tuži, da od većine ljudi ne prima za uzvrat drugo do „nezahvalnost, prezir, neprijetnost, svetogrde i hladnoću.“ „Ti barem daj mi ugodi te zadovolji, koliko samo možeš, za nezahvalnost njihovu.“ I zato je i prvi petak u mjesecu, a i sam blagdan Presv. Srca dan *naknade, otprošnje, odštete* Božanskom Srcu.

4. A šta obećaje Isus štovateljima svoga Srca? Ah, to je poznato svakomu. Uzmite u ruke svoje molitvenike, svoje sličice S. I., uzmite Glasnike S. I., pa ćete upoznati i u tom neizmjernu dobrotu, ljubav i milosrde dobrog Isusa. Stoga, čitatelji Glasnika, veselimo se, što nas je Isus kao štovatelje svoga Srca upisao u samo to svoje Srce, što nas štiti i brani, blagoslovje i vodi i što nam već osigurava zauvijek počinak na svom Božanskom Srcu! Radimo za ovo Srce, budimo apostoli, širimo požnanje ljubavi Isusove, usrećimo i druge; a osobito svoju dječicu za rane već mладosti naučimo ljubiti ovo preslatko Srce!

I. Kujundžić D. I.

Bolni vapaj Rusije na umoru.

Primamo od generalnog upravitelja Apostolstva molitve, preč. o. generala Družbe Isusove, Vladimira Ledóchowskoga, poziv za sakupljanje miodara za Rusiju, koja je na umoru.

Sv. Otc papu ne može da gleda tolike milijune kršćana i braće naše, da pogibaju od gladi i bijede. Nešto je već učinjeno; miodari iz cijelog kršćanskog svijeta već su otisli preko ruku sv. Oca i ublažili ponešto bijedu: *all šta je to za tolike?* I već sv. Ocu zahvaljuje nesretna Rusija: „Vi ste doista naš otac. Na koljenima ljubimo ruku, koja je donijela pomoć umirućima od gladi. To je sam Isus, koji nam preko Vas, sveti Oče, pruža ruku pomoćnicu.“

Kroz mjesece već bjesni glad u mnogim pokrajinama prostrane Rusije. Od gladi ih dnevno umire tisuće i tisuće. Posljednji zalogaj bila je još ona stara slama s krova iznad njihovih glava; zadnje drvce, da se obrane od ljute i stražne ruske zime, bijahu daske i grede stoljetnoga vlastitog doma. Lješine — sama kost i koža — leže oko u hrpama bez reda — nesahrnjene — medu ruševinama domova, ili su pobacane u otvorene, onako na brzu ruku iskopane grobove. U nadi, da će bijegom izmaknuti očitoj smrti, milijuni su ostavljali domaća ognjišta i pošli u svijet za korom hljeba: ali ih je nemila smrt na putu sustizala i nemilosrdno kosila posred državnih cesta kao i po seoskim putevima. Užasnih je prizora bilo vidjeti na mnogim mjestima.

Ovi gladni milijuni jesu kršćani, naša braća. Ako i jesu raskolnici ne živući u zajednici s nama i sa svetim Ocem u Rimu, ipak oni toga ne razumiju, ne shvaćaju; misle da su u dobroj vjeri.

Nijesu otpali od Rima svojom krivnjom, već krivnjom Carigrada, svojih vladara i gospode svoje: krivnjom politike. Po vjeri su nam najbliži, imaju iste svete sakramente kao i mi. Spasitelj boravi i u njihovim crkvama. I oni primaju Tijelo Gospodnje, hleb života. — Oni su osim toga i glavna, najveća grana našega slavenskoga debla. Božansko Srce Isusovo ima u svojoj dobroti, čini se, neku posebnu

Duhovi.

*Dodi, Duše presveti,
Takni naše pameti
Zrakom svoje milosti!...*

*Nečiste nas umivaj!
Suha srca zalivaj,
Vidaj rane ranjenim.*

*Mekšaj čudi kamene,
Ogrij grudi ledene;
Nedaj nama putem zlim.*

*Svim što vjera imaju,
Što se u Te usaju,
Sedam svojih dara daj!*

*Daj pošteno življenje,
Daj daševno spásenje,
Daj vjekovit svima raj!
Amen.*

nakon u s ovim velikim i dobrom ruskim narodom. Zar ćemo dopustiti, da ginu oni dobri ljudi, koje smo ovdje u našim hrvatskim krajevima upoznali kao zarobljenike, ali ljudi plemenite, poštene, radine, pobožne!

Šta će biti od tolike gladne djece? Naša bi se djeca morala zauzeti baš za ovu dječicu. Male žrtve, mali prinosi od malenih i

— velika pomoć gladnoj siročadi Rusije! Srce nam u grudima puca, kad čitamo vapaje majki iz južnih gubernija: „U ime Oca i Sina i svetoga Duha: dodite narodi u pomoć sitnoj djeci ruskoj.

„Mi majke, već osudene da ove zime umremo od gladi i od studeni i raznih bolesti, kojima ne možemo da odolimo, molimo i zaklinjemo cijeli krug zemaljski, da uzmu k sebi našu djecu, našu siročad, da ta nedužna stvorenja ne potpanu istoj sudbini kao i mi. Cijenom ovoga dragovoljnog i doživotnog rastanka od svoje djece kad bismo samo mogle zadovoljiti za one naše grijeha počinjene na onima, kojima smo dale život, koji je gori od smrti!

„Vi svi, koji ste imali djece pa ste ih izgubili; vi svi, koji imate još djece i koji tliko strahuјete, da koje ne izgubite: zaklinjemo vas vašom djecom, uspomenom njihovom slatkom, molimo vas, da se ne oglušite na naš bolni vapaj! Pomozite našoj dječici! Oslobođite nas užasa, očaja, ludosti: da gledamo gdje umiru pred očima našim, a nijesmo u stanju ni da im ublažimo groznu smrt!

„O dobra srca, primite našu djecu . . . i ne mislite na nas. Za nas nema nade. Nas nitko ne oslobođi. Ali ćemo biti sretne jedinom i najvećom za majku srećom, kad znademo, da su nam djeca u dobrim rukama. Mi ćemo se zasititi onom koricom hleba, koju ugledamo u njihovim ručicama, makar i daleko od nas. Nama će biti toplo, kad se ona nadu na toplom mjestancu . . . Primiti ih što prije k sebi. Sretja djece bratskih zemalja, molite se za našu djecu, da se spase od ovog glada . . .

„Ne smijemo da imena potpišemo. Ne usudujemo se spomenuti ni gubernije nesretne Rusije, u kojoj živimo, da ne izazovemo srdžbe i osvete naših krvnika. Ali kad začujemo, da su došli ljudi, da odvedu djecu u druge krajeve, mi ćemo doći i dovesti ih i nijedna vlast ni sila ne će nas od tog uzdržati.

„Uslišajte nas!“

Švjet se je već stavio u gibanje, da pomogne toj dječici. Dolazi već neka pomoć i sa strane protestanata, pače i od bezvjeraca i očitim neprijatelja kršćanstva. Dolazi materijalna pomoć, ali šta će biti s dušom te djece? Šta veli Isus na to? A majke nas zaklinju sime presv. Trojstva! Hoće li ta dječica doći na Srce Isusovo? To stoji do nas, štovatelja Presv. Srca.

Sv. Otac zove sav katolički svijet u pomoć, pregovara i s ruskim boljševičkom vladom, samo da poput milosrdnog Samaritana ponekle ublaži bijedu umiruće Rusije. Ljubav osvaja srca. Sjetimo se onih riječi Isusovih: „*Bijah gladan i nahraniste me.*“

I najmanji je darak dobro došao. Sv. Otac šalje posebno odašlanstvo katoličkih svećenika, da među gladne razdijeli dare kršćanske i katoličke ljubavi. Sovjetska im je vlasta otvorila vrata, da mogu sami sve podijeliti i da nijedan novčić ne dode u nepozvanu ruke.

Treba ogromnih novčanih sredstava. *Ljubav* će naći vrelo prihoda: ona će si i od usta otkidati, žrtvovati će se. Molimo se za te nesretnike. Naša molitva nek bude prva milostinja. A onda dodimo u pomoć i s novcem naše sirotinje. Kad kršćani umiru, iz puke nevolje, kad se radi o vjerskoj budućnosti jednoga velikog sla-

venskoga naroda, koji će uviјek brojiti na mnoge i mnoge milijune: mogu li se pravi kršćani i katolici još okruživati suvišnim i nepotrebnim stvarima, pače i raskošjem?

Presv. Srce ljubi taj gladni narod. Hoće da mu se smiluje — pa stoga vama, štovatelji Presv. Srca, izruča njegov spas tjelesni i duševni. To Ono traži i očekuje od nas. Šta ćemo odgovoriti? Zar da na sudnjem danu imamo i mi čuti onaj strašni ukor: *Bijah gladan i ne dадосте ми јести? . . .*

Milodari se mogu ili ravno na uredništvo Glasnika poslati ili pak preko povjerenika i veleč. gospode župnika, koji će nam te svote opet dostaviti. Milodari će se u Glasniku oglasiti i mjesечно u Rim poslati na generalat apostolstva molitve, koji će ih uručiti Sv. Ocu Papi.

Uredništvo Glasnika.

Bogati židov — našao put do Srca Isusova.

Jedan židov milijunaš od svoje volje postao siromasan. Jedan zaljubljeni zaručnik — od svoje volje je ostavio svoju lijepu zaručnicu; jedan ugledan i tašt mlađ čovjek — od svoje volje se odrekao svih nada u sjajnu budućnost. Kada to čuješ, onda ćeš možda klimnuti glavom te reći: toga ne vjerujem, to nije moguće. Pa ipak ti jamčim svojom poštenom riječju, da se je to dogodilo. Taj se je čovjek zvao Alfonzo Ratisbonne. O njemu se toliko pisalo na raznim jezicima, da bi dugo trajalo, kad bi tko htio sve to čitati. No pisac ovih redaka mnogo je o njemu čuo govoriti, jer je dobro poznavao stare ljudde, koji su zajedno živjeli s ovim Ratisbonne-om; s jednim pak starcem, koji je jednoć bio prijatelj Ratisbonne-ov, boravio je pisac ovih redaka kroz dvije godine u istoj kući, i taj mi je mnogo pripovijedao o tom životu čudu Božjem. U drugu ruku opet dobro, da taj starac, krepostan svećenik i redovnik, nije lagao. Stoga sam i rekao, da jamčim za istinu onoga, što će sada kazati, i što se u ostalom nalazi i u raznim dobrim i od Crkve odobrenim knjigama, jer je to sve živa povjesnička istina.

Alfonso Ratisbonne rodio se g. 1814. u Strassburgu — kao sin silno bogatog židovskog bankira. Učio je na sveučilištu pravo i postao vrlo vješt odvjetnik. No kad je umro njegov stric bez djece, ostavio mu je, kao svomu ljubimcu, svoj veliki i bogat „bankovni posao.“ Stoga je Alfonzo ostavio odvjetništvo i primio se tog bankovnog posla. U to vrijeme zaručio se sa židovskom djevojkom, za koju je on sam rekao, da si nitko ne može ljubeznije djevojke predstaviti. Sad pomisli, taj židov mlađić, koji ima u obilju sve, što svijet zove „srećom,“ zar će se svojevoljno odreći te sreće? Pa evo, to se je čudo u istinu dogodilo.

Buduć da mu je zaručnica imala istom 16 godina, vjenčanje se je odgodilo, a on se je dao na odulje putovanje, da se nagleda širokog svijeta. Znatiželjnost ili bolje da reknem, providnost Božja, dovede ga i

u Rim. Već od mладости mrzio je na kršćanstvo ko davao, a u Rimu se je upravo vježbao u tom, kako će psovati i grditi sve što je kotolicima sveto, crkvenim pak uredbama i svetinjama nije se mogao dosta narugati. Ali kako je ljubav Presv. Srca Isusova jednoć milosrdno potražila židova Savla te ga pretvorila u Pavla, i to baš u onaj čas, kad je taj židov najžešće progonio crkvu Isusovu: tako se dogodilo i sa židovom Ratisbonne-om. Bog ga je doveo u društvo pobožnoga i otmenoga francuza Brussièresa, prijatelja bivšega francuskog ministra Ferronaysa, glasovitoga muža, koji je u ono vrijeme boravio u Rimu, a bijaše tamo na glasu svetosti. Brussières je par puta Ferronaysu govorio o tom bogatom mlađdom židovu, koji je u njegovoj prisutnosti tako drzovito grdio katoličku vjeru i crkvu, te je Brussières duboko zabolila duša. Preporučio je Ratisbonne-a molitvama toga svojega prijatelja, a Ferronays je to drage volje obećao te dodao ove proročke riječi: „*Taj će se židov obratiti.*“

Sutradan slušao je Ferronays u jutro s velikom pobožnošću sv. misu, a malo zatim u mrije iznenada, no sveto, kako je živio. Brussières se pobrinuo za sprovod, pa je zato pošao u crkvu sv. Andrije gdje su se pripravljale žalobne svečanosti za pokojnog francuskog ministra. Na tom putu sretne Ratisbonne-a, te mu reče, neka malo pričeka, dok se ne pobrine za sprovod, onda će se s njime voziti u fijakeru te mu u gradu pokazati koješta, što je vrijedno da se gleda. Brussieres dakle ode u sakristiju, a Ratissonne u crkvu sv. Andrije; dakako ne da se Bogu pomoli, nego, kako je i u drugim rimskim crkvama činio, da gleda, ima li zgrada ili nutarnji ured crkve umjetničku vrijednost. U toj crkvi ima izdubina, t. j. neka kapelica, a u njoj oltar Majke Božje.

Kad je Brussières svršio svoj posao, povrati se iz sakristije te po dogovoru potraži Ratisbonne-a u crkvi. A šta je tu video? Ratisbonne kleći na oltaru Majke Božje rukama si lice krijući. Brussières mu govorovi više puta nekoliko riječi, i prihvati ga za ramena, kao da će ga probuditi iza sna, nu uzalnd. Ratisbonne ne odgovori ni riječi. Napokon mu silom podigne glavu; i gle — Ratisbonne gorko plače, u ruci drži medaljicu Majke Božje, koju mu je nekidan dao Brussieres, nadajući se, da će se Majka Božja njemu smilovati. Ratisbonne je onda primio tu medaljicu s nakanom, da će ju kod kuće pokazati svojoj židovskoj zaručnici kao dokaz za smješno katoličko praznovjerje. A sada duboko tronut suznim očima ljubi tu medaljicu. A kad napokon počeo da govori, prve su mu riječi bile: „*O kako se je taj muž za mene molio!*“ Te su se riječi odnosile na pokojnog Ferronaysa, kojega u životu nikad nije video, i za kojega je sad stalno znao, da se je poslije svoje smrti pred licem Božjim silno za njega molio te mu izmolio čudesno obraćenje, kako je to bio dan prije svoje smrti Brussièresu prorekao. Kad Ratisbonne od svojeg ushićenja potpuno dode k sebi, pripovijedao je Brussieresu točno, kako se je sve dogodilo, kako mu je u crkvi odjednom sve iščezlo pred očima, a video je tek blaženu Djevicu Mariju u nebeskom svijetu, gdje je puna veličanstva i dobrote na nj gledala. Kaže: „*Ona nije ništa govorila, a ja sam sve razumio.*“ Razumio je naime u jedan čas, da je katolička vjera istinita; video je jasno sve pojedine vjerske istine, tako da ih je sve točno razumio, premda ih nikada nije ni čuo ni čitao. Video

ih nekako jednim pogledom duše, pa reče: „O kako je ružan istočni grijeh! Molim Vas, pomozite mi, da se što prije očistim u sv. krstu.“ Za njegovo pokrštenje Brussieres se s najvećom radošću pobrinuo, a kad ga je svećenik, prije no što će ga krstiti, pitao za glavne vjerske istine, video je, da ih je Ratisbonne razumio, kao da je učio teologiju.

Tako je Majka Božja za jedan čas toga neprijatelja katoličke vjere i crkve, koji nije mogao ni ime kršćanstva izgovoriti bez pogrde i poruge, pretvorila u revnog katolika. Od toga je časa Ratisbonne bio prožet živom vjerom i ljubavlju Božjom. Želja, da Bogu savršeno služi, potakla ga je, te on stupi u družbu Isusovu, i postade revanštovatelj Presv. Srca Isusova. No njegovo zvanje nije bilo, da živi i umre kao Isusovac, nego da u družbi Isusovoj nauči redovnički život za drugu zadaću, koja ga je čekala. Sa odobrenjem sv. oca pape i redovničkih poglavara ostavio je družbu Isusovu, a u Jeruzalemu sagradio samostan kongregacije „Naše Gospe od Gore Siona.“ Tamo se je sve do svoje blažene smrti posvetio kršćanskom odgoju mlađeži i obraćenju židova. —

Evo tu je Majka Božja učinila čudo, koje je veće, nego kad bi se izlječili svi bolesnici. Majka Božja je svemoguća svojim zagovorom kod Boga. I kako je taj bogati židov našao put do Isusa, do Srca Isusova na materinskoj grudi Majke Božje, tako ćemo i mi naći taj nada sve sretni put.

M. H.

Nebeska Majka i tebe ljubi!

Sv. Brigita znala bi reći: Kao što magnet privlači željezo k sebi, tako Bl. Djevica privlači srca ljudska Bogu. — Te riječi duboko si je usadio u srce Sv. Franjo Regis. — Jednom ga pozovu k nekom bolesniku, koji o pomirenju s Bogom ni čuti ne htjede. Sve nagovaranje, sve opomene bile su uzalud. Smrtni se čas sve više i više približava, — a on još uvijek odbija milost Božju.

Sv. Franjo pristupi s blagim smiješkom k postelji bolesnikovoj, — izvadi iz svog časoslova sličicu Bl. Djevice, pokaže je bolesniku s riječima:

— Gle, Bl. Djevica i tebe ljubi!

— Što? progovori bolesnik smeteno, ta Ona me i ne pozna!

— Ali, kažem ti i opet, nastavi Svetac blago, Ona i tebe ljubi!

— Ona sigurno ne zna, da sam vjero zatajio, čudorednost zabacio i podao se najgorim opačinama.

— Ona sve to znade, ali ipak te ljubi.

— Velečasni, ta, je li to moguće?

— Jest, brate dragi, to je moguće. Onaj isti Spasitelj koji je nekoć rekao: „Ja neću smrti grješnika, nego da se obrati i žive,“ taj isti Spasitelj nuka te danas na pouzdanje pokazujući na svoju Majku: „Sinko evo ti majkel!“

— Majka? . . . Bl. Djevica . . . ljubi mene? . . . šapće umirući.

— Majka htjede da progovori dalje — a iz očiju spusti se krupne suze najiskrenijeg pokajanja.

Skrušeno se isповjedi i izmiri sa Spasiteljem punim dobrote i ljubavi, koji ga već drugi dan uzme k sebi u raj, — da tamo pozdravi Bl. Djevicu, koja ga tako žarko ljubi.

Svetište Marije-Bistričke.

Na sjevernoj strani pod zagrebačkom gorom na malenom brežuljku stoji stara crkva. Na vrhu njezinog velikog oltara jest čudotvorni kip Marije-Bistričke. U tu crkvu hodočasti velik broj katoličkoga svijeta ne samo iz Hrvatske, nego dolaze i braća naša Slovenci, a dohažahu i naši susjedi iz Madžarske.

Proštenja se počinju svake godine već u proljeće na bijelu nedjelju, a svršavaju se na god Imena Marijina, dakle pod jesen. Kad su ta proštenja započela, ne može se točno odrediti; ali je sigurno, da je tomu već davno. Mnogi naši gradovi, župe i sela imadu određeni dan ili god, kad hodočaste k Mariji-Bistričkoj. Prvi dolaze Madžari u nedjelju prije Duhova; za njima u određeno vrijeme ili o kojem blagdanu hodočaste Hrvati, a među ove se pomiješaju Slovenci.

Svetište i čudotvorni kip Marije-Bistričke uživaju veliko poštovanje kod našega naroda. To poštovanje ne može se kazati u nekoliko riječi ili napisati na jednom ili na dva lista papira. Tko je rad znati, što je svetište i proštenje Marije-Bistričke: on treba da to vidi, pjesme da sluša, one velike gomile pokornika oko isповjedaonica motri, one dugačke procesije okolo crkve broji, ono mnoštvo hodočasnika u crkvi pod sv. misom gleda! Tu sve bruji i talasa se kao na pučini morskoj. Tko bi mogao one pobožne molitve, one pouzdane uzdahе, one zanosne pjesme sabrati? To bi bili cijeli oblaci, koji bi i sunce sakrili. Sve to biva na čast i poštenje Marije-Bistričke; sve se to čini i ponavlja, da se isprosi pomoći i zagovor presvete Majke Božje, Marije-Bistričke.

Ono što u crkvi i oko nje posvećeno je suzama i poljupcima; nigdje se tako skrušeno ne isповijeda, tako zaufano ne molí, kako pod kipom Marije-Bistričke. Hodočasnici od radosti plaču, kad prvi put iz daleka opaze kip drage Marije-Bistričke na vrhuncu crkvenoga tornja; oni i opet plaču, kad se vraćaju kući, ter se pitaju: Hoćemo li te još jedamput u životu vidjeti?

Jedna je samo neprilika kod hodočašća na Bistrici, što više puta manjka, osobito u novije doba, svećenika-isповjednika. Kad se hodočasnici sakupe u velikom broju, a nema isповjednika, onda je to gotova muka i velika neprilika. Tu bude i plača.

Tomu ne može pomoći domaći g. župnik sa svoja dva duhovna pomoćnika; već mogu pomoći jedino sami hodočasnici. Svaka bi procesija imala sobom povesti barem jednoga svećenika, ili svoga g. župnika ili domaćega kapelana ili kojega svećenika iz susjedstva ili redovnika iz bližnjeg samostana. To se može lako provesti, samo ne treba na to zaboraviti. Ona dvojica ili trojica župljana, koji se brinu za hodočašće, treba da se i pitaju: koji će svećenik ići s nama? Hoće li to biti domaći g. župnik ili njegov g. kapelan ili koji redovnik iz najbližeg samostana? Na Bistrici je lako za sv. misu. Svećenik jedan ili s njime još dvojica služe, a tisuće vjernika pribivaju sv. službi. Lako je za propovjednika. On slavi svojim govorom presv. Bogorodicu, a to čuje puna crkva. Ali je muka gledje isповijedi. Muka g. opatu-župniku, a još veća hodočasnici. Dode 10—15 i 20 hiljada hodočasnika, a s njima samo 2 ili 3 svećenika!

Marija je Majka Božja ali i milostiva naša Majka, osobito ako smo griješni pa se želimo grijeha riješiti. Njoj je najmilije, kad se grješnici skrušeno obraćaju — u sakramentu sv. pokore. Podimo na Bistrigu skrušena srca, da se nad nama otvore nebesa blagoslova i milosti Božje i mi se bogati kući povratimo!

J. Šafrań.

Prijatelj malenih.

(Istinit događaj)

Jedan misijonar u Kini pripravlja 20 malih kineskih djevojčica na prvu sv. pričest. U blizini stajala postrance jedna četverogodišnja djevojčica i sluša kako misijonar govori svojim malim učenicama. Dragi Isus, koji je u Svetohraništu, čeka vas rašireni ruku, velikim čeznućem i žarkom ljubavlju." — Odmah iza toga pode mala da potraži misijonara.

— I ja ga želim primiti, добри оče!
 — Koliko ti ima godina?
 — Ne znam !
 — Još si odvriše malena!
 — Zašto?
 — Pokaži zube još mlijecni zubići!
 — Kad ne budem više imala te male zube, hoćeš li mi dati dragog Isusa svaki dan?
 Zar ne da hoćeš?
 — Dakako, drago dijete, to se razumije! — Iza nekoliko časaka povratí se mala k misijonaru. Usta su joj bila posve krvava. Jednim kamenom izbila si je svoje zube.
 — Oče — reče plačući od boli — ja nisam više premašena; ja nemam više svojih zubi, ti ćeš mi dati sada dragog Isusal
 Misijonar ganut tolikom djetinjom ljubavlju nije se mogao više protiviti. Dragi Isus, koji je rekao: „Pustite k meni malenel“ doskora se nastanio u tom srcu, koje tolikom ljubavlju kucalo za njega.

Crkvi.

*Buči more kao pomamljeno,
 Kao silnik kruti nesmiljeni:
 Goni vale gorde, srebropjene,
 Razbija ih o kršnoj pećini . . .*

*A pećina junački dočika . . .
 Razjarene srebropjene vale;
 Odbija ih, aL im se ne sveti
 Za sve boli, što joj se zadale.*

*Ta pećina — Crkva je Kristova,
 Koja trpi s valova nevjere,
 A L ne pozna zlobe ni osvete:
 Crkva trpi i ljubi bez mjere!*

Bernardica.

Dopis iz Amerike.

Dragi moj Glasniči!

Mi smo ovdje u tuđem svijetu daleko od mile domovine naše i naših sela i njihovih crkvica, majčinih ognjišta, brda i dolina mile Hrvatske. Najveću utjehu nađemo u tom, kada dobijemo u ruke Glasnik Srca Isusova, i onda se duhom prenesemo tamo, misli naše spajaju nas s vama tamo, a mlađenacke uspomene bude se u nama na ono nevinio doba života našega pod krovom otaca naših.

Mi imademo ovdje svoju crkvu i školu, koju polazi više od 600 djece, naše hrvatske djece, bez onih koji su postali nevjerni Bogu i svojoj vjeri i narodnosti, koju uče naše obiljubljene sestrice trećega reda sv. Franje iz Maribora. Ovo je prva hrvatska škola u cijeloj Americi od Ognjene zemlje do sjevernog pola. Mi se Hrvati ponosimo time, jer je to naše. U školi se uči uz jezik ove zemlje i naš mili hrvatski jezik. Mi podupiremo

rado svoju školu, jer ju volimo. Ona stoji uz crkvu.

Crkva naša stoji već dvadeset godina. Sagrađena je u obliku križa. Imade pet oltara. Glavni oltar sv. Ivana Krstitelja, pobočni oltari sv. Marije Svićećnice, sv. Lucije, sv. Nikole i sv. Josipa. Svi su lijepo i umjetnički izrađeni, a sama crkva ukrašena slikama našega hrvatskoga umjetnika gosp. Otona Ivezovića. Sa svih strana Sjedinjenih država dolazili su ljudi, da gledaju ljepotu nutarnjosti naše crkve, da uživaju u umjetničkoj krasoti, koju je izveo naš umjetnik, na ponos nama u tudini, i Bogu na slavu. Hrvati su ovim pokazali, da su medu civilizovanim narodima svijeta.

Uz crkvu, pod sjenom njezinoga tornja, nalazi se i naše sirotište poznato pod imenom „Dom sv. Ivana.“ Sirotište vode naše sestrice. U njemu nalaze svoje zaklonište hrvatske sirote, koje ostadoše bez utjehe majčine ili očeve ili bez obojice. Sestrice su im otac i majka. One ih primaju na svoje djevičanske grudi, goje ih i njeguju, uče i pripravljaju za budući život njihov. Stogod je čestitih i valjanih otaca i majka u životu, sve se veseli i raduje ovomu zavodu, i moli dobroga Boga za njegov napredak i Pre-sveto Srce Isusovo, kao što i ona siročad, koja se u njemu nalaze.

Imademo ovđe bratovštinu presvetoga imena Isusova., u kojoj se sada nalaze oci i odrasli mladi ljudi. Društvo je nadareno sa obilnim oprostima, a glavna mu je svrha; barem četiri puta na godinu pristupiti svetoj prijesti, i ne psovati ni kleti, uopće ne govoriti grbi i neuljudnih riječi. Ono napreduje dobro svojim radom i lijepim primjerom, koji pokazuje svake prve nedjelje u mjesecu, kada je sv. misa pred izloženim Svetotajstvom, a prije početka sv. mise članovi društva Imena Isusova hodaju sa voštanicama u ruci u procesiji, koja se drži po crkvi. Djeca njihova gledaju svoga staroga oca, kako pobožno u ophodnu koraca, moli se tihu Bogu svomu, i primjerom kaže sinu: idi i ti čini ovako. Ovo je čisto novo društvo, dočim škapularsko već davno opстоje.

Evo vam ovđe i slika vašega povjerenika, koji marljivo radi oko proširenja Glasnika Presv. Srca Isusova. Njegovi su roditelji iz Selaca, Hrvatsko Primorje. Roden je ovđe. Polazi našu školu, i buduće školske godine bit će u 6. razredu. Veoma rado i veselo vrši službu povjerenika. Radit će, da se podvostruči broj čitatelja Glasnika Presvetoga Srca Isusova. Neka ga samo Bog blagoslov!

Josip Lončarić.

Proigrana baština.

Vlak, koji je išao iz Pariza prema Lyonu, stade na kolodvoru mjesta G., gdje izade nekoliko putnika, a on odjuri dalje. Iza nekoliko časaka nije bilo više nikog na kolodvoru osim jednog mladog gospodina od kojih 25 godina i nekog starca, koji je bio odjeven kao imućan poljodjelac. Starac se približi tome gospodinu te mu reče:

„Oprostite, gospodine, jeste li možda Vi Klement B.?“

„Jesam,“ naduto će gospodin, „a ti si sigurno sluga mojeg pokojnog strica.“

„Meni je, gospodine, ime Martin.“

„Drago mi je,“ reče Klement isto onako naduto kao i prije, „što nijesam morao na te čekati, jer ti otvoreno velim, da bi to bila slaba preporuka mojoj milosti.“

Starac, kao da ni čuo nije ovih riječi, povede Klemetna B. do

priprostih kola, te mu reče:

„Ovo su, gospodine, kola, u kojima ću Vas odvesti do kuće Vašeg pokojnog strica. Molim Vas lijepo, izvolite se popeti.“

„Zar ću se ja u ovakovim kolima voziti kao kakav prosjak?“ nezadovoljno će gospodin Klement. Nego kako nije bilo drugih, morao se je s onima zadovoljiti.

Tko je i šta je taj gospodin Klement B.?

Prije dan dva živio je taj naduveni gospodin u Parizu kao prijesti pisar u jednog imućnog trgovca. Svi, koji su ga poznавали, držahu ga za vrlo mirna i čedna čovjeka. Nego kako se je najedan-put tako silno promjenio? Evo šta je bilo na stvari.

Iznenada postao je taj siromašni pisarčić bogatašem. Imao je 20.000 franaka čistog godišnjeg dobitka, pa je mislio, da se ne smije više onako čedno vladati kao što dosada. Sjedeci naime onomadne među zaprašenim knjigama doveđe mu pismo s nenadanom viješću, da mu je stric umro, a njemu ostavio sav svoj imutak. Toga strica gospodin Klement nije nikad bio vidio. Pismo je napisao bilježnik, moleći neka što prije ostavi Pariz i vlakom se poveže do mjesta G., gdje će ga čekati stari Martin, vjerni sluga pokojnog mu strica. Ovaj će ga dovesti na kolima u kuću pokojnikovu. Klement je bio sav izvan sebe od veselja radi ove vijesti. Što je prije mogao, uputio se je iz Pariza u G., gdje je uistinu našao starog Martina.

Teška kola, koja je mladi gospodin prezirno gledao, dovezoše ga iza dva sata puta do kuće stričeve. Tu sazvao Martin svu služinčad, da zajedno s njima iznova pozdravi svoga novog gospodara. Iza toga povede ga u njegovu sobu.

„Ovdje je spavao Vaš pokojni stric,“ reče Martin, otvarajući mu vrata.

„Svakako taj čovjek nije imao smisla za ljepotu, dok je mogao spavati u ovako gadnoj sobi, kakve u svom životu nijesam bio vidio.“

„Uza sve to, gospodine, moram Vam otvoreno priznati, da je to najljepša soba u ovoj kući; pa ako Vam se ona ne svida, ja uistinu ne bih znao, gdje biste mogli stanovati.“

„Ta,“ zar misliš, Martine, da sam ja tako lud, pa ću ovdje stanovati? Pariz je, prijane moj, za me najprikladnije mjesto. Toga radi što prije ću prodati ovo sovino gnijezdo, i povratiti se onamo, odakle sam i došao.“

„Ja mislim, gospodine, da Vi nikako ne ćete prodati ove baštine. „Ta, Vaš pokojni stric ovdje je tako rado stanovao,“ odgovori Martin.

„Mani se, starče, jadikovanja, već gledaj, da mi se što prije donese ručak, a onda ćeš me otpratiti do bilježnika.“

Za čas bio je ručak na stolu. Premda se je gospodin Klement tužio, da jela nijesu probavljiva, a vino da je odviše kiselo, ipak se je vidjelo, da mu sve ide u tek. Iza objeda sjede opet u kola i zapovjedi Martinu, da ga poveze bilježniku.

Vozili su se popriliči dva sata. Gospodinu Klementu činilo se je, kanda se voze istim putem, kojim su i došli. Kad je napokon ugledao kolodvor grada G., upita začudeno Martina: „Ta,“ kuda

me to voziš? Ne čemo se zar vlakom voziti do bilježnika?"

"Ne čemo, ne čemo," ozbiljno će Martin, „nego čete Vi sami otputovati vlakom natrag u Pariz. Ja sam, gospodine, Vaš stric, koji, Bogu hvala još živi. Po onom, što sam čuo o Vama, htjedoh Vas učiniti baštinikom svega svog imutka. Nego ipak se zaželjeh za vremena uvjeriti, jeste li uistinu dostojni ovoga dara. Eto se poslužih ovim načinom, ne bih li upoznao, tko ste i što ste. A sada se možete opet vratiti u Pariz. Sa svoje nezahvalnosti i nadutosti proigrali ste svoju bogatu baštinu."

Iza ovih riječi dao je Martin svome nečaku toliko novaca, da je mogao namiriti sve putne troškove.

Cuvstva gospodina Klementa B., vraćajući se u Pariz, dadu se lakše osjetiti nego li opisati. Jutros se je istim putem vozio i bio je sav razdragan, što je eto najedanput postao bogatašem. A sada kad se je vraćao, uvidio je da je njegove sreće nestalo kao slatkog sna.

Ne uzoholi se u sreći, jer nesreća može brzo pokucati na tvoja vrata.

F. Mašić. D. I.

Vojska Srca Isusova.

Dopis.

Naš mali Kostrč u sredini bosanske Posavine ima mnogo vremena kako se ne javlja Glasniku, svome miljeniku. Uzrok je taj, da smo mi zaboravili na Srce Isusovo ovih ratnih godina; ali sad smo se okupili opet, oni iz rata i mi koji smo bili kod kuće, k našemu spomeniku Srca Isusova. Kao i prihv godina počnem zimu pobožnost i sjetim se, da se baš ove godine meni navršuje šezdeset godina pa namislih, da proslavim otu moju 60-godišnjicu, da tim navedem moje seljane, da što nova započnemo i mojih 60 godina završim. Opazio sam osobito ovoga prevrata, da se mnogo psuje i kune; a imao sam pri ruci knjižicu proti psovki i kletvi i počeh svaku večer na bogomolji oko devet sati čitali protipsovki i kletvi. I tako ti ja kao predstojnik trećega reda obidoh sva naša sela i pozvah sve u vojsku Srca Isusova, ali na prvom mjestu braču i sestre trećega reda sv. Franje i počeh upisivati. I tako svaku večer čitaj i upisuj — i moj trud ne bi uzalud.

Ali čujte, kako mi Srce Isusovo pomože. U našem malom seocu Kostrču počeše mladi ljudi pisati članove za čitaonicu, da se otvari čitaonica. Ele pišu oni sebi, a pišem i ja sebi — i tako se svaku večer po bogomolji sastajemo. I ja se s njima složih jednu večer pa ti mi spojimo čitaonicu i vojsku Srca Isusova, da to bude jedno: da čitaonica bude u vojski Srca Isusova i nje članovi da šire vojsku proti psovki i kletvi. Sad se istom umnoži vojska, kad počeše pisati i oni i ja. Kad smo se tako lijepo dogovorili, onda odredimo vojsku utemeljiti na Josipovo, to je na moj 60. rođen dan. Da što veća bude svečanost, odredimo ovako. Na Josipovo najprije čemo kod spomenika Presv. Srca moliti i obećati, da ne čemo psovati; pa kad svršimo molitvu, onda — u našu mladu čitaonicu.

Malo pomalo dode 19. ožujka, moja šeset-godišnjica i ja ti veseo, što se širi vojska Srca Isusova, pozovem na tu slavu svu braču i sestre trećega reda iz svih sela naše okolice pa u dva sata poslije podne poč-

nemo moliti kod spomenika i kipa Srca Isusova. Najprije smo pjevali zlatnu krunicu pa litanijski i oprošnju Srcu Isusovu. Kad to svršisimo, onda im ja progovorim iz knjige *Put u raj*, koliko stvorova psuje i psovjkama pogrdjuje Ime Božje i svetaca, naime davao u paklu i čovjek psovač na zemlji. Iza toga obecamo pred kipom Srca Isusova, da nećemo psovati i kleti. — Sad u našu mladu, hrvatsku seosku čitaonicu, koja je proti psovki i kletvi! Kad smo lijepe posjedali, ustade Marijan Mikić i čestitila meni 60-godišnjicu i u tom govoru predade mi drveni štap i reče, da se njime podupirem i da k njima dolazim o štalu ka o najstariji član naše mlađe čitaonice. Iza toga držao Joso Mikić podugacki govor; iza Jose Ivo Topić pa i drugi i sestra Danica i druge. A ja najposlijje odgovorih, da sve hvale Presv. Srcu predajem, koje me je do danas živa uzdržalo, a sebi ostavljam ovu drvenu štaku. I tim dovršimo slavu ne moju, već vojske Srca Isusova i sada imamo čitaonicu vojske i članova 364.

Marko br. Josip Živković Banov,
predstojnik III. reda.

Petrovo. *To je dan Katoličke štampe. Bez novčane pomoći nikad naprijed. Koja će župa, koja će biskupija ove godine najviše sabrati za očuvanje, obranu i proširenje — štampom — one sv. Čujere, koja je Isus povjerio Crkvi, [sazidanoj] na pećini Petrovoj?*

Blagdan Presv. Srca. *Povjerenici i povjerenice! Koja će župa ove godine iznijeti pobjedu u ljubavi, štovanju i proslavi Presv. Sreća? Gdje će biti najviše naknadnih sv. pričesti?*

Razglednica duhovskih, tjetovskih i sv. Ante nema više.

Misijski vjesnik

Odveden u roblje.

Ako su evropske velevlasti i posebnim državnim zakonom zabranile svako podržavanje crnačkog roblja u svojim afričkim naseobinama: ipak se ta baš afrička kuga i danas još potajno šulja i dalje, pače ima slučajeva, gdje se prave lovačke hajke dižu na jadne crnce. Bar kakav-takav pojam o bijednom stanju crnaca dat će nam kratak prikaz života jednog urodenog crnačkog svećenika — po njegovu vlastitom opisu.

„Rodio sam se u jednom selu na obali rijeke Kabba, koja svoje vode napokon šalje u bijeli Nil. Jednom, na povratku sa sajma, dopade

moja majka šaka nekih muslimana-Arapa, koji ju zarobiše. Kad to začuh, u silnoj ljutini prihvativam za kopljje i podem za lupežima u potjeru, da im dragi piljen oinjem. Na putu susretnem jednog čovjeka, komu ispričam svoju nevolju. Na moju nesreću, i taj je pripadao toj razbojničkoj četi pa mi reče: „Podi za mnom i pokazat će ti, gdje ti je majka.“ Doista je iza kratkog vremena nademo u jednoj šumi: jadnica je bila s drugim nesrećnicima okružno u verige okovana. Srneš prema njoj, da ju oslobođim: kad one divlje zvijeri navale na me, svežu mi ruke i noge, umetnu mi velik prsten u usta, da ne mogu vikati i bace me kao kakvu vreću u obližnje grmlje. I sam dosta nevoljan, bio sam još nevoljniji poradi nesreće jedne mi majke, koje doduše ne mogah vidjeti, ali sam čuo njezino jecanje i pomaganje.

U mrak nas sve za lijevu ruku povezaše dugim užetom pa nas štapovima potjerajuće kao marvu. Putevi loši, želudac prazan, grlo se osušilo od silne žede, noge izranjene: i tako su nas gonili pred sobom. A kad nijesmo mogli više dalje, zamolismo za koricu hleba, za kap vode i časak odmora. Odgovorile štapovima. Prelazeći preko jedne grabe upane mi majka u nju i moljaše, da bi joj pomogli izvući se. A oni po njoj štapovima, dok se nije jadnica sama iskopala i naprijed pošla. Jadna moja majka! Kako li je plač njezin parao moje srce i kako mi je bilo pri duši, što joj ne mogu pomoći, jer me ti nečovječni ljudi ne pustiše, da joj se i približim.

Tako smo išli cijelu dugu noć, a kad se je svanjivalo, zaustaviše se Arapi oprezno u nekoj gustoj šumi, gdje nam povadiše prstenove iz ustiju pa nam za okrepu dobaciše komadić suha i pljesniva hleba i nešto vode, a oni se poput gladnih vukova pred našim očima bogato gostili. — U toj šumi predanismo i odmorimo se, koliko se već dade s praznim želucem i s okovima na nogama. U sumrak krenusmo dalje i tako je to išlo punih dvadeset dana. Kad stigosmo u Gudru, silom odijeliše mene od majke, a da nijesam smio s njom ni riječi da progovorim, a nijesam je mogao ni vidjeti. Nijesam znao, ni što je ni kako je: tek jednom začuh, da su ju prodali u ropstvo. Koje li boli za moje srce! U taj čas zamagli mi se pred očima, onesvijestih se i ne mišljah da će se više ikad osvijestiti. Kad napokon ipak k sebi dodoh, kroz tri puna dana ne mogao ni mrvice hrane u se primiti, sve od silne žalosti: nijesam se mogao više utješiti. Na to mi reče jedan od tih trgovaca, kako će se on već pobrinuti, da se s majkom sastanem; to je bila sve sama laž. Napokon i mene jedan musliman kupi na pazaru. Kod njega sam se ipak nešto smirio, jer sam se sudbini u ruke predao. I ovaj me jednog dana odvede na pazar, da me opet drugomu proda, a kad tamo: a to na sajmu jedan evropejac s dugom bradom i s očalima vrh nosa — i on me otkupi od tog prijašnjeg gospodara i povede sa sobom. Mišljah, da će sad dopasti još težeg ropstva, ali kako se domalo na svoju veliku sreću prevarih! Taj bijeli gospodin nije bio trgovac s robljem, nije bio gospodar tvrda i nemilosrdna srca kao drugi, već katolički vjerovjesnik, misijonar, koji me s novčićima dobrih srca iz Europe oslobođio ropstva vremenitoga i vječnoga. Sada sam kršćanin-katolik i svećenik.”

Duh apostolski.

Jedna djevojčica šalje novčani dar za otkup i krštenje afričkih crnih robova i piše: „Sva sam blažena, što mogu i ja sudjelovati kod raširenja sv. vjere u crnoj Africi. O kad bih mogla još više pomoći! Ujedno šaljem i 2 dinara i želim, da me upišete za podupirateljicu društva sv.

Petra Klavera.*

Jedna trećoredica šalje malen prinos za otkup i spas crnačkih robova i dodaje: „Jer Franjina djeca nemaju velikih potreba, to mogu sa svojom malom prištrednjom još si i blagoslov s neba isprositi i po koju dušu spasiti.“ Kad bi svi katolici shvatili ovo bogatstvo i onaj mir duše israca, što znade nešto žrtvovati!

Prijatelj misije piše: „Radosna srca hoću da sudjelujem kod velikog ovog poduzeća društva sv. Petra Klavera. Dao Bog te se mnogim poganim ovako otvorila vrata nebeska! A mi, koji smo tako sretni te smo na sv. krstu postali djecom Božjom, pružimo si ruke u ljubavi bratskoj i radimo za slavu Božju i za spas neumrlih duša ovih afričkih nevoljnika.“

Srce Isusovo — uzor apostolskog Srca.

U sred vjekova i usred povijesti svijeta diže se iznad visova Kalvarije križ, a na križu visi Spasitelj svijeta. Njegov umirući pogled spušta se s ove visine u doline oko Jeruzalema pa se opet diže i svojom božanskom svevidljivošću obuhvata sve krajeve zemlje i sva vremena; gleda u nepreglednu Aziju, u daleku Ameriku, u Europu . . . i u žarku, crnu Afriku. Pred duhom njegovim stoji sva prošlost, sva sadašnjost i sva budućnost ovih zemalja i njihovih stanova. Spasitelj pogleda još jednom, spusti glavu i duh svoj preda u ruke Oca svoga nebeskoga. Njegovo božansko Srce prestalo kucati. I dodoše vojnici, a jedan — kopljem otvori ovo divno, ali već mrtvo Srce, koje nas toliko ljubi.

Svim je narodima tako otvoren put u dubine njegova Srca. „Dodite k meni svi, koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti!“ Za sve je Spasitelj umro; za sve je njegovo Srce probodeno i otvoreno — i za onu crnu Afriku. A zašto nije postala i ona dionicom Spasa i otkupljenja? I njezinu djecu želi Spasitelj sakupiti oko sebe, kao što kvočka sakuplja piliće svoje pod krila svoja. Možda, jer nema nikoga, koji bi ovu tisućljetu bolesnicu donio do jezera te ju spustio u vodu, kad ju andeo Božji uzbiba? Drugi ju krajevi svijeta pretekoše.

Nema dosta ljudi, koji bi se i za Afriku žrtvovali. Nema ih, koji

Slika S. I. u Dar-es-Salsamu, u Africi.

bi k onim narodima nosili luč sv. vjere. A Bog hoće, da ljudi sami pomognu jedan drugom i na to veže on i svoju posebnu pomoć. Svakim danom molimo: Dodi kraljevstvo tvoje! Kraljevstvo Isusovo, kraljevstvo Srca Isusova mora doći i u Afriku. Pomozimo mi članovi Apostolstva molitve ovo obraćenje Afrike svojom gorućom i dnevnom molitvom: budimo bar apostoli molitve, kad ne možemo i djelom kao vjerovjesnici. Pomozimo Africi svojom ljubavi, svojim interesom i zanimanjem, pomozimo širenjem misijske ideje kod Hrvata. Ako budemo apostoli neznačajnih naroda, ne će Presv. Srce dopustiti, da naša sv. vjera za to kod nas trpi. Ne ćemo zanemariti svoje domovine! Dapaće, to će učvrstiti sv. vjeru kod nas i ne će dati, da ona ikad u našem narodu malakše.

Jek.

Crnče — štovatelj Bož. Srca.

Otar Toma uprav izlazio iz crkvice, gdje je držao večernjicu, kako je običaj u njegovoj misijskoj ispostavi na svaki prvi petak u mjesecu. Bio to prvi petak u siječnju. Svojim je dragim pokrštenim crncima upravo tumačio veliko ono obećanje Presv. Srca svetoj Margareti Mariji Alakok, da će svi, koji kroz devet neprekidnih mjeseci na prvi petak u mjesecu prime sv. pričest, prije smrti dobiti milost obraćenja i ne će umrijeti bez sv. sakramenata, nego da će im Božansko Srce još na osobit način biti u taj čas u pomoći.

Vruće je propovjednik stavljao na srce slušateljima, da postanu dionici te velike milosti i da još te godine, što je uprav otpočela, učine, ako ikako mogu, tu pobožnost „devet prvih petaka.“ I već ga čekao prvi plod te propovijedi. Jedno crnče od kakvih 10 godina pristupi s poštovanjem k Ocu Tomi i ondje pred crkvom odlučno izjavi vjerovjescniku: „Oče, ja ču se ovako svakih devet prvih petaka pričestiti. U veljači prvi put. Izvršit ču pošto potol!“ Otar je Toma već poznavao požrtvovnost i pravu pobožnost mladog učenika; ali je znao i za silne poteškoće i zapreke, koje će se suprotstaviti toj dobroj i svetoj odluci jednog djeteta. Stoga je malog crnca upozorio, što ga čeka. Zar se ne bojiš one udaljenosti crkve od svog sela, onih rijeka i močvara, preko kojih valja prelaziti i koji će biti i za život pogibeljni u vrijeme silnih kiša? A šta će reći njegovi poganski bliži rođaci? Hoće li ga oni pustiti? Ali bi mali uvijek odgovorio: „Hoću da dragog Spasitelja razveselim s ovih devet pričesti u prvi petak, da njegovo Srce utješim za svu bol i žalost, koju mu toliki zločesti ljudi zadaju. Ja ču doći — pošto potol!“

I mali je održao riječ. Nije ga smeo onaj tegobni i daleki put, nije pazio na pogibelji od divljih zvijeri, nije mario za spočitavanja, prezir i izrugivanje, pače ni za batine od svojih bližih rođaka: sve je nadvladao, da održi svoju riječ o pričesti na devet prvih petaka. A šta je ove godine održao, htio je da održi i slijedeće dvije godine: on je dvaput i triput obavio pobožnost od devet prvih petaka.

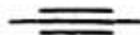
Ali je za to i Presv. Srce održalo svoju riječ. Kad je malo crno dače već nešto ponaraslo, pa pošlo opet jednom do misijske crkvice, da tu proslavi Božić te se okrijepi hranom nebeskom za buduće muke i potrebe svoje; osjeti, kako mu sile malakšu. S teškom mukom prispje do crkve. Dobio je upalu pluća i eto došao, da kod Isusa umre. Krasne li smrti! Ispovjedi se, pričesti se, primi sveto ulje i nije više mislio ni na što, već kako će sad u lijepo nebo pa tu na Presv. Srca

počinuti, i u nebu vječni Božić slaviti.

Vidi kako Isus vraća ljubav za ljubav — i malom crncu, koji svojom vjernosti mnogoga od nas zastiduje. A i on je tu milost zadobio tek posredovanjem i dobročinstvom štovatelja Presv. Srca iz stare kršćanske Europe. Hoće li i tisućljetna katolička Hrvatska štogod učiniti za proširenje kraljevstva Srca Isusova i u crnoj Africi?

Sv. Antun i misije u Africi.

U utorak, 13. ovoga mjeseca, slavi sv. Crkva sv. Antuna padovanskoga. Kršćanski se narod rado utiče velikom čudotvorcu u svakoj duševnoj i tjelesnoj potrebi i nalazi očitu pomoć, ako je volja Božja. No posebnu zaštitu sv. Antuna uživaju oni, što ljube i pomažu još veću sirotinju, nego što su oni sami. A ima li veće sirotinje, i tjelesne i duševne, nego što je onaj bijedni crnac u Africi? Kako mora sv. Antun voljeti one vjerovjesnike po Africi, koji toj najbjednijoj braći pritiču u pomoć te im nose utjehu sv. vjere! I on je u svom životu ostavio svoj zavičaj, ukrao se u ludu i u jedrenjači krenuo put Afrike, da onđe širi sv. vjeru, a za nju prolije i svoju krv — kao mučenik Kristov. No na moru oboli pa se morade vrnuti u Španjolsku; ali ga protivan vjetar zanese na drugu stranu i dotjera sve do obale siciliske, u ruke sv. Franji. Uдовoljimo stoga želji svečevoj i pomozimo ovoj sirotinji s molitvom a i s „kruhom sv. Antuna za Afriku“, a on će opet nas pomoći u našim potrebama, kako dokazuju toliki milodari i tolike zahvalnice, šlo ih prima Družba sv. Petra Klavera, koja je osnovana baš u korist afričkih misija. Milodare za „kruh sv. Antuna za Afriku“ prima sa zahvalnošću uredništvo Glasnika Srca Isusova i otpošilje na dainju adresu.

Svećenik po sv. Ivanu, župniku od Arsa.

Tko je postavio Isusa u svetohranište? Svećenik. Tko je dočekao tvoju dušu, kad je stupila u ovaj svijet? Svećenik. Tko ju hrani i krijevi na ovom putovanju u vječnost? Svećenik. Tko će ju pripraviti, da stupi pred lice Božje, opravši ju posljedni put u krvi Isusovoj? Svećenik, i samo svećenik.

Poslije Boga svećenik je sve! Pustite jednu župu 20 godina bez svećenika: klanjat će se živini. Kad hoće da uniše u puku sv. vjeru, najprije navale na svećenstvo; jer gdje nema svećenika, nema žrtve, a gdje nema žrtve, nema ni vjere.

O Majko divna.

<i>O Majko divna, nebeski sjaju,</i>	<i>I pjesmom pune nebeske dvore.</i>
<i>Najljepši cvijete u divnom raju,</i>	<i>„O Majko divna,“ ujuč se glasi</i>
<i>Andjela čete slavom Ti ore</i>	<i>„Utješi bijedne, nevoljne spasi.“</i>

Danica

Mali časoslov Bezgrješnog Začeća.

Kao što je Isus, izvor svih milosti, došao na ovaj svijet po Bl. Dj. Mariji, tako po Njoj dijeli ljudima razne milosti. Sv. Antonin veli: "Tko molí bez zagovora Marijina, taj hoće da leti bez krila." Može li dakle da bude dobar kršćanin bez krunice, ili kuće njegove bez slike Marijine? Ne. Kako je sv. krunica moćno sredstvo, da se dostanemo zagovora Marijina, tako ima još jedna druga molitva sličnu moć kod Djevice. Ta molitva jest: Mali časoslov Bezgrješnog Začeća. Stara je ta molitva. Već oko g. 1500. sastavio ju je franjevac B. de Busto, a kasnije tu pobožnost raširili osobito sv. Alfonz Rodriguez D. I. To mu je naredila sama Bl. Djevica, kojoj je ta pobožnost veoma mila. Onaj „Mali časoslov“ slavi naime najljepši ures njezin, njezino najveće blago: Bezgrješno Začeće.

Majka Božja bogato nagraduje sve svoje štovatelje, ali se ipak čini, da njezino oko osobitom milinom gleda na štovatelje njezina Bezgrješnog Začeća. Odatle ona moć ove molitve. Nema ga, tko je pobožno i svagdano izmolio ovaj časoslov, a da nije osjetio, kako ga Bl. Djevica majčinom brigom štiti i miluje. Koliki su se tako oslobođili nečistih grijeha, koliki očuvali nevinost, izbrali po volji Božjoj redovničko zvanje i ustrajali u milosti do smrti!

Djeco Marijina, molimo i mi ovaj Mali časoslov Bezgrješnog Začeća s velikom ljubavlju i pobožnošću! Imamo ga pri ruci u svakoj knjižici zborničkoj, u „Kongreganistu“ i u „Kongreganistici.“

Čudesno ozdravljenje.

Za velikog francuskog hodočašća u kol. 1921. nenadno je ozdravila gdca Julija Nancey iz Chaumonta (Haute-Marne). Ona je bila obolila već god. 1910. na plućnoj kongestiji, koja je trajala 6 sedmica; g. 1911. oboli od sušičave upale u gršku (laryngitis tuberculosa) uz jako bacanje krvi (hemoptysis). Njezin liječnik izgubi svaku nadu. Ona ode u Lurd i tu joj se povrati glas. No domala je snade upala dušnika (bronchitis) i ponovno bacanje krvi. Stanje se doskora pogorša uslijed upale mozgovnih opni i utrobnog gubitka krvi. U takovom je stanju primila i posljednju pomast. U god. 1914. hvata je jedna upala dušnika za drugom, te njezin liječnik reče, da je samo čudo može ozdraviti. Domala nadode i upala crijeva i bolesnicom zavlada takova slabost, da nije mogla poći ni na liječenje u Chatel-Guyon. U srpnju g. 1920. leži potpuno. Tako je bolesница bolovala za 10 godina. Sušica je zahvatila pluća, gršak, mozgovnu opnu i crijeva. Sušica na plućima bila se razvila do gnojenja i bacanja krvi kod kašila. U crijevima je sušica tako harala, da hrana nije imala

učinka, pak je Julija potpuno oslabila. Da tko ozdravi od takove bolesti, morao bi se dugo liječiti, imati izvrsnu hranu i crijeva u dobrom stanju. No već Dr. Mlingre iz Chamonta veli u svjedoždbi 14. lipnja 1914. da desno krilo Julijinih pluća ima rane od 4 godine, i da se sušica postepeno razvija, bolesnica da s kašljem izbacuje krv, omršavljenje raste, vrućica traje teka nema. Kasnije Dr. Weil, liječnik u Chaumontu, svjedoči ovako srpnja 1921.: Na plućima hronična bronhitis, osobito na vrćima, kašljanje trajno, katkada izbacivanje krvi. Početkom lipnja je bolesnica ostala bila neko doba bez svijesti; teško su je hranili. Pojavi se i napadaj na mozgovnu opnu.

U takovom stanju donješe je u Lurd, da je cijele dane imala oči izvrnute i ležala kao mrtva. 20 kolovoza spustiše je u vodu ispred lurske špilje. Netom se dotače vode, otvorili oči kao da se od sna probudiši i upita: „Gdje sam?“ Odgovore joj, da je u Lurd. Na to joj bol nešto popusti, ali nije potpuno ozdravila. Popodne je iznješi iz bolnice pred crkvu, da vidi procesiju s Presvetim sakramentom. Za procesije živo zaželi, e bi se pridigla, pak naglo i—ustade potpuno zdrava. Sutra u nedjelju, liječnici je pažljivo pregledaše i nadoše, da na plućima rana potpuno nestalo, kao da ih nikada nije ni bilo. Isto je i glede drugih oboljelih dijelova tijela. Liječnici na sve to izjavile, da je ovo najveće čudo u godini 1921.

Prigodom francuskog hodočašća zabilo se je više drugih ozdravljenja, ali liječnici ih nazvali milostima; o nekojima izjavile, da još ne mogu izreći konačni sud. — Kroz 1921. je često predsjedao liječničkim sjednicima u Lurd Dr Le Bec, prije ravnatelj pariške bolnice Sv. Josipa. On je napisao lijepo djelo liječničko o čudesima. Oko njega i Dr Marchanda okupilo bi se katkada do 30 liječnika, da istražuju lurska ozdravljenja. Tu je pravilo, da svaki liječnik može pregledavati bolesnike, ispitivati, kazati svoje mišljenje uz najveću slobodu. Tako je ispitana i ovaj slučaj Julije Nanceye.

Euharistična sekcija

u kongregaciji gospoda, učiteljica, i građanki u Sarajevu.

Kod nas se osnivaju razne organizacije, razna društva, radi se, mnogo se radi, a opet ne ide pravo naprijed. Zašto? Jer se pre malo moli, jer prečesto zaboravljamo na ovo: Svaki blagoslov dolazi od ozgo. Ova je misao potakla tri naše kongregacije u Sarajevu, kongr. gospoda, učiteljica i građanki, da osnuju zajedničku euharističnu sekciju, da tako, rekao bih, provedu najpotrebitiju organizaciju, organizaciju molitve.

Dne 6. listopada 1921. proslavljeno na svečani način početak rada ove euharistične sekcije. Presv. g. biskup Dr. Ivan Šarić služio je sv. misu, izrekao vrlo lijepo slovo o presv. Euharistiji, prisutne članice-oko 90-pristupile su sv. pričestii. Iza službe Božje poredile su naše odlične gospode svim prisutnim zajutrat, te su i same dvorile, — lijepa slika prvih kršćanskih vremena, prava kršćanska Demokracija po presv. Euharistiji. Dosada se je prijavilo već toliko članica, te imamo u Sarajevu svaki dan po 4 sata klanjanja, što ja za sadanje prilike vrlo mnogo. I plod ove molitve pred „prijestoljem svih milosti“ sigurno će se brzo opaziti. — Isto tako su se složile kongregacije učiteljskih pripravnica i

više djev. škole, te pristupaju po dvije od svake kongregacije k sv. pričesti i svako po $\frac{1}{4}$ sata klanja se presv. sakramantu. — Na novu Godinu priredila je euharistična sekcija gospoda malu ali vrlo lijepu izložbu crkvenoga ruha, što su ga gospode same napravile; svakog utorka sastaju se gospode na rad za crkveno odjelo. Potrebe naših siromašnih, vrlo siromašnih crkva u Bosni velike su, a naša su sredstva vrlo oskudna. Možda bi se dale u svim ženskim kongregacijama — barem u Bosni — osnovati slične euharistične sekcije, pa bi onda zajednički radile, da se pomogne našim siromašnim crkvama. Ako pak koja kongregacija ne bi mogla raditi, onda bi najbolje bilo, da sakupljenu članarinu i milodare u tu svrhu sabrane pošalje Euhar. sekciiji kongregacije gospoda u Sarajevu (Zavod sv. Augustina), koja će onda za taj novac nabaviti materijala.

Kongregacija gospoda priredila je siromašnoj djeci zavoda sv. Augustina lijepu Božićnicu. Gospode su same kroz par mjeseci prije Božića marljivo radile i pripravljale, žrtvovalle mnogo vremena, truda i mnogo novaca. Tko da opiše radost djece, kad su kod lijepog božićnog drvca ugledala lijepе božićne darove: odjelo, žublje, školske potrepštine, kolače, voće.

U svim se našim kongregacijama u Sarajevu osnovala sekcija za dobru štampu t. j. „Dinar-Štampu,” koja već lijepo radi.

† Jožika Nemeš,

gimnazijalac u Osijeku.

Lanjskoga je ljeta došao upravi biskupskoga konvikta u Osijeku jedan Madžar iz Bačke, uvjeren i savjestan katolik, s molbom, da bi njegov mali Jožika bio primljen u konvikat. Veli, da hoće sina baš u hrvatsku gimnaziju da upiše, a uz to mu je pogotovo do toga stalo, da mu se dijete katolički uzgoji.

I početkom školske godine eto u konvikat maloga Jožike Nemeša. Ne zna hrvatski ni zapeti. To je jedino bilo, po čemu se od ostale djece razlikovao, a inače dijete, kao i svako drugo. Nestašan, brbljav, nešto svojeglav, pomošli, nešto malo pobožan, tako od navike, a za razgovor uvejek spremjan, premda nije znao jezika. Ali kraj svih ovih dječjih „kreposti“ bilo je u toga desetgodišnjega dječarca i čisto muževnih crta. Kraj svih neprilika i poteškoća u školi dječak nije malaksavao. Što sve nije morao da podnese radi toga, što hrvatski nije znao. Ali ipak nije klonuo. Lomio je jezik tako dugo, dok je molitve nije na pamet naučio,

a napokon je uz igru i neumorno brbljanje za pet mjeseci tako naučio hrvatski, da je počeo — zaboravljati madžarski.

Kad je jezik naučio, onda se tek duh dječakov stao življe zanimati za sve što se oko njega u konviku dešavalo. I tako mu je oko zapelo za kongregaciju u konviku. Da bi on bio za kongregaciju, nije nikad nikom od njegove dječje okolice na um padalo.

No to nije ni trebalo, jer je on već bio osvojen.

Ipak jednoga se dana početkom veljače Jožika odvaži, svlada napokon sve obzire i sam se prijavi u kongregaciju. Upravitelj ga zovne pred se.

— Pa zašto bi ti zapravo htio u kongregaciju?

Mališ se nešto trgne, ali se odmah sabere i sasvim pravilno i odmjerenog odgovori:

— Pa, m olim, i ja hoću da budem svet!

Ovakova razloga i ovako iskreno i neprisiljeno nije u konviku još ni jedan kandidat iznosio.

I vidjelo se, da dječaku nije bilo do šale. Djedinjasti se Nemeš uozbiljio, i kao da ga je neka hitnja spopala u tome nastojanju oko te njegove svetosti. Tu su nokti bili odrezani, cipele uvijek očišćene, knjige u redu, latinske riječi čisto ispisane, a uz to, pod prostim vremenom eno ga u kapeli. Kao da je slutio, da mu se valja žuriti, da postane svet, jer je 24. II. legao u krevet, da 28. II. ode u nebesku kongregaciju.

Svi mu se drugovi zaprepastile, kad je iz bolnice stigla vijest o njegovoj smrti. Ali koliko ih se to kosnulo, toliko ih je zadivilo njegovo junačko bolovanje. Kao kakvo odrasio čeljade govorio je — i to neprestano hrvatski — da je i Gospodin Isus kazao, da moramo biti strpljivi u bolesti. Kako je tim*mislima o pokoravanju volji Božjoj bio obuzet, vidi se i otuda, što je u besvjesticima neprestano upozoravao druge, da ne brbljuju za vrijeme studija i da ne lažu, jer je to grijeh, a on to ne trpi, to oni valjda znaju.

Želja za posvećenjem brzo mu se ispunila. Nebeska ga je Majka sasvim uzela u školu svoje svetosti.

Vijesti.

Marijine Kongregacije. Kozarevac Podravski. Našuće Kongregaciju osnovao g. župnik Adam Fustos. Prvo je primanje obavio presv. biskup Dr. Josip Lang 26. lipnja 1921. 30. listop. bilo je opet primanje novih 25 članica, te kongr. broj sada 80 članica. Pozdravljamo svoje sestrice diljem hrvatske domovine.

Požega. U kongr. više djev. škole ima nas 52 članice. 8. 12. 1921. najsvećenije primanje svih mjesnih kongr. u župnoj crkvi. Naših primljeno 18. Isti dan osnovana kongr. na stručnoj školi sa 13 članica, koju smo na molbu njihovu pripojili našoj. Početkom školske godine osnovasmo euhar. sekciju: neke se pričešćuju dnevno, a neke nedjeljno. U svemu dosad 600 sv. pričesti. Da se što bolje učvrstimo u kat. vjeri i znadnemo odbiti razne prigovore i nabacivanja bezvjeraca i opakih ljudi, osnovana je i apologetska sekacija, koju nam s naivećom pripravnosću — i u obliku debate — vodi naš upravitelj. Družice prate rješavanje potekloča s velikim marom i zanimanjem i vesele se, kad su naše zgodan i lak odgovor. — 5. 11. 1921. proslavismo u zajednici s kongr. gospojica tristogodišnjicu sv. Ivana Berbmansa, priredivši malu akademiju. Na Blagovijest — nažalost — moradošmo u školu pa smo slijedeći dan imali drugo primanje u kapelici č. ss. milosrdnica. Primljeno novih 11.

Sarajevo. Kongr. više dj. škole u zavodu sv. Vinka. Ima nas 78 članica, od kojih su 32 primljene 8. XII. na blagdan Bezgrješnog Začeća, kao na glavnu svetkovinu. Zaštitnik nam je sv. Alojzije. Naš brižni voda, presv. g. kanonik Dr. Stjepan pl. Hadrović, oplemenjuje duh naš poučnim predavanjima svakih 14 dana. Mnogo nastojimo oko širenja svagdanje sv. pričesti. Imale smo 2200 izvanrednih sv. pričesti. Na glavnu svetkovinu održasmo akademiju zajedno s organizacijom.

Pog. Naša kongr. broji 105 članica. Uoči Blagovijesti obavismo trodnevne duh vježbe pod vodstvom našeg upravitelja veleč. g. Jose Felicinovića. Na sam blagdan zajednička sv. pričest, a poslije podne u crkvi sv. Margarite čč. mm. Benediktinika svećano primanje i to njih 25 za kćeri Marijine, 18 u kandidatkinje a 7 u pomladak... Sastanci dva puta mjesечно. Jedanput u crkvi, a drugi put u Mahnićevoj dvorani. Zajednička sv. pričest svaki mjesec, a sad kamo osnovati euharističnu sekciju za čestu sv. pričest. Imale smo jedno predavanje, sa skripturom: *Život Isusov.* — K. De Santi, tajnica

Virovitica. Na Blagovijest kao na glavnu svetkovinu bila zajednička sv. pričest. Poslije podne obnovismo posvetu, a onda održasmo svečanu akademiju. Uz deklamacije i referate stvorile smo jednu predavanje, —

Josip Lončarić ml. povjerenik Gl.
smo i neke rezolucije poput onih na sastanku Mar. ženskih kongr. biskupije dakovačke g. 1918. — Evica Serbedija, tajnica.

Brčko. Članice kongr. više djev. škole primišle u ožujku 370 naknadnih sv. pričesti. — Zora Ćop, tajnica.

Marijine kongregacije u Lavantskoj biskupiji (Maribor). I ovdje su se lijepo razgranile Marijine kongregacije; ima ih naime 342. U njima su muževi, žene, mladići, djevojke. Svaka kongregacija broji kojih 300 članova. Recimo dakle, da ima u toj razmjerno maloj biskupiji kojih 100.000 članova, koji vojuju pod „Zastavom Marijinom.“ Zaista lijepi broj „Marijine djece!“

U tim su kongregacijama razne sekcije, n. pr. euharistična, apstinentna, tiskovna... Svaka od njih ima svoj djelokrug.

Kongregacije imaju svoj odbor (poglavarstvo), a sačinjavaju ga: a) upravitelj (svecenik), b) nadstojnik, c) zamjenik njegov, d) tajnik, e) blagajnik, f) knjižničar, g) sakristan.

Kongregacije dekanata imaju svoga dekaninskoga upravitelja, svima pak kongregacijama u biskupiji na čelu jest diecezanški upravitelj. Njega na tri godine biraju sv. upravitelji Marij. kongr., a potvrđuje ga knez-biskup lavantski. „Upravitelji“ imaju za pravilno vodstvo prekrasnu knjigu: *„Vodnik Marijanski.“*

Kongregacije vanredno pomažu gg. dušobrižnicima, osobito po gradovima. One posjećuju vjerski život u članova svojim čestim primanjem svetih sakramenata, na one pak, što nijesu u kongregaciji, dušobudno djeliu zajedničkom sv. pričešću i zajedničkim „molitvenim urama.“ Bogu milo uplišu na vjernike i na nevjernike, kada ujedno i svećano nastupaju kod procesija, kod „trodnevnicu,“ kod „vječne molitve,“ kod sv. misija i kod svih crkvenih svečanosti. —

Množile nam se i cvale posvuda Bogu i Majci Božjoj toli mile, a od sv. Crkve često i pohvalno preporećene Marijine kongregacije!

Novi preplatnici. Svagda se mogu primiti novi preplatnici. Kako? Neka se prijave kod povjerenika i plate 5 dinara ili jave amo u Zagreb. Tko nade novih 10 preplatnika, dobit će od nas 1 komad na dar, — **Novi molitvenik.** Izasao je uvezan novi „Kongreganist“ za muške i „Kongreganistica“ za ženske. Cijena je 8 dinara i s poštom pola dinara više. — **Nove razglednice.** Tiskali smo i tjeleske i duhovske razglednice. Uz to smo tiskali i razglednice Majke Božje sv. Ante, Bonaventure, sv. Ivana Krstitelja, i drugih Svetaca. Cijena s poštom 3 dinara.

Kratke zahvale.

Pred 3 godine oboli mi muž od španjolske bolesti, ove godine rana. Svak puf se utekoh presv. Srca. Hvala mu. M. Kukurić. Gušće kod Siska. — Kroz ovo 7 god. i prije mnogo mi pomoglo presv. Srce Isusovo, bl. Dj. sv. Josip i sv. Ante. L. Viterić. Krk. — Prilažem 40 Kr. za svetište, jer mene i djecu bož. Srce izbavi od smrti za španjolske bolesti g. 1917. S. Marčelić. Šibenik. — Bijah u bijedi za stan, muž u bolnici, ni otkuda pomoći. utekoh se Bož. Srcu i ono mi pomože. R. K. N. — Bož. Srce mi pomože bolesti nogu. N. N. — Zahvaljujem pres. Srcu Isus. i Majci Božjoj Lurdskoj za ozdravljenje svoje, sina i majke. Z. K. Čebovac. — U velikoj nevolji mi pomože pres. Srce, bl. Djevica i s. Ante. N. N. — Pres. Srce ispunio mi želju. R. Gaži. Hlebine. — Uslišan zahvaljujem pres. Srcu. J. Jambrek. Varaždin. — Primih mnogo milosti od pres. Srca i po zagovoru sv. Ante. I. Ivko. Gračane. — Bož. Srce mi pomože parnici za grunt i u doba rata za 41 mjesec vojništva. Slava mu! Vj. Poldručač. Moravče (Sv. I. Zelina). — Gdje ne pomoglo ni prijatelji ni liječnici, pomože mi pres. Srce Isusovo. L. Drašković. Kloštar Podravski. — Pres. Srce usliša moju molbu. B. Tuška. — U svojoj teškoj nevolji obećao devetnicu i darak za novi kip Srca Isusova za župnu crkvu. Bog me je uslišao. M. Sermazi. Krečavez. — Muž bio u ratu, dijete teško bolesno, u živadi pošast. Obećao držati Glasnik i u njemu zahvalu. Uslišana to vršim i šaljem dar. N. N. Hrv. Zagorje. — Kod operacije mi pomože Bož. Srce. K. Gorjan. Novigrad Podravski. — Bož. Srce mi pomože u mom gospodarstvu i sin mi se vratio iz ruskog ropstvaiza 6 godina. M. Baksa. Belica (Medium). — Dobih na rukama bolest. Zaludu sam šla na liječenje, čak u Peštu. Bož. Srce mi pomože. S. Vojnić. Tunić. Subotica. — Šaljem za proširenje Glasnika 50 Kr., jer bož. Srce mi pomože u bolesti tifusa. B. Pavlić. Popovača (Moslavina). — Već 5 g. držim Glasnik i kroz to doba primih mnogo milosti. I nedavno me uslišalo pres. Srce. T. Švec. Lemeš. — U bolesti djeteta usliša me Bož. Srce Isusovo. Mj. Filipaj. Krapinske Toplice. — Zavjetovala sam se dati sv. Misu u čast pres. Srca Isus. i sv. Ante, oglasiti u Glasniku, ako mi muž ozdravi od teške bolesti. G. M. Opatija. — Za uslišanu devetnicu zahvaljuje pres. Srcu. M. Šmit. Rastelnica. — Za primljene milosti zahvaljuje M. Golubić. Bošnjaci. — Pres. Srcu hvala za milost. M. Filipović. Černik. — Pres. Srce pomože mi bratu kod teške operacije. J. Hudika. Budinčina. — Iza teškog poroda dobih vatru i boli. Bolest krene sve na gore i ako liječnik sve učinio. Napolj mrtva obratih se Srcu Isusovu i Marijinu i sv. Ante. Ozdravil. K. Tomašević. Sl. Samac. — Za opetovane pomoći zahvaljuje pres. Srcu. Z. Gregurinčić. Zagreb. — Pres. Srce dade mi više milosti. F. Mandić. Nova Gradiška. — Za razna dobročinstva zahvaljujem Bož. Srcu. M. Mejovšek. Karlovac.

Primo mnogo milosti. Za žrata bijah na raznim ratištima, te mi život bio vazda na kocki. U tim časovima utjecah se pres. Srcu Isusovu i jedino me ono očuvalo na životu. Došav kući osjetih više puta pomoći Srca Isusova i Marijinu. Slava im uvijek. P. Dežnić, bilježnik u Novim Jankovcima.

Prestala pošast. Pred 2 godine pošast mi uništi stoku, da sam mislio te će ostati bez i jednog komada. U toj nevolji obratih se pres. Srcu Isusovu devetnicom i obećah zahvalu u Glasniku. Bog pomože i pošast prestade, N. Mravinec. Svinjičko.

Pomoći u bolesti i službi. Nenadano ozbiljno obolih. Mati se uteče Bož. Srcu Isusovu i Majci Mariji s obećanjem da ćemo kroz 1 mjesec moliti krunicu, ako ozdravim. Za dva dana osjetih poboljšanje, malo zatim sasvim ozdravih. No uslijed bolesti izgubili službu, te se uzalud obratih na sve strane. Tada se opet utekoh stome pomoćniku, presv. Srcu i ono brzo pomože. Lj. M. Zagreb.

Osumnjičeni. U ovim kobnim ratnim časovima bijahu i moji krivo potvorenji tako grozno, da im se je svima radilo o glavi, a jednog od njih bili već i zatvorili. Njegova supruga, na smrt blijeda, došla mi javiti tu žalobnu vijest. Promisao na strašne posljedice u obitelji, ako on glavom plati, kidaše mi srce. U tom času obecā devetnicu Presv. Srcu i zahvalu u Glasniku. Odmah sutra dan bio pušten na slobodu.

No protivnici nisu mirovali, dok mi starijeg brata, o kojem je ovisila sreća cijele obitelji, ne vidješe na fronti. Samo Presv. Srce znalo je za svu bol našeg srca. Brat je bio na fronti tri godine, a u samoj vatri osam mjeseci. Prvu dopisnicu, što sam mu poslala, bijaše silika Presv. Srca i napisah na njoj: Presv. Srce Isusovo štitilo te, branilo i sretna kući vratilo! Uslišani smo. On sada skupa sa cijelom obitelji uživa lijepo zdravlje, sreću i blagostanje u svakom pogledu.

Osim toga zahvaljujem i za sretno obavljenu operaciju tvora na glavi moga krsnog kuma pomoću Presv. Srca Isusova i zagovorom č. sestre Terezije od Malog Isusa.

Brat ozdravio. Došla sam u Ameriku još kao djevojka. Tu sam imala samo oženjena brata. Nevjesta se jednog dana razboli i umre, a brat ostane sam sa dvoje djece. Nakon godinu dana oboli i brat. Već je primio i sakramente umirućih i nijesmo više imali nadu, da će živ ostati. U toj velikoj žalosti obećam devetnicu Srcu Isusovu i da cu dati služiti 3 sv. mise bratu za zdravlje. I gde dobrote Isusove! Ja sam devetnicu počela moliti i bratu već drugi dan bilo bolje i za tjedan već je ustao i, hvala Božanskom Srcu Isusovu, sasvim ozdravio

Steelton, J. M.

Izvan opasnosti. Bila sam pala u veliki očaj, kad doznah od liječnika, kako mi je bolest opasna. Utekoh se odmah „Izvoru milosti,” da mi pruži pomoć. Hvala i slava Presv. Srcu, ja sam se operavila od te bolesti i uvjerenja sam, da mi je Ono jedino pomoglo.

A. M.

Pred razbojnima. U gluho doba noći napali nas na putu razbojnici, sasuvši na nas kišu taneta i ranivši jednu između nas. Društvo naše od 3 muškarca i 5 žena stadoša bježati glavom bez obzira, a ja ih moljih, neka me ne ostave samu. Uzalud. U smrtnoj pogibelji svaki mislio na svoj spas. Podigao se te trčah vapeći glasno pomoć, a razbojnici sve bliže. Društvo već izmaklo i spasio se u selu, a ja sama zaostala. U smrtnom strahu zazvah Onoga, koji je jači a i milosrdniji od svih ljudi. Utekoh se Majčici Nebeskog i Presv. Srcu, obećavši moliti devetnicu sa cijelom obitelji. I gde! Razbojnici zaostajali iza mene sve više, dok ne opazih, da me više i ne slijede, već se vraćaju. Hvala i slava Božanskom Srcu i Majci Mariji!

Petrovina - Jastrebarsko, L. P.

Zahvaljuju Presv. Srcu, B. D. M. sv. Josipu i sv. Antunu: *Nijemci*, K. Ž. za znatnu pomoć u bolesti očiju; *Povlja*, Lj. V. za više uslišanih molitava; *San Francisco* (Kalifornija), I. Lj. za mnoge primljene milosti; *Sarajevo*, E. T. za povoljno namještenje; *Sokolovac*, I. M. za osobitu pomoć u sirotinji i gospodarstvu; *Subotica*, I. V. za ozdravljenje majke od teške bolesti; *Vukovar*, sestre H. za pomoć u bolesti želuca i ozdravljenje bratova sinčića od upale moždana; *Zagreb*, Dr. R. za razne milosti zahvaljuje Presv. Srcu Isusovu i Marijinu, sv. Josipu, sv. Antunu i sv. Alojziju; J. M. za primljene velike milosti; M. G. za povraćeni mir i slogu u obitelji; *Županja*, M. V. Presv. Srce obratilo muža, vratilo ženi zdravlje, a otkrilo provala i očuvalo obitelj od potpune nesreće.

Zahvaljuju Presv. Srcu, Majci Božjoj i sv. Antunu: *Hreljin*, A. N. za mnoge milosti, a sad prosim za zdravlje; *Maribor*, M. W. za pomoć u velikoj nevolji i briži; *Slav*, P. B. Kćerka mi pala iz velike visine kuće na pločnik. Ozdravila bez daljnjih posljedica; ozdravio i brat nenadano. Zahvaljuje još i na pomoći u gospodarstvu; *Varaždin*, K. H. Bog svojih ne ostavlja; u oskudici stigla pomoć, a u velikoj tuzli i nevolji utjeha i odanost u volju Božju; *Virje*, A. J. za naglu pomoć u gospodarstvu; *Volni kraj*, M. M. Dobih čir u želuču. Presv. Srce nek me duhovno i tjelesno izliječi; Živa vjera i veliko pouzdanje u nebeskog liječnika povratiše mi potpuno zdravlje; *Zagreb*, Z. S. za povraćeno zdravlje muža nakon teške bolesti; *Zlatar*, M. M. nakon šest mjeseci došli do stana.

Zahvaljuje sv. Josipu: *Nuštar*, M. O. za željeno namještenje.

Zahvaljuje sv. Antunu: *Gregurovec*, J. O. što je našla Izgubljeni prsten.

MILODARI.

Za svetište Srca Isusova: 2 d. A. J. Bošnjaci. — 250: Š. Vj. Postire, M. V. Križevci. — 3 d: K. F. Račinovci. — 4 d: G. A. Piljenice. — 450 d: T. A. Novi. — 5 d: D. K. Vrbovina, R. M. Prčanj, G. T. Komarnica, F. J. Antunovac, Ž. J. Lešće, F. M. Dol. Rijeka, K. G. Bošnjaci, Z. D. Koprivnica, N. N. Divljake, M. K. Bošnjaci, P. J. Račinovci, M. T. Bakar, N. N. Zagreb. — 10 d: K. T. Suhopolje, Đ. E. Nijemci, Ž. u. Stražeman, M. T. Ciglenica, M. D. Županja. — 12 d: H. K. Tuzla, — 15 d: D. J. Prijedor. — 20 d: I. K. Beograd, P. M. Čazma. — 25 d: A. B. Divljake, F. A. Orie, A. D. Koprivnica. — 150 d: O. J. Dolac.

Za raširenje Glasnika: 1 d: Ž. u. Ostrvica, J. J. Pupovac. — 2 d: D. A. Ivankovo, G. M. Tomašanci, Gj. A. Moravice. — 250 d: V. A. Bihać, B. A. Ledići, N. N. Obrovac, M. A. Slavonija. — 3 d: B. A. Split. — 4 d: R. M. Lipik, C. M. Garešnica. — 5 d: Andrijevići, P. M., B. V., M. Š., M. Č., M. K., A. S., M. H., B. K., M. Š., J. P., B. J., M. Š., T. S. — A. D. Koprivnica, J. Lj. Prnjavor, M. K. Ploščica st., V. H. Spanovića, V. A. Omiš, O. S. Požega, K. Š. Lun, M. J. Puračić, P. P. Štefanci, K. M. Osijek, R. P. Irić, A. J. Crubišno Polje, B. D. Nova Gradiška, C. M. Žepče, M. T. Supetar, M. K. Stivica, M. T. Sladojevci, C. A. Antunova. — P. J. Račinovci, K. R. Gundinci, M. B. Bregi, K. J. Bjelovar, A. I. Lokve, H. R. Kamenica, C. J. Rosopasno, L. J. Sarajevo, V. M. Sarajevo, J. R. Lisac, J. K. Predavec, M. K. Illok, P. M. Majković, C. M. Prozor. — 7 d: M. O. Lasinja. — 750 d: A i. J. Zagreb, A. L. Farkuševci. — 8 d: A. I. Osijek, 10 d: V. M. Petrovaradin; T. L. Nikinci, S. B. Sladojevci, R. K. Nikinci, Sch. A. Hessendorf, G. H. Oskorušno, K. M. Slobođuća, S. Nazaret, M. R. Vinkovci, V. St. Subotica, F. M. Gradina, L. D. Sarajevo. — 1250 d: S. A. Monostorseg. — 1250 d: S. Fr. Varaždin, J. N. Crkvice. — 15 d: G. P. Krapina, J. M. Bjelovar. — 20 d: O. J. Žemun, P. T. K. Sućurac, Č. S. Prozor. — 25 d: St. K. Bjelina, C. M. Slatina, C. o. Drašković. — 35 d: M. K. Rijeka. — 50 d: Z. M. Beketinci. — 250 d: S. M. Split. — J. i. M. Lončarić, Cansas City, u zahvalu za uspјelu operaciju: 2 dolara.

U čast Srca Marijina, 5 d: J. Ž. Černa, N. N. Gradina.

U čast sv. Josipu: J. Ž. Černa 5 d.

Za mistje: 250 d: M. I. Hum na Sutli, V. A. Čepin. — 3 d: K. A. Vinčevi. — 5 d: S. Geber, Sch. F. Vinkovci. — 950 d: Ž. u. Vratnik. — 10 d: B. Vj. Tisovac, L. R. Remete, B. A. Koprivnica; Novak, Zagreb; N. N. — 20 d: Č. s. mil. Duvno. — 50 d: J. M. Medurić. — 100 d: K. I. Osijek, L. O. Erdévić, N. N. Zagreb. — 215 d: Katolici Beograda.

Rabiljene razglednice: Dr. D. Nj. Križevci, 250; L. R. Remete, 120.

Rabiljene marke: G. R. Osijek, 250; Dr. D. Nj. Križevci, 2000; M. Zagreb, 1800; L. R. Remete 50.

Za naslovnu sliku: 1 d: P. I. Marof. — 2 d: I. K. Ciglena. — 250 d: K. M. Podr. Moslavina. — 3 d: J. Đ. Podgajci. — 5 d: L. V. Novo Selo. B. A. Đakovo, V. M. Borševac, O. A. Gospić, T. M. Đakovo, Ž. M. Semejci, M. T. Supetar, B. M. Dubrovnik, D. C. Nova Gradiška, Š. D. Zagreb, R. J. Karlovci. — 6 d: H. I. Čirkovljan. — 10 d: D. B. Bjelovar. — 35 d: V. J. Kastav. — 65 d: P. M. J. Andrijevići. — 80 d: P. Vj. Petrovaradin.

Za kruh sv. Ante: 2 d: J. P. ml. Gradina. — 250 d: V. L. Beckerek, L. J. Ferdinandovac. — 3 d: V. J. Komletinci. — 5 d: V. A. Bihać, K. T. Suhopolje, M. M. Đurić, Ž. J. Černa, K. J. Bokšić, D. A. Vrbanja. — 10 d: Ž. u. Vel. Bukovac, P. J. Čazma; Citateljica Glasnika, Makarska, S. H. Bjelovar. — 1250 d: Č. K. Vinkovci. — 20 d: R. E. O. Nijemci. — 25 d: K. G. — 30 d: F. M. Mrkopalj. — 40 d: B. J. Perkovci. — Fr. Gregurić, Amerika, 1 dollar.

ELIAŠ i LAH

ZAGREB

Nikolićeva ulica 10.

Telefon 13-36.

obavlja otpremnički, komisionalni i inkaso posao
brzo, tačno i savjesno.

Skladište devocionalija
k stolnoj crkvi

R. Devidé

ZAGREB
Bakačeva ulica 3.

Krunice od drva, agata, sedefa (perlimutera) i srebra.

Medaljice, od aluminija, srebra i novoga srebra.

Landići ovratni srebrni i posrebreni.

Križići iz raznih kovina i velika raspela.

Štice. Škapulari. Kipovi i jastice iz mase i drveta.

Raznovrsne svete sličice za molitvenike.

Molitvenici i nabožne knjižice.

Na veliko i malo razašilje gornja hrvatska i katolička tvrtka.

Posebni popisi na zahtjev franko.

Hrvatska poljodjelska banka

Dioničarsko društvo

Centrala: ZAGREB, Preradovićeva ulica 5.

Podružnice: Rijeka, Sarajevo. Ispostave: Bribir, Čabar, Hreljin.

Dionička glavnica K 20,000.000	Prima uloške na knjižice i na
Pričuve K 15,000.000	tekući račun, te ih ukama-
Ulošci preko K 70,000.000	će ujedno najpovoljnije.

Bavi se svim poslovima, koji spadaju u bankovnu struku.

Amerikanski i engleski SINGER šivači strojevi

SINGER igle i
doknadni dijelovi

Vlastita
mehanička radiona

Prodaja

NA OTPLATU

SINGER šivači strojevi, Bourne & Co. New-York.

CENTRALA ZA SHS. ZAGREB, Marulićeva ulica 5. Podružnice: Zagreb, Karlovac, Varaždin, Osijek, Vinkovci, Subotica, Novi Sad, Maribor, Ljubljana, Sarajevo, Mostar, Banjaluka, Tuzla, Dubrovnik t. d. Zastupstva u svim većim mjestima.

Prva hrvatska parna tvornica voštanih svjeća i medicinskih proizvoda

M. LUKINIĆ KARLOVAC
Dobavljač Nj. Sv. Oca Pape.

Preporuča svoje izvrsne voštanice, kao i sve ostale predmete, kojima dugi niz godina svoje mušterije opskrblijuje.

Zajamčena je najsolidnija posluga u svakome pogledu.

Srpanj 1922.

Obraćenje Židova.

(Opća nakana za srpanj, blagoslovljena od sv. Oca pape.)

Znamo svi, kako su Židovi raspršeni po svijetu. Ima ih svega tek kakovih 16 milijuna, ali ih ipak svuda nalaziš po cijelome svijetu. Kaspršeni su, a ipak, čudnovata činjenica, očuvaše se kao narod, i malne kroz 2000 g. živu kao neznatan dio čovječanstva među raznim narodima. Do 70. g. poslije Isusa imadahu u Palestini još svoje narodno središte, gdje su živjeli na okupu, u domovini. U Jerusalemu bijaše hram njihov, to vjersko i narodno središte, onaj krasni i veličanstveni hram, kamo su godinice hodočastili iz svih krajeva svijeta i tu oživljavali i krijeplili svoje vjersko i narodno čuvstvo. Ali, svega je toga nestalo, kad su svesilni Rimljani pod carem Titom u onom strašnom ratu protiv pobunjenih Židova Palestinu osvojili, Jerusalem i hram razorili, velik dio naroda poubili, zarobljene u sužanjsivo odveli. Pa ipak ih nije nestalo sa lica zemlje, kao što je nestalo tolikih drugih i jačih naroda, pa i samih Rimljana. Održali su se do dana današnjega — gotovo kroz 20 vječkova. Nema druge take činjenice: to je jedina, što ju svijet pozna. Nema ni jednog naroda, o kojem bi se moglo nešto slično reći.

Žitavost, otpornost i krv židovskog plemena ne mogu tomu biti dovoljan razlog. Židovi, koji su bili odvedeni u asirsko sužanjestvo, bljahu također potomci Abrahama, Isaka i Jakova, ali se ipak izgubiše i s drugimi narodima stopiše. Valja priznati, e je volja Božji, da taj narod ne pogine.

Cuvajući i uzdržavajući ovaj narod ima Promisao Božji svoje posebne osnove. Kad god bi se izabrani narod Božji iznevjerio vjeri otaca svojih i zapao u idolopoklonstvo drugih obližnjih naroda: odmah bi ih Bog kaznio poslav na njih Madijance, Asirce ili Babilonce. A kad napokon zanijekaše i Krista, Mestiju svoga, predade ih u rostvo poganskim Rănuljanima, a sebi nade drugi narod, otkupljen krvlju Sina svoga, te ga učini predmetom osobite ljubavi i naklonosti svoje.

Tako dugo robovanje još ih nije pameti privelo, premda bi dovojno bio, da ih o njihovu zločinu uvjeri. Jer napokon, kako veli naš sv. Jero-

nim: »Što očekuješ, nevjerni Židove? Ti si mnogo zločina počinio u vrijeme tvojih Sudaca; tvoje idolopoklonstvo učinilo te robom sviju susjednih naroda; ali ti se je Bog ipak smilovao te nije oklijevao, da ti pošalje izbavitelja. Ti si još više tjerao svoje idolopoklonstvo za kraljeva svojih; no bogumirska nedjela tvoja, u koja si upao za Ahaza i Manase, kažnena su ropstvom od samih 70 godina. Tada dode Ciro pa ti povrati domovinu, tvoj hram i tvoje žrtve. Napokon te satrše Tito i Vespazijan. 50. g. kasnije dovrši Hadrijan tvoje uništenje, i eto, već je tomu oko 400 godina, da si u ropstvu.« Tako sv. Jeronim; a veliki biskup Bossuet nadodaje, da je taj dokaz tijekom vremena zadobio još veću snagu, jer je tim godinama poniznjenja naroda Židovskoga nadošlo novih više stotina godina. Recimo dakle, da je 18 vjećkova gledalo, kako traje njihovo ropstvo, a da im jaram nije olakšao. »Šta si uradio, o nezahvalni puče?« kliče biskup Bossuet. »Robe po svim zemljama i pod svim vladarima, ti se ipak ne klanjaš strarim bogovima! Kako li je Bog, koji te bio odabran, na te zaboravio! Gdje je nje-govo prijašnje milosrde? Koil zločin, koje nedjelo veće od idolopoklonstva učini te trpiš nevolju, u kakvu te tvoje idolopoklonstvo još nikad nije bacilo? Sto šutiš? Ti ne pojimaš, što je moglo Boga proti tebi tako rasrditi? Sjeti se onih riječi otaca tvojih: *Krv njegova neka dode na nas i na našu djecu!* I one: *Nemamo kralja, već cesara!* Mesija ne će biti tvoj kralj; čuvaj dobro, što si odabran; budи robom careva i kraljeva sve dotle, dok *punina pogana ne unide te se vas Izrael najednom ne spasi!*

Iza 18 stotina godina počće se i kršćanski narodi, ti odabranici i mjenici Božji, odvraćati od svog Boga i Spasitelja. I što se dogodi? Rasrđeno Janje predaje i ovaj svoj nezahvalni narod u ruke onima, koji su i Njega na križ razapeli. Kršćanske nekoć države dolaze sve više i više pod utjecaj Židovskog novčarstva, Židovskog novinstva i Židovskog slobodno-zidarstva. Sjetski rat djelo je i Židovskog kapitalizma. Za rata i iza rata zgrnuše oni silne milijarde i na strani pobjednika kao i na strani pobjednih. Židovi zavedoše strahovladu u Mađarskoj Bele Kuna. Žido i done-soše boljševizam u nesretnu Rusiju. U Versaju Židovi su obnavljali lice zemlje i krojili sudbinu narodima. — To je zaslужena kazna narodima, što su ostavili, pače isključili Spasitelja svoga iz sredine svoje.

All i ovo pridizanje Židovstva ima svoju svrhu. Oni će se pridći i — vratići k Onomu, koga su razapeli.

Bog uzdržaje taj narod, kao što uzdržaje u životu mnogoga grješnika, čekajući da se obrati. To nam se čini nekako nevjerojatno.: kad se nisu obratili, dok su bili progonjeni i potišteni, sad da se obrate, kad su postali gospodari?! Imamo za njihovo buduće obraćenje svjedočanstvo Božje u poslanici sv. Pavla na Rimljane, poglaviju 11., refku 1.-30. Sv. je Pavao neizrečivo trpio u duši s nevjere naroda svoga, da je želio, pače se Bogu nudio da njega sama prije zabaci, da on bude proklet, samo da mu narod pomiluje i k sv. vjeri privede. Bog ga u toj stvari utješi pa mu objavlji, da ne će Izrael zauvijek ostati u svojoj zasljepljenosti, već da će i on — ali iza drugih naroda — primiti spas od Isusa Krista.

Pošto je apostol govorio o malenom broju Židova, koji su primili evanđelje, i o zasljepljenosti ostalih, zalazi on u visoko promatravanje onoga, što je malo doći na narod, tolikim milostima obasut; pa nam ujedno otkriva i korist, koju imamo od njihova pada, i plodove, što čemo ih jednom

ubrati od njihova obraćenja. Jesu li dakle Židovi pali, pita sv. Pavao, da se više ne pridignu? Ne dao Bog! Nego je pad njihov da pogonimo zgodu, da se spase, eda spas pogonā porodi u njima takmenje, koje će učiniti, da u se uđu. Ako je njihova propast pogonima, koji su se u tako velikom broju obratili, bogatstvom bila: koje milosti ne temo na njima istom vidjeti, kad se vaskohk narod opet k Bogu povrati? Ako je njihovo zabaćenje bilo pomirjom za svijet, neće li njihovo pomilovanje biti uskršnudem od smrti na život? Ako su prvijenci naroda tako sveti, svet je i sav narod; ako je korijen svet, slete su i grane; pa ako su neke grane i odlomljene a ti, pogonine, koji nijesi drugo do divlja maslina, bio ucijepljen na grane, koje su na pitomoj maslini preostale, tako te si dlonikom soka, što se diže iz njegova korijena: čuvaj se, da se ne uzdigneš iznad naravskih grana! Ako li se uzdignes, znai, da nijesi ti, koji nosiš korijen, nego da je korijen, koji nosi tebe kći: čes možda: Naravne su grane odsječene, da ja budem vijesti njih večnjem. Istina je, da je nevjera bila tom odsječenju kriva, a tebe da uzdržava tvoja vjera. Zato pazi, da se ne uzholiš; nego ostani u stratu: jer ako Bog naravskih grana nije poštudio, imas se bojati, da ne bi tebe još manje študio.«

Ko da se ne strese, veli biskup Bossuet, slušajući te riječi apostolove? Možemo li, a da se ne, zgrozimo nad osvetom, koja se od toliko vječnika tako užasno očituje na Židovima, pošto nam sv. Pavao u ime Božje deživlje u pamet, da bi nezahvalnost naša sličan postupak mogla na nas da izazove. Ali čujmo dalje. Apostol nastavlja govor, koji je upravio na obraćene pogone. *Promatrajte, veli im, blagost i strogost Božju; strogost prema onima, koji su njegovu milost izgubili, a blagost prema vama ako samo osianete u stanju, u koje vas dobrota njegova stavila; inače, bit ćete odsječeni kao i oni. Ako li oni ostave svoju nevjерu, iznova će se ucijepiti; jer Bog, koji ih je odsjekao, jest doista jošte moguć da učini te se opet pomlade. Jer, ako ste vi sa divlje masline bili odrezani, gdje vas narav stavila da se porodite, da proti naravnom redu budeće ucijepljeni na pitomu maslinu: k liku će se taglje dati ucijepiti naravskе grane na svoje vlastito deblo?*

I sv. nam Pavao otkriva tajnu Božju gledi nevjernoga naroda: »Ne ču, braćo, da vas ostavim u neznanju ovoga otajstva (da se oholo ne uzdignite): jer, zato je jedan dio Židova pao u zaslijepljenost, da u to vrijeme punina pogana uđe (u Crkvu). I tako (tad) će se sav Izrael spasiti, kao što je pisano: Doći će sa Siona Osloboditelj, koji će ukloniti bezbožnost Jakovljevu.«

Nc ispitujmo dalje nakana i osnova Božjih, nego se duboko poklonimo svemudrosti njegovoj i zavapimo sa sv. Pavlom: »O dubljine bogatstva i mudrosti i znanja Božjega; kako su nedokučivi sudovi njegovi i kako nepristupni njegovi putevi! Jer, ko je spoznao misao Gospodnju, ili, ko mu je bio savjetnikom? Ili, ko je prije njemu dao, da mu se vrati? Jer iz njega, i po njem i u njem jest sve, njemu hvala i slava na vjeke!«

Da su se svi Židovi odmah obratili, postala bi Palestina, Jerusaleni, hram i Židovski elemenat zauvijek središtem cijele Crkve. Odatile bi mogla vrlo lako nastati pogibelj za sv. vjeru. Židovi se odviše držali svojih predaja, preveć se priljubili uz svoje zakone, prastare svoje običaje i predrasude. Usljed toga ne bi potpuno shvatili duha evanđelja. Kršćanska bi misao mnogo izgubila od svoje snage. Poganski je svijet bio u tom pogledu spo-

sobniji za prihvlat njezin. Isus bo reče: »*Niko ne lijeva novoga vina u stare mjebove; inače će prodrijeti novo vino mjebove, i ono će se proliti i mjebovi će propasti: nego novo vino treba u nove mjebove lijevati i oboje će se sačuvati.*« (Mat. 9, 17). Židovi, njihovi običaji, život njihov i duh ne bijahu dosta prikladni mjebovi za novo vino evangelija. Zato su ga morali poprimiti najprije drugi narodi, a onda će im se tek i Židovi pridružiti.

To je eto razlog, zašto ih Bog do dana današnjega čuva. I da ih kazni za nevjerojatno i bogoubijstvo i da ih pomiluje sjećajući se obećanja, danih praočima njihovim. Istina je, da se u današnje doba više Židova obraća nego ni prije. No još nema pokreta, koji bi zahvatio cijeli židovski narod. Kad uniđe punina poganskih naroda u Crkvu, onda dolazi red, da se i Židovi hrpmice obrate na sv. vjeru Isusovu. Stoga molimo presv. Srce Isusovo, da se obraćenje pogana pospieši, a tako otvoriti put i velikom obraćenju Židova, što će biti Crkvi na osobitu slavu i diku.

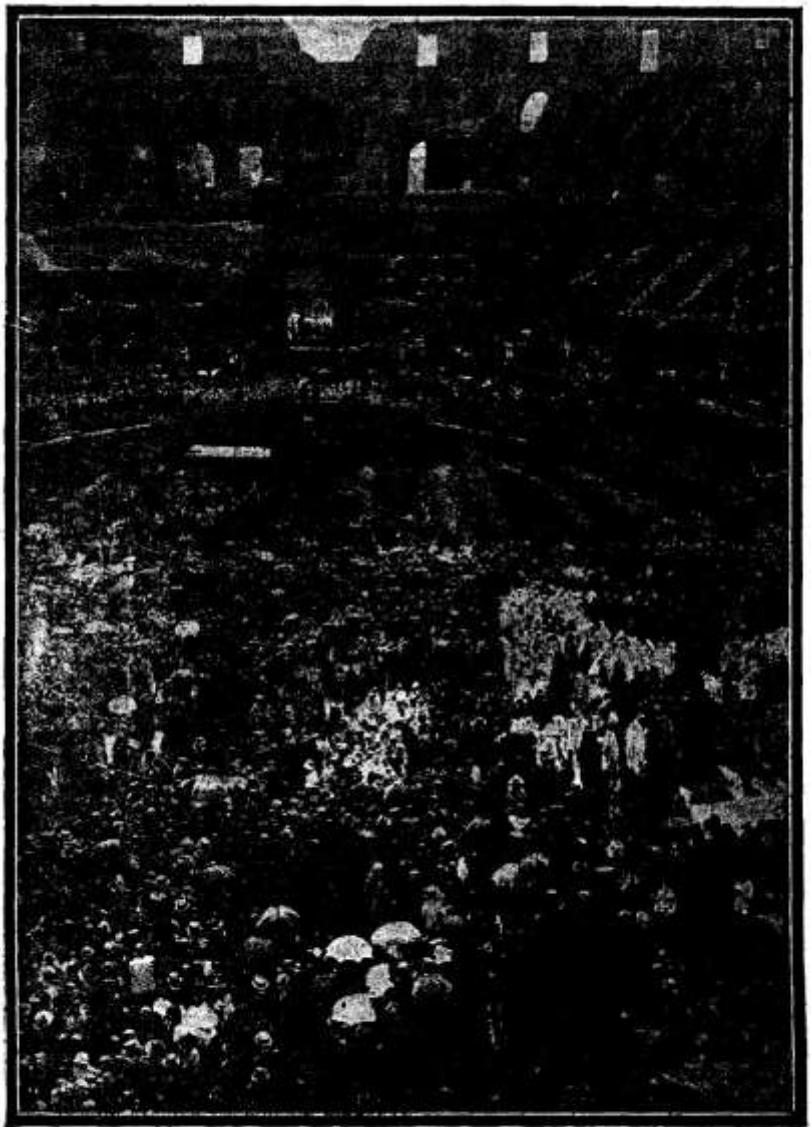
E. S.

Euharistijski sastanak u Rimu.

Ovaj sastanak imadaše posebni i jedini na svijetu čar. Drugi moguće imati i više hodočasnika kao i više vanjskoga sjaja: no, ovakih uspomena za kršćansko srce kao u vječnom, katoličkom, papinskom Rimu — nigdje drugdje.

Središte kršćanstva slavi Euharistiju; kršćanski Sion hvali Spasitelja svoga. Sv. Otac papa predsjeda svečanostima, ali, izvan Vatikana i crkve sv. Petra ne izilazi u oteti mu Rim: još je sužanj grabežljivih neprijatelja Crkve... I na slavlju nema kralja, nema ni rimskog načelnika ni zastupstva. Grad je vas iskićen: iste ulice komunistâ i socijalistâ zaodjele se u svečano ruho — tâ, glad i bijeda i laž stjeraše ih među neprijatelje kršćanstva. Samo službene zgrade stoje puste i bez nakita kao i ono golo drveće, komu je bura stresla svježe nekoć zelenilo. Kroz dva dana bio u talijanskom Rimu i opći štrajk, izazvan nasiljem službenih fašista; ulice neponitecene i nepoljevene, tramvaj ne vozi! No preko svega toga pređe zanos i oduševljenje kršćanskoga puka Iz svih strana svijeta. Došao je, da vidi kršćanski Rim, a ne slobodozidarski; a taj Kristov Rim je takav, da Antikristov posve lježava. I od ovog će ostati jednom tek ruševine kao i od poganskoga, jer Krist pobeduje, Krist vlada, Krist zapovijeda.

Među hodočasniciima bilo je i do 100 Hrvata. I oni se već vratili u domovinu zadovoljni i razdragani onim, što su vidjeli i u svom srcu očutjeli. Bili su prije jednom i u Beču, ali Rim je ipak nešto posve drugo! Crkva sv. Petra, pa sv. Otac papa, pa oni kardinali i na stotine biskupa i tisuće svećenika! Pa one katakombe iz prvih vremena kršćanstva, oni grobovi sv. mučenika, one stotine prastarih i veličajnih crkava; pa spomenici starokršćanski, poganski, sredovječni! — Ko je sve, Bože dragi, onim rimskim ulicama hodao! Scipioni i Katoni, Pompeji i Cezari; rimske slavom ovjenčane legije u sjeni svemoćnog rimskog orla. Svud se dizali slavoluci; narod kiktao od veselja prateći pobijenosne Careve gore na Kapitol; a kršćani se krili pod zemlju i tu u rogovima slavili Onoga, koj je i za rimski narod na Golgoti umro na sramotnom drvetu križa. A danas? — Danas tim istim ulicama stupa prezreno nekoć kršćanstvo noseći u triumfalnom slav-

Rimski koloseum: pričest djece.

Iju neumrlog Kralja vjekovâ. Učinilo je silu Srcu Božjem pa ga je iz njegova skrovišta u presv. Euharistiji — kao iz katakombâ — izvelo te mu doviknulo: *Intende, prospere procede et regna! Izadi iz svog skrovišta i vladaj!*... I On pode onim istim ulicama »kao krcatim i opterećenim poviješću i svjetskim događajima« i »svojim vlastitim euharistijskim očima izrova pregleda ona mjesta, natopljena nekoč krvlju mučenikâ, što umriješe za Njega.«

I dode do Koloseuma. Neizbrisivih li uspomena! To je, čitatelu dragi, ogroman na okrug graden cirkus, amfiteatar, kazalište. Sagradili ga carevi rimski, da zabave narod igrom i veselicom, te što laglje zaboravi izgubljenu viast i što spokojnije prigne šiju u zlatni jaram carski. To je jedna od najvećih i največanstvenijih građevina svijeta. Zidine joj se dižu još i danas do 50 metara visine. Na sjedalima naokolo, sve postepeno jedna povrh drugih, moglo je stati do 87 tisuća gledalaca, a dolje u ravnoj sredini, na pozornici, hrvali se najači robovi i sužnji rimski, ko će koga vještije izmrcavarići za nasladu i užitak caru i narodu. Tu je na potoke tekla krv kršćanska. Iz podzemnih rupa, koje se i danas vide, puštali bi divlje zwijeri: lavove, tigre, rise, medvjede, da se obore na slaba i bijedna ljudska bića. Tu prolîše krv toliki kršćanski mučenici, tolike svete djevice, starci i djeca — pošto su još jednom potajno iz njedara izvadili bijel rupčić sa sv. euharistijom, a koju im je sv. Otac papa po nevinoj dječici, kako je ono bio sv. Tarsicije, poslao iz katakombâ, da se okrijepe za posljednju borbu — za Krista i Njegovu sv. vjeru.

I ruševine toga koloseuma donosimo u slici. Ali, mjesto careva i senatora rimskih, mjesto razuzdanih matrona i patricija rimskih, mjesto krvoljekih legionara i pjanih gradana, a i mjesto divlje zwijeradi i krvavoga boja — gledamo 40 do 50 tisuća hodočasnika euharistijskog sastanka. Mjesto kršćanskih mučenika vidiš dolje u ravnî do 25 tisuća kršćanske djece, koja došla, da si nevine usne orumene djevičanskom krvî Jaganicu Božjeg. Po ruševinama nekadanih sjedala vidaju se hrpe pobožnih gledalaca. Nema ga, koji taj čas ne bi zaplakao od nebeskog ganuća. O da ste mogli čuti one čiste djetinje glasove, što se ko u andeoskom zboru dižu — iz onih veličajnih podrtna — put plavetnog južnog neba i slave Onoga, koji u sredini njihovoja kao Kralj Mira boravi! A srca ove djece izdihavala divan miomuris djevičanstva i ljubavi do Sina Božjega, ugodniji od svih miomurisa cvijeća na zemlji. Nema gledaoca, a da iz dna duše po tisuću puta ne blagoslovio onu svetu mučeničku krv, koja je ovo tlo tako nakvasila i natopila, da je eto ovakim cvijećem procvalo.

25 tisuća muške i ženske djece, u bijelini, držeći zastavice ili kite cvijeća u ruci: sve to kao jedna *neizmjerna cvjetna čaška, koja se uprav u punom miomurisu otvara tu pred prijestoljem Onoga, koji dječicu toliko ljubi!* Tu u koloseumu bila je sv. misa pod vedrim nebom i zajednička sv. pričest djece. 20 tisuća pričesti! S biskupom dijelilo je sv. pričest u isti mah još 35 svećenika. Toga svijet do danas nije doživio!...

Nemam prostora u Glasniku, da opišem procesiju sa 50 do 60 tisuća samih muškaraca i do pola milijuna pobožnih gledalaca; nemam mesta, da iznesem sve one divne govore na euharistijskim sjednicama; nemam mesta, da opišem ono nešto izvanredno i intimno, što se odigralo one blagoslovene noći, kad je sa sv. Ocem papom obavilo noćno klanjanje nepre-

gleđno mnoštvo andela u ljudskom tijelu — a nemam ni mjesta, da slikam čuvstva ispunjene tolikih hiljada hodočasnika sa svih strana svijeta: tek u ime Presv. Srca Isusova pozivljem sve naše sretne rimske hodočasnice i štovatelje euharistijskog Spasitelja, da i u našem hrvatskom narodu oživimo ili stvorimo ono vjersko uvjerenje i oduševljenje, koje će urodit i kod nas sličnim za Boga našeg triumfom kao i u Rimu!

I. Kujundžić D.I.

Mali časoslov Presv. Srcu Isusovu.

(Treći čas)

*O Srce ljubav rani Te,
Tom ljubavi daj rani nas!
O rajska slasti blaženih
Njom napoj i nas u taj čas!

Otajstvom novim ljubavi
Za hranu sebe daje Bog,
I krvi svojom napaja
U tajnoj gozbi slugu svog.*

*Kom' andeli se klanjaju,
Na lice pada neba dvor:
Božanstva sjaj tu zastireš,
Da blaguje Te zemni stvor!

O Srce slade od meda,
Što voliš čistim dušama;
Tek čisto srce ljubit zna:
U srcu kraljuj i nama! Amen.*

Jek.

Bit i jezgra pobožnosti Presv. S. I.

Dragi štioče! Kad hoću da ti sada progovorim o najljepšem od svih predmeta, o kojima može čovjek govoriti, o Presv. Srcu Isusovu: onda ćeš me ti možda upitati: hoćeš li mi nešto novo kazati o Srcu Isusovu? Pa da ti pravo reknem: ja mislim, da će dosta toga, što će danas, a i drugi put, ako Bog da, kazati, tebi biti novo. No čui, što mi je glavno, i zašto se latih pera, pa ćeš onda i sâm vidjeti, da li se tu radi baš o novim stvarima.

Može biti da si već bio u Zagrebu, kad je nedjeljni sajam, a grad pun seljačkoga svijeta. Mnogo ih zalazi često u Zagreb, te im nije ništa novo: Zagreb vidjeti. Pa ipak oni ne poznaju toga grada. Pošto su prilično dugo sproveli na sajmištu, podu možda na Jelačićev trg, da si kupe тамо, a valjda još i u Ilici razne potrepštine; ako su dobri kršćani, idu možda češće i u crkvu Srca Isusova, pa se tamo znaju ispojaviti i pričestiti Presv. Srcu na čast; može biti da znaju pohoditi prvostolnu i franjevačku crkvu, pa i crkvu sv. Marije; inače malo što vide od gornjega i od dolnjega grada. Pa stoga, ma koliko puta oni dolazili u Zagreb, opet ne mogu kazati, da poznaju grad Zagreb.

Evo tako je u mnogih i sa pobožnošću k Presv. Srcu Isusovu. Više su puta oni štogradili u propovijedi o toj pobožnosti, možda su više puta i nešto čitali, rado se i mole Presv. Srcu, rado pohađaju crkvu Presv. Srca i njegove oltare u raznim crkvama; — nešto ih tajanstveno vuče Božansko-crveni Srcu, a neki nutarnji glas im kaže, da će u Presv. Srca sve nači, što im treba, za dušu i tijelo, za ovaj život i za vječnost. No da ih pitaš, kao kateheti što u školi ispituju djecu: onda bi vido, da za pravo vrlo malo znaju o pobožnosti k Presv. Srcu Isusovu. Kada bi ti dobrí ljudi bolje poznavaли Božansko Srce, oni bi ga još puno više štovali, pa bi imali mnogo veću korist od te mile pobožnosti.

Evo tim dobrim kršćanima rad sam da progovorim; može biti da si i

ti, dragi štioče, jedan od ovih. Zato čitaj pazljivo što slijedi i molj Duha Svetoga, neka te rasvjetiti, dok ovo čitaš.

Zašto štujemo Presv. Srce Isusovo?

Na ovo i sva slična pitanja treba da tražimo odgovor najprije u Crkvi katoličke a ne u svoje vlastite mudre glave, niti u drugih ljudi što nijesu od Crkve ovlašteni, da nas uče vjerskim stvarima; jer ljudska mudrost brzo će zabasati u vjerskim stvarima, dok se Crkva Isusova ne može prevariti, budući da ju vodi Duh Sveti. Tako su prije 150 godina oni, koji su se gradili mudracima i filozofima, tako ludo i nedolično govorili o pobožnosti Presv. Srca Isusova, da je tadašnji car Josip II. mislio, to mora doista biti nešto zlo i pogibeljno, pa je strogo zabranio širiti ovu pobožnost. Dva su svećenika slučajno uhvatili, koji su to ipak činili. Toga radi osuđe ih na tešku globu. Jedan od te dvojice bježao dvorski zvjezdoznac Hell, koji je za taj »zločin«, što je širio knjižicu o Presv. Srca Isusovu, morao platiti globu od 500 forinti, što bi danas vrijedilo naših 50,000 kruna! Dakle nemoj pitati »mudrace«, koji su u vjerskim stvarima često vrlo neuki, nego pitaj Crkvu, kojoj je Isus, Sin Božji, obećao, da će ju u vjerskim stvarima uvijek voditi »Duh istine«, to jest Duh Sveti.

Što dakle katolička Crkva odgovara na pitanje: zašto štujemo Presv. Srce Isusovo? Na ovo je pitanje Crkva već često odgovorila, a ja će ti, mili štioče, za danas navesti samo odgovor Sv. Stolice na molbu poljskih biskupa, neka bi se u Crkvu uvela sv. misa i svećenički brevljar o Presv. Srca Isusovu. Na tu je molbu Sv. Stolica god. 1765. odgovorila izdavši tako zvani »Breve«, gdje piše među ostalim, da kršćani, štujući Presv. Srce Isusovo onako, kako se ono ukazalo *novo sv. Margareti Alakok, probudju u duši svojoj uspomenu na neizmjerna ljubav, koja je Sina Božjega nagnala, da postane čovjekom te umre za nas na križu*. To je dakle razlog zašto štujemo Presv. Srce Isusovo: jer, gledajući Srce Isusovo, mi se novce opominjemo neizmjerne ljubavi Isusove.

Evo, to je ona za nas preutješna istina: *Bog nas ljubi*. Dapače: »*Bog je sama ljubav*«, kako u sv. Pismu Bog sam kaže (1. Iv. 4, 16). Ta je ljukav Isusa sklonula, te je za nas sišao s neba, postao čovjekom, radio se u betlemskoj štali kao siromašno, slabo dijete, radio i trpio za nas neiskazano mnogo kroz 33 godine, dok nije napokon za nas u neizrecivim mukama ušao na križu, da nas od pakla spase i nebo nam otvori.

Što je dakle Isusa potaklo, da je sve to za nas radio i trpio? Ljubav njegova, to jest: Srce njegovo, *Srce Isusovo*. Kad kažemo: »Srce Isusovo«, onda kažemo: »ljubav Isusova«. Jer mi srcem ljubimo, i Isus ljubi nas svjim Presvetim Srcem, što je jednoć za nas kucao na zemlji, što i sada za nas kuca na nebu, i što kuca za nas u presvetom sakramantu.

Gledajući dakle Srce Isusovo, kako nam ga Isus sam pokazuje, i kako ga vidimo na stotini slika, mi nekako na svoje oči vidimo ovu neizmjernu ljubav Isusovu spram nas. Plamen ove ljubavi iz tog Srca bije, jer — kako čitamo u spisima sv. Margarete Alakok — »Isus ne može dulje plamen te ljubavi u sebi zadržati.« Vidimo tu križ, koji nekako niče iz Srca Isusova; vidimo trnovu krunu, koja označuje neizrecivu muku njegovu, vidimo ranu, iz koje teče još zadnja kapljica krvi, budući da Isus nije htio pridržati sebi nijedne kapljice krvi, a da je ne bi nama dao. Evo, sve to ti govori jasno i glasno: *Isus te ljubi bez kraja i konca*. Pa zato, jer te Isus ljubi bez

kraja i konca, on će ti iz svojega Srca bez kraja i konca dati sve, što ti služi za dušu i za tijelo, za ovaj život i za vječni, za tebe i za druge, koje ti ljubiš. Samo treba da je u tebe veliko pouzdanje u Presv. Srce Isusovo. Čvrsto treba da se uzdaš u Srce Isusovo, jer ono ti *hoće* sve dobro dati, jer te neizmjerno ljubi; ono ti *može* sve dobro dati, jer on je Srce Božansko, pa zato neizmjerno bogato i moćno.

A što slijedi odатle, što Presv. Srce tebe neizmjeno ljubi? Odlatle slijedi, i ti da moraš ljubiti Isusa, i to koliko samo možeš, svim srcem svojim i svom dušom svojom i svim umom svojim i svom snagom svojom. A Isusa ljubiti, znači: činiti volju njegovu. To nam kaže Isus sam: *Ako držite moje zapovijedi, onda ćete ostati u mojoj ljubavi.* (Iv. 15, 10.) A tko uvijek i u svemu, u velikom i u malenom, ništa drugo ne će, nego da čini volju Isusovu: taj ljubi Isusa savršeno. I za tim čezne Presv. Srce Isusovo; jer tko ljubi, hoće *da mu se vrati ljubav*. I to je baš razlog, zašto je Crkva uvela pobožnost k Presv. Srcu Isusovu. To je razlog, zašto Isus sam hoće, da štujemo njegovo Presv. Srce. I to je evo *bit i jezgra pobožnosti Presv. Srcu*.

Zato neka bude to odluka tvoja: da ćeš danas i za cijelog života *Presv. Srcu Isusovu vratiti ljubav za ljubav*.

M. H. D. I.

Tristagodišnjica sv. Ignacija Lojole. (1622-1922)

Ove se godine navršuje trista godina, kako je sv. Crkva proglašila učiteljitelja reda Družbe Isusove s v e c e m. Još za života bijaše Ignacije na giasu sa sveta života pa stoga nije čudo, što su se ljudi, jedva je predao Bogu svoju veliku dušu, stali njemu uticati u raznim potrebama duše i tijela. G. 1600. bilo je nad grobom svećevim do 130 zavjetnih darova za usilišane molitve. Oko groba vidale se kao blistave zvjezdice i iskre — pa ipak general reda nije dopustio, da se velikom osnovatelju reda Družbe Isusove Isusove iskazuje ikakva počast kao kakvom svecu, dok ga sam sv. Otac para ne stavi na oltre kao ugodnika Božjeg.

31. srpnja 1599. slavila se kod rimskih Isusovaca — privatno — obljetnica smrti sv. Ignacija. Pozvaše kardinala Bellarmina, da u zatvorenoj crkvi drži o tom jedno predavanje: ali, pozvaše ujedno na tu skromnu svećanost i prijatelja Bellarminova, kardinala Baronija, duhovnog sina sv. Filipa Nerija, velikog prijatelja sv. Ignacija. Kad je kardinal Baronije stupio u crkvu, koja je bila puna pobožnog svijeta, pode odmah do groba Ignacijsa i poljubi kamen — htijući tako iskazati počast zemnim ostancima slavnog viteza Kristova. Kad sakupljeni narod vidje ovaj čin štovanja, stade i on cijelvati grob i posipati ga cvijećem. U to se stala crkva prazniti, da redovnici mogu nesmetano prisustvovati predavanju. Došlo je iz cijelog Rima do 300 isusovaca — iz raznih kuća. Iza Bellarminova predavanja učeni kardinal Baronije opet pristupi grobu Ignacijsu, da se tamо pomoli i naplače od ganuća i pobožnosti. Poljubivši grob opet se diže i progovori sakupljenim redovnicima, kako se vrlo čudi, što oni kao sinovi Ignacijsi mogu da ostave grob svoga velikog i svetog oca bez ureza i štovanja. Odgovoriše

mu, da ima doduše već mnogo i mnogo uslišanih molitava po zagovoru Ignacijsvu a i zavjetnih darova: ali je o. general zabranio, da se pokojniku iskaže ikakova vanjska počast sve do konačne odluke sv. Crkve.

— A gdje su ti zavjetni darovi? upitati će Baroniјe.

I sam kardinal ode, da ih pokupi i na zid svojom rukom pribije. Onda dade donijeti jednu uokvirenu sliku sv. Ignaciјa, koju je malo prije vidio u jednoj dvorani kućnoj i, popevši se na ljestvici, objesi ju sam u crkvi na zid. Svi prisutni bijahu duboko ganuti na pogled časnog starca u kardinalskom grimiznom ruhu, kako se penje po ljestvama, da udovolji sv. joj po-

božnosti i ljubavi do Ignaciјa. Na to reće svima:

— Slobodno javite ocu generalu, da sam ja to sve učinio; a ja ću sam kazati sv. Ocu, što sam uradio. Do godine, pokrit ću grob novim krasnim čilimom pa ćemo opet ovaj dan proslaviti zajedno, ali — kod otvorenih crkvenih vrata.

3. kojovoza 1599. eto kardinala kod sv. Oca pape, da mu sve ispriča.

Papa Pavao V. dade požuriti crkveni proces o krepostima i čudesima sv. Ignacija. Preko 200 čudesa bilo je utvrđeno, a narod je sam od sebe, bez nagovaranja i poticaja, dolazio grobu svećevu i molio se.

1609. bi Ignacije proglašen blaženim, a 12. ožujka 1622. papa Grgur XV. proglaši Ignaciju svećem katoličke Crkve.

Tko danas dode u Rim, ima šta vidjeti, kad unide u kapelicu, gdje je grob sv. Ignacija. *Šta je sve učinila ljubav i odanost štovateljđ njegovih!* U Rimu se podigla i posebna krasna crkva u čast sv. Ignaciјu. Evo kako je došlo do nje.

Nečak pape Grgura XV., kardinal Ludovisi, nadbiskup u Bolonji, nije se zadovoljio, da na svoj trošak sagradi isusovcima novicijat u svojoj prijestolnici i da poljepša i bogato urezi crkvu podignutu u Bolonji u čast sv. Ignaciјu, kojoj je poklonio sve svoje skupocjeno srebreno posude: nego je htio da i u samom Rimu — svojim novcem — sagradi veličanstvenu crkvu, i to baš uz rimski kolegij Družbe Isusove, i nju posveti sv. Ignaciјu. U oporuci svojoj odredi, da se smrtni ostanci velikog pape Grgura XV., njegova ujaka, u toj crkvi sahrane, a uza nj neka pokopaju i njega, i danas možete vidjeti ova dva prekrasna mramorna groba s natpisom: »*Alter Ignaciū aris, Alter aras Ignatio admovit,*« što znači: jedan je Ignacija stavio na oltare, a drugi mu je podigao oltare t. j. jedan je Ignacija proglašio svećem a drugi mu je sagradio ovaj hram.

Iz Rima se štovanje sv. Ignacija raširilo po vaskolikom svijetu. Njemu u čast podigoše se mnoge crkve (i u Dubrovniku je krasna crkva sv. Ignacija). Oltar sv. Ignacija ima na više mjesta u našoj domovini. Kako je lijep onaj zagrebački u staroj isusovačkoj crkvi u gornjem gradu! — *Vodom sv. Ignacije* služi se pobožni puk s velikim pouzdanjem, da se po zagovoru svećevu očuvaju od raznih zaraznih bolesti. Gradovi Napulj i Bolonja odašraže ga zaštитnikom grada, a da i ne spominjem domovine njegove na podnožju pirenejskih planina, koja ga štuje kao svoga narodnog zaštittnika. — Soba sv. Ignacija, u kojoj je u Rimu živio i umro, pretvorena je u kapelicu. Isto je tako pretvorena u prekrasno malo svečište i ona pećina u Manrezi, u kojoj se je Ignacije, u pokorničkom odijelu, kroz 10 mjeseci zadržavao moleći se, razmatrajući i pišući knjigu »duhovnih vježbi« po nadahnucu Božjem i Gospinom. Ta je knjiga moćna poimoć sv. Crkvi kod unutarnje obnove duša. — Sinovi sv. Ignacija, njih danas oko 18,000, razasijani po cijelom svijetu, šire ime i krepsti oca svoga i patrijarke i pokazuju, kako je pravo imao papa Urban VIII., kad je stavio u rimski martirologij riječi, *da je sv. Ignacije bio slavan svetošću i čudesima svjih i da je najgorljiviji bio u širem sv. katoličke vjere po cijelom svijetu.*

A kakove imadaše sve sinove!! Njegov je duhovni sin veliki apostol Indije i Japana, sv. Franjo Ksaverski; njegov je i apostol afričkih crnaca sv. Petar Klafer. Njegovi su duhovni sinovi oni mili zaštitnici kršćanske mladeži: sv. Alojzije Gonzagga, sv. Ivan Berthmans, sv. Stanislav Koščka. U njegovom viteškom i apostolskom duhu rade repregleđne kongregacije Marijine; a opet upravo njegove sinove odabra Presv. Srce, da *rašire svijetom pobožnost k ovom klanjanju vrijed-Sren. Sv. je Ignacije visoko digao svijetom zastavu Isusovu: Sve na veću slavu Božju! Tražio je sam i iskao svudu i u svemu jedino Isusa i ljubav njegovu, a nastojao, da svojim žarom do Isusa i sv. Crkve raspali i sve narode.*

I.E.Kuhandžić D.T.

ELIAŠ i LAH

ZAGREB

Nikolićeva ulica 10.
Telefon 13 - 36.

obavlja otpremnički, komisionalni i inkaso posao
brzo, tačno i savjesno.

Hrvatska poljodječka banka

Dioničarsko društvo

Centrala: ZAGREB, Preradovićeva ulica 5.

Podružnice: Rijeka, Sarajevo. Ispostave: Bribir, Čabar, Hreljin.

Dionička glavnica K 20,000,000	Prima uloške na knjižice i na
Pričuve K 15,000,000	tekući račun, te ih ukama-
Ulošci preko K 70,000,000	će ujedno najpovoljnije.

Bavi se svim poslovima, koji spadaju u bankovnu struku.

Amerikanski i engleski SINGER šivači strojevi

SINGER igle i
doknadni dijelovi

Vlastita
mehanička radiona

Prodaja
NA OTPLATU

SINGER Šivači strojevi, Bourne & Co. New-York.

CENTRALA ZA SHS. ZAGREB. Marulićeva ulica 5. Podružnice: Zagreb, Karlovac, Varaždin, Osijek, Vinkovci, Subotica, Novi Sad, Maribor, Ljubljana, Sarajevo, Mostar, Banjaluka, Tuzla, Dubrovnik t.d. Zastupstva u svim većim mjestima.

Prva hrvatska parna tvornica vožtenih svijeća i medicarskih proizvoda

M. LUKINIĆ KARLOVAC
Dobavljač Nj. Sv. Oca Pape.

Preporuča svoje izvrsne vožtanice, kao i sve ostale predmete, kojima dugi niz godina svoje mušterije opskrbljuje.

Zajamčena je najsolidnija posluga u svakome pogledu.

Kolovozi, 1922.

Crkva u latinskoj Americi.

(Opća nakana za kolovoz, blagoslovljena od Sv. Oca pape).

Ovaj nas mjesec pozivlje sv. Otac, da, kao pomoćnici Isusovi kod spasavanja duša i širenja kraljevstva njegova na zemlji, — da, kao apostoli molitve, dignemo srca i ruke put neba i vapimo: Dodi kraljevstvo tvoje sve više i više i u svaki kut ogromne latinske Amerike, koja je od sto godina amo u neprestanim trzajima vjerskim i političkim!

Srednju i južnu Ameriku, gdje govore većinom španjolski, sačinjava 14 raznih što većih što manjih republika sa kakvih 80 milijuna žitelja gotovo samih katolika. Kako je taj dio Amerike pun velikih ognjenih vulkana, čini se, da se je ta vulkanska narav tla saopćila i žiteljstvu, koje je u ovo zadnjih 100 godina doživjelo mnogu i mnogu krvav revoluciju.

Bezvjersivo i slobodnožidarstvo velikog dijela školovanih ljudi jesu te podzemne razorne sile, što ne dadu, da te nekoć bogate i kršćanske zemlje dodu do pravog mira i blagostanja. Sotona napreže sve sile, da te države otme Presv. Srcu. Težak je stoga položaj sv. Crkve u tim zemljama, osobito u onim, kamo su dojezdile razne protestantske sljedbe iz Sjeverne Amerike na mazgama, natovarenim biblijama i — milijunima dolara. Prošlo su godine izdale te sljedbe u svrhu propagande u s a m o m Mehiku 20 milijuna, a u Argentini 30 milijuna dolara, što iznaša u našem novcu do četrnaest milijarda kruna! Šta li se ne može sve s tolikim novcem postići! Kako li je katolička sirotinja izvrgnuta napasti, da svoju dušu, a i dušu svoje djece — u školi — proda za ovoliko zlato! Stoga ćemo lako razumjeti, u kolikoj je pogibelji sv. vjera u tim katoličkim krajevima, kad sotona ne žali tolikih milijarda, samo da te duše istrgne iz naručaja Kristova. Prema tomu možemo prosuditi i našu dužnost, da braći u pogibelji pritečemo svojom dnevnom apostolskom molitvom. Tu su veliki interesi sv. Crkve po srijedi.

Sve ove milijarde, hvala dragom Bogu, nijesu još postigle željenog cilja, jer je kršćanstvo u tim državama još uvijek duboko uvriježeno, a najviše u onima, gdje nema mnogo doseljenika iz Europe i Sjeverne Amerike. Međutim je najviše trpio upravo radi blizine Sjedinjenih država, koje idu i za gospodarskim i za političkim uništenjem te zlatom i srebrom bogate zemlje. Narod se ipak posvuda pomalo osvješćuje. Pošto je kršćanstvo i katoličanstvo jedini spas ovih zemalja, stoga se u mnogim državama

oko toga radi, da živa vjera i pobožnost k Presv. Srcu zahvati što šire slojeve naroda i uđe u samu upravu zemlje. Poznato je, kako je veliki Garsia Moreno, kao predsjednik republike ekvadorske, posvetio svoju do-movinu Presv. Srcu Isusovu. Ali ga zato slobodni zidari i ubiše na sam prvi petak, kad je izilazio iz crkve. Prošle je godine i republika Kolum-bija to isto učinila. Narod ove države s izvanrednom pobožnošću slavi mjesec lipanj. Na prve petke svakog mjeseca silan svijet pristupa k naknadnoj pričesti. U isusovačkoj crkvi u Medellinu, jednomu od glavnih gradova republike, tri su svećenika nedavno na prvi petak bez pre-stanka dijelila sv. pričest od 4 sata u jutro sve do 10 sati prije podne. Urednik kolumbijskog Glasnika S. I. pripovijeda, da će se kod njih teško naći kuća, škola, općinska zgrada ili društvena prostorija, gdje ne bi kao na prijestolju bila izložena slika Božanskoga Srca.

No nije ovako u mnogim drugim republikama, koje su u rukama revolucionarne slobodne zidarije i lažnoga liberalizma, kojima je ideal Combesova bezbožna Francuska. Škole su bez vjeronauka i svećenika, redovnici protjerani, a radništvo u rukama socijalizma, anarhizma i bolj-ševizma.

Velika je nevolja svih ovih republika, što imadu premalo svećenika. To je kazna Božja za svaki narod. Biskupije su ogromne (tā španjolska Amerika dva put je veća od cijele Europe!); jedan svećenik dode na 25 tisuća katolika. Tu nije moguća kakova redovita duhovna pastva. Stoga je i narod neuk i neprosvjetljen. Da nema još redovnika, koji dodose iz Europe, noseći sa sobom sve blago pobožnosti Srca Isusova, stvari bi još stoput gore stajale. Dodimo im i mi u pomoć sa svojom vrućom molitvom; spasimo ove države za kraljevstvo Srca Isusova. A osobito našu Dalmaciju zaklinjemo, da se često sjeti u molitvi onih krajeva Amerike, gdje živu tolike i tolike tisuće naših zemljaka, koji su uprav s vjerske strane veoma zapušteni i stoga naše pomoći stostruku potrebni.

Jek.

Glas Božji o pobožnosti Presv. Srcu Isusovu.

Kako li smo mi sretni! U najvažnijim i glavnim stvarima govori nam sam Bog, pa stoga s potpunom stalnošću upoznajemo, što je istina a što laž. A odakle glas Božji? Preko Crkve, po papi. Crkvu i namjesnika svog na zemlji vodi Bog sam u svim stvarima vjere i vječnog spasa. Stoga reče Isus: „*Tko vas sluša mene sluša.*“ (Luk. 10, 16). Tko Crkvu sluša, sluša Isusa, samu vječnu istinu.

Cujmo dakle, što nam govori Crkva, što nam govore pape, ti vrhovni pastiri Crkve i namjesnici Kristovi, nepogrešivi učitelji Crkve, o pobožnosti Srcu Isusovu. Sto oni kažu, glas je Božji. No iz velikog broja pa-pinskih izjava odabrat ćemo nekoliko iz novijih vremena, jer će uprav one, nadam se, najviše zanimati čitatelje Glasnika.

Počnimo s onim papom, koga su često zvali „papom Srca Isusova,“ s Pijom IX. Upravljao je Crkvom punе 32 godine (1846 — 1878), a narod ga je tako volio kao malo kojeg drugog papu. Cesto je ovaj papa govorio o crnim vremenima, kojima Crkva ide u susret. I ispunilo se, što je prorekao. Pa ipak govoraše, da se ne treba bojati, jer je uz nas svemožno Srce Isusovo. Ono će štititi Crkvu i svakoga, koji je uz nju. Tako reče jednom: „Crkvi i ljudskom društvu nema nade, osim u Srcu Isusovu. Ono će izlječiti sva naša zla. Treba samo svuda propovijedati pobožnost k Srcu Isusovu: *ona će spasiti svijet.*“ A sv. kongregaciji obreda naredi, neka svim biskupima piše o pobožnosti k Srcu Isusovu, koji će to onda

svojim vjernicima dalje razglasiti. Taj je dekret s potpisom Pija IX., izašao 22. travnja 1875. Među inim piše tu: „U Spasiteljevu Srcu naći će vjernici najsigurnije utočište u pogibeljima, koje prijete dušama. Naći će ustrpljivosti u patnjama današnjeg vremena, a u svim nevoljama najsigurniju nadu i utjehu.“

G. 1849. potvrdi i toplo preporuči Pijo IX. društvo Apostolstva molitve, tu „vojsku molitelja“ u službi Srca Isusova pa tako među milijune kršćana raširi pobožnost k Presv. Srcu. G. 1864. proglaši isti papa Margareta Alak o k blaženom i time svečano potvrdi, da je zadaća njezina života, širiti naime pobožnost do Presv. Srca Isusova, bila djelo Božje, djelo Isusovo. — G. 1871. papa Pijo IX. uzdignu blagdan Srca Isusova do svetkovine prvoga reda u Crkvi. G. pak 1875., kad se je navršilo dvjesto godina, otako je sv. Margaretra imala od Presv. Srca onu veliku objavu, „papa Pijo IX. posveti cijelu sv. Crkvu božanskom Srcu Isusovu te naredi, da se ova posveta obavi u svakoj biskupiji i u svakoj i najmanjoj župi po cijelome svijetu. Od onda je dakle sv. Crkva sasvim posvećena Presv. Srcu.“

Naslijednik Pija IX. Leon XIII. zavrijedio je isto tako ime „pape Srca Isusova.“ Upravljao je Crkvom od g. 1878. do g. 1903. On je okrunio djelo svojih predstavnika na Petrovoj stolici onim velikim činom, kad je 9 lipnja 1899. najsvećenijim načinom cijeli rod ljudski posvetio Presv. Srcu Isusovu. A znamo, da je Isus rekao Petru: „Što god svežeš na zemlji, bit će svezano i na nebesima“ (Mat. 16, 19): stoga vrijedi i na nebu i što je Leon XIII. učinio na zemlji. I tako su sad svi narodi na zemlji, a među njima osobito i naš hrvatski narod, svojin a S r c a I s u s o v a . „Tvoji smo i tvoji hoćemo da budemo,“ uskliknu u Rimu Leon XIII. taj dan u ime cijelog roda ljudskoga, a za njim odjeknu po svim stranama zemlje, a i po cijeloj Hrvatskoj domovini: „Tvoji smo, tvoji hoćemo da budemo.“ I na pročelju hrvatskoga svetišta Srca Isusova za vječna vremena sjaju riječi, koje je naš narod usvojio: „Tvoji smo, tvoji hoćemo da budemo.“

Taj veliki papa, kojemu i neki protivnici Crkve priznaše, da spada među prve veleume svijeta, izusti dne 11. listopada 1893. ove znamenite riječi: „Pobožnost Srcu Isusovu jest danas značajno obilježje katoličke Crkve.“ U istom govoru reče dalje: „Pobožnost Presv. Srcu Isusovu jest zalog buduće slavne pobjede Crkve... Na ovoj pobožnosti osniva se sva naša nada u bolju budućnost... Pobožnost Srcu Isusovu jest za nas prava korablja spaša...“ Drugom zgodom reče: „Jasno je, da nadahnute Duha Svetoga vodi duše vjernika sve to više do spasonosne i kraljevske upravo pobožnosti k Srcu Isusovu.“ A u okružnici, kojom je naredio, da se u svim crkvama obavi posveta roda ljudskoga presv. Srcu, i gdje tako krasno govori o silnoj znamenitosti ove pobožnosti za naše doba, veli: „Kako se je Konstantinu Velikom pokazao Križ na nebu u znak sjajne pobjede kršćanstva nad paganstvom; tako se u naše doba prikazuje kao nada sve sretan znak na nebu: Srce Isusovo. Od njega se možemo nadati svi svakomu dobru.“

Još je mnogo toga Leon XIII. poduzeo, da sve ljudi sklone na spasonosnu odluku te uštuju Presv. Srce Isusovo. Tako je među inim u godinama 1879. i 1896. stao raditi na tom, da se Apostolstvo molitve, „ovo sjedinjenje duša u Srcu Isusovu,“ kako ga zove, sve više usavrši i što dalje raširi. Nego, da ne duljimo, preći ćemo na naslijednika Leonova, ua papu Piju X., koji je svoj naziv, „ignis ardens, žarki plamen“ zasluzio i time, što je gorio od ljubavi prema Presv. Srcu. Istina, moglo bi se na prvi mah činiti, kao da mu nije ništa preostalo, da učini, poslije onih

velikih djela Leonovih za pobožnost Srca Isusova. No ipak je i on još mnogo toga učinio. Još kao mletački patrijarha bijaše poznat sa svoje velike pobožnosti do Presv. Srca Isusova. Pa netom zasjede na stolicu Petrovu, već ide da dijeli nove i velike oproste raznim oblicima štovanja Presv. Srca pa je tu pobožnost svakom zgodom najtoplje preporučivao. Osobito je od svećenstva tražio, da sve svoje sile ulože za raširenje njezino. No najviše je Pijo X. ovu pobožnost time unaprijedio, kad je 20. prosinca 1905. pozvao sve kršćane, da se vrati svetom običaju starokršćanskih vremena, kad su se vjernici, dnevno pričešćivali. A sv. je pričest u najužoj vezi s pobožnošću Presv. Srca, jer je Srce Isusovo tistinu prisutno na oltarima našim u Presv. sakramantu.

Kao i papa Pijo X. upotrijebio je i pokojni Benedikt XV. svaku zgodu, da preporuči svima pobožnost k Presv. Srcu; naročito je isticao posvetu obitelji Presv. Srcu i Apostolstvo molitve. No najviše je učinio za ovu pobožnost time, što je na Spasovo 1920. proglašio sveticom Margaretu Alakog. Ovim je činom kao vrhovni pastir i naučitelj sv. Crkve najsvečanije potvrdio, da je pobožnost Presv. Srcu Isusovu Bogom određena i preodabrana upravo za ova naša vremena.

Povijest pobožnosti Presv. Srcu Isusovu od početka do 17. vijeka.

Tko hoće da dobro upozna pobožnost Presv. Srcu Isusovu, treba da pozna **povijest** te pobožnosti. Jer kad spozna tu povijest, onda mu je posve jasno: *to nije djelo ljudsko, nego djelo Božje*. Stoga ćemo sada, bar u glavnim crtama, da se upoznamo s poviješću pobožnosti Presv. Srcu Isusovu.

Isus jednoć izreče ovu lijepu priču: »Kraljevstvo nebesko slično je zrnu goruščnomu, koje uzevši čovjek posija na njivi svojoj. To je najmanje od svih sjemena, ali kad uzraste, veće je od svega povrća, i bude drvo, tako da ptice nebeske dolaze i stanuju na granama njegovim.« (Mat. 13, 31 sl.) Evo tako je zrno goruščno posijano prije 1900 godina, pa danas stoji pred nama ogromno drvo, a pod njegovim granama stanuju ne samo ptice nebeske, nego svi narodi svijeta, a plodove toga drveta uživamo, hvala Bogu, i mi. A ovo goruščno zrno jest: *pobožnost Presv. Srcu Isusovu*.

Prije 1900 godina bilo je posijano ovo goruščno zrno, Gdje se je to dogodilo, i kako? — To se je dogodilo na Kalvariji, kad su Isusa razapešili; a kako se je to zbilo, to nam priповijeda sv. evangelist Ivan kratkim i jednostavnim riječima. Kaže naime: »Kad dodoše (vojnici) k Isusu, vidjevši da je već umro, ne prelomiše mu kosti. Nego jedan od vojnika kopljem mu otvorio bok, i odmah izide krv i voda.« (Iv. 19,33 sl.) Evo tu započe pobožnost Presv. Srcu Isusovu, tu bi posijano to goruščno zrno. Onaj dan, na prvi Velički petak, i to na Kalvariji, *bi otvoreno Srce Isusovo, da svi ljudi mogući unići u to svetište ljubavi Božje*.

A koji su bili *prvi štovatelji Presv. Srca Isusova*? Pogledajmo malko ono društvo, što stoji oko križa na Golgoti. Tu vidimo prije svega dvije nadade sve svete osobe: *Mariju, Majku Isusovu, i sv. evangelista Ivana*. Ovi su prvi štovatelji Presv. Srca najbolje razumjeli tu pobožnost. Sv. Bernard veli za Bl.

Dj. Mariju, da je bila »jedno srce i jedna duša s Isusom.« *Što hoće time da kaže sv. Bernard?* Ništa drugo nego: Bl. je Dj. Marija uvijek isto htjela, što i Srce Isusovo; isto je čutjela, isto ljubila, za istim težila kao i Srce Isusovo: a to je upravo savršena pobožnost Presv. Srcu Isusovu.

Onda sv. Ivan, koji sam sebe u svom evangeliju zove »učenikom, kojega ljubljaše Isus.« On je, kako sam pripovijeda, kod posljednje večere počivao na prsima, na Srcu Isusovu. Tu je jamačno temeljito upoznao i zavolio Srce Isusovo.

Eto početka pobožnosti Presv. Srcu Isusovu. Tu bi zasijano to dragocijeno goruščeno zrno, za vrijeme gorke muke Isusove.

Pogledajmo onda u povijest svete katoličke Crkve počevši od vremena apostolskih pa kroz sve vijekе do sedamnaestoga stoljeća. Tu nalazimo već rano neke velike svece, koji su sami štovali Presv. Srce Isusovo, pa i vjernicima o njemu govorili. Tu je prije svega među crkvenim ocima prvih vijekova veliki sv. *Augustin*, kojega nam slike često prikazuju sa gorućim srcem u ruci, jer je na Srcu Isusovu raspalio svoje srce žarkom ljubavlju Božjom. I kod velikog naučitelja crkve na istoku, kod sv. *Ivana Zlatoustog*, naiaze se tragovi pobožnosti prema Presv. Srcu. Onda sv. *Bernard*, »medenik« naučitelj Crkve. Među inim piše i ove lijepo riječi: »Zato je na križu bilo Srce Isusovo kopljem probodeno, da kroz ovu vidljivu ranu mognemo gledati nevidljivu ranu Srca njegova, onu naime neizmijernu ljubav Isusovu prema ljudima, koja je kao ranila Srce njegovo.« Te su riječi slične onima, koje čitamo kasnije u crkvenim ispravama o pobožnosti Presv. Srcu Isusovu. Posve slično piše i serafski naučitelj Crkve, sv. *Bonaventura*, sv. *Petar Damjan* i sv. *Franjo Saleski*. Ovu svu trojicu štuje Crkva kao svoje velike naučitelje, jer je Bog preko njih rasvjetlio Crkvu svoju svetim Božanskim naukaina. Poslije 13. vijeka piše crkvena književnost sve to više o pobožnosti Presv. Srcu Isusovu, tako među inim sv. *Lovro Justiniani*, bl. *Petar Kandzije*, koji će se po svoj prilici doskora proglašiti svecem, i jedan glasoviti slavenski pisac, poljski isusovac *Družbicki*, koji je tiskom objelodanio prve litanije Presv. Srcu Isusovu.

Medu svetim ženama starijih vremena *prije* sv. Margarete Alacoque isticahu se kao štovateljice Presv. Srca osobito sv. Mehtilda i sv. Gertruda. Isto možemo razabrat i kod sv. Klare, kod sv. Katarine Sienske, kod sv. Terezije i nebrojenih drugih velikih službenica Božjih prijašnjega doba.

No sve do sredine 17. vijeka bijahu to uvijek samo pojedine izabrane duše, koje su poznale i vršile pobožnost Presv. Srcu Isusovu. Nije još bilo u Crkvi blagdana Presv. Srca, nije bilo crkavā, kapelica i oltara Presv. Srca, nije bilo nikakvih javnih svečanosti na čast Presv. Srcu; no i privatna pobožnost Srcu Spasiteljevu bila ograničena na razmjerno vrlo malo svećih duša.

Tada, kad je nadošao onaj čas, što ga je mudrost i ljubav Božja od vijeka odredila, zbio se onaj veliki dogadjaj, koji u svojim sretnim poslijedcima traje još i danas: *naš Gospodin i Spasitelj Isus Krist sâm objavi svetu svijetu pobožnost Presv. Srcu svome.* Kako se je to dogodilo, o tom drugi put.

M. H. D. I.

Iubilej sv. IGNACIJA LOJOLE.

I. Vitez lavljeg srca.

Ignacije bijaše od naravi jak značaj, stvoren za velika poduzeća. Posnit, neustrašiv, veledušan, ali i razborit, proračunan, discipliniran: mali narod Baskâ ispod zapadnih Pireneja gleda u njem najizrazitiji lik same sebe, štuje u njem svoga predstavnika. Ignacije bijaše *vitez lavljeg*

srca.

Bilo je godine 1521. U Španjolskoj, osobito u južnim općinama, vladali nemiri. U pokrajini Kastiliji bilo malo vojske, jer je vojvoda od Navarre

posao na jug veći dio četa, da uguše bunu. Tu zgodu izrabi francuski kralj Franjo I. da provali u pograničnu Navarru te ju otrgne od Španjolske, koja se upravo taj čas ujedinjivala u veliku moćnu državu na pirenejskom poluotoku.

Bez veće zapreke stignu francuske čete sve do tvrdave Pamplone. Potkralj navarrski pohiti na jug po čete, a zapovjedništvo Pamplone predaje Franji Beaumontu. U tvrdi bilo malo vojske, utvrde gradske trošne, predaja grada neukloniva; Pamplonjani se već sprijateljili s mišlju predaje, a sâm zapovjednik tvrdave, videći da Francuzima ne može da odoli, izade iz grada — prepustivši ga svojoj sudbini.

No među vitezovima bijaše jedan Gulpuskoanac od kakih 30 godina, plemić potkraljev, čovjek vješt oružju, željan slave i odlikovanja, a uprav viteškog ponašanja, a koga je potkralj silno cijenio i volio. On izjavlja zapovjedniku, da grada ostaviti ne će, jer je sramota, da junaci bježe. I na očigled zapovjednika istupi iz čete i vrati se pješice u tvrdu, da ju brani s nekolincinom po izbor vitezova. I taj junak lavljeg srca zvače se Iñigo de Loyola.

Francuzi opkolile tvrdu sa svih strana i stadoše ju biti iz topova. Branitelji vidješe, da je otpor uzaludan pa držahu vijeće, hoće li se predati. Ili ne. Ali se Iñigo (Injigo) usprotivi i izjavlja, da je bolje poginuti, nego se kukavno predati. Ipak stupaše u pregovore s neprijateljem. Trojica podoše do francuskog zapovjednika, među njima i Ignacije. Čuvši uvjete redaje izjavljenici, da ih njegova stranka ne može da usvoji pa stade drugove sokoliti, neka se iznova late oružja i brane tvrdavu do posljednjeg viteza.

Boj se nastavi. Zidine pucaju, a kamenje se runi. Ali se vitezovi ne predaju, jer ih držao Iñigo svojom vatrenom besjedom i primjerom svojim boreći se kao lav među prvima i braneći mačem ulaz kroz otvorene podrtine. U to, na nesreću, pada topovsko zrno uprav pred Ignacijem; smrška mu desno koljeno i rani lijevu nogu. S padom Ignacijevim pada i tvrdava Pamplona 21. svibnja 1521. na drugi dan Duhova.

Tu je Ignacije zaustavio neprijatelja, a potkralju navarrskomu dao vremena, da prikupi veće čete pa se opre provalniku.

Sva se domovina dičila ovakim vitezom.

Francuzi su poštivali junaka — protivnika. Poviše mu nagu i prenesoše ga sve do u njegov vlastelinski gradac Lojolu, da se dalje liječi...

Dok si Iñigo liječio rane u očinskom domu, u svojoj visokoj kuli, posjeti ga Kralj vjekova i vrhovni vojskovoda, Gospodin naš Isus Krist; pozva ga s praga smrti i reče mu: »Slijedi Meni na putu da osvojim zemlje nevjernika; zadovolji se s hranom, koju Ja budem uzimao, i s plhom i odijelom, što Ja budem nosio... Isto tako trudi se i muči po danu, a bđi sa mnom u noći... jer toliko ćeš imati sa mnom udjela u pobradi, koliko si sa mnom udjela imao u radu...«

Što da Ignacije odgovori? — Ono, što i nas uči, da odgovorimo.

Jedne noći, kad je pomjivo razmišljao o tom pozivu Gospodnjem, u stade s postelje, kao što je to često činio i prije za vrijeme ove bolesti, dade se na molitvu i svladavši sve borbe, obzire i prigovore svoga srca, kleče pred sliku Gospinu i po njezinim prečistim rukama prikaza sebe Kristu za vječnog slugu i viteza: »Vječni gospodaru sviju stvari, evo moje prikazbe i posvete s tvojom milošću i pomoću, pred neizmjernom tvojom do-

brotom i pred tvojom slavnom Majkom i pred svim svecima i sveticama tvoga dvora nebeskog: da želim i hoću i da je to moja promišljena i dragovoljna odluka, samo ako je na tvoju veču službu i proslavu, da će naslijedovati tebe primajući na se sve nepravde i sve pogrde i sve siromaštvo, duhom kao i u zbilji, ako me tvoje presveto božansko veličanstvo htjedne za to u mom životu i staležu da odabere.

Bio uzrok koji mu drago: dogodi se u taj čas, da se cijela kula lojolska potresla te se raspukla odozgor do dolje sve do sobe, gdje je Ignacije boravio. Neprijatelj roda ljudskoga valjda drhtao pred pračom novog Davida?

Ignacije ozdravio. Ozdravljenje pripisivao čudu Božjem. Ali je do svoje smrti ponešto hramljo.

* * *

Čim se pridigao, pode Ignacije sa svoja dva momka do potkralja navarskoga, da podigne novac, koji ga pripadao. Isplati time svoj dug, a s ovećim preostatkom dade popraviti sliku Majke Božje u jednoj kapelici na putu, koju je često pozdravljao. Na to otpusti ova momka kući, a sám pode u svijet, na protivnu stranu Pireneja, za glasom Božjim ...

II. Vitez Gospin.

Već od početka obraćenja opažamo na Ignaciju izvanrednu pobožnost i odanost prema prečistoj Djevici, a opet i njezinu ljubav i majčinsku brigu prema njemu. Bez nje ne poduzimle Ignacije ništa. Stoga vidimo, gdje se odmah daje na put u Montserrat, u to najglasovitije proštenište Majke Božje u sjeveroistočnoj Španjolskoj, da tu — pod njezinim okriljem i vodstvom — otpočne nov život s novim idealima kršćanskoga vitešta — a odatle krene dalje sve do — Jerusolima ...

Putem kupi si gruba, dosta dlakava sukna za novo pokorničko odijelo, koje ima biti široko i dopirati sve do gležanja. Kupi i hodočasnički štap s tikvicom za vodu i, smotavši sve u jedan svežanj, stavi to mazgi u bisage i prispie u Montserrat pred benediktinski samostan s crkvicom čudotvorne Gospe jerusolimske.

U Montserratu* potraži Ignacije jednog ispovjednika, da obavi veliku ispovijed cijelog života. Htio je najprije da račune s Bogom uredi i posao duševnog spasa iznova ozbiljno započne. To je prvi korak kod svake projene života na bolje. Tri se dana ispovijedao, a sve lijepo napisao! Namjera mu je bila ujedno, da ispovjednik zna sve, što se njegove duše tiče pa ga mogne onda na novom putu bolje rukovoditi. Ispovjednika prinuka, da prihvati kao dar samostanu njegovu ljepu mazgu, a zamoli, da smije Gospu pokloniti s v o j m a č i b o d e ž , koji će na oltar položiti.

Ovako pripravljen dočeka predvečerje Navještenja Gospina 1522. Prije no će poći u crkvu, da se Bogu posveti, izđe pred mrak na ulicu, da nađe kojeg siromaka, komu će svoje krasno viteško odijelo pokloniti. I tako, lišen svjetovnog sjaja, htjede da si romanaš i stupi pred siromanašnog Spasitelja. Stavi na se ono grubo i teško suknjeno odijelo, što si je dao načinili; opasa se komadom konopca, prihvati proštenjarski štap i stupi tako pred Gospin oltar, kako ga naša slika predstavlja.

Prije no će se opasati mačem, svjetski bi vitez cijelu noc pro-

* Montserrat nosi ime od gorskih vrhunaca, što izgledaju kao zubi na plit.

bдio strаžeći oružanu strаžu. Francuzi zvahu to *la veillée des armes*, a Španjolci *la vela de armas*. A to isto učni sv. Ignacije pred Gospinu oltarom ove odlučne noći kao vitez nebeske Kraljice.

Kakvu je posvetu nebeskoj Kraljici i Majci izgovaralo njegovo vjerno, veleđušno, viteško srce! Šta su sve šaptale Majci one sretne usne ove cijele duge noći u onom razgovornom sumraku, rasvjetljenom tolikim gorućim žišcima i plamenovima, što plaho podrhtavali u onoj svetoj tišini! A kako je nebeska Kraljica i Majka odgovarala na njegove iskrene i žarke molbe?!... Kako je Spasitelj iz svetohraništa gledao milin okom na svog odabranika!... Tu se eto polažu temelji novom crkvenom i viteškom redu čete Isusove, koji će se s ostalim — starijim — crkvenim redovima boriti za VЕСУ SLAVU BOŽJU i spas neumrlih duša. Crkva je u pogibljiju; Luter se uprav onih dana digao, da otrgne katolički svijet od pećine Petrove; sva će Evropa domala planuti od vjerskoga boja i revolucije. Golijat se digao i već se ruga odabranom narodu svete katoličke Crkve — a vitez Kristov odlaže mač i bodež — i vješa ga na hladne zidine svetišta Gospinat...

Pred Španjolskom širom leži otvorena cijela Amerika — a vitez lavljeg srca uzima na se polorničko odijelo!

Čim je zoza zarudjela i sv. Ignacije primio sv. pričest, onako pređevoj ostavi Montserrat, sađe s brda i upravi svoje korake — ne put bliže Barcelone, gdje je imao više znanaca i prijatelja, već put Manreze, gdje nadje zaklonište u bolnici sv. Lucije.

Svima je upalo u oči ponašanje ovoga nepoznatog prosvjaka. Lice mu bilo otmjeno i izrazito, ponašanje uglađeno i viteško. Odakle je išta traži? Nitko nije znao. Svašta se n-magdalo. Da su mogli proniknuti tajnu, saznali bi, da je to budući vojskovoda posebne čete Kristove, koja će obraniti Crkvu od nastlijivog i buntovnog krivojjerstva luterova, Zwingljeva i Kalvinova i novi svijet po Americi i Indijama prvesti s križem u ruci i pod zaštvom slatkog IMENA ISUSOVA u krilo svete katoličke rimske Crkve. Povjesničar Pastor veli: »Poradi neprispodobive svestranosti rada imao je Ignacije da reformi Crkve doprineše kao niko drugi i da joj nadoknadi velike gubitke s novim osvajanjima.«

III. Duhovne vježbe.

Najmilije na svijetu ostavi Ignacije, kako vidjesmo, u svetištu Gospinu. Vratio se u Manrezu bez m-a-č-a.

Manreza je španjolski gradić, ali u katoličkom modernom životu kao i za Ignacija ima znamenovanje kao ono brdo Sinaj za Mojsiju, ili kao

pustinja, u kojoj je Spasitelj prije svoga javnog nastupa proboravio u postu i molitvi četrdeset dana i četrdeset noći; gdje je od sotone bio napastovan i kamo andeli sidoše, da mu se kao jedinomu Bogu poklone te ga podvore. U Manrezi Ignacije nastupa prve svoje vojne vježbe; tu dobiva upute i izobrazbu za vođenje lakih četa Isusove vojske; tu će on sastaviti i reglement moderne taktike i strategije duhovne.

I Ignacija odvede Duha Božjeg u tu samoču. Skloni se na imanje Roviralta na gori sv. Bartola, na onoj strani, što gleda prema rječici Kardineru. Tu bijaše više naravnih pećina među pojedinim gorskim visovima. Odabere za se najnepristupačniju, trnjem i šikarjem obraslu pećinu, iz koje se — kroz mali otvor — vidali Zubati vršci Montserratski.

Kad bi se smrkavalio, ostavljao bi Ignacije pećinu i silazio u grad, da gdjegod pred tudim vratima na kakvoj klupi prenoći, a u jutro rano da se nade u kojoj crkvi, gdje bi obavljao svoju pobožnost. Vas dugi bi Božji dan inače boravio u svojoj uskoj pećini, gdje bi se Bogu molio i pokornički život sprovodio.

Sedam sati na dan posvetio bi molitvi, sve na koljenima. Tripot bi se dnevno bičevao, strogo bi postio; ono malo hrane, što mu je za život trebalo, isprosio bi si od vrata do vrata, kad bi sišao u grad.

I duševni boj brzo otpočeo. Bog je priputstio na slugu svoga razne napasti, da ga upozna s načinom borbe neprijatelja duša naših. Iz prikrajka mu sotona prišaptivao: sjajni vitez da ko prosjak služi Bogu? Pa u tolikoj pokori? Kako ćeš moći to izdržati? Zar do svoje starosti?

Ovaku je napast mogao Ignacije još lako odbiti. Odgovorio bi jednostavno: »A tko mi kaže, da će do u starost i živjeti?«

No doskora eto mnogo strašnije duševne borbe. Najprije očutje užasnog dosada ovakog pokorničkog života. Sve mu je odjednom bilo teško; šta više: sve mu se gadilo. Gadila mu se molitva, pače i sama sv. misa! I u ovakoj molitvi proboraviti — i to još na koljenima — punih sedam sati! Svaki dan?... Ignacije duševno silno tripio, ali — kako je bio u svojoj do-slijednosti odvažan — nije od svojih običnih molitava i pokora ništa propustio. Sedam sati se molio; tripot se na dan bičevao; postio i postio; na klubama pred tudim vratima spavao — jedan mjesec, pa drugi mjesec...

Nadošla i druga napast: grozna neizvjesnost, da li mu je ona velika isповijed valjana! Je li na isповijedi sve rekao? — A on se onako savjesno pripravljao — pa još sve onim svojim lijepim rukopisom napisao — i tri dana dolazio k svom isovjedniku! I opet mu isповijed nevaljana! Opažao je i sam da mu ta borba podgriza duševnu snagu, da mu škodi: ali si nije unio pomoći. Išao k isovjedniku; opet sve kazivao, a ovaj ga tješio i sokollo. No zatidu, kad napast nije popuštala. U toj nevolji vatio je ka Gospodinu: »Gospodine, pomoži mi, jer ne nalazim lijeka nigdje! Kad bih znao za lijek, nijedan mi put ne bi bio težak. Gospodine, pokaži mi put!«

U tom kao očaju dolazila mu misao, da se sunovrati u bezdan pa da tako svrši sve. Ali bi odmah odgovorio: »Gospodine, ne će učiniti ništa. Što je grješno!«

Videći, da duševne borbe niti prestaju niti popuštaju, a budući da još nije bio posve upućen u stvari duhovnog života, — kao početnik, bez filozofije i bogoslovije — odluči u toj velikoj duševnoj tami i nesigurnosti, da neće dotele nikakove hrane okusiti, dokle ga god Bog ne usliša te ga te napasti.

ne oslobodi. Izuzeo je slučaj, kad bi od posta tako oslabio, da bi nastala pogibelj i za sam život. Tako je negdje čuo ili čitao, da su i sveci radili, da isprose od Boga koju milost. Tako pokuša i on.

Jedne nedjelje iza sv. pričesti zakloni se u kapelicu Majke Božje, koja je bila izvan grada, i tu ostade u molitvi i u potpunom uzdržavanju od hrane cijeli taj tjedan. Neke gospode iz grada, koje su ga svojom milostinjom podupirale i hranile, opaze, da je Ignacija nestalo pa ga stadoše tražiti. I

nadoše ga tu izvan grada tako iznemogla, da se je jedva još na nogama držao. Odmah ga dadoše prenijeti u Manrezu. Ni tu nije htio da jede, dok mu nije isповједник odlučno naredio, da posluša.

Za dvatri dana napast popusti; ali se domala sa svom žestinom vrati. Nu tada nastá potpuni preokret. Kko je Ignacije cijelo ovo vrijeme

sve te razne duševne struje i stanja motrio, njihov početak, razvitak, pravac i svršetak neprestano pratio i pronicao, a sve opet savjesno papiru povjejavao: uspje s milošću Božjom i s vrućom molitvom, da se riješi te more. Nije doista imao, da se za išta uznemiruje, a najmanje radi velike isповijedi.

Ta je duševna borba trajala kroz mjesec kolovoz, rujan i listopad godine 1522. A onda nadodose dani vedrine i izvanrednih milosti Božjih i prosvjetljenja. Sve je sad bilo svjetlo, kao što prije sve tama. Sve utjeha i razgovor s Bogom. Sad bi mogao i dan i noć moliti, da i ne spava! Ali se držao mјere: nije pretjeravao ni u čem. Sam veli, da ga je tu Bož sami podučavao kao učitelj učenika svoga. Tako idaše jednom putem uz rijeku, kad, gledajući u one bistre vale, stade i duhom se zanese. Nije to bilo prava videnje, već prosvjetljenje: umom i duhom svojim spozna mnoge i mnoge stvari duhovne, pače i same uzvišene tajne naše sv. vjere i to s tolikom jasnoćom, te je u svojoj 62. g. izjavio, kako je cijelog svog života i da sve u ječno sakupi, štogod je ikad spoznao i od Boga primio, »nije toliko napredoval i primio, koliko ovaj jediti put.«

Opažao je, da je sad posve drugi čovjek i njegova pamet da to nije više prijašnja njegova pamet. U blizini starog mosta bilo uz put Raspelo. Tam se baci na koljena i zahvali Isusu za toliko dobročinstvo.

Od toga dana bio je Ignacije još češće zanesen. Priznao je poslijepi i sam, da je očima duše gledao čovječanstvo i lik Kristov, a tako isto i bl. Gospu. Na dan sv. Lucije, pribivajući iz bolničke sobice večernjici u kapelici, najedanput se zanese duhom, problijedi i blago se sruši na pod. Ovako ostade punih tjedan dana sve do večernjice uoči sv. Tome. Svijet dolazio, da vidi, što se zabilo. Iza sedam dana Ignacije opet otvoril mirno oči, kao da se budi iz duboka sna i izusti samo: »O Isuse! — Nitko nije znao, što je bilo s njim onih dana. Sâm toga nije nikomu očitovalo.«

Jedanaest mjeseci proboravio je Ignacije u Manrezi. Došao je kao početnik u duhovnom životu, a izšao kao savršeni učitelj i strukovnjak. Manreza se može nazvati *količkom duhovnih vježbi*, te divne, ženjaljane i duboko kršćanske knjige sv. Ignacija, koja je postala pravilom života tollkinih svećima i apostolima, i koja će neprestano i moćno utjecati na obnovu duha u kršćanskom društvu. Sâm je Ignacije sve na sebi iskusio, prije no što je išta napisao. Za ovu pače knjigu drži sv. Terezija, da je nastala pod izravnim sudjelovanjem Majke Božje. Kako glasoviti pisac duhovnoga života i sam muž sveta života, o. Luis de Puente D. L., pripovijeda u životopisu časnoga o. Baltazara Alvarez, isповjednika sv. Terezije, htjela je ova svetica jednom, da obavi duhovne vježbe po načinu sv. Ignacija: kad joj se ukaže arkandeo pa joj reče: »Ove duhovne vježbe, što ih po nadahnuću Božjem hoćeš da obaviš na način utemeljitelja Družbe Isusove, vrlo su mille našoj Kraljici. Naredila mi je stoga, da ti saopćim, kako su ove duhovne vježbe u neku ruku njezino djelo, jer ih je pod njezinim utjecajem i da tako rekneš, po njezinom kazivanju ovaj sveti muž sastavio.«

Ovaj postanak knjige »duhovnih vježbi« prikazuje i naša slika.

Kao što je Mojsije s brda Sinaja sišao među narod noseći dvije kamene ploče zakona: tako je i Ignacije sišao s brda i stupio pred svijet noseći u rukama knjigu »L o Ejercicios Espirituales«, rukopis »duhovnih vježbi«, koje će opet obnoviti svijet u duhu Kristovu. Eto već je tomu

sad ČETIRI STOTINE RAVNIH GODINA, kako Ignacije ovim duhovnim vježbama i *pućkim misijama* svojih sinova raspaljuje svijet ljubavlju do Isusa i do Majke Marije pravi IGNIS ARDENS, pravi OGNJEN, pravi VATROSLAV: tako tumači Ignacije svoje krsno ime u materinskom baskijskom jeziku »Iñigo«.

Ignacije ne stupa više u svijet u onom pokorničkom odijelu. On će biti *apostol: bit će svima sve*, pa stoga uzima na se bolje odijelo, što mu je dao skrojiti g. Kanieljes; poče nešto više spavati; primi ponudenu sobicu, posveti umjerenu i čednu pažnju vanjštinu i pojavi tjelesnoj, riječ u jednu, priлагodi se običnom načinu života, kojega se je držao i sam Spasitelj roda ljudskoga. Ignacije stupi u svijet kao VITEZ VEĆE SLAVE BOŽJE.

Ivan Ev. Kujundžić D. I.

Zidar i mrtvačka glava.

Godine 1801., u jednoj ulici u gradu Besançonu rušili zidari neki stari samostan. Jednemu od njih, penjući se po ljestvama i ogradama, sunu glavom paklena namisao: da ponese sa sobom jednu mrtvačku glavu, što ju otkrio među ruševinama.

Izišavši na vrh ljestava zatakne taj radnik svoju gvozdenu schu, kojom je zid kidao, u podrtinu i nabivši na nju onu mrtvačku glavu stade joj dovikivati: »Aha! evo tvog sudnjeg dana! Kazui sad, odgovoraj, koliko si puta počinila taj zločin? Lako si možeš zamisliti, da je izgovarao najstrašnije. — Sad barem ne laži! ... Zar ne, toliko puta? Tko šutti, priznaje. Pređimo na drugu točku. A ovaj zločin ... Koliko puta? ... Bar svaki teden?

Drugovi ga korili s tolike lopovštine pa mu prijetili kaznom Božjom; no on nije mario, već je dalje nastavio:

— A sad ču ti osudu izreći. Za tolike zločine pakao nije ništa ... Za tvoje pak zemne ostanke evo kazne! U taj čas baci s ljestava onu mrtvačku glavu na put, da se je u stotine komada razletjela, pa nastavi posao rušenja zgrade.

NESREĆA.

Jedva je prošlo pet časaka, kad onaj dio zida, na koji je bio naslonio ljestve, popusti i sav se u se stropošta. Pod sobom zatrpao i nesretnika. Drugovi misili, da je već izdahnuo pod ruševinama; ali ipak nastaviše razgrtanje i spasavanje. Kad začuše muklo jecanje, Prisluškuju. Nesretnik još živi, pače bolno zove: *svećenika, svećenika!*

O. Varin, veliki štovatelji presv. Srca, koji je prije nekoliko dana stigao u grad i odsjeo kod svoje sestre, gospode de Chevroz, prolazio uprav ulicom. U isto vrijeme nadaošao i jedan drugi svećenik, koji je za francuske revolucije položio zakletvu državi. Otac se Varin priključi: *Prijatelju, reče mu, mjesto jednoga evo ti dvojice svećenika; kojega želiš? Ovaj je pristao uz narodnu crkvu; ja nijesam ...*

Ja hoću Vas. gospodine! Smilujte se mojoj duši; jer želim ipak ići u nebo!

Svijet, koji se je bio zgrnuo, dobro je shvatio ove riječi. Na to se o. Varin popne na kup podrtina i povika ozbiljnim, kao glasom zapovijedi: *Ljudi, svi na stranu; jedini ja smiljem tu ostati, da čujem ispovjed ovoga vašeg*

nesretnog brata!

U tili čas svijet se udaljio s tolikom pripravnosću i počitanjem, da se ne bi ni vojska u takovu redu i posluhu natrag povukla na danu zapovijed.

POTPUNO OBRAĆENJE.

A onda sagnuvši se do nesretnika, priča sam o Varin, saslušah ispovijed najskrušeniju, najpotpuniju, najutješniju, što sam ju ikad čuo. A нико од onih, što su bili svjedoci njegova svetogrda, ne posumnja u iskrenost ove ispovijedi i pokajanja, popeh se nanovo na kup ruševina i povikah: *Dieco, na koljena, da i vi sudjelujete kod potpunog odrešenja, što ga dobri Bog preko mojih usta, u ovaj čas, daje vašem bratu, nakon iskrenog i odvažnog kajanja: spas je njegove duše odsad osiguran!*

I sví za vrijeme odrešenja padoše na koljena.

Iza tisuću muka i pogibelji izvukoše napokon nesretnika ispod ruševina. Ne da se opisati, u kakvom je jadnom stanju bio. Obje ruke i obje noge bile razmrskane i zgnježene; truplo izranjeno, lice tako iznakaženo, da ga čovjek ne bi mogao bez groze gledati.

No od ovog časa nije se mogao sretni pokajnik dosta da zahvali Božjoj dobroti, koja mu se smilovala u času, kad ga je pravda Njegova progona bila. Prenešoše ga u bolnicu, gdje je živio još 24 sata u istom raskajanom stanju i vas sretan, što ga je Bog ovdje na zemlji kaznio, da ga poštedi iza smrti.

Mali časoslov Srcu Isusovu.

(Šesti i devedesi čas)

*Ti oltar viši od neba,
I širi no je čitav svijet:
Stog Otac žrtve ne gleda,
Što ne vidje Ti oltar svet.*

*Ko s vlastitoga priestola
Krepoti četa vlada tu:
Nevinost prate, čuvaju,
Nevinost viernu, prečistu.*

*Tu zakoni se radaju,
Što udes ljudstvu kazuju;
Milost vrela izviru,
Nas zavilek što usrećuju.*

*O Srce slade od meda,
Što voliš čistim dušama;
Tek čisto srce ljubit zna:
U srcu kraljuj i nama! Amen.*

*Od sunca istog čistiji,
Hram od neba dostoјniji:
O Srce, Rijeći svetište,
I blaga Božieg žarište!*

*Koliko Tvojih kucajâ,
Toliko Ocu uzdarjâ:
Stog i On odmah udijeli,
Što Srce Sina zaželi.*

*Na krivce plane gnjevom Bog;
Al' Sina kada zgleda svog:
Ljutinu smiren ostavlja,
Na strijele i zaboravlja.*

*O Srce, slade od meda,
Što voliš čistim dušama;
Tek čisto srce ljubit zna:
U srcu kraljuj i nama! Amen.*

Jek.

Budućnost Rusije.

(Opća nakana za rujan, blagoslovljena od sv. Oca pape).

Kada promatram dogadaje, što se sad odigravaju u Rusiji i kad pomislim, što je rusko carstvo i ruski narod nekoć bio, dolazi nam nehotice na pamet povijest rasipnog sina u evangelju, koju je Božanski Spasitelj sam tako divno opisao.

„I reče mladi sin od njih ocu: Oče, daj mi dijel od imanja, što pripada meni. I podijeli im imanje. I potom do nekoliko dana pokupivši sve mladi sin otide u daljnju zemlju.“ (Luka 15, 11.) Francuska je danas još ponosna, što je najstarija kćerka katoličke crkve, jer je već u 5. stoljeću prihvatiла katoličku vjeru, dok ruski narod kao što i druga slavenska plemena spadaju u tom pogledu među mlađe sinove katoličke sv. crkve, pošto su se istom kasnije obratili. Vladimir I. Veliki, knez kijevski, primio je naime sv. Krst zajedno s mnogim velikašima svoje države g. 988. Tada je i najveći dio ruskog naroda primio kršćanstvo. Dokazano je, da je Vladimir Veliki uveo katoličku vjeru po slavensko-grčkom obredu, a ne grčki raskol, i da je katolički ruski narod bio sjedinjen sa svetom apostolskom stolicom u Rimu sve do početka 12. stoljeća.

Tijekom godina i stoljeća razvijala se ova ruska država do ogromnog i bogatog carstva, koje je obuhvatilo šestinu svega kopna na svijetu, brojila do 150 milijuna stanovnika.

No ovaj mladi ruski sin ne osta dugo u očinskoj kući, u katoličkoj Crkvi. Tražeći kao onaj sin u evangelju veću slobodu odijelio se je od Rima u 12. stoljeću, ostao je doduše još u slaboj svezi s katoličkom vjerom, dok se nije koncem 15. stoljeća posve priključio nesretnom grčkom raskolu.

Sada pogledajmo, što se je dogodilo rasipnom sinu u tudini. „A kada potroši sve, postade velika glad u onoj zemlji i on se nade u nevolji.“ Rusko je carstvo sačuvalo i poslije rascjepa od katolicizma neki vanjski sjaj kao velevlast, ali u nutrini, u pogledu kulture i vjere, bilo jako siromašno. Državnici, misleći da lakše mogu vladati neukim narodom, malo su se brinuli, da šire naobrazbu u narodu, da pače su svim silama odstranjivali svaki doticaj sa zapadnim kulturnim državama. Još siromašnije je izgledalo u vjerskom pogledu. Ruski su vladari uskratili svojim podanicima svaku vjersku slobodu, protagonisti katolike, *sliom ih tjerali na raskol*, a i carski ukaz o slobodi vjere od Nikolaja II. g. 1905. bio je kasnije tako sužen, da o pravoj slobodi nije moglo biti ni govora. Iza prevrata i rata vidimo sada Rusiju pod *boljševičkom vladom* i u potpunoj vanjskoj bijedi i skrajnjoj nemoći. One riječi svetog evangela o rasipnom sinu, da se je on u velikoj nuždi htio nasititi „*roščićima, što su svinje jele, a nitko mu ih ne davaše*,“ slaba su slika one poznate prevelike gladi u Rusiji. Čovjek jedva vjeruje, što u današnje vrijeme u jednoj nekada bogatoj zemlji Europe gladni ljudi u zdvojnosti sve rade: jedu ono sirovo meso, što odrežu od poginulih konja; u noći iskapaju lješine, te ih

jedu. Neka kćerka zamolila majku, da smije ubiti bolesnu sestricu, jer nema šta jesti. Majka napokon privoli. Tako je općenita glad u Rusiji, da je prema novinskim izvještajima umrlo oko 20 milijuna ljudi, a prijeti smrt od gladi još za 30 milijuna.

Mi kao Hrvati duboko žalimo ovu užasnu bijedu naše ruske braće. A zašto je Bog dopustio ovu nesreću na Rusiju? pitat će možda tko god. A ja pitam: Zašto je ono Bog dopustio, da spomenuti u evangeliju sin dode u veliku bijedu? Otvorimo opeč sveto pismo te pogledajmo, što je učinio onaj sin u nesreći: „A došavši k sebi reče: Ja ovdje umirem od gladi. Ustat ću i idem k ocu svojemu, pa ću mu reći: Oče! sagriješih na nebo i pred tobom.... I ustavši otide k ocu svojemu.“

Krunjenje Gospino.

Da je ovaj sin ostao kod kuće, ne bi pao u toliku bijedu; a u drugu ruku, da nije došla ova nevolja, ne bi se bio obratio. Nešto slično može vrijediti i u našem slučaju: da je ruski narod ostao vjeren sv. katoličkoj Crkvi, ne bi se sada našao u tako žalosnom položaju; ali tko zna, možda će Božja Providnost sve tako udesiti, da će uprav

ova nesreća, ovo gorko poniženje biti povod, da **r u s k i n a r o d d o d e k s e b i**, da uvidi svoju materijalnu i duševnu bijedu i da se skrušeno po primjeru rasipnog sata, povrati u ocinski dom, koji je ostavio prije toliko stoljeća, i gdje će mu u svakom pogledu opet biti bolje. „*Oholima se Bog optre, a poniznima daje svoju milost.*“ Prijašnja ponosna Rusija odbijala je sve pokrišaje sjedinjenja. Dao Bog, da Rusija u današnjoj bijedi i poniženju bude pripravnija za ovu milost!

Hrvatski narode! Sada je vrijeme, da se mnogo i mnogo molis za svog brata. Neka Bog u svojoj neizmjernoj dobroti i ljubavi udjeli plemenitom i pobožnom ruskom narodu milost, da ova vanskia nesreća bude njemu na spas, da nade put k istini vjere i sjedinjenju, tako da svi Slaveni što prije budemo u jednom stazu i kod jednog pastira. Papa će istom ljubavlju i radošću kao onaj otac u evanđelju primiti izgubljenog našeg brata. Sada se već bine, sakuplja mlodare po cijelom svijetu i šalje ih u gladnu Rusiju. Neka nas primjer svetog Oca potiče, da uz molitvu još revnije poradimo na tom, da olakšamo Rusima ovu oskudicu. Koliko možda trošiš za nepotrebne luksusne stvari; za suvišne, dapaće sumnjive zabave kao kino, variete, barove, za bezvierske ili indiferentne novine i nemoralnu stampu? Ti uživaš i previše se zabavljaš, a u bratskoj Rusiji tisuće i miliioni umiru od gladi! Uzmi onaj novac; ili ako se ne možeš oduci na toliko, uzmi barem polovicu, pošalji ga za Rusiju na umoru. Spašeni ljudi, spašena djeca bit će ti na ovom i na drugom svijetu zahvalni, a Bog će ti biti milosrdan, jer si i ti iskazao milosrde drugima! Proći će i ova nevolja. Doći će nova pokolenja. Hoće li ova pokolenja biti raskolnička ili sjedinjena, ovisi i o našoj molitvi. Hoćeš li, da onaj rasipni sin pogine i duševno i tjelesno u ovoj bijedi svojoj — ili želiš, da se vrati u krilo očevo pa da bude sretan i ovdje na zemlji i gore u nebu? Srce Isusovo, more dobrote, smiluj se velikomu narodu ruskom!

Mihovit Karlović Werner D. I.

Euharistijski okružni sastanak u Varaždinu

Savez Trećega Reda sv. Franje prireduje jove godine i to mjeseca kolovoza dne 26. na večer i 27. okružni euharistijski kongres u Varaždinu, za katolike uopće. Svrha je kongresa, da iskažemo Isusu u presvetom Sakramentu javnu zadovoljštinu za bezbrojne uvrjede, koje mu se nanose bogomrskom psovkom, radi koje nas toliko kazni, a mi se ne popravljamo, pače smo svaki dan goji. Drugo, da isprosimo od Boga, da čuva dobre svećenike, privede zatutale i ulije zvanja za svećenički stališ.

Savez je isprosio od ministarstva polovičnu vožnju na željeznicama. Svaki učesnik na polasku od kuće kupi cijelu kartu uz iskaznicu, koju će mu Savez dostaviti. Na povratku kući svaka iskaznica mora biti potvrđena od predsjednika kongresa, da je dotičnik prisustvovao kongresu. Bez te potvrde svaki mora ponovno kartu platiti. Najljepše se obavješćuju svi hodočasnici, da prije povrata svojim kucama navrate se u franjevački Samostan u Varaždinu sa

svojom iskaznicom, da im se ista na drugoj strani potvrdi. Za opskrbu neka se svak pobrine.

Vele časna gospoda svećenici najljepše se umoljavaju, da u više navrata predoče župljanima svrhu kongresa te da dostave što prije moguće barem približni broj svojih župljana, koji misle doći na kongres a to zato, da se uzmogne tiskati dovoljan broj potrebitih iskaznica.

Sve obavijesti daje: **Franjevački Samostan, Varaždin.**

Katolici, mi kažemo da ljubimo Isusa; pokažimo i ovom zgodom da ga doista ljubimo. Dodite u što većem broju, da za javne uvrede dademo i javnu zadovoljštinu za sebe i za one, koji ne mogu doći. Živio Isus u Presvetom Oltarskom Sakramantu!

Fr. Ciprijan Lisica.

Ne kune, jer ne će.

Već je tomu dosta godina, idem jedne večeri ulicom kući, ja s jedne strane ulice, a dva vojnika s druge. Vojnici razgovaraju glasno, a jedan kune Boga. Gledem i slušam. Bit će da su pijani. Ali ovaj opet i opet Boga i Majku Božju. Bilo mi žao. Prodrem na drugu stranu do njih i rećem: Zašto ljudi Božji ovako kunte i proklinjete? Jedan, koji nije kleo, ili barem ončas ne, gleda me, dočim se drugi na me strese: A tko ste vi? Šta imate vi meni prigovaratiti? Ja mu rećem, da sam svećenik i kao takav - pa da i nijesam svećenik, imam ne samo pravo nego i dužnost prigovoriti, kad neko proklinje Boga i Majku Božju. „Nemojte kleti, ne smijete!“ Ali na ovo on meni opsue moju Majku Božju. Još dvije tri riječi, vojnik bude sve bjesniji i raspalim se i ja te zakričim: Stražaru, gdje vas je koji?! Kad je ovaj mirniji vojnik čuo, da zovem stražara, opomene svoga druga, da bude pristojniji, i obojica uniđu u krčmu, kraj koje smo bili stojali.

Eto stražara: Sto je?

Uđemo i mi obojica u krčmu. Evo, rećem, ovoga vojnika uhitite na moju odgovornost. Ako on i možda ne zna, da sam ja vojni superior, njegov župnik, jer sam u civilno obućen, mogao je vidjeti, a i rekao sam mu, da sam svećenik, i nije smio kleti i ponašati se napram meni, kako se vladao i kleti, kako je kleo. Na moju ga odgovornost uhvatite. Al mi stražar reče: On je vojnik, pričekajmo, ja ču taj čas dozvat patrolu. Stražar je htio zažviždati i dozvati drugoga stražara, koga će poslati po vojničku patrolu, a on će sa mnom dotele ostati ovdje.

Kad su vojnici čuli, da se ima dozvati patrola, ovaj mirniji me milo pogleda, rekao je da me i pozna, dočim je onaj psovač buljio u zemlju. On me, reče, ne pozná. Shvatio sam njihov položaj. Patrola će taj čas doći, a pošto sam tu ja, vojni superior, komu je ovaj njegov u Majku Božju u kleo, bit će obojica zatvoreni. Nijedan nije rekao ni riječi, ali me ovaj i dalje gledao pogledom, kojim je prosio smilovanje. Gledali su i gostovi, koji su bili u krčmi.

Čekajte, rećem stražaru, pustimo patrolu, uredit ćemo sami. Kako je tebi ime, pitam ovog mirnijeg vojnika. On mi kaže svoje ime. Reče mi i kumpaniju, kod koje služi. Ovaj drugi nije htio svoga imena reći, ali sam ja kazao, da mi je svejedno. Sutra ću stvar predati g. pukovniku pa on neka dalje ureduje. Ali mi na ovo ovaj mirniji reče i ime svog

kolege. I rastasmo se.

Veli se, da nije dobro ništa činiti u naglosti, pa se toga ovdje ondje držim i ja. I ovu stvar nijesam predao pukovniku drugi dan, već sam mislio na treći ili četvrti. Al eto! Drugi dan podvečer eto ove dvojice k meni. Mole me, reka ne bio o tom gorovio g. pukovniku, pa niti kapetanu. Dobro, ne ču, ali pod jednom pogodbom: Ti si kleo dragoga Boga i Majku Božju. Kleo si i meni moju Majku Božju! Ako mi obećaš, na poštenje, da ne ćeš više kleti Boga ni Majke Božje, onda je stvar svršena i ne ču je predati g. obrstaru. Promisli, hoćeš li, možeš li obećati?! Vojnik se zamisli, pa će: Velečasni, ne samo Boga ni Majke Božje, nego ni sveca nit andelete ne ču više kleti! Na poštenje? Jest na poštenje! Daj amo ruku. Evo! I stisnemo si ruke.

Prošlo je pet šest godina, sastane me jednog popodneva, u nedjelju, jedan pristojno obučen mlađ čovjek; kraj njega ženska s djetetom u ruci. Zaustavi me. Velečasni, vi mene ne poznate, ali ja poznam vas. Eh, lako; bit ćete bili vojnik, pa mene poznate, ko i stotina drugih, ali gdje ču ja vas stotine poznati. Ne to, reče čovjek; ali sjećate li se, kako ste prije nekoliko godina jedne večeri opominjali jednog vojnika, neka ne kune, a on vam je prokleo Majku Božju. Došao je i stražar u krčmu s vama. Sjećam se, velim. Stražar je htio poslati po patrolu, je li? Jest. Sad znadem sve. Jeste li to vi? Jest, ja sam. Pa? Jeste li održali riječ, da ne ćete više kleti? Jesam, na poštenje vam velim, jesam. Evo ovdje moja žena, pitajte nju. Kunem li kada?

I ide sve bez kletve? Ide, ide, veli mi prijatelj. I danas sam vam zahvalan. Vi ste me odučili kleti.. Samo jedanput mi je malo zabjeglo, i nikad više. Rekao sam, ne ču, pa pošto neću, niti ne kunem.

Treba htjeti, uistinu htjeti, a ne, ako budem mogao. Od onda se i jako malo ljutim. Ne kunem, pak se niti ne naljutim.

Lijepo smo se oprostili. Budite sigurni, rekao mi je, da s Božjom pomoću ne ču nikad više kleti.

M. Rihtarić.

Silni dug.

— Koliko te poznam, poštenjak si. Jesi li voljan, da isplatiš svoi dug?

— Dašto! ..., nego ja nijesam nikomu dužan!

— Nijesi nikomu dužan? ... Mislim, da jesi; nego nažalost vidim, da si na to već i zaboravio! ...

— Jest, jest, ti imaš vjerovnika, koji ti je — ne velim baš, posudio, — nego uručio oveliku svotu ... A taj vjerovnik?

Jest Isus Krist.

Još ne razumiješ? Slušaj!

Isus je, kako ti je već poznato, došao na zemlju, da nas izbavi iz nevolje i bijede te nam pomogne do kraljevstva Božjeg!

No on nije došao ko velik gospodin, koji veledušno nešto dadne a onda ode i nema ga više. Ne. Isus se je učinio malen. Živio je ko jedan od nas. Našli smo u njemu srce neizmjerno nježno, neizmjerno samilosno, neizmjerno sučutno i mlosrdno. On je bio ganut, dirnut, ronio suze gledajuć nevolju ljudsku. Naše patnje i njega su dirale, on ih je blažio. Gledanje nepravde žalostilo ga. Nezahvalnost ga u dušu boljela...

No, nada sve, ljubio nas je bez mjere, ljubio sve do smrti . . . Koga je ljubio? . . . Koga drugog? — pa tebe! kao idruge, koliko i druge, pače više nego mnoge druge. Istina! Poreci, ako smiješ! Jer, za te, da budeš dionik milosti, a da ju opet nadeš, ako si ju nesrećom kojom izgubio po smrtnom griješu: ustanovio je on tolike sv. sakramente i svećenike tolike zaredio. Njegova je ljubav izumila nedokučiv dosad način, da ostane uvijek uza te, onu malu hostiju u presv. sakramentu oltara. Za te je povrh toga umro na križu. Da gane i umekša tvoje srce, prolio je on krv svoju sve do zadnje kapi. Vidiš, ljubav njegova nije gledala na to, koliko će ju sve to stajati. Trošila se i iscrplala se — do potpunog sloma i uništenja.

Shvaćaš li sad, koliko si dužan? . . .

I ljudi su, ne mareći za tu ljubav, prolazili pokraj križa, u velikom broju a da nijesu ni prepoznali svoga vjerovnika! Bilo ih je bez sumnje i takovih, koji su pogledali prema onomu, koji na križu visi; koji su razumjeli to i vratili ljubav za ljubav . . . Ali, toliki drugi? . . .

A tad je Isus odlučio, da nas podsjeti na vraćanje duga. Da pošalje ovrhovoditelja? O ne! Na to nije mislio. On se je sam ukazao sv. Mariji Margareti pa joj otkrio Srce, što plamti od prezrene ljubavi i rekao: »*Cle ovo Srce, koje je ljude toliko ljabilo, da ništa nije štedjelo, već se posve iscrplo i uništilo, da im zasvjedoči svoju ljubav!*«

Time nas je Isus tako tankočutno i nježno podsjetio našeg ogromnog duga. A što je tražio za toliku svoju božansku ljubav? — Tražio je iskricu naše ljubavi za uzvrat, za otplatu. *A da mu još i to uskratimo !!!*

Dužnik.

„Dodi Kraljevstvo tvoje!“

Na OTOKU MALTI, gdje je god. 1913. bio svjetski euharistijski sastanak i gdje je Apostolstvo molitve vrlo rašireno, narod ne će da zaostane za drugim katoličkim narodima u štovanju božanskog Srca. Otok leži između Italije i Afrike, a u vlasti je Engleza. Englezi su ovom otoku dali samoupravu s posebnim parlamentom. Obe su se kuće parlamenta, i gornja i donja, prošlog travnja svečano posvetile Božanskom Srcu u stolnoj crkvi sv.Ivana u prisutnosti svoga nadbiskupa. Ministar je predsjednik sam pročitao posvetnu molitvu.

U biskupiji NAMUR u Francuskoj prošle se godine uvelo Apostolstvo molitve u 89 novih župa; a godinu dana prije obnovilo se je u 200 župa, u kojima je djelatnost bila popustila. U jednoj ovoj biskupiji razdijeli se mjesечно do 40,000 na cedulicama otisnutih mjesecnih nakana.

Maršal FOCH (Foš) i njegovi učitelji, 25,000 daka, što polaze isusovačke gimnazije i sveučilišta u sjeveroameričkim Sjedinjenim državama pokloniše vrhovnom vojskovodи savezničkih četa u svjetskom ratu, maršalu Fochu, počasni mač. Primajući taj dar odgovori im taj slavni general-katolik: »Svoj uspjeh u svjetskom ratu zahvaljujem naprezanju drugih; a što se tiče mojih uspjeha tijekom moga života, to ove zahvaljujem u prvom redu ocima isusovcima u gimnaziji sv. Klementa u Metzu, i načelima njihova odgoja za Boga i domovinu.«

RIM. G. Anile, narodni zastupnik u talijanskom parlamentu, ovako je ove godine ustao na obranu proganjениh katoličkih privatnih škola:

»Cijelo sadanje stanje, veli u jednoj točci ministar prosvjete, ide u pri-log privatnim školama, koje su dočekale, da se je broj njihovih učenika ovih zadnjih godina potrostručio pa dnevice moraju odbijati djecu radi pomanjkanja prostorija. Toliko ih se javlja.

»Ne samo katoličke obitelji, nego svaki, koji ljubi svoju djecu a zgraža se nad ogromnim porastom zločinā kod malodobne mladeži gradova naših, pomišlja i mora da pomišlja na škole, u kojima se govori o Bogu, a duša se čisti i uzdiže. Senator Vitelli zna, *koliki s o c i j a l i s t i i republikani* Šalju svoju djecu u redovničke škole, i kad bih danas pitao svoje sudruge u senatu, da li se kajtu, što su se njihova djeca ill unuci naučili dizati oči put neba u vrućoj molitvi: uvjeren sam, da mi ne će niko odgovoriti, da im je to žao.

»Nije li to okorjelost i tvrdoča srca, ako se čovjek ne gane na pogled djeteta, što pada na koljena i oči diže do Boga u molitvi? . . .

Ne dajmo dirati u katolički odgoj svoje školske djece, ne čemo li, da nam propane vjera i domovina!

Vijesti Marijinih kongregacija.

Iz Mali (Dalmacija): I kod nas, na ubavom otoku Jadrana, opstoji Društvo Kćeri Marijinih pod zaštitom Bl. Dj. Marije Neoskrvrenjeno Začete i sv. Janje D. I M., osnovano dneva 8. studenoga 1914. pod vodstvom veleč. župnika, Dn Mirka Đidovića. Društvo je imalo od dana osnutka dosta toga da pregazi i pretrpi, ali, hvala nebeskoj Majci, prešlo je sretno preko svih tih poteškoća. Iza premještenja našeg dobrog upravitelja ostadosmo kroz 17 mjeseci bez župnika i vode. — I. kolovoza 1921. dobismo novog župnika i ravnatelja, veleč. Dn Jurja Lušu. — Društvo imade redovite sastanke svakog zapovjednog blagdanu poslike podne, da obavi svoje po-božne vježbe, a u svaku prvu nedjelju u mjesecu u prvom se redu raspravljaju naiglavnija pitanja s obzirom na članice društva. Daju im se upute u njihovu raču i vjeđanju. Upozoruje ih se na lokalne mane i poroke i poučava u razboritom i djetotvornom kršćanstvu. Po pravilima intadu se djevojke društva osobito starati oko urca i čistoće crkve. Cijelo je društvo razdjeljeno na tri skupine, jer su tri odiomka u selu, te svake nedjelje pristupa druga skupina sa svojim znakovima na sv. pričest. Pod novim veleč. ravnateljem dobile smo diplome našeg društva, što dosad nijesmo imale. Svake godine cijelo društvo ide zajednički otvoriti raku sv. Šime u Zadar.

Od osnutka društva do danas zbijlo se je i mnogo promjena među članicama i časnicalama. Deset nezaboravnih drugarica ostavilo je naše društvo, da se bliže kod božanskog Srca i nebeske Majke mole za nas i za naše društvo. Njihove su ih drugarice otpratile do groba, da po pravilima za pokojnice odslužiti sv. mise i sve su drugarice za njih prikazale prvu mjesecnu pričest iz njihove smrti. — Svih članica broji društvo sada sa novo primjenima 46. — Rad je društva naravno malen, ali molimo nebesku Majku, neka bi Društvo isprosila od Božanskog Srca obilje svojih milosti, rasta i ploda.

Vareš (Bosna): Mnogo je vremena, da se nismo javili u našem obljebljenom Glasniku. Kako na mnogim drugim mjestima tako je i kod nas za rata kongregacija bila zamrla i duševno i tjelesno; ali, hvala Bogu, opet smo se probudile i dale posao; ali na više neumornim radom i marom našeg upravitelja Fra Andela Andelovića. Osnovana je i naknadna sv. pričest, koja je počela od nove godine. Pričešćujemo se svaki dan po tri i još k tomu imamo svoje mjesечne skupštine i pričesti i sjednice. — Naknadnih sv. pričesti primljeno je kroz mjesec siječanj 61. veljaču 123, ožujak 207, travanj 124, svibanj 122, *Svega:* 637.

Varaždin. Marijina kongregacija piše pučke škole u samostanu Ursulinke. Dosadanji upravitelj kongregacije v. g. V. Pintar premješten je odavde pa je njegovim naslijednikom imenovan v. o. Apolinar, franjevac. — U mjesecu travnju priredila su djeca Marijina 248 sv. pričest, u svibnju 271. Za svibanj su cvijećem okitile oltar, da »Kraljica svibnja svane u Što većoj ljestvi. U samom svibnju molila se dnevno i pjevala Marijine pjesme. Na dan sv. Andele, zaštitnice kongregacije, imala su primanje iz svećane sv. mise i propovijedi. U imenik upisano je novih 19 članica, — U lipnju bilo je 347 sv. pričest.

Varaždin, Franjevačko dječačko sjemenište. Evo i nas malenog cvijećka u vrtu Gospinu. Odabrali smo si Bl. Dj. za Majku, osobito u ovaj mjesec svibnja. Svaku večer drži nam veleč. o. Apolinar kratku poduku po Majci Božjoj, poslije toga večernja molitva i blagoslov. Na prvi petak pjevamo zlatnu krunicu, a inače Marijine pjesme. Slaveći ju ovdje na zemlji da budemo dostojni slaviti ju i na nebu! M. P.

Virovitica. Marijina kongregacija djevojaka priredila je dne 28. svibnja u čast svibanjskoj Kraljici svećanu akademiju s jednom predstavom: »Smrt Djevice Marije.« Osim toga bile su tri deklamacije i dvije pjesme. Na svršetku bila je živa slika: Marija u slavi nebeskoj, okružena od andela. Uspjeh povoljan. Išli smo za moralnim dobitkom, što smo ga, hvala Bogu, i postigli. Neka Djevica Marija blagosloviti naš rad oko promicanja Njene slave! O. Vladimir Horvat, upravitelj.

Proslava blagdana S. I.

BROD, n. S. Ovim vam mogu javiti kako smo mi u Brodu proslavili presv. Srce Isusovo. Cijeli mjesec lipanj bila je večernjica u župnoj crkvi i moljenje; a na sam blagdan Srca Isusova bila je proslava u filiali selo Varažd, dok smo mi gradani proslavili u nedjelju i to po podne okolo 6 sati, jer te taj dan placa i ne bi tako dobro uspjeli s proslavom. Te nam je preč. g. opat odobrio. — Proslava je tekla ovim redom: došla je procesija iz Varažda, Vrbice i Ruševice te poslije večernjice krene veličanstven obhod. Napravo su išla seljačka djeca s križem, zatim gradska školska dječa, onda zastava presv. Srca, bratovština i gradani; zatim treći red sa zastavom. Slijedile su tad časne sestre, špalir i svećenstvo s presvetim Otajstvom, kog je nosio naš starina prečasn. g. opat uz asistenciju odvajašne braće reda sv. Franje. Za neboni su išle gradanke i seljankе, koje nisu u nijednom društvu. Milota je bila pogledati tu veličanstvenu preko 1000 duša procesiju! Pjevalo se u tri odjeljenja i molilo, da je sve do suza ganuto bilo. Red je bio uzoran i bez upadice. I tako se je oko 7 sati sve u redu svršilo. Daj Bože i presveto Srce Isusovo, da do godine još i lijepše uspije, što se i nadamo. Gledat ćemo, da i glazbu dobijemo. A sada vas lijepo molim, da bi i naš grad metnuli u Glasnik, da se sve još bolje oduševi za presv. Srce Isusovo. Ivan Ivaničević, povjerenik.

SV. PETAR ČVRSTEC. Ovdje se slavio blagdan Srca Isusova još od g. 1908., a sada pred 3 godine spojili smo tu proslavu s klečanjem, što ovdje pada na 17. lipnja. Ieve smo godine oboje svećano proslavili. Bile dvije pjevane sv. misle — poludanja svećana s asistencijom. Bilo ih do 200 kod sv. Ispovijed i pričest, te učenici iz II. razr. prvi put i sva školska dječa. Po misi obnoviše svoj krsni zavjet, što se mnogima dopalo. Došle dvije lijepje procesije iz Večeslavca i Ruševca, koji su nosili lik Srca Isusova. Pucalo se iz mužara. — Iste procesije vratile se i kući pjevajući na čast Srcu Isusovu i Majci Božjoj. — Narod većinom svetkovao dobrovoljno i nisu radili taj dan.

Fran Stefan, podarhidiakon i župnik.

NIJEMCI. Svetkovinu presv. Srca Isusova proslavili smo ove godine osobito svećano. Procesiji, koja je bila duga do 1 km., prisustvovalo je preko 1000 duša. Iz tri illjalna sela došao je narod u procesijama pjevajući pjesme u slavu Božanskoga Srca Isusova. Djevojačko društvo, a i mnoge revniteljice Srca Isusova, primile su naknadnu sv. pričest. Djevojačko je društvo vrlo živo sudjelovalo oko sabiranja prinosu za »D o b r u ř t a m p u« pa smo sabrali preko TRI Tisuće KRUNA u župi, a na illjalama će se posebno sabirati. Sve u slavu presv. Srca Isusova! M. L.

LUN na PAGU. Naše je djevojačko društvo, kao što svake godine, tako i ove osobito proslavilo blagdan presv. Srca, za koji se pripravljalo devetnicom i svagdajnim pjevanjem zlatne krunice s litanijsama sve od prvog lipnja. Na sam blagdan u jutro primile su članice zajednički sv. pričest, a iza toga, u 9 sati, krenula je procesija iz župne crkve kroz selo, za koje su djevojke, veći dio njih u bjelini, slijepujući cvijeće, pobožno pjevale zlatnu krunicu i litanijske. One što su nosile sliku božanskog

Srca, iz ljubavi k njemu pripravile se trodnevnom sv. pričesti. Iza procesije slijedila je svećana sv. misa, za koje je crkva bila dupkom puna pobožnog naroda, koji drage volje svetkuje taj dan. Na popoldanju službi božjoj obnovio je narod posvetu presv. Srcu pod vodstvom veleč. g. župnika.

Na 23., 24., 25. primile su djevojke 112 naknadnih sv. pričesti.

JELSA (Dalmacija). I ove se je godine svetkovao blagdan presv. Srca Isusova na sam dan u petak. Pristupilo je na naknadnu sv. pričest do 200 duša. Preko svećane sv. misa u trojici propovijedao je veleč. g. kapelan o pravom načinu, kako da častimo božansko Srce. Po podne razvila se veličanstvena i ganutljiva procesija. Dječa u bijelini pjevala pjesme i zlatnu krunicu u čast presv. Srcu; 12 djevojčica posipale cvijeće pred milovidnim kipom Srca Isusova. Vas narod na izmjencu pjevaо »Pjevajmo, braćo kršćani!« i zlatnu krunicu. Na povratak u crkvu,iza pobudnog govora veleč. g. župnika, opetovala se posveta svih obitelji presv. Srcu: svećenici predgovorili stavku po stavku, a puk opetovalo. S blagoslovom Svetotajstva zaključila se ova mila svećanost. Presv. srce bilo nam svima od utječe i pomoći i njegov duh zavladao u našim obiteljima!

Dapeč. Naše djevojačko društvo lijepo napreduje. Na Veliki petak i Veliku subotu držalo je naše društvo počasnu stražu kod Božjeg groba, mijenjajući se točno svaki sat druge. Za svetkovinu pak presv. Srca Isusova pripravljalo se društvo devetnicom u crkvi, prisustvujući svaki dan večernjoj pobožnosti i obavljajući svoje molitve u čast presv. Srcu. Uoči svetkovine i na samu svetkovinu isposjedilo se cijelo društvo i pristupilo zajednički k sv. pričesti — sa mnogo drugih štovatelja Bož. Srca. Naknadnih sv. pričesti primilo je društvo ove godine 337.

Kratke zahvale.

Presv. Srce pomaže. Iza kako je još 1916. godine počeo zalaziti Glasnik u moju kuću, čitao sam u njemu mnogo puta, kako Bož. Srce milostivo se obraća puninom milosti svoje na one, koji se preko Njegove svete Majke, bez grijeha začete, Njemu utiču. U mnogim teškim, bolnim časovima uticao sam se Bož. Srcu preko Majke Božje i bio sam uslišan. Dosta neka bude, ako spomenem tešku bolest 1916. u zimi i 1917. u početku, zatim grižu 1920. godine, koja me umalo da nije otpremila u grob. U tim i mnogim drugim teškim materijalnim i moralnim prilikama spoznao sam, kako Sin Božji ljubi svoju svetu Majku i kako se pun milosti obraća onima, koji štiju Nju, bez grijeha začetu. Zato neka je hvala Bož. Srcu i Majci Njegovoj, a Glasnik, koji me je u to sve uputio, do moje smrti dolazit će k meni. Preporučam ga svima, jer on može i najgrješniju dušu da dovede na put Istine i Života. Ivan Okićić, student, Karlovac.

Ozdravlja od tifusa. Još prošle godine razboila sam se opasno; bio je tifus. Uz najveću pažnju i njegu i mojih dragih susterica, a i uz nastojanje liječnika bivalo mi sve gore i tako, da su svi izgubili nadu i sam liječnik. Napokon se zavjetujem, da će se javno zahvaliti u Glasniku Presv. S. L., kad ozdravim, te će devetnicu obaviti u obližnjoj crkvi kod Gospe od zdravlja, a za to vrijeme su i djeca zavoda sa sestrama molile devetnicu na čast Bož. S. L. I meni zaista krene na bolje. Danas sam zdrava potpuno, pak mogu lako svoje dužnosti vršiti. Zato: „Hvala Bož. S. L.“ Sestra Marija Gabrijela Pleše, u Splitu.

Utičja obitelji. Mili Glasničel! Evo mene da se prvi put javim i razglasim svim tvojim čitateljem neizmernu ljubav presv. Srca Isusova prama nama siromašnim grješnicima. Obolih opasno na desnoj nozi tako, da smo svi misili da će moja noga mene spremiti u hladni grob. Žena plaće, i s njom mi majka rođeni bratac i dvoje drobne dječice. Zavjetujemo se tada sv. misom u časti Bož. Srcu i javnom zahvalom u milom nam Glasniku. Pa ne uzalud. Za dva dana kao da je netko odrezao moju bolest i nogu mi zdrava. Sva se obitelj utješi i razveseli. Sada kličemo božanskom Srcu: Sveti Srce Isusovo! hvala ti toliko puta koliko u tisuću ljeta minuta, na nebu zvijezda, u moru pjeska i na zemlji cvijeća.

S. Ježek u Klokovcu.

Ostavila se kletve. Jako sam nagla srca; nijesam mogla trpjeti, a da što ne prekunem. Bilo mi je uvijek žao, što se toga ne mogu da očuvam. Sada sam odlučila u tu svrhu moliti devetnicu i prikazati svetu misu i na prvi se petak

ispovjediti i pričestiti. Sve sam to izvršila i, hvala i čast Presv. Srcu Isusovu, nestale su i moje kletve.

Lugrad A. R. Ž.

Redovničko zvanje. Dugujem zahvalnicu Presv. Srcu Isusovu, što mi je dalo milost, da uđem u samostan. Isprva me Isus stavio na tešku kušnju, jer moradom nakon tri mjeseca opet kući radi bolesti. Podvostručih molitve i obećah zahvalu u Glasniku Presv. Srcu. I ono mi se smiluje te me uprav na blagdan svoga Srca primi u svoj stan, gdje u zanosu sreće i radosti primih redovničko sv. ruho, za kojim sam toliko čeznula.

Nijesam u stanju da opišem svu radost i sreću i blaženstvo, što moja duša uživa u ovom hramu mira i sv. ljubavi. Stoga iz dna duše i srca klicem: hvala i slava Presv. Srcu!

Split, samostan sv. Klare, S. M. K.

Ostavio krčmu. Muž mi je od dulje vremena bio pijanac. Po cijele noći kući ne bi dolazio. A kad bi došao, nije se moglo stati od njegove psost i vike. Po kući sve uništiti, razbiti, djecu bez milosrađa zlostavljeni: to mu je bilo najdraže.

Molila sam, postila, sv. mise dala čitati, ali sve uzalud. Po savjetu svoga isповjednika učinili devetnicu Presv. Srcu Isusovu, a kroz to se vrijeme svaki dan pričešćivala i kod kuće s djecom zajedno sv. krunicu molila. Obećala sam, da ču i drugog sina upisati u vojsku Srca Isusova, ako mi muža od te grdne mane oslobođi, te da ču mu se javno u Glasniku zahvaliti.

I hvala budi Presv. Srcu: od prvoga dana, kad sam počela devetnicu činiti, on nije više u krčmu stupio. Sina sam već u društvo upisala, a sada se u Glasniku evo i zahvaljujem.

Zahvaljuju Presv. Srcu Isusovu: Beograd, I. K. za uspjeh u službi, napredak i zdravlje u obitelji i za ozdravljenje jedinca; Bjelina, K. S. za spas djeteta i obranu muža, kojega već bili otpustili iz službe; Bjelovar, A. B. Presv. Srce obradova me u velikoj brizi i žalosti; Borkovac F. i A. H. za brzo ozdravljenje supruge; Brod na Savi, V. A. za sretnu operaciju; Dapci, B. I. ostavila me teška boljetica po zagovoru sv. Ante; Domagojvić, F. P. za razne milosti i pomoć u mnogim prilikama; Drenovci, Lj. H. za ozdravljenje od teške bolesti; Đakovo, Z. K. za pomoć u teškim časovima; Erdemir, O. L. U Presv. Srcu sigurno pomoć. Sretno položila ispit. — P. K. za lijepo namještenje iza tri godine ustrajne molitve. Zahvaljuje i za sretan porod svoje rodakine i pomirenje zavadenih; Garešnica, N. N. za uspjelu operaciju; Marija Gorica, B. V. za ozdravljenje 12 osoba od tifusa; Gospić, I. H. za ozdravljenje u teškoj bolesti grla; Grabovnica, Š. M. za ozdravljenje sinčića već treći dan devetnice; Gruda, S. V. za primljenu, skoro beznadnu milost; Hreljin, A. K. za oslobođenje od velike brige i teških misli; Hrtković, M. M. D. za ozdravljenje djeteta od tifusa; Klokovac, St. J. uzet u vojništvo i pušten kući kao hraničar obitelji, nakon zavjeta Presv. Srcu; Kolut (Bačka), M. P. za uslišanu molitvu; Koprinica, T. M. za mnoga dobročinstva. Tako i A. D. Kravarško, R. O. za pomoć u velikoj bolesti; Kupčina D., B. S. za povraćen mir i slogu u kući; F. C. ozdravilo nas šestero od teške bolesti; Los Angelos (Amerika), M. J. za ozdravljenje od teške bolesti; Makarska, N. N. za uslišane molitve; Martinska ves, B. A. za ozdravljenje oca od teške bolesti; Milhaljevec G., ob. V. za pomoć u bolesti djeteta; K. T. za ozdravljenje iz teške bolesti; Stj. F. za milost i pomoć u raznim duševnim, tjelesnim i gospodarstvenim potrebama; Međumurje, B. C. ratna udovica zahvaljuje za pomoć u gospodarstvu, za slogu i ljubav u obitelji svoje kćeri G. T. Mitrovića, M. P. za ozdravljenje svoje i djeteta; K. P. za ozdravljenje majčino; Omis, A. R. za uslišanje u svemu, što je prosila; Osijek, M. L. za uspjelu operaciju na glavi; J. W. za pomoć u velikoj stiscu; M. G. za namještenje iza bolesti; Otočac, I. G. za pomoć u bolesti; Petrijanec, I. K. za pomoć u gospodarstvu; Plešivica, J. K. za pomoć u gospodarstvu; Podvinje, R. St. Sestra dva put ozdravila, od tifusa i od bolesti na nozi; Prnjavorac, I. V. za zdravlje svoje i braće svoje i povratak njihov iz Amerike; Praputnjak, D. T. za mnoge milosti; Preko, Š. S. Ozdravio sin od 9 godina, koji je već ležao na umoru i primio sv. pomazanje; Prezid, M. P. za uslišanu molbu; Račinović, J. P. za pomoć u velikoj stisci; Rakitnica, J. K. za oslobođenje muža iz vojništva; Retković, G. B. za ozdravljenje bolesnog oka; Sarajevo, D. D. Sestruru mi spopali užasni grčevi po čitavom tijelu. Svi misili — izdahnut će. Presv. Sreća uslišalo molitvu brata: sestra ozdravila; Senj, M. G. za

pomoć u nevojama duše i tijela; *Sinj*, N. D. za potpuno povraćeni sluh iza obavljene devetnice; N. B. našao izgubljeno, gdje je stvar bila od velike vrijednosti za poljoprivredu; *Split*, I. ud. P. za razne milosti; *Stražnjevec*, Č. J. molenjem zlatne krunice isprošila zdravlje sinu; *Štrigova*, J. R. za ozdravljenje od teške i lječniku nepoznate bolesti; *Subotica*, Stj. K. za povratak nepravedno oteze zemlje; *Sepurina*, K. H. Prvorodenče u 3 godini oboli na smrt. Ozdravilo iza pouzdane molitve Presv. Srca; *Stjivoševci*, Ž. P. za ozdravljenje bolesne diečice; *Valpovo*, V. M. za mnoge primljene milosti; *Vareš*, I. J. za pomoć u bolesti hajvana; *Vidovec*, V. B. za izmirenje posvadenih i očuvanje od dalmatinskih grijebaca; *Vranjic*, J. J. presala bolest zubi nakon obećane sv. mise u čast Presv. Srca i za duše u časitilisu; *Vinkovci*, R. M. Presv. Srce gotovo čudom spasilo teško bolesnog muža, gdje je već svaka nuda bila izgubljena; *Vukovjević*, N. N. Iz tifusa nikako na bolje. Pobacam u ljutini sve ljekarije i zatražim Glasnik od moje tužne šestero djece pa se zavjetujem 9 prvi petaka postiti i prictestiti se. Odmah mi je bilo lagije. Sad sam zdrava; *Zabok*, E. V. za mnoge uslišane molbe u potrebanima duše i tijela; *Zagreb*, M. I. za pomoć u gospodar-tvu; Lj. K. za ozdravljenje na smrt bolesne majke; D. R. za uspjeh jednog pothvata nakon obavljene devetnice; D. C. na uslišanoj molitvi; J. G. Presv. Srce pomoglo. Hvala mu budi i čast! M. Št. za ozdravljenje od tifusa nakon zavjeti Presv. Srca; Z. S. za uspjeh brata na ispitu i drugim milostima; N. N. na mnogim milostima i dobročinstvima; S. F. za sretan prelaz u viši razred, a majka zahvaljuje za ozdravljenje kćerke; *Youngstown* (Amerika), St. i A. B. javljaju osnutak društva sv. krunice, a u ime F. Z. zahvaljuju Presv. Srca na primijenjenim dobročinstvima.

Zahvaljuju Presv. Srcu Isusovu i Majci Božjoj: za potpuno ozdravljenje, muž od žutice, a žena od sušice, nakon obavljene devetnice i primljenih sv. sakramenata; *Bregi*, M. M. ozdravila od teške bolesti cijela kuća; *Cerna*, A. Š. za ozdravljenje noge; *Ciglenica*, M. T. za pomoć i olakšicu u dugotrajnoj bolesti; *Cepin*, M. H. za primljenu milost i pomoć u svakoj teskoći; *Fojnički*, R. K. za nebrojene milosti u svim duševnim i tjelesnim potrebama i za namještenje kćerke u službu; *Gubaševci*, A. K. na ozdravljenju od strašne škrilatine nakon molitve Presv. Srca i Majci Božjoj Bistričkoj; *Hrženica*, P. S. za mnoge uslišane molbe; A. B. za pomoć teškoj bolesti; *Kopanica*, E. B. za ozdravljenje na očima, bez liječničke pomoći, uzdajući se u Presv. Srce; *Ludbreg*, K. T. za pomoć u bolesti; *Mihaljevec*, T. L. oslobođena od ške žalosti; *Petričko selo*, K. D. iza 15 godina teškog bolestovanja podvršila se teškoj operaciji i s pomoću Presv. Srca i zagovorom Žalosne Majke Božje operacija uspjela i sad sam zdrava; *Petrijunec*, M. V. za ozdravljenje od teške očne bolesti; *Prezid*, M. L. Iza pet godina muž se javlja iz Amerike. Zahvaljuje i za ozdravljenje kćerke i mnoge druge milosti; *Sesvete*, K. H. oslobođila se velike neprilike zbog stana; *Sokolovac*, I. M. za duševni povratak svog djeteta; *Split*, V. R. bratu ozdravila najmlada sestra; *Subotička okolica*, T. D. za pomoć u gospodarstvu; sv. Anti zahvaljuje za nadenu stvar; *Sestine*, K. G. za pomoć i utjehu u teškim časovima. Najveća mi utjeha ake i druge dovedem, da stuju Presv. Srce; *Škaljari*, A. B. za uslišanje u raznim potrebama; *Zagreb*, M. M. izbašnjena iz neprilike radi djeteta; *Zavidović*, J. L. ozdravilo dijete; *Zupanja*, J. G. ozdravila od dugogodišnje srčane bolesti.

Zahvaljuju Presv. Srcu, B. D. Mariji i sv. Josipu: *Bribir*, D. D. Oboljela teško; lijekovi ne pomazu. Iza devetnice Presv. Srca, a po zagovoru B. D. Marije i sv. Josipa odmah očujeh polakšicu u boli i sad sam opet zdrava. *Dol na Brocu*, J. O. zahvaljuje na ozdravljenju od španjolske i na pomoći kod prodaje jedne stvari; *Hreljin*, P. K. za pomoć u dugogodišnjoj bolesti i zdvojnosi; *N. Kapela*, M. H. za očiju pomoć u žalosti za mužem u Americi, na bojnom polju i u zarobljeništvu; *Lisac - Ston*, R. J. za ozdravljenje od otekline lica, a rodici joj pomoglo Presv. Srce u dugoj bolesti iza poroda.

Zahvaljuju Presv. Srcu i sv. Josipu: *Rijeka*, S. M. O. za milost redovničkog zvanja iza šest godina dugog čekanja; *Madžarovo*, za pomoć u nesreći pri gospodarstvu.

Hvalu uzdajem presv. Srcu Isusovu na mnogim i velikim milostima, koje je to božansko Srce diljem godina udijelilo meni i onima, za koje sam ga molila. Osobitu hvalu dugujem za milost, koju mi je opetovano udijelilo ovog proljeća. Obojih tako, da se mi maknuli nišesam mogla a da ne očujeh upravo užasne боли, koje su mogle biti znaci teške umutarnje bolesti. U toj nevolji živom vjerom i čvrstim pouzdanjem

zavah u pomoć presv. Srce tog najboljeg liječnika — i pošto uvidjeh, da će tu ljudska znanost teško pomoći, obećah sv. misu na čast božankom Srcu, dar za gradnju crkve istoga Srca u Bosni i zahvaliti se s potpunim imenom u Glasniku, — bolest je počela na najveće veselje moje i mojih milih popuštati i ja, hvala presv. Srcu, ozdravih — pa kličem: Hvala božanskom Srcu u kome je jedinome pomoći i spas!

U Zagrebu, 24. travnja 1922.

Katarina Poturica, učiteljica.

Milodari.

Za SVETIŠTE SRCA ISUSOVA. Babinagreda K. K. 5 D. Bakar T. M. 3 D. Bujkovac Vel. N. N. 5 D. Crkvenica M. M. 5 D. Garčin V. A. 10 D. Golubinjak D. M. 5 D. Gradiška Nova B. M. 5 D. Gjurgjevac K. H. 12 D. Ilot B. Stj. 5 D. Kraljevica F. pl. K. 20 D. Krapina T. K. 6:25 D. Kutjevo Č. K. 10 D. Lacić Z. P. 5 D. Lipovac Sred. M. B. 20 D. Marićevac S. S. 5 D. Privlaka E. P. 25 D. Račinovci K. M. 5 D. Retkovci B. Gj. 2:50 D. Senj I. B. 37:50 D. Sesvete Podr. K. M. 5 D. Sigetec C. A. 5 D. Slankamen N. F. E. 5 D. Kaštel Sućurac D. M. 25 D. B. M. 5 D. Stružac I. P. 5 D. Šarampov gor. M. K. 2:50 D. Velika B. Lj. 40 D.

Za RAŠIRENJE GLASNIKA. Amerika Š. J. 155 D. Babinagreda K. T. 5 D. Bakar T. M. 3 D. Bebrina T. M. 10 D. Bjelovar J. M. 10 D. Bujkov vrh M. K. 10 D. Crnković K. C. 10 D. Črešnjevci D. T. 10 D. Djakovo L. J. 5 D. A. P. 10 D. Dolina J. M. 10 D. Ferdinandovac N. M. 10 D. Ferličanci H. E. 5 D. Garešnica D. I. 3:50 D. Golubinjak D. M. 5 D. Gora Š. M. 5 D. Gradiška Nova Z. A. 5 D. Gradište K. K. 10 D. Hrtkovci F. M. 25 D. Kamenica T. K. 25 D. Kloštar M. P. 10 D. Koprivnica K. K. 25 D. Kričo Jesenice M. N. 4 D. Križevac K. M. 25 D. Lopavina Ž. M. 10 D. Mokošica F. Gj. 10 D. Nijemci S. R. 10 D. Noskovci J. V. 12:50 D. Pribić A. K. 50 D. Pušjak R. S. 4:50 D. Rajevoselo P. I. 7 D. Sela kod Sisku D. R. 10 D. Solin B. N. 30 D. Subotica I. J. 2:50, M. L. 100 D. S. J. 5 D. R. Č. 12:50 D. Sutivan I. T. 10 D. Varaždin H. Lj. 12:50 D. Velika B. Lj. 40 D. Vinkovci A. K. 1:50, K. Č. 12:50 D.

ZRUKH SV. ANTE. Gradiška Nova M. K. 12:50 D. Gjurgjevac K. H. 13 D. Hadžić A. J. 5 D. Ilot B. Stj. 10 D. Kreka K. V. 10 D. Lipovljani K. M. 10 D. Lovčić K. T. 5 D. Maruševac S. Š. 5 D. Podgrude F. M. 28 D. Pribić A. K. 50 D. Solina W. V. 5 D. Stravča B. M. 5 D.

ZOMOTNA SLIKA. Sarajevo, S. C. 50 D. Subotica po 5 D. M. K., R. M., P. J., St. L., G. M. po 1 D. : M. L., M. R., H. D., C. C., M. L.

Za RUSIJU NA UMORU. Antunovac P. T. 10 D. Babinagreda K. Lj. 5 D. Bakar T. M. 3 D. Berak S. Gj. 50 D. B. Gj. 50 D. Bedekovčina M. M. 3:50 D. Dolac donji B. J. 12:50 D. Dubrovnik A. M. 15 D. Gradiška Nova B. M. 5 D. Gušće A. B. 10 D. Hadžić A. J. 20 D. Karlovac L. B. 15 D. Kloštar M. P. 10 D. Lednice P. I. 10 D. Ljubljana D. Z. 5 D. Pojšan J. K. 15 D. Osijek J. S. 25 D. Popovača P. I. 10 D. Požega H. L. 100 D. Velišković A. S. 14 D. Crkvena župa 260:25 D.

Za AFRIČKE MISIJE. A. J. 12 D. Karlovac L. B. 15 D. Koprivnica Ž. u. 15 D. Makarska B. M. 10 D. Novska P. A. 10 D. Pojšan o. J. K. 15 D. Soline W. V. 5 D. Stravča MB. 5 D. Velišković A. S. 13 D. Vinkovci A. J. 5 D. Zagreb N. N. 25 D.

PIJEVO DRUŠTVO. Senj Dr. I. B. 25 D.

Za NOVICIJAT D. I. Osijek K. I. 10 D.

Za Č. Ss. u LESKOVCU: Retkovci B. Gj. 2:50 D.

ELIAŠ i LAH

ZAGREB

Nikolićeva ulica 10.

Telefon 13-36.

obavlja otpremnički, komisionalni i inkaso posao
brzo, tačno i savjesno.

Hrvatska poljodježka banka

Dioničarsko društvo

Centrala : ZAGREB, Preradovićeva ulica 5.

Podružnice : Rijeka, Sarajevo. Ispostave : Brbiš, Čabar, Hreljin.

Dionička glavnica K 20,000,000	Prima uloške na knjižice i na
Pričuve K 15,000,000	tekući račun, te ih ukama-
Ulošci preko K 70,000,000	će ujedno najpovoljnije.

Bavi se svim poslovima, koji spadaju u bankovnu struku.

Amerikanski i engleski SINGER šivači strojevi

SINGER igle i
doknadni dijelovi

Vlastita
mehanička radiona

Prodaja
NA OTPLATU

SINGER šivači strojevi, Bourne & Co. New-York.

CENTRALA ZA SHS. ZAGREB. Marulićeva ulica 5. Podružnice : Zagreb, Karlovac, Varaždin, Osijek, Vinkovci, Subotica, Novi Sad, Maribor, Ljubljana, Sarajevo, Mostar, Banjaluka, Tuzla, Dubrovnik t.d. Zastupstva u svim većim mjestima.

Prva hrvatska parna tvornica voštene svijeća i medičarskih proizvoda

M. LUKINIĆ

KARLOVAC

Dobavljač Nj. Sv. Oca Pape.

Preporuča svoje izvrsne voštanice, kao i sve ostale predmete, kojima dugi niz godina svoje mušterije opskrbuje.

Zajamčena je najsolidnija posluga u svakome pogledu.

Tisuće ljudi u svim zemljama svijeta upotrebljavaju kroz 25 godina mješoviti

Fellerov „Elsa Fluid“

kao KOSMETIKUM

za njegu zubi, ustiju, glave, kao pridodatak vodi za umivanje, jer je od najboljeg učinka radi svog antiseptičnog, čistećeg i osvježujućeg djelovanja. Isto tako oblubljen je kao kreko, blago djelujuće i

Vrlo prijatno sredstvo za trljanje

hrpa, ruku, nogu i cijelog tijela. Mnogo je jače i djelotvornije od Francuske vinovice i najbolje je sredstvo ove vrsti. Tisuće priznanih! Zajedno sa zamotom i poštarskom stojí za svakoga: 3 dvostruke boce ili 1 specijalna boća 72 K.

Za preprodavače:

12 dvostruk.	ili 4 spec.	boća	168 K
24	•	8	280 K
36	•	12	394 K

FRANKO na Vašu poštu. Tko novac unaprijed posalje, dobiva popust u naravi.

Primot: Elsa meleš za kurje oči 8 Kr.; 1 Kr. 12; Elsa mentolni klinčić 16 Kr.; Elsa posip 12 Kr.; Pravo Elsa riblje ulje 90 Kr.; Elsa vodica za usta 48 Kr.; Elsa kolonjska vodica 60 Kr.; Elsa šumski mješavini za sebe 60 Kr.; Glycerin 16160 K; Lysol, Lysoform 48 Kr.; Kineski čaj 4 Kr.; Elsa pršak protiv gamađi 20 Kr.; Utrova za miševe i stakore 16 i 20 Kr.

VAŠA ŽELJA

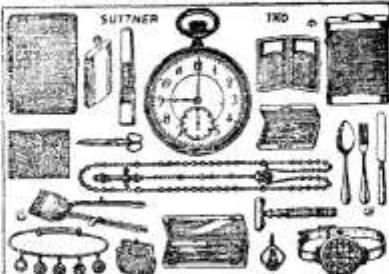
imati zbilja dobru pouzdanu uru bit će ispunjena, ako nabavite uru od poznate urarske tvorničke tvrtke SUTTNER.

Prišteleni će Vam biti popravci i srdžba.

NAJFINIJE URE iz nikla, srebra, tule i zlata.

URE NA NARUKVICI.

Bogat izbor lanaca, prstena, rincića, svakovrsnih predmeta od zlata i srebra.

.ELSA* LJILJANO MLIJEČNI SAPUN

najprijetniji, najfiniji i blagi sapun; 4 komada sa zamotom i poštarinom 120 K.

.ELSA* CRÉME

odstranjuje sve nečistoće kože.

2 porculanska lončića sa zamotom i poštarinom 80 Kr.

.ELSA* TANOCINA POMADA ZA PORAST KOSE

jača vlasiste, zapreće ispadanje, lomljenje i cijepanje kose, prhut, preranu sijedost itd. 2 porculanska lončića sa zamotom i poštarinom 80 kruna.

PREPRODAVAOCI dobivaju popust u naravi, ako naruče najmanje 12 komada od svakog artikla.

RAZNO: Ljiljanovo mlijeko 24 Kr.; Brkomaz 10. i njihov Hega-pršak Dr. Klugera u velikim okruglim kutijama 40 Kr.; najfiniji Hega-pršak za zube u patent kutijama 40 Kr.; pršak za gospode u vrećicama 8 Kr.; Pršak za zube u kutiji 12 Kr.; u vrećici po 8 Kr.; Sachet mlumjeris za rublje 12 Kr.; Schampoo za kosu 8 Kr.; tun parfum po 48 i 60 Kr.; Žesta za kosu 80 Kr.; za ove razne artikle racuna se zamot i poštarna; posebno.

EUGEN V. FELLER,
ljekarnik, STUBICA donja,
Centrala br. 507, Hrvatska.

Naći ćete za vlastitu potražnju kao i za
DAROVE predmete iz zlata i
srebra, nakite, ure, lanci, prstene, manšalice, ma-
rukvice, krne spomen-kolajne, te od raznih po-
trebatih sva

što tražite

Kod poznate tvrtke
SUTTNER! uz najfiniji
dnevne cijene u
najlepšoj, modernoj
izradi!, i filce, noževe
i vitice, škose, žepne
noževe, doze za ciga-
rete i duhan, strojeve
za brijanje, nazigache itd.
sadržaje sjajni katalog
sa slikama

Urarske tvorničke tvrtke: H. SUTTNER, Ljubljana br. 876.

Listopad, 1922.

Dr. IVAN ŠARIĆ, nadb. i metrop. vrhbos.

Poznate li ga?

Vaš je prijatelj, Vaš je ljubitelj, Vaš je prosvjetitelj!

Možda ga još ne poznate u lice, ali dušu mu znadete. Otkriva Vam ju je za vedrih i tmurnih dana u »Glašniku«, u »Kalendaru«, u »Pjesmama« i djelima svojim. U lijepim vremenima radovao se s Vama i radost Vašu Isusu navraćao. Kad Vam se naoblačilo obzorje, pokazivao Vam Svetlo pravo: Euharistiju, Mariju . . . I Vi ste se razvedrivali njegovom vedrinom; bodrili njegovom snagom.

On nije sam svoj; on je već 30 godina svojina hrvatskog naroda, jer tolike već godina posvećuje svoje velike darove narodnoj prosvjeti i dizanju narodnog poštjenja.

Uzorna ga je mladost za to usposobilu; blaga mu Providnost otvarala polje rada. Roden 27. IX. 1871. u Travniku od čestite katoličke obitelji bi uzgojen u školi Sestara Milosrdnica te gimnaziji i bogosloviji Isusovaca u Travniku i Sarajevu. Na zagrebačkom sveučilištu postigne doktorat. Svećenikom postade 22. VIII. 1894. i kao takav bio je zaista posrednik između Boga i ljudi. Donosio svjetlo i ljubav i djeci u školi i mlađeži u Marijinim kongregacijama i pokornicima u isповjedaonici i bolnima na lažaju i puku u propovijedi i naobraženima perom svojim.

Nadb. Dr. Ivan Ev. Šarić.

Već g. 1896. postade kanonikom i urednikom »Vrhbosne«, koja je baš za njeogra urednikovanja uz »Hrv. Stražu« najviše doprinosiла budjenju katoličke svijesti i rada. Kad čovjek hoće i danas da čita lijepo i otmeno štivo rado posiže za izdanjima »Vrhbos. Kaptola«, za Ben-Hurom, Rajskeim Vijencem, Fabijolinim sestrama i t. d. A eto ta je djela s veće strane slala u svijet Šarićeva ruka. »Kad mi što smućuje dušu — reče odlični prijatelj — najvolim uzeti Šarićeve »Pjesme« da se opet dignem k idealima.« To je značajka njegovog književnog rada.

Veliki nadbiskup Stadler tako je cijenio i volio Šarića, da ga odabra sebi za pomoćnika i želio ga imati nasljednikom. Prvo mu se ispunilo već g. 1908. kad bi jedva 37 godišnjki kanonik Dr. Šarić na Spasovo posvećen za biskupa. Kao takov obišao on već cijelu Bosnu dijeleći dare Duha Svetoga i dižući kat. život. Drugu želu neumrllog Stadlera ostvarila eto ove godine Sv. Stolica te podigla biskupa Šarića za sarajevskog nadbiskupa, gdje bi ustoličen 18. lipnja.

Teška je služba i velika je odgovornost, što je ima novi nadbiskup. No kad gledamo, kako on upire oči u Presveto Srce, kako Istinu i Ljubav toga Srca prima najprije u srce svoje, pa je onda saopćuje narodu svome, kako život toga Srca i po tom Srcu hoće da uzbudi u vjernih svojih, onda zahvalno kličemo Gospodu: Hvala Ti, što si nam ga sačuvao i uzvisio!

Katolički biskupi.

Opća nakana u listopadu, blagoslovljena od sv. Oca pape.

Ako se prema staroj Salustovoj riječi zemaljska kraljevstva čuvaju i razvijaju baš onim sredstvima, kojima su osnovana: to se pogotovo kraljevstvo Božje na zemlji ne može drukče da uzdrži i razvije nego onim božanskim ustrojem, kojim ga je sam Gospodin naš Isus Krist uredio. Na taj božanski ustroj spada kao bitni dio uz vrhovnoga Pastira i namjesnika Kristova također episkopat ili skup zakonito odabranih i posvećenih katoličkih biskupa kao naslijednika svetih apostola. O toj dvostrukoj divnoj uredbi veli sveopći sabor vatikanski: „Vječni Pastir i Biskup naših duša (Krist) htio je da Crkva njegova bude za vjernike kanoti kuća Boga živoga, gdje bi svi ostali sjedinjeni vezama vjere i ljubavi. Kao što je u tu svrhu odabrao i razaslao apostole, kako je i njega poslao Otcu njegovu, tako je ujedno htio u Crkvi svojoj pastire i učitelje, koji bi jedan drugomu naslijedili do svršetka svijeta. Da pak episkopat sam bude jedan i nerazdijeljen, i da ova jedinstvena zajednica biskupa uščuva mnoštvu vjernika jedinstvo vjere i saobracaja; uzdigao je blaženoga Petra iznad drugih apostola i učvrstio je u njemu sveudiljni princip i vidljivi temelj ovog dvostrukog jedinstva.“ Jedan papa i jedan episkopat to je prema osnovi Kristovoj bitni ustroj jedinstva svete Crkve.

Svaki je zakoniti katolički biskup pravi pastir svoga stada, te je tijesno kanoti duhovnim načinom zaručen sa svojom Crkvom. U toj svojoj Crkvi može on u granicama svoje vlasti vladati kao pravi zakonodavac, sudići kao nadležni duhovni sudac pa i crkvenim kaznama osigurati vršenje svojih naredaba. To je nauka pracrvena a isto tako nauka novog zakonika crkvenoga, koji veli: „Biskupi su naslijednici apostola i božanskom su naredbom postavljeni na čelo pojedinim crkvama“ (kanon 329.) U biskupijama povjerenim svojoj brizi biskupi su pastiri redoviti i neposredni“ (kanon 334.). Njihovi zakoni obvezuju čim su proglašeni, a sam biskup ima odrediti, na koji će ih način proglašiti (kan. 335). Jedini biskup u svojoj biskupiji ima pravo zakone davati, pa i na biskupskim saborima jedini su biskupi pravi zakonodavci i drugi članovi imaju samo savjetujući glas. Biskupu pripada pravo u svojoj biskupiji naučavati i propovijediti riječ Božju; a nitko ne može biti pripušten propovidaњu bez ovlaštenja njegova (kan. 1327., 1338.) te se i obzirom na nastavu u kršćanskom nauku svaki ima držati propisa biskopovih (kan. 1336.). Nijedan isповједnik ne može u području vlasti biskupove odriješiti njegove podložnike osim po vlasti primljenoj od nega (kan. 874.).

A zar ovoj vlasti biskupa ne smeta premoć papina? Ni najmanje; dapaće sama povijest Crkve Kristove sjajno dokazuje, da je tada vlast biskupa najviše bila poštovana i osigurana, kad je vrhovni namjesnik Kristov slobodno mogao vršiti potpunu vlast svoga prvenstva nad svom Crkvom. Stoga je već sveti Grgur Veliki rekao: „Čast je moja čast svekolike Crkve; čast je moja jedra jakost moje braćen. Meni vjernici uistinu iskazuju čast, kada nikomu od moje braće ne-

uskraćuju one časti, koja ih ide.“

Pa kao što za pojedine biskupe nema spasa ni uspješne pastoralne djelatnosti bez uzajamnog jedinstva sa papom i bez dužne poslušnosti prema njemu, tako i za svećenike i priproste vjernike nema života vječnoga bez one životne veze s biskupom, koju je sam Isus ustanovio u tajanstvenom tijelu svoje Crkve. Već na početku drugoga stoljeća sv. biskup i mučenik Ignacije antiohijski krasno ističe ovu životnu vezu s biskupom u raznim svojim poslanicama. „Bez biskupa, kaže, nitko ne smije ništa raditi što spada na Crkvu... Tko se u djelatnosti svojoj otima biskupu, time se klanja davlu“ (Ef. 8, 1; 9, 1). „Kao što Krist izriče misao Očevu, tako i biskupi širom svijeta izriču misao Kristovu. Stoga se treba složiti s njima: svećenici sjedinili sa svojim biskupom nalik su na strune skladno ugodene na liri. To je uvjet, uz koji će pjesme Kristu Gospodinu skladom ljubavi ozvanjati i uz koji će se zbor vjernika jednodušno u Isusu Kristu uzdizati k Ocu nebeskom jedinstvom božanskog skadnoglasja. (Ef. - 4). Drugdje opet isti svetac veli, kako se bez dopuštenja biskupova ne smije ni Euharistiju slaviti, dapače ni brak sklopiti da naime ženidba bude po Bogu, a ne po tjelesnoj požudi.“

Koliko se dakle dandanas protiv temeljnih zakona Kristovih ogrješaju oni nazovi — kršćani, koji nemaju prečega posla, nego da svakom prigodom diraju ugled katoličkih biskupa, ili čitaju takove protucrkvene novine te si prisvajaju pravo javno prosudivati i osuđivati svaki čin onih, što ih je Duh Sveti postavio, da ravnaju Crkvom. I koliko se pogotovo ogrješuju oni, koji u zasilipljenosti svojoj idu za izopćenim i svetogrdnim odmetnicima svećeničkoga staleža, te sa njaju o tobogenoj „hrvatskoj katoličkoj crkvi,“ podignutoj od slobodnozidarskih službenika usprkos sv. Ocu papi i katoličkim hrvatskim biskupima! Takovi su svećenici odmetnici gori od očitih krivovjeraca i bezvjeraca. Ti tobogenji „reformaši“ hoće na svu silu da zadrže na sebi „ovčiju kožu,“ kako bi to lakše mogli razdirati stado Kristovo i povući ga za sobom u propast. Čuvajmo se tih grabiljivih vukova u ovčjoj koži! Molimo ovaj mjesec božanskoga Pastira s riječima svagdanjeg misnog kanona: „Udostoj se, preblagi Oče, svetu Crkvu umiriti, čuvati i sjediniti po svemu svijetu u zajednici sa slugom tvojim, papom našim Pijom i Nadpastirom (biskupom) našim... i svim pravovjernima te štovateljima katoličke i apostolske vjere.“

Iv. P. B.

Mali časoslov Srcu Isusovu.

Vечernja.

Jek.

O žrtvo Boga dostojava,
O Srce, oltar Ti si svet,
Na kojem Žrtva vječita
Od grijeha čisti ovaj svijet.

Ti gniazdo plahoj grlici,
Golubicama bijelim stan,
Ti zaručnici počin tih
I cvijeću vrtić prekrasan.

Tu miri čisti lilijan cvijet,
Što djevicama resi lik;
Tu ruža rudi, kojom grud
I plašt si kitti mučenik.

O Srce slade od meda,
Što voliš čistim dušama;
Tek čisto sreci ljubit zna:
U srcu kraljuj i nama! Amen.

Sv. Terezija.

Ove godine je dan sv. Terezije osobito častan. Tri sto godina je, što je štujemo svetom. Broji se ona među najveće žene, što ih svijet imao ne samo radi sveta života, nego i radi spisa, što ih napisala za visoku duhovnu pouku.

Rodila se god. 1515. u Avilli (Španjolska). Odgojena u strahu Božjem zarana zavoli čitati duhovne knjige, a navlastito život Svetaca. Uslijed tога duhovnoga štiva u njezinom djevičanskom srcu porodi se živa želja, da krv svoju prolije za sv. vjeru. A kada joj to ne bje moguće, posveti se sasma Bogu i navršivši 20 godina ode u Karmeličanke.

Sv. Terezija.

Ovdje u 40 godina — kako sama pet godina prije svoje smrti napisa — nije bilo dana, da ne bi osjetila tjelesnog bola. Ali najveća muka joj bijaše unutrašnja, duševna neka zapuštenost, kojom je Gospodin za cijelih 18 godina pohodio. A sve ove muke držaše ona za toliko dobro, da se znala moliti: „Gospodine, ili trpjeti — ili umrijeti!“

Medu ostalim njezinim krjepostima sja se čistoća njezina tako, da je odluku o vazdašnjem djevičanstvu od djetinstva učinjenu održala do smrti.

Srce joj je toliko gorjelo od ljubavi Božje, da je vidjela kako joj Andeo ognjenom strijelom probode srce, a Isus će jednoć davši joj desnicu reći: „Odsada ćeš kao prava moja vjerenica revnovati za čast moju.“ Ova ljubav Bogu učini, te se Svetica onoliko trudila oko spasenja bližnjega. Zato je po nadahnuću Božjem i s privolom pape Pija IV. najprije karmelinčankama, a

poslije i karmelićanima dala strogo redovničko pravilo. I tuj se očevidno pokaza prst Božji, jer je siromašna Terezija, uz velike protivštine sa strane mogućnika, mogla ipak da sagradi 32 samostana. Plamteći od želje da se spasu duše, prinose nebrojena djela pokornička, molitve i suze.

Umrije 15. listopada 1582. unaprijed kazavši dan svoje smrti. Uz smrtnu postelju bijahu njezine duhovne kćeri, kojima toplo preporuči medusobnu ljubav i točno opsluživanje pravilâ. Isus joj se ukaza sa četom Andelâ i primi je u svoj dom, za kojim je toliko čeznula.

Mnogim čudesima od Boga proslavljenu papa Grgur XV. uvrsti među Svetice 12. ožujka 1622.

Jos. Celinščak D. I.

Zamisli se!...

BIJELI LIST PAPIRA.

Učenjak Buhenan bio je u svojoj mладости nehajan za spasenje duše svoje. Prve svoje spasonosne misli zahvaljuje jednemu razgovoru s nekim seljakom. U razgovoru zapita ga seljak: »Koje ste vjere, moj gospodine?« »Nijedne« — odgovori u mladenačkoj oholosti Buhenan; gledom na vjeru ja sam kao bijeli list papira.« Ali mu priprosti seljak promišljeno odgovorit: »Moj dragi gospodine, ako je tome tako, onda brzo napišite na tač papir ime Gospoda Boga i dobro se čuvajte, da ne bi na nj davao napisao svoje ime.« Te su riječi potaknule Buhenana na razmišljanje i nije se više primirio dotle, dok nije svoj mir zaista našao u vjeri.

U PRAVO VRIJEME.

Revni misionar namjerio se nedaleko od grada na dijete, gdje sjedi nuz cestu, a majka mu bilaže na poslu na bližnjem polju. Dijete je vrlo prijazno gledalo časnoga svećenika sa svojim mudrim i bistrim očima. Misionar se približi dijetetu i reče mu: »Kaži mi, dragi mališu, znadeš li se ti već prekrstiti?« Dijete se nasmiješi, ali ne odgovori, kao da se čudi takvom pitanju. Majka koja je čula to pitanje, reče svećeniku: »Pitajte vi njega, vele časni oče, nešto i iz katekizma, on će vam već odgovoriti.« I doista, dijete je vrlo dobro odgovaralo na pitanja o glavnim i najznamenitijim istinama naše svete vijere, a isto tako i o dužnostima kršćanskim. Odgovaralo je mnogo bolje nego bi mogao odgovoriti mnogi naobraženi. »No kako je star mališ?« upita čudeći se misionar. »Bit će mu četiri godine, časni oče,« reče majka s vidljivom radošću. »Pa kako ste ga mogli to sve, što znade naučiti?« »Ah,« časni oče, ja sam to pokušala, a Bog dragi je tome udijelio svoj blagoslov. Kad sjedi meni na krilu, kad ga oblačim, kad mu jesti dajem, i kad god imam zato kada, pripovijedam mu o dragom Bogu i o vjerskim istinama. To mu ponavljam i po višeput, tad opet on to meni pripovijeda i tako malo po malo nauči mnogo.« Kršćanske, katoličke majke! Nije li to lijep primjer, što ga ova majka podala? Činite i vi tako.

A DJEVICA . . .

Svaki je stalež, kad je ureden prema Božjim zapovijedima, Svemogućemu mio, ali nadasve djevičanski stalež. Jer ženidbeni je stalež staklo, udovištvo je kristal, djevičanstvo je dijamanti. Ženidbeni je stalež selo, udovički trgovište, djevičanski grad. Ženidbeni je stalež bakar, udovički srebro, djevičanski zlato. Ženidbeni je stalež zvijezda, udovički mjesec, djevičanski sunce. Ženidbeni je stalež njiva, udovički bašta, djevičanski raj. Ženidbeni je stalež služavka, udovički gospoda, djevičanski kraljica. Ženidbeni je stalež dobar, udovički bolji, djevičanski najbolji. »A djevica misli što je Božje, da bude sveta tijelom i dušom. Koja je uodata misli što je od svijeta, kako da ugodi mužu.« L. Kor. 7, 34. »Koji može shvatiti neka shvati.« Mt. 19, 12.

Priopćio J. Kokša.

Euharistijski kongres u Rimu-u svjetlu nekatolika.

„Temps,“ poluslužbeni, framazunski pariški dnevnik, u broju od 10. lipnja 1922. ovako prosuduje znamenitost ovog katoličkog sastanka u počast Isusa u presv. sakramenu:

„Da dadnemo neki pojam o ugledu koji ovaj čas uživa papa, jedva što je zasio na prijestolje i neposredno iza dogadaja, koji su Evropom toliko potresli, dajem riječ jednom posmatraču, koji živi u protivnom taboru vjerskoga Rima, a nije ni kršćanin, a kamo li katolik. To je ravnatelj jedne finansijske agencije, stari Rimljani, koji je mnogo toga vidio i iskusio, i koji kao pravi Izraelac, motri i prosuduje sve bez predrasuda.

Jedva što smo u razgovor ušli, nije mi govorio ni o Loyd Georgen ni o Čicerinu ni o Genovi ni o Hagu . . . , govorio mi je o papi, o euharijskom kongresu i o dojmovima, što su ih sa sobom ponijeli svi uistinu nepristrani gledaoci. I tisu dojmovi smješa udivljenja i čudjenja, oduševljenja i bojazni, kao pred nenadanom i neizbjegljivom pojmom, kojoj se ne može nitko da otme, koju ne možeš zaustaviti pa se pitaš, kako će se svršiti?

— Budite uvjereni, reče mi: to je najveći događaj poslije svjetskog rata; u svakom slučaju najznačnija njegova posljedica, događaj, s kojim se započinje novo doba svijeta. Što smo vidjeli u Rimu, premašuje sve, što smo vidjeli drugud u Parizu i Washingtonu, u San-Renu i Cannesu, u Spau i Genovi. Jer, na tim raznim kongresima tolikih raznolikih naroda — s oprečnim shvaćanjem i željama — čovjek se je osjećao kao da živi u neizvjesnosti i trenutčanosti, kao da zide na pijesku ili najviše na panjevima. Ovdje se pak čutiš kao da stojiš pred jednom velevažnom gradevinom, već odavna dobro pripravljenom, a temelji još sižu u prošle vijekove; dovršiće ju budućnost."

"Katolička je Crkva preuzeala svoju nekadanju vlast; ona je danas jedini pravi gospodar svijeta; a pred zbrkom drugotnih pokušaja, pred očitim neuspjehom boljševizma ona jedina pruža nešto zdravo, živo, jedro tolikim nejasnim i nestalnim željama čovječanstva, koje je rat uzburkao do dna . . . Crkva je ovaj čas moćnija nego ikada dosad."

Mi se katolici ponosimo ovom divnom Spasiteljevom ustanovnom papinstvu; na toj je stijeni Isus sazidao Crkvu svoju, pa je ni vrata paklena neće nadvladati. Jao onomu, koji sotonskom mržnjom jegrnog odmetnika navaljuje na tu pećinu!

Jek.

Zahvalnice.

Zahvalnicu valja podpisati putem imenom i prezimenom, te pridodati točnu adresu, inače se ne uvrštuje. Svoome obećanju uđevoљava svatko, ako zahvalnicu pošalje uredištvu, a njegovo je, kada i kako će je objasiti. Događajima, što ih iznose zahvalnice, pripisujemo samo ljudsku vjerdostojnost. — Za oglašavanje zahvalnice ne plaća ništa, a dragovoljni milodari upotrebljavaju se za rasirenje Glasnika.

MAJKA BOŽJA TRSATSKA.

Sušak, Talijanski me rat g. 1915. našao u Tržiću kao tvorničkoga poslovodu sa sedmero djece, a najmladom Mihovilu bila tek 3 mjeseca. Sva mi djeca — Bogu hvala — bila lijepa i zdrava, samo mali Mihovil počeo u trećoj godini slabiti i kao da ne će moći hoditi. Bilo mi ga žao i kudgod nas ratne neprilike gonile, pitao sam za savjet i pomoć liječnike. Liječili ga i na Rijeci i na Peštanskoj klinici, pa opet na Rijeci i Sušaku, ali on ostao veselo duduše i mio, ali — puzači na četvero — lazarice.

Podem k profesorima i zapitam, neka mi kažu, što misle. »E, hodati ne će: a i za život je teško što reći,« odgovore mi. Ja s njime kući.

Jedne nedjelje uzmem kćerku Tereziju i podem na Trsat. »Danas ćemo moliti Majku Božju za Mihovila« — rečem joj ozbilno. I učinismo.

Mi kući, a mali Mihovil hoda upirući se još rukom o zid te mi više: »Tata ja hodam! . . . I danas je zdrav. To vide i znaju svi susjedi. Molim Vas, da to stavite u »Glasnik,« da i drugi sa mnom zahvale Presv. Srcu i Majci Božjoj. Mate R.

DA MARIJA ZAHVALI SRCU SINA.

Kaštel S. S kroničnom upalom bubrega obašla sam u 2 godine bolnice u Splitu i Trstu, ali bez uspleha. Tome se pridružila grđna oteklina na lijevoj strani prsiju. Sutradan imali mi rezati. U večer zavapili Gospo Lurdskoj i učinili zavjet. U ponoci se probudih i nadoh se bez болi i posve lagana na čudo svima, koji me čuvaju. Eto sad živim i služim mojoj obitelji, a u znak zahvalnosti ovo pišem i molim nebesku Majku, da Ona zahvali Srcu Sina svoga, koje mi se smilovalo.

T. P.

DOBRI ŽANDAR.

Vel. Ribari. Želio sam da se poštено oženim i da imam obitelj, kako čestit katolik imati mora. No znate kako je; žandaru se danas teško vjeruje, a bome ni ja ne vjerujem svakoj. Preporučili mi ipak djevojku dobre kuće i glasa. Jedva da čemo se upoznati, a to mene bace na Kosovo. Vaj, mislio sam, ode ženidba u Savu.

Ali ne će! Štujem ja Presv. Srce, pa hajde obećam: bude li ona moja i poživimo li skupa u svetoj volji Božjoj, držat će „Glasnik S. I.“ dok sam živ i poslat će zahvalu i dar. Pa eto! Ni daljnja puta ni premašta ni strah od žandara ne sprječiše: mi smo već 9 mjeseci zakoniti supruzi. Na tom daru zahvaljujemo skupa Presv. Srcu i sv. obitelji.

Čitajući u »Glasniku« o gladi u Rusiji sabrasmo mi drugovi među sobom 60 dinara, da bude sirotinji tamo na pomoć, pa Vam ih eto skupa s mojim darom za »Glasnik« (30 d.) šaljem.

Slava budi i dika Presv. Srcu Isusovu i sv. obitelji!

Adam i Lucija J.

BRAVAREVA RUKA.

Zenica. Dobio sam na ruci žestoku upalu, od koje su ovdje mnogi već ostali sakati. Liječnik htio i meni rezati. Ali ja ne dam imajući ufanje u Božju pomoć. Svesrdno zazovem Presv. Srce da mi ozdravi ruku i ublaži bol. I uslšalo me tako te sam već šesti dan počeo njome raditi i danas je potpuno zdrava. To zahvaljujem Bož. Srcu.

U teškim bolima srđobolje i otekline na prsima zazvala mi žena Presv. Srce na pomoć te obećala olтарnik u obližnjoj crkvi, pa eto za tri dana krenu bolest na bolje i danas je posve zdrava.

J. i Iv. M.

UTJEHA ŽALOSNIH.

Snašla me nesreća, od koje sam duševno neizmjerno trpjela. U toj teškoj nevolji zaboravila sam sasvim na dragoga Boga; plakah dan i noć, bez svake nade, da bi moglo što na bolje krenuti. Jedina mi misao bila, na koji način da učinim kraj svome tako nesretnom životu. Misao, da sam sama sebe sunovratila u propast, uništavala je moju dušu. Od velike tuge obolih i živčano. Noću mi dolazile u budnime stanju grozne prikaze. Kad jednoga dana slučajno mi dode pod ruku »Glasnik presv. Srca«, što sam ga tako rado čitala od svoje rane mladosti. U isti tren moje se lice razvedrilo. U nadu, da će mi presveto Srce Isusovo pomoći i utješiti me, počeh devetnicu i obećah, da će se zahvaliti u »Glasniku« i da će ga držati dok budem živa. Na dan sam sto i sto puta bacala pogled i teške uzdahe na sliku presv. Srca, zazivajući ga u pomoći. I gde, moja je duša brzo ozdravila i posve mirno snosim sada svoju sudbinu. U znak duboke zahvalnosti šaljem eto 50 Kr. za raširenje »Glasnika« i kličem: hvala i slava Božanskomu Srcu Isusovu, *koje tješi žalosne!*

Iz „Djevojačkih društava.“

Djevojačko društvo u Madarevu, primilo je u pet mjeseci 2000 naknadnih sv. Pričesti, te vrlo lijepo napreduje uz vrsnog svog duhovnog vodu. Svake prve nedelje imaju svoje sastanke, drži im se poduka o sv. Pričesti, o radu i vladanju, te se uz pouke o štovanju presv. Srca, upućuju kako će u životu širiti štovanje i slavu presv. Srca.

Murter, Dalmacija. Djevoj. društvo krasno napreduje uz revnog upravitelja. Svakom većem blagdanu pripravljaju se devetnicom osobito štiju prečistu Djevicu, kao Kraljicu svete krunice, te je većina iz društva ovršila pobožnost od 15 subota. Djevojke same uzgajaju cvijeće tako, da i zimi mogu okititi oltare. Razdijeljene na četiri skupine primaju 480 sv. Pričesti mjesечно.

Visoko je na vrlo svećan način proslavilo blagdan presv. Srca. Na taj dan primljeno nakon 600 sv. Pričasti u svibnju 198 u lipnju 206.

U Brdovcu je primljeno u svibnju 186 u lipnju 781.

Drenovci 106 " 718.

Mače u lipnju 615; srpanj 530.

Maruševac, u svibnju 83, u lipnju 131 u srpnju 67 sv. P. u svibnju svake subote bio blagoslov na čest nebeske Kraljice; o Dušovima hodočastilo društvo Majci Božjoj Bistrickoj. Svečano proslavile blagdan presv. Srca sa sjajnom procesijom.

Voća siječanj 85 veljača 89 ožujak 112 travanj 80 svibanj 81 na čest nebeske Kraljice.

Tajnica „Saveza Dj. dr.“

Što ipak pomaže?

Došla sam baš za prevrata u župu, gdje su također orobili crkvu, gdje su k misi dolazile skoro same žene, gdje je ciao noćni klatež i drugo zlo. Žunik ipak ne prestaj propovijedati i opominjati; mi u školi pritegли djecu; a došao i revan kapelan pa širi dobro štivo i ispovijedaj i zovi na sv. Pricašt. Pa eto! Dok sam isprva isla sv. Pricašt tek s kojom djevojkom, danas ti ih pristupa svake nedjelje čitav zbor i to ne samo ženskinja nego i onih pravih brkonja. Baš ih je lijepo vidjeti kako se nižu iz sakristije pred oltar, ko da idu po zlatne ordene. Pa i jest! Svaki dobije »Red Sina Božjega«...

To ne može ostati bez ploda i utjecaja na pošteni život u narodu. Dok drugdje i zlo već zovu dobrim; kod nas zlo još uvijek vrijedi kao zlo i odnjava se kao zlo. Ako i ne živu svi u župi baš kako Bog zapovijeda, ipak je grijeh iznimka, a poštenje je svima pravilo.

Ono, što to pravilo drži, jest Euharistija; rad za Nju život po Njoj.

Tako učiteljica kongregantica V. iz V.

Dne 27. VIII. o. g. sabralo se u starome i čestitome Varaždinu preko 30.000 Hrvata. Cijelu se noć u crkvama ispovijedali i klanjali Presv. Sakramantu, a u jutru ih se preko 15.000 pričestilo. U 9 s. propovijedalo je u isti mah 9 svećenika u crkvama i pred njima, a narod podijeljen po staležima slušao Isusovu riječ, primao u dušu i odlučivao se u srcu na — katolički život.

U 11 sati svi sskupa pribivali na trgu Isusovoj Žrtvi, što je prikaza sam Natpastir. U 2 s. po podne svrstalo se 28 procesija s križevima i zastavama, k tome mnoga društva i zastupstva, pa sve u jedan provod gradom. Svi javno molili i pobožno pjevali, pred cijelim svijetom svoju katoličku vjeru ispovijedali.

Isus iz svete Hostije to gledao, primao, uzvraćao ...

Gledali to i Isusovi neprijatelji: zamislili se, pobojali se ...

To su činjenice.

Što to znači?

Znači, da pošten Hrvat svoju katoličku vjeru ljubi.

Znači, da pošten Hrvat po svojoj kat. vjeri hoće da živi.

Znači, da pošten Hrvat Isusa u Euharistiji štuje.

Znači, da pošten Hrvat dušom od Isusa u Euharistiji živi.

Znači, da poštenom hrvatskom narodu još Euharistija pomaže. Pomaže, jer diže duševnu snagu, diže ponos i poštenje, diže volju za život i rad.

Narod pak, koji drži do poštenja, koji hoće da živi i radi, taj ne propada.
„Ja sam uskrsnuće i život. Tko vjeruje u mene pa ako je i mrtav, oživjet će!“ reče Isus. Iv. 11, 25.

Kongreganist! Što bismo mi sa svoje strane doprinjeli, da na godinu skupni hrvatski euharistički sastanak u Zagrebu bude na što veću čast Isusu i na korist narodu?...

Razmislite i javite.

Tajnik Saveza Marijinih kongregacija.

† Juraj Mihalić.

Školski nadzornik, kongreganist.

Marijina kongregacija gradana u Zagrebu otpratila je dne 28. VIII. velikim saučešćem do groba svoga uzornoga člana umirovljenoga školskog nadzornika Jurja Mihalića. Opravdano ističemo vrline poletnih mlađih duša, kad ih Gospod nevine i revne i sebi uzme. Još većim pravom bilježimo dragocjenu pred Gospodom smrt odličnoga ovoga starca, jer je iza kršćanski čestite mladosti nastavio katolički radnim muževnim vijekom, a ovome opet nadodao prema Evangeliju gorljivu starost.

Krajišnik je on bio, rođen u Cerovcu g. 1850. Škole svršio u Karlovcu i Petrinji, a kao učitelj radio za prosvjetu i odgoj hrvatskoga naroda najprije u Kostajnici i Stunju; zatim u Tuzli, Brčkom i Banjoj Luci kao ravnatelj trgovačke škole i napokom u Sarajevu kao školski nadzornik. Drug njegov koji ga dobro poznavao, piše o njemu: „Pokojni Đuro bio je ozbiljan, miran čovjek; u službi vanredno točan i uredan, pa su mu to i nadležne vlasti visokim odlikovanjima priznale. Mnogome daku, a i drugima, koji se na njega obraćali, pomagao je zborom i tvorom. Baš njegovim nastojanjem i zauzimanjem lijepo si mnogi osigurali opstanak.“

Za taj požrtvovni rad nalazio je on snagu u načelima katol. vjere, koja mu je svijetila i u radu i u teškim danima duševnih kušnja. Već u Sarajevu pristupi u Marijinu kongregaciju i bio joj jedan od prvih i najrevnijih članova. Umirovljen preseli se g. 1911. u Zagreb i tude se opet pridruži miloj mu kongregaciji. Bilo je upravo pobudno gledati, kako taj dostojevstveni gospodin dnevice pristupa sv. Prci i to posto-

jano već lijepi niz godina. Njegove vjere nijesu pokolebale ni ratne grozote ni poratna razočaranja. Njegovo katoličko osvjeđenje i rad bilo je tako istaknuto, da ga i sv. Otac papa odlikovao krstom »Pro Ecclesia et Pontifice.«

Uzoran u životu ostao uzoran i očekujući smrt. Dan prije smrti rekoh mu: »Još može Gospodin da Vam produži život.« On odvrati: »Ja ga samo molim, da me k sebi prime.« Teške boli snosio je strpljivošću muža katolika. Kao nevino dijete prekrižio se i sklopio ruke zadnju večer i držeći ih dugo sklopljene čekao je otkupljenje svoje.

Mnogi povjerencici »Glasnika S. I.«, koji su dolazili na Upravu, sjetit će se ozbiljnog ali susretljivog gospodina, koji je ondje zadnjih 8 godina radio, više kako i sam reče iz ljubavi Presv. Srca, nego za čednu nagradu, što mu je siromašni »Glasnik« mogao dati. Eto toga prijatelja svoga oplakuje sada i »Glasnik« te moli skupa s čitateljima svojim Bož. Srce, da mu obilno nagrađi sav trud, što ga za proširenje njegove časti uložio. *J. V.*

Zdravo!

Na stubama benediktinskog samostana u Alligu stajaše kip Bl. Dje. Marije. Kad bi sveti redovnik Bernardo prošao mimo tog kipa, uvijek bi sređačno i pobožno pozdravio presvetu Bogorodicu riječima: »Zdravo Marijo!« I gled! Jednog dana, kad je Bernardo izustio ovaj sveti pozdrav, Bl. Djevica otvorila usta svoja i odgovorila: »Zdravo Bernard!«

Tko bi izrekao njegovu radost!

Mi polazimo toliko puta mimo slike, kipa, kapelice Marijine . . . A pozdrav? . . . Možemo li očekivati Njezin odziv, kad je ugledamo u nebū: »Zdravo, sinko!«? A što tek da joj gdje podignemo kip, oltar gdje bi je tisuće tako pozdravljale?

VIJESTI

Marijina kongr. gimnazijalaca. Zagreb.

Drugovi iz raznih strana javljaju, da moraju *trputi pod zastavom Marijnom* i to baš za to što su pod tom zastavom. Ne će ih dojaviti utješiti, ali će ih svakako obodriti ako im saopćim, da smo i mi ovdje podnijeli mnogo gorku, jer otvoreno ispovjedamo svoje katoličko uvjerenje. No baš to nas potiče na ustrajnost i jača za žrtve u čest našoj nebeskoj kraljici.

Sastanci su bili naizmjence: jedne subote kongregacije, druge organizacije. Pravili članova ima oko 50, od kojih je 14 primljeno ove godine. *Euharistična sekacija* privodi nas u sve većem broju k vrelu života. *Izleta* učinismo nekoliko u zagrebačku okolici, a prigodom orlovskega tabora i u Ralhenburg. Da prošlimo knjižnicu priredisimo mi, koji ostasemo preko praznika u Zagrebu, malu akademiju s pjevanjem, predstavom i tombolom, pa nam tako ostade od vrlih dobrotovora 2300 Kr. čistih. Hvala svima, koji s ljubavlju prate naš razvoj i rad. *Tajnik.*

Cakovac. Na Uzašače imali smo posvetu barjaka presv. Srca Isusova i preč. Srca Marijina, što smo si ga nabavili kao članovi bratovština presv. Srca Isusova i prečistoga Srca Marijina uz pomoć i drugih dobročinitelja.

Svećanost je započela u pol devet sati. Blagoslov zastave obavio je vel. O. gvardijan Landulf Lach sa časnim OO. Timotejem Tišler i Emilom Šimić. Iza blagoslova podosmo u svečanoj procesiji gradom. Naroda je bilo na procesiji blizu deset tisuća. Vel. O. Emil Šimić izrekao je krasnu propovijed, da se svakomu srce rasplakalo od ljubavi presv. Srcu.

Bratovština presv. Srca Isusova utemeljena je god. 1896. po pok. O. Robertu Rozmanu, te broj do sada blizu 8.000 članova, a ona prečistog Srca Marijina do 2.500 članova, iz cijelog Medumurja.

I ova slava i zastava i društvo jaka su nam pomagala za čestit katolički život. Hvala zato i onima, koji se za nas brinu i onima, koji nas svojim darom pomoći.

Tomaš Gjumber.

DJEV. DRUŠTVO U SV. IVANU-ZELINI

primilo je od siječnja do svibnja 594 sv. Prcesti. Svake prve nedjelje drži se crkveni sastanak, a svake treće izvan crkveni. O Uskrsu prirediše članice predstavu »Mučenice Kristova, oprosti mi« koja je uspjela društvu i gledaocima na korist. Cist prinos je uložen za gradnju zajedničkog doma.

U Svibnju prisustvovalo su članice cijeli mjesec pobožnosti, a po nedjeljama i blagdanima iskazivale su počast Majci Božjoj gorućim svjećama stavivši se redom u okrug pred lijepo iskićenim oltarom Majke Božje.

U lipnju primile su članice 124 sv. Prcesti. Ovaj mjesec su osobito članice posvetile Bož. Srcu Isusovu. Dne 25. prisustvovalo je cijelo društvo sa svojim barjakom prvi puta u Zagrebu veleribnoj procesiji u proslavlju Bož. Srca Isusova i primile ondje zajednički sv. Prcest.

Pod ravnjanjem upravitelja vlč. g. Mekrovića cvate društvo i širi pobožnost među narod, koji se sve to više okuplja oko barjaka Bož. Srca Isusova.

Terezija Horvatić, glavarica.

KNJIŠTVO.

Sv. Franjo Sal.: UVOD U POBOŽNI ŽIVOT. (Filotea). Preveo i po drugi put izdao »Senjski Zbor duh. mladeži.« Dvostruki je to lijepi spomen: 300 godišnjice blažene smrti svetoga pisača i 75 godišnjice vrijednog prevodioča. Filotea jest i ostat će za sva vremena uzorni, blagi i mili vodič dušama, koje hoće da se Bogu približe pa moraju da na tom putu trgaju spone griješki i zlih sklonosti. Prijevod je osim nekih malenkostih lijepr i točan, samo ima na žalost dosta tiskarskih pogrešaka, koje katkada i smisao zamračuju. Stoga neka čitalac, kad nade nerazumljivo mjesto upita čestitu svećeniku za razjašnjenje. — Knjiga ima 320 str., a naručuje se kod Narodne Prosvjetje u Zagrebu. Pošt. pret. 109. Cijena meko vezanoj s poštom Din. 11:50, a tvrdo vezanoj Din. 13:50. Novac treba unaprijed poslati ili se šalje pouzećem.

Vladimir Solović: RUSIJA I OPCVA CRKVA. Preveo prof. I. Šturlan. Nabavljala se kod Kaptola Vrhbosanskoga u Sarajevu za Din. 8. — Ne znam knjige, koja bi dublju i svestranije, a ujedno kratko i lako raspravila toliko crkvenih i narodnih pitanja gledom na žalosno stanje nesjedinjenih, kao što to čini baš ova knjiga. Imate li znanca među njima pružite mu ovo djelo; ono će mu pokazati put k istini. Katoličku pak povećaje ono ljubav i poslušnost sv. Crkvi i sv. Ocu papu.

Dr. Aleš Ušenčnik: FILOZOFIJA ŽIVOTA. Preveo D. Gračanin. Na najpotrebnije i najčešće pitanje: čemu čovjek živi, daje pisac odgovor dubok, svestran i jasan, kako i dofukuje katol. mislocu. Čita li ga bezvjerac morat će priznati: od Boga sam i za Boga; čita li sumnjač, brzo će ga obuzeti radost, što je sin katoličke Crkve, koja mu vazda čuva pravi smisao života; čita li ga vjernik potiče se, da žarkom revnošću u dobru ispunji život, Srđano prepričamo svima, a najviše nabožnjima. Dobivala se za Din. 10 kod Hrvatske Tiskare u Mostaru.

MILODARI.

Za svetište S. I.: Bakar M. T. 2.50; Čazma A. K. 5; Daruvar S. M. 10; Glina I. B. 25; Karlovac A. M. 25, B. P. 11; Klokočevik M. I. 10; Komletinci F. N. 10; Kričo-Jesenice T. S. 5; Kunišinci G. I. 14; Mitrovica M. I. 5; Osijek K. V. 50; Podgorač K. P. 25; Prijedor A. D. 20; Split O. B. 25; Sudovčina T. K. 12.50; Varaždin M. B. 5; Županja J. Br. 10.

Sv. misa: Dvor M. P. 25; Kamenica N. I. 10; Komletinci J. N. 10; Lipjan A. J. 15; Novska P. A. 10; Vrbovsko V. R. 7. Zagreb N. N. za duše u očistilištu 100 din.

Raširenje Glasnika: Bakar M. T. 2.50; V. Bukovac ž. u. 5; Dvor J. M. 10; Djakovo A. M. 2.50; Gundinci A. S. 10; V. Gorica P. B. 10; Kamenica R. H. 5; Lastva Donja A. M. 3; Lipjan A. J. 15; Nikinci R. K. 10; Osijek G. P. 5; Otočac J. Z. 10; N. N. 5; R. V. 5; Petrijanec P. L. 10; Prijedor M. V. 10; Seona T. B. 5; Subotica I. M. 25; Veliškovci M. G. 10; Zagreb N. N. 10; N. N. 250 din.

Kruh sv. Ante: Bokšić J. K. 5; Djakovo A. M. 2.50; A. B. 10; Golubinjak D. M. 25; V. Gorica Lj. T. 10; Petrijanec P. L. 10; Petrovaradin C. J. 10.

Za gladnu Rusiju: Bakar T. M. 25; T. M. 20; Bošnjaci M. J. 85; Ivanovci F. S. 5; Jugi M. A. 40; Lipjan A. J. 60; Našice V. A. 10; Prelašćica P. J. 20.50; Slunj S. M. 78; Varoš S. C. 285.50; Zagreb M. 25; 250.

Za družbu sv. Petra Klaveru: Daruvar S. M. 5; Djakovo A. B. 20; Jugi M. A. 40; Medjurača E. R. 12.50; Našice V. A. 10; Prkovci R. i K. U. 25.

ELIAŠ i LAH

ZAGREB

Nikolićeva ulica 10.
Telefon 13-36-

obavlja otpremnički, komisionalni i inkaso posao
brzo, tačno i savjesno.

Hrvatska poljodješka banka

Dioničarsko društvo

Centrala: ZAGREB, Preradovićeva ulica 5.

Podružnice: Rijeka, Sarajevo, Ispostave: Bribir, Čabar, Hreljin.

Pionirčka glavnica K 20.000.000 | Prima uloške na knjižice i na

Prima uloske na knjizice i na
tekući račun, te ih ukazu-

Ulošci preko K 70,000.000 čuje najpovoljnije.

avi se svim poslovima, koji spadaju u bankovnu struku.

Amerikanski SINGER šivači strojevi

SINGER igle i
doknadni dijelovi

Prodaia

NA OTPLATU

Vlastita mehanička radiona

SINGER šivači strojevi. Bourne & Co. New-York.

CENTRALA ZA SHS. ZAGREB. Marulićeva ulica 5. Podružnice: Zagreb, Karlovac, Varaždin, Osijek, Vinkovci, Subotica, Novi Sad, Maribor, Ljubljana, Sarajevo, Mostar, Banjaluka, Tuzla, Dubrovnik t. d. Zastupstva u svim većim mjestima.

Braća Krivatović parna tvornica voćenih svičića i medicinskih proizvoda

Ficus microcarpa (veronica variegata) (medicinal properties)

M. JUKINIC KARLOVAC

M. LUKNÍC Dobaviac Ni. Sv. Oca Papež

www.english-test.net - Download free English tests

Preporuča svoje izvrsne voštanice, kao i sve ostale

predmete, kojima dugi niz godina svoje mušterije opskrbljuje.

Zajamčena je najsolidnija posluga u svakome pogledu.

Studen, 1922.

Kršćanska štampa.

Opća nakana za studeni, blagoslovljena od Sv. Oca pape.

Poslovica veli: »S kim si, takav si«. Tko naime opći sa zlim ljudima ni sam ne valja ili im brzo postaje sličan. Tko je naprotiv u dobrom društvu, dobar je ili barem će takvim brzo postati.

Isto vrijedi i za saobraćaj s knjigama, časopisima novinama. Njima se mnogi dnevno čitave sate zabavljaju i pušta da ga poučavaju. Pravom se dakle može reći: Reci mi, što čitaš, pa ču ti reći tko si.

Pripovijedala mi je u Sarajevu neka gospodja zanimivi slučaj. Dok sam njegovala bolesnike, reče, ostavila sam jednom »Život Sv. Elizabete« u bolesničkoj sobi. Jedna bolesnica, inače propala djevojka, uzela tu knjigu, i čitala. To ju je tako promijenilo, da kad je ozdravila ne htjede se nikako više vratiti u zlu kuću. Silom je ipak onamo odvukli. Videći se u nevolji skoči s prozora, da pobegne. No bila je pri tom nespretna te se ranila i morala opet u bolnicu. Oporavljenu vukli su opet na grijeh, ali je ostala tako stalna, da je velike muke pretrpjela i konačno rodnoj kući pobegla, no na grijeh više nije pristala. Eto što učini dobro štivo.

Naprotiv, kolike je nevine duše bacilo nevaljalo štivo u ovako nepoštene! Nije tome davno, što se u Zagrebu kćerka jedne ugledne obitelji tako uzrujala pokvarenim štivom te je pobegla k zloglasnim ženama. Druga se bacila pod željeznici, jer je čitala, da nije vrijedno živjeti. Kad policija ispituje mlade zločince, redovito nalazi, da su ih pokvarile zle knjige i predstave. Znade se i to, da su baš iz zlih novina posrkali svoj otrov oni narodni zlotvori, što obilaze selima i trgovištima govoreći proti Gospodinu Bogu i sv. Ocu papi.

Mnogi misle da je sve istina, što je crno na bijelom. Ne slute ili ne će da pripoznaju, kako novine često za plaću lažu. Eto im koji primjer, da se razaberu. U Bavarskoj uveli su za rata mjesto stare prejake pive nešto slabiju. Poslijе rata htjedoše liječnici, da se ostane pri toj pivici, jer da ona prijašnja škodi zdravlju sadašnjega naraštaja. U tom smislu napisaše izjavu. Najveća većina novina ne htjede to otisnuti, nego baš protivni sastavak, što su ga dali tvorničari piva, u kom se preporuča stara. A zašto? E više

će je i skuplje prodavati, jer jača više draži pa se više i traži. Dakle im se izplatilo potkupiti novine da lažu. — Napiše li tko čestitu knjigu, ove nevaljane novine ne će ni da je najave; spise pak o samoubojstvu, prevari, bludu i slične, hvale kao jedino prave umjetnine. — Neka glumac i najbolje igra, teško će dobiti u tim novinama priznanje, ako prije ne plati. Tako i razne vlade plaćaju novine, da pišu njima u prilog i hvale njihovu slabu politiku. Jadni pak ljudi misle, da se piše po poštenu i uvjerenju, zato sve gutaju i vjeruju. Koje čudo da je onda narod pun krivog shvaćanja, da i poštenu narodno strada. Reci mi što narod čita, pa ču ti reći kakav je! . . .

Tražimo li izvore i glavna sijela te nevaljane štampe, naći ćemo ih u framazunskim društvima i nekim židovskim poduzećima. Vlasnici obavjesnih ureda Reuter, Havas, Wolff, Stefani, koji najviše pomažu tu pokvarenu štampu, sve su sami židovi. Oni se na primjer odmah tuže i javljaju, kad ogorčeni puk kojeg židova ili framazuna isprebjija; a kad su njihovi ljudi prije par mjeseci u Meksiku podavili i poklali na stotine katoličkih svećenika i daka, ni pisnuli nijesu, da to nečovještvo osude. Proti kat. svećenika iznose najružnije klevete, a kad im se dokaže istina, ne će da opozovu. Radi pogrešaka kolega katoličkoga borca prave silnu galamu, a sve druge pa i najopakije puste u miru. Tako eto postaje upravo nevaljanom štampom današnji svijet bezbožan i nepošten.

No ima Bog još vjernih štovatelja, ima Isus iskrenih prijatelja, ima Crkva čestitih sinova. Složili se i katolici pa imamo sad i naš istinski obavjesni ured u Švicarskoj; imamo u svakoj zemlji i narodu oduševljenih pisaca i novinara, požrtvovnih tiskara i širitelja dobrog štiva; imamo društava, kao što je i naše »Pjeve društvo« za podupiranje čestite štampe. (Vidi o njem članak u novom Kalendaru Srca Isusova i Marijina).

Danas može i hrvatski katolik da čita svoje čestite časopise: »Život«, »Hrvatsku Prosvjetu«, »Vrhbosnu«, »Nedjelju«, razne »Glasnike«. Može da se pouči i zabavi knjigama vrijednih kat. društava: Sv. Jeronima, Narodne Prosvjete, knjižnice Katol. »Života« iz Zagreba i iz Mostara. Može da prati javni život iz kat. novina: »Hrvatske Obrane« iz Osijeka, »Nar. Politike«, »Seljačkih Novina« iz Zagreba, »Narodne svijesti« iz Dubrovnika, »Jadrana« iz Splita. Katolik nije dužan prihvati politiku tih novina; ali u pitanjima vjere, društvenih odnosa i prosvjete zastupaju one Isusovu nauku, kako je razlaže Crkva. A baš ona pitanja su glavna za narodno poštenu i napredak. S tog razloga je katolik dužan: ili da svoju političku stranku i novine prisili te se i one drže Isusovih načela, kako ih uči kat. Crkva; ili da podupre gore spomenute katoličke novine radi njihovoga ispravnoga kulturnoga programa. U nijednom slučaju: Hrvat katolik ne smije danas da posiže za bezvjerskim i protukatoličkim štivom.

No ovo katoličke štampe, što je imamo, tek je za situ i ni izdaleka nije toliko i takovo, kako bi moralio biti. Mi moramo dići svoju štampu da bude najbolja. Ne manjaju nam ni štamparne ni pisci. Manjka u tebi, narode, volja za čestito štivo; manjka požrtvovnost duše tvoje za duševni napredak. Da uložiš za kat. štampu samo polovicu mara i troška, što ga ulažeš za ono, što ti ugada puti a na tvoju propast, ne bi prošlo ni pet godina i isčezla bi sva framazunska i pokvarena štampa iz tvoje domovine.

Osnivajte stoga, Vi revni štovatelji Božanskoga Srca, pučke knjižnice i stavlajte u njih samo čestite knjige; darujte za dobru štampu kao za pravu Kristovu sirotinju; posudujte svoje Glasnike i knjige i drugima da ih čitaju; priberite sad odmah u studenom i prosincu što više novih pretplatnika; a prije svega izvršite pravdu i platite sami svoje časopise.

Profesor M. Š.

* * *

Uloga sv. Margarete u pobožnosti Presv. Srcu Isusovu.

U malom seocu Lotkuru (Lautheour) u Francuskoj rodi se 22. srpnja g. 1647. dijete, koje su okruli imenom Margareta, a ime očevo je bilo Alakok. To je bilo posve neobično dijete. Već u 4. godini života bijase Margareta za čudo pametna, i preplašila bi se kad bi vidjela ma samo sjenu gnijeha. Kad je roditelji htjedao odvratiti od koje djetinske pogreške, nije trebalo ni kazne ni nagrade, nego joj dosta bilo kazati: To vrije da Boga! Čuvši ovu riječ mala Margareta bi se čuvala te pogreške kao najveće nesreće. Još kao dijete često bi izgovarala ove riječi, premača nije jasno razumjela, što znaće: „Bože, ja ti prikazujem za uviјek svoju čistotu.“ To ne bijase glas naravu u tom nježnom djetetu, već glas Boga, koji je gvorio srcu mile kćeri svje, da je pripravi na velike sivan. Njegova ocinska ruka vodijaše je i kasnije kroz bure mladosti, dok nije napokon nadviđavši silne poteškoće našla put do samostanskih vrata. Dne 25. svibnja 1671. stupi u red Pohoda Marijina u gradu Paray le Monialu. „Ovuće hoću da boraviš“ reče joj Isus nultarnim glasom, te je primi tude posve u školu svojega Presvetoga Srca. A Margareta bijase presretna, što je sad mogla Bogu savršeno služiti u sv. redovničkom staležu.

Sada počeće izvanredni dogodaji. Isus joj se otada često pokazao na vidljivi način, te bi je učio, što joj valja činiti, da mu omili, i da raširi njegovu slavu među ljudima. Takovi su mistički dogodaji životu svetaca nerto obično, pa se ne ćemo čuditi, kada Bog u novom zavjetu sa svojim prijateljima slično opći, kao u starom zavjetu sa prorocima. A bezvjerci, koji su često odani najsmješnjem praznovjerju, neka se rugaju koliko hoće. Jednoć će vidjeti, da je njihova mudrost bila ludešt. Nama pak jasniči Crkva da su istiniti tajanstveni doživljaji sv. Margarete.

Mi ćemo ovdje iz njezina života izabrati samo nekoliko najvažnijih dogodaja što se odnose na pobožnost Presv. Srcu Isusovu. Čujmo, što sv. Margareta sama o tom priповijeda.

„Bilo je to na blagdan sv. Ivana Evangeliista, kad primih od svoga Spasitelja milost posve sličnu onoj, koju je Isus podijelio ovomu svomu najmilijemu učeniku kod zadnje večere. Taj dan mi je Isus prvi put pokazao svoje Božasko Srce kao na prijestolju od plamena i vatre, okruženo vratama, sainje od sunca, prozirno poput kristala. Jasno vidjeh ranu, kojom je Presv. Srce bilo ranjeno na križu. Trnova kruna bijaše oko Presv. Srca a nad njime križ. Božanski Spasitelj mi očitova, što znau da mi ti znakovi njezove muke. Naime: da je njegova neizmjerna ljubav prema ljudima bila razlog, zašto je sve te muke i sva ta poniženja za nas trpio.“

„Zatim mi Isus reče: Vruća želja, da ga ljudi savršeno ljube, skloni ga da im očituje Srce svoje, i da im otvoří sve blago ljubavi, milosrda, milosti, posvećenja i spasa, što njegovo Srce sadržaje u sebi. Svi ljudi, koji hoće, da mu vrate ljubav za ljubav, i koji hoće da po mogućnosti i druge sklonu da ga ljube i štuju, dobit će u izobilju ovo Božansko blago, kojemu je izvor njegovo Srce.“

„Isus mi reče, da mu je osobito drag, kada ga ljudi štuju u slici njegova tjelesnoga Srca, i da je to njegova volja, da se slika njegova Srca javno izloži, e bi se tvrda srca ljudska ganula gledajući tu sliku.“

To je evo bilo prvo očitovanje pobožnosti prema Presv. Srcu Isusovu sv. Margareti. Od toga dana — blagdana sv. Ivana Evandelistu god. 1673. — Isus je još često govorio sa sv. Margaretom te je točno uputio, kako treba da ona i kršćanski narod štuju njegovo Božansko Srce.

Nego od svih objava, što ih je dobila sv. Margaret, najvažnija jest ona od 16. lipnja 1675., koja se obično zove „velika objava.“ Čujmo, što nam o njoj kaže sv. Margaret sama. Pisala je naime po nalogu svoga isповједnika povijest svoga života, i tu nalazimo ove njezine riječi.

„Kad sam se jednoga dana u osmini Tijelovskoj molila pred presv. Sakramentom — bilo to dne 16. lipnja 1675. — primih od Boga mnogo izvanrednih milosti. A ja očutjeh vruću želju, da mu nešto dadem za uzdarje po slabim silama svojim. No Isus mi reče: Gle ovo Srce, što je toliko ljubilo ljudi, te nije ništa propustilo, nego se iscrplio i uništilo samo da im pokaže svoju ljubav. A za hvalu od veće strane ljudi ne primam drugo van nezahvalnost, koju mi u tom sakramentu ljubavi pokazuju svojom nepristojnošću, svetogrdem, hladnoćom i prezirom svojim. Pa što me još više boli, jest što to čine duše, koje su mi posvećene. Zato od tebe tražim, da prvi petakiza osmine Tijelovske bude posebna svetkovina u slavu mojemu Srcu. Na taj dan neka se primisv. Pričest, i neka se Srcu mojemu svečanom otprošnjom povrati čast povrijedena uvredama, koje su mu nanesene za vrijeme, dok je bilo izloženo na oltarima. Ja ti pak obećajem, da će se Srce moje raširiti i milostima Božanske ljubavi svoje obilno nadariti one, koji mu iskažu ovu počast i uznastoje, da mu je i drugi iskažu.“

To je Margaret u svojoj poniznosti mislila, da je za taj uzvišeni posao sasvim nesposobna i nevrijedna radi svojih grijeha, te zamoli Isusa, da si za tu zadaću izabere jednu dušu, koja je bolja od nje. A Isus joj odvrati: „Zar ne znaš, da se ja služim baš slabim stvorovima, da zastidim jake? I ne znaš li da ja svoju moć najkrasnije očitujem na malenima i siromašnim u duhu, jer ovi ne mogu sebi ništa pripisati?“ — „Pomozi mi dakle, da to izvedem, što mi zapovijedaš,“ reče Margaret.

A kako joj je Isus pomagao, vidjet ćemo drugi put.

M. H.

Upravo je izašao životopis Dr. Matije Stepinca, koji je umro prošle godine na glasu svetosti. O toj vrlo zanimivoj knjizi, što je napisao biskup D. J. Lang, reči ćemo više u slijedećem broju, a sada je preporučamo svim našim čitateljima da si je nabave za 10 dinara kod Župnog ureda sv. Marije u Zagrebu. Kaptol 3.

O. Jeronim Dr. MILETA, biskup Šibenski.

Vjernici Šibenske biskupije dugo su Boga molili, da im pošalje biskupa po Srcu svome. Sada se eto raduju, jer su si baš takova izmolili. Dne 14. siječnja bi imenovan, 26. veljače posvećen, a 2. travnja ustoličen za biskupa u Šibeniku presvjetli O. Jeronim Dr. Mileta.

Domaći je on sin, rođen 1871. u Šibeniku. Nauke svršio kod kuće i u Rimu. G. 1887. stupio u franjevački red, u kom bi iza 20 god. izabran za asistenta reda u Rimu. Zbog učenosti i kreplosna života štovali ga i cijenili u Rimu, i papa Pijo X. imenova ga 1909. savjetnikom „Zbora za svete obrede“.

Vazda bio skroman i uslužan prema svakom, a najviše prema svetoj Crkvi i hrvatskom narodu. Naši se biskupi rado ua njega obraćali, kad nam je u Rimu za Crkvu trebalo što urediti.

Nakane i želje, kojima je došao na biskupsку stolicu, najbolje tumači njegov biskupski grb, kako ga je sam razložio u prvoj svojoj poslanici na blagdan Srca Isusova. Tri polja; na jednoj ptica pelikan; na drugoj ključevi i sveto ime Marijino; na trećem se križa ranjena ruka Isusova s rukom sv. Franje. Ko pelikan što se žrtvuje za mlade svoje dajući im vlastitu krv, tako je i on spremjan na žrtve za povjerene mu Kristove ovce. Njih pak pozivlje da se s prvim i velikim Pastirom što češće u presv. Sakramantu zdržuju te i djeci svoju za rana k njemu privode. Ključevima vlasti svoje želi vladati uz zagovor nebeske Majke, stoga i pozivlje: »Svaki kršćanin, ako želi biti sinom Marijinim mora da naliči svojoj Majci.« Treći znak dozivlje u pamet njemu i vjernicima, kako sam veli, »poniznost i siromaštvo, koje će mi pomoći Božjom, biti baština na zemlji, jer će tako najvećma naličiti Uzoru dobrih pastira.« Iz svega odsilje apostolska ljubav k vjernicima, kako i svjedoči lozinika: »Ljubav Kristova goni nas!«

Udijelio Gospod po revnome služi svome mnogo utjehe dobrome narodu u teškim kušnjama, što ih proživljuje!

J. V.

* * *

I progonjen ljubi.

Velički Širitelj pobožnosti presv. Srca Isusova P. Mateo nade se nedavno uz bolesnički krevet glasovitog novinara X., koji je na daleko i široko bio poznat sa svojih bezbožnih članaka, u kojima je svetogrđno hulio i pogrdavao sve što je kršćaninu sveto i uvrišeno. Biskup bio je prisiljen, da ga javno izopći iz sv. Crkve.

»Prijatelju dragi, reče mu P. Mateo, vi ste teško bolesni, ali vaša duša još je teže bolesna nego vaše tijelo. U dnu duše vaše nalazi se jedan bezdan, što ga ni cijeli svijet ne može ispuniti. Falj vam Isus Krist!«

»Ne spominjite mi toga imena, ne gorovite mi o njemu«, odgovori bolesnik previjajući se od boli i očaja. »Zar vi ne znate, tko sam ja?«

»O znađem ja dobro!«

»Zar ne znate vi, da sam ja glavni suradnik onih bezvjerskih novina?«

»Znađem, gospodine, znađem!«

»A znate li i to, da na mom pisaćem stolu leži bogoslovija, iz koje tražim stvari, da ih izvrgnem ruglu; a pred mnom stoji propelo sa raspetim Kristom, kojega pogrdjujem i prokljinjem bez prestanka?«

»Znađem ja sve to, i baš taj isti Krist šalje me k vama, da vam dadem mir duše i donesem izgubljenu sreću!«

»I Isus Krist vas šalje k meni unatoč svega toga?«

»Ne unatoč svega toga, nego baš poradi toga. Ja vam dolazim reći u ime njegovo, da vas on ljubi, i očekuje od vas samo jednu riječ, pa će vam sve oprostiti, na sve će zaboraviti.«

U srcu tog okorjelog grješnika započne strašna nutarnja borba. Iza četvrt sata — eno ga kako se uz plač i jecanje bacu u naručaj dobrome pastiru, Ispovjedi se i punih šest mjeseci, što je još živio, pričešćivao se svaki dan. Ljubav i milosrde božanskog Srca slavilo je slavlje nad ovom zabludnjelom ovčicom. Kako bi je dobar naš mil Spasitelj. Njegovo je Srce puno sućuti i smilovanja i prema najvećim grješnicima. On nam dovikuje svima: »Ne bojte se! — A zašto? — »Jer sam ja — vaš Spasitelj. Srce Isusovo nas ljubi, silno ljubi.

Bili grijesi naši ne znam kako veliki — nikad ne smijemo zdvojiti, jer dobrota i milosrde božanskog Spasitelja je još uvijek kud i kamo veće. Ako imamo u obitelji koga: bilo muža, brata, rođaka ili prijatelja, koji je zašao na stranputicu, izgubio vjeru ili se podao raskalašenosti; neprestajmo vaptiti za nj velikim pouzdanjem i ustajno: »Presv. Srce Isusovo, u Tebe se u fiam!« i budimo uvjereni, da će milost i dobrota Presv. Srca doskora slaviti nad njim slavlje, a sotona će biti zastiden.

Njezin hrastić.

Jedan župnik poruči nekoj majci u svojoj župi, da šalje svog sinčića redovito njemu na obuku katekizma, jer ako ne bude znao katekizma, da ga ne će moći pripustiti prvoj sv. Pricašti.

»Šta za to«, odgovori mati »pa i hrastići u šumi rastu dobro i bez katekizma i pričesti.« Iza dvadeset godina sin, koji nije po mudrom sudu majčinom trebao ni katekizma ni Pričesti, bi osuden na smrt, jer je udario svoju majku, što mu nije dala novaca, da može piti.

Bilo to godine 1910. u Estisu u Francuskoj, a ti hrvatska majko pazi da se ne dogodi u Hrvatskoj.

Najbolji lijek.

Glasoviti francuski pisac Ségur pripovijeda, kako je u Parizu na jednoj visokoj tehničkoj školi među dacima preotela mah opačina; I ono malo dobrih daka bilo sa svih strana opkoljeno zlom, pa se bojali, da i oni ne bi zašli na stranputicu. Da se to ne dogodi uglave oni među sobom, da će svakog tjedna jednom pristupiti k stolu Gospodnjem, i tuj se nahraniti i okrijepiti tom nebeskom hranom, da mogu junački izdržati u onom kužnom zraku, koji ih je opkoljavao ne samo u školskim zidinama, nego i na svakom koraku po gradu Parizu. Što smisliše to i učiniše. I sačuvaše si dušu čistu od svakog kala grijeha. I živjeli su kao lilijsani među trnjem, jer je Isus branio svoje ljubimce.

Eto najsigurnijeg lijeka za mlađež. Ovaj lijek preporučujmo svima, a napose mlađeži u našem poznanstvu i sačuvat će se od svakog kužnog zadaha današnjeg svijeta. Ne možemo ništa bolje preporučiti sinu i kćeri, koji nas ostavljaju, pa idu u daleki svijet na nauke ili zaradu. Jedina česta sveta pričest kadra je, da im očuva srce čisto i nevino te da danas sutra postanu značajevi, ponos svojih roditelja a ne propalice, nitkovići.

F. M.

Zar ne dosadi...

Zar ne dosadi svetima u nebu uvijek isto gledati?

Ne! Posve sigurno da im ne dosadi, jer je to »uvijek isto« — Neizmjerno. Bog Gospodin je u sebi uvijek isti, ali za druge je uvijek novi.

Da podeš zemljom s gore na goru, s kraja na kraj, ni sto godina ti ne bi dosta bilo, da ogledaš i uživaš ljepotu te jedne samo — krugljice zemaljske. A u Bogu ih ima na milijarde . . .

Tko čita zanimivu knjigu, ma samo o jednom čovjeku, sati mu lete ko časovi. U Bogu je povijest svakog čovjeka; sviju milijarda sve tamо od Adama; pa to vjerna, živa, sa svim odnosima. I tu Knjigu ćemo čitati.

Ima pjesama, koje uvijek rado slušaš, ima slika i prikaza, koje uvijek rado gledaš. Ponavljanje ne umara, jer su pune i odgovaraju žicama tvojim. U Bogu su svi zakoni ove prirode i na milijarde još mogućih i to kud i kamo skladnije nego li je ikoja umjetnina u ideji svog začetnika. Da nam se i povrati koja na oči, dvostrukom bismo je radošću gledali, slušali . . .

Zaručničine oči uvijek privlače zaručnika i nije mu dosadno uz nju. Božja milina uvijek ista: mlada, čista, zanosna, duboka, stalna, svestrana.

Kad sam prlje dvadeset godina promatrao muku Isusovu prošao sam cijeli križni put u pol sata; danas gledam samo u Veronikin rubac čitav sat i još se rado k njemu kroz dan vratim. Koliko je vječnost nad jednim satom, toliko je živo lice Božje nad mrtvim crtama u Veronikinom rupcu . . .

Lebdi samo mirno, o vječnosti! Imam te čim ispuniti . . . Vječnim Neizmernim . . .

J. V.

Pravednost je Božja dostižna.

U selu Marinovcu imade zemljšna zajednica veliku lиваду, kraj koje teče potok Zlanin. Seljački svijet u ljetu namaće predivo u tom potoku.

U Zlanin vozio je i Nikola Kasatić svoj lan namakati. On je otac devetero žive djece i siromašan gospodar. Nikola namakao lan i za to vrijeme odvezale se krave od kola i pripale u lиваду Močile.

Onuda pade s kosom na ledima i Marko Srdaković, predsjednik z. zajednice i počne vikati na Nikolu Kasatića, koji je upravo izšao iz vode i nije se još niti presukao.

Nikola mirno progovori da je blago njegovo slučajno pripalo, da nije to učinio svojevoljno a sada je baš izšao da ga vrne i upregne, jer je gotov s poslom. Marko ne prima isprike nego udri po Nikoli kosišćem. Nikola okrenuo teda a Marko udri glavom od kose u leđa Nikolu tako jako, da mu je pukla hrpenjača. Jadan se Nikola sruši onesviješten i valjalo ga voziti kući. Liječnik ga pregledao i označio ozledu kao tešku, od koje da će postati nesposoban za privredu i za prehranu svoje siromašne djece.

Župnik prolazio selom od kuće do kuće i našao Nikolu ležati. Pa kad mu je isprijevio dio dogadaj, svjetova mu, da traži zaštitu suda.

On je, kaže Nikola, bogat, ima čim platiti fiškala, pa će dobiti pravo, a ja ču nositi, što sam dobio. Moja djeца će osiromašiti; ta otac im je lazar. Župnik će na to: »Dragi Nikola, javit će se nebeski sudac i otkrojiti pravdu prije nego mislite. Pravednost Božja dostižna je.«

Ne dugo iza toga vozio se župnik na ispovijed k bolesniku u selo Markovce. Kola su stala pred kućom Marka Srdakovića, koji imade jedinca sina u 17. godini. Unišavši župnik u sobu opazi teško bolesnoga Mirka u krevetu pa upita, kako je nastradao. Mati mu odvrati, da je već tri tjedna u postelji pa da ne može ni rukama ni nogama mičati. Otkad mu je otac natukao onoga siromaka Kasatića, eto i njega drži nevolja.

Još i danas Nikola Kasatić živi, ali obilazi po selima proseći milostiju, a i sin Marka Srdakovića još uvijek leži bolestan. Dijete istina nije krivo zločestoči očevoj; ono se strpljivošću u bolima usavršuje i primit će plaću za to. Ali je njegovom nevoljom oštro pokaran nevaljani otac, koji je bez srca skrbio samo za zemlju. Pravednost je Božja dostižna . . .

Stj. Pavunić, župnik.

Ures djevojački.

Stari Egipćani tražili su od svojih djevojaka, da budu kreposne. Resili su svoje kćeri čudnim vratnim lancem, na kojem je bilo šest slika, koje su naznačivale šest djevojačkih kreposti. Prva slika prikazivala je grlicu, a pod njom je bilo napisano: »Tako samotna!« — Druga je prikazivala golubicu, a pod njom je bilo napisano: »Tako čista!« — Treća je prikazivala orla, a pod njim je bilo napisano: »Tako hitra!« — Četvrta je prikazivala rodu, a pod njom je bilo napisano: »Tako zahvalna!« — Peta je prikazivala sovu, a pod njom je bilo napisano: »Tako oprezna!« — Sesta je prikazivala ševu, a pod njom je bilo napisano: »Tako pobožna!« F. M.

Zorna obuka iz škole Srca Isusova.

Piše: učenik Učitelja.

Zivot Svetaca je ogledalo kršćana — Sveci su odgojeni u školi Srca Isusova. Bili su slabii stvorovi kao i mi. — Živjeli su u tom pokvarenom svijetu kao i mi. — Imali su svakovrsnih napasti kao i mi. — Pa ako su oni sve to mogli nadvladati, zašto ne bismo mogli i mi?

Oni su se usavršili u školi presv. Srca Isusova. Naučna osnova škole jest: poniznost i samozataj. — »Učite se od Mene, jer sam krotak i ponizan Srcem! — veli Božanski Učitelj svojim učenicima. — Zato i Sveci mogu reći nama: »Ugledajte se u nas, kao i mi u Kristu!« Evo nekoliko poučnih primjera zorne obuke iz te škole.

RED VODI BOGU.

Sv. Moniku odgajala starica služavka — ona ista, koja je odgojila i njezinog oca. — Ta starica bila je pravi angločvar kuće. — Bogobojazna, vjerna i odana. — Zato su joj i povjerili najveće blago svoje, što su imali: odgoj svoje djece. — Eto, tom angločvaru bi predana na odgoj Monika.

Starica je bila vrlo razborita. — Djecu je ljubila — ali im nije zato sve na volju puštala. U tom bila je stroga, neumoljiva i nepopustljiva. Bilo je određeno vrijeme za ustajanje i počinak, za molitvu, jelo, odmor i zabavu. — I toga dnevnog reda morala se djeca točno držati. Tu nije dijete jelo kada je htjelo! — Sve u svoje vrijeme! — Rad uobičajio je starica djeci. — Ako se naučite redu sada — bit ćete uredni uvijek. — Djeца znaju biti prkosna i tvrdoglavu — te svojim plaćenim obično umekšaju srce majčino. — Ali starica je u tom bila stroga. — Ma dijete neznam kako gorke suzice proljevalo — ona ne bi popustila. — Jer popusti danas — popusti sutra onda će morati popustiti uvijek. — Tako će dijete biti gospodar. — Pusti koku na jarak, ona će i na slog! — I tako će ići sve naopako! Jer teško onoj državi u kojoj je dijete kralj. — Teško onoj kući, u kojoj je dijete gospodar. — Nije dopustila djeci ni da vode piju, kada bi im se prohtjelo — a kamo li, da bi im kada davala vina ili ina opojna pića!

Starica bi govorila djeci: ako sada budete neumjereni u pilu vode — kada budete svoji gospodari, bit ćete neumjereni i u pilu vina! Jer tko je neumjeren u jednom — bit će neumjeren u svučemu!

To se pokazalo kod Monike!

Kada bi služavka išla u podrum po vino — ona bi trknula za njom. — Budući da im odgojiteljica nikada nije davala piti vina — to bi ona u podrumu iz prva od objesti po koju kapljicu srknula! I tako svaki dan kapljicu po kapljicu, dok se nije tako naučila, da bi znala poslije iskapiti i po punu čašicu. — To je sluškinja opazila. Jednom zgodom kada se s Monikom nešto porječkala reče joj: Šuti — ti mala pijanico! — I to je bio gorak — ali dobar lijek! — Monika se zastidjela, pocrvenila — zašutjela — ali nikada više nije ni kapi vina okusila!

Evo kako se djeca mogu lako pokvariti. Mali uzrok — velike posljedice! Daj djetetu piti danas malo — sutra će piti više — a kada odraste i previše! Tako će odgojiti pijanica! — Nedaj nikada djetetu ni kapi o pojednoga pića!

O pojna pića su otrovi! Vino može biti na stolu — ali djeca moraju znati, da to nije za njih!

Ako ti dijete prigovori, kao onaj sinčić, što je rekao ocu: Tata ti pišeš i pušiš — a meni ne daš, jer da to škodi? Odgovori djetetu, kao taj otac što je rekao: Nije sve za svakoga! — Kada budeš velik i svoj — kao ja — onda i pij i puši, ako budeš htio. Ali sada ne ćeš i ne smiješ, jer bi ti škodilo. — Pa jer te ne bih ljubio, kada bih ti piti dao — upravo zato, što ti piti ne dam, pokazujem, da te jako volim i dobro ti želim. — A ti slušaj i dobro će biti! Tako će dijete umjereni ostati. — Čemu se pako nauči u mladosti, to će činiti i u starosti. — Tako ćemo odgojiti trijeznu omladinu. — A kakva mladost — takva i budućnost!

Molimo za duše u čistilištu.

Kako je mjesec Listopad posvećen molitvi svete Krunice, tako je osobito mjesec Studeni određen da se molimo za pokojne, to jest za one duše u čistilištu, koje očekuju blaženi čas, kad će pristupiti njihov Andeo čuvar, da ih povede iz ognja u kraljestvo nebesko. »*Sveta je i spasonosna misao moliti za pokojne,*« kaže Duh Sveti. Drugi dan Studena opominje se sv. Crkva svojih mrtvih koji su preminuli u milosti božjoj, ali nijesu još tako čisti, da bi se mogli prikazati vječnoj onci Božanskoj svetosti u raju. Dobri se dakle kršćani mole za duše vjernika u čistilištu, prikazuju svete krunice, križne puteve, milostinje, trapljenja za ispokoj tih svetih duša. Sveti sabor Tridentski uči nas da je najbolja i najkorisnija za pokojne sveta Misa ili slušana ili prikazana.

Ovdje mi pada na um ono, što se čitalo, da se u Jerusalimu dogodilo pred nekoliko godina s jednim redovnikom. Dok je on u bolnici ležao u teškoj bolesti, često bi spomenuo kako se boji onih strašnih čistilišnih mnaka, pa bi molio časnu sestru da bi se mnogo molila za njegovu dušu. Ona dakako najpripravnije obeća, ali poslije smrti onoga redovnika posve na to obećanje zaboravi. Tada joj se on javi, i spomene joj učinjeno obećanje, te je zamoli da bi išla u samostan njegovih redovnika i javila ocu prioru, da mu treba jedna devetnica svetih Misal. Ide dobra sestra da ispunji želju pokojnika. Ali otac prior kao da ne vjeruje; u sebi pak odluči da će sutra početi tih devet Misal za pokojnoga redovnika. U večer develega dana opet se javi duša pokojnika jednome bratu laiku istoga samostana i pun veselja i radosti obeća, da će za njih moliti u raju. *I. Dvornik D. I.*

Oded.

Zavadili se bili Židovi i Samarjani. Jedni i drugi imajući loše vođe bili Boga zaboravili. Grijeh Židova bio ipak veći, jer su imali i sveti hram, ali ga napustili, i pravi zakon, ali ga zaboravili. Kaznio dakle Gospodin Bog više Židove. Samarjani ih preko sto tisuća razmrevarili, a do dvije stotine tisuća žena i djece poveli u roblje. Dakako da je ta bratska svada najviše koristila trećemu. Dojurili Filistejci i razlili se po gradovima.

Duh Božji obuzeo starca Odeda, pa će sakupiti najodličnije među Samaritanima. »Božja je ruka udarila — reče — Židove, a ne sama jakost vaša. Ali vi podoste predaleko pa hoćete, da vam braća budu robovi. To je veliki grijeh pred Bogom vašim i njegov vam se gnjev strahovito prijeti. Poslušajte me dakle i pustite braću na slobodu.«

Zamislili se samarjanski odličnici i dali starcu pravo. Podoše pred vode, koji se vraćaju s robljem pa će im reći: »Ne vodite nam roblje, da Boga ne uvrijeđimo. Dosta nam je starih grijeha, pa šta da još ovom zločom srdžbu Božju izazivljemo.«

I ratnici pustiše pred njima sav plijen i roblje. Časni pak starac Oded zajedno s onim odličnicima zaodjenuše golo roblje, dadoše im obuću, okrjepiše ih jelom i pilom, oslabljele pomazaše uljem, a koji ne mogoće hodati, natovariše ih na mazge i dovedoše ih u hladoviti Jeriko k braći njihovo. *II. Paral. 28, 8-15.*

Uzdigni, veliki Bože, duhom svojim mnogo Odeda među nama!

KAKO DA DODEM OPET DO VJERE?

Stotine tisuća tako pitaju jer vide, da se s vjerom ipak najbolje živi.

Kada tko što izgubi, vraća se istim putem, da izgubljeno nade.

Put, na komu ste izgubili vjeru, jest put zanemarivanja vjerskih dužnosti. Podite sad natrag pa priberite sve one odnemarene vjerske vježbe, redom si ih prisvojite i — ja kriv ako vam se ne vrati vjera: vjera bistra ko Korana rijeka; vjera čvrsta ko primorska hrid; vjera bujna ko slavonska ravan; vjera nježna ko djetinji vid.

Katolička vjera nije samo kakav sustav mudrosti, nego niz vježba, koje odmah u život privode naše obveze spram Boga. Sam razum još ti ne osigurava vjeru, nego milost Božja i tvoja dobra volja.

Kušaj obaviti »krizni put«, pa makar ti se činilo da ništa ne vjeruješ. Odmah kod prve postaje reci: »Isuse! Tebe Otac nebeski osuduje na smrt . . . da ne umrem . . . za uvijek osuden . . . ja . . .« Kod druge: »Isuse! Tebi Otac nebeski daje križ . . . da uvidim njegovu vrijednost . . . ja.« . . . Kod treće: »Isuse! Ti padaš pod križem . . . da spoznam kako su Ti teški bili griesi . . . moji.« . . . Kod četvrte: »Marijo! Ti trpiš sa Sinom . . . da po Tebi dobijem milost . . . ja.« . . . Kod pete: »Bože! Ti šalješ Simona da pomogne Isusu nositi križ . . . I ja se dakle moram napinjati i raditi i trpijeti, da budem dionik Isusova otkupljenja! Hoću! . . .«

Prodi tako svih četrnaest — i osjetit će blage zrake jutarnjeg sunca . . . vjere, koja će zasinuti duši . . .

J. V.

TAJINSTVENI UTJECAJ.

Pohodila me španjolska bolest i bijah u krevetu. Suprug mi ode nedjeljom u crkvu, pa kad se vratio, stavio kraj mene nešto dosad mi nepoznato. Bila je knjiga. Uzmem, čitam. Glava me boli, ruke mi drštu, ja ipak ne prestajem. Osjećam tjelesnu slabinu; ali onaj mir i radost. Što me sve više obuzimala ulijevala mi novu snagu. Kao da je kaki okrepljući sok tekao iz knjige u mene. Pa kad već knjige ne mogoh držati u rukama, igrala sam se s njome kao s kakvom mtilom plićicom za zabavu.

Bio to »Kalendar Srca Isusova i Marijina« . . .

No eto Vam tajinstvenog utjecaja druge vrste. Nedaleko moje kuće živjeli u uglednoj seljačkoj obitelji lijepa djevojka, koju svih cijenili, a od nekog doba cijenila i ona sama sebe najviše. Dok je manja bila, čitala je »Glasnik« i bila uzor djevojčice. Ali narugao joj se jednom netko i dao zavodljivu knjigu. Čitala ona i sve se mijenjala. Stala se češljati na gradsku, pa onda mjesto bjeline obukla šarenou, pa svilene čarape, pa mjesto u crkvu ona na šetalište; a dašto mjesto posla ljengarenje.

Idem jedne nedjelje sa suprugom na blagoslov. Ona sjedi kraj prozora i čita. Upita je moj suprug: »Što ste se tako zadubila? — Pa eto čitam romanе, odvratи djevojka.

»A ne bi li bolje bilo »Glasnik« kao nekad?«

»Ha, sada ga više ne primamo. . .

Nije prošlo mnogo vremena, pa znate, gdje je sada? Ne znam ni ja. Znam samo, da joj otac koji mjesec iza našeg razgovora dao veću svotu novaca i rekao, neka mu se gubi ispred očiju, da ne vidi njezine . . . sramote . . .

Zaista tajinstveni utjecaj! Dok je imala čestito štivo, bila i sama čestita; kad je uzela nevaljano, postala i sama nevaljana.

Ali tužni oče, gdje si bio ti prije, da nijesi djetetu Istrgao iz ruku otrova? To ti je bila sveta očinska dužnost! A dužnost ti je i to, da kad hoće čitati, da mu priskrbиш čestito katoličko štivo!

E. P. iz Č.

Iz Kraljevstva Srca Isusova.

Medunarodna crkva Srca Isusova u Rimu gradi se marljivo prinosima štovatelja Bož. Srca iz svih strana svijeta. Na tijelovo ove g. blagoslovio je kardinal Pompilij dogradenu već donju crkvu, kriptu, u koju može stati do 600 ljudi.

Sv. Otac Pio XI. primio je poslije Euch. kongresa u jednom poklonstvu iz Belgije zanimivi dar »Mladih križara« (t. j. organizirane mlađeži, što se često pričešće, kao u nas »Pomladak Vojske S. I.«). Predadoše mu po svome organizatoru P. Vammaleu posvetnicu sa: 1 milijun sv. Misa, 800.000 sv. Pričesti, 6.800 duhovnih sv. Pričesti, silesiju čina požrtvovnosti i samozataje i drugih dobrih djela. Sve to prikaza tih 200.000 organiziranih belgijskih pričesnika »križara« vodi svome na zemlji sv. Ocu papi. »Vrlo dobro!« odgovori sv. otac »Recite im, da ja mnogo računam na sve malene. Oni su još nevini pa time i svemoćni kod Bož. Srca.« Neka im bude moj blagoslov zalog vjerne ustajnosti u kršćanskom životu, kako dolikuje učenicima križa. . . .

Sveučilište na mali posvetilo se dne 9. lipnja u prisutnosti ministra nastave Bož. Srcu Isusovu. Profesori i daci izmoliše zajedno posvetu u velikoj dvorani i postaviše dva spomenika na taj čin. Prvi jest prekrasna stika Spasiteljeva, kako privija na grudi sveučilištarca, a drugi je spomenatpis.

Kongres u čast Bož. Srcu držan je u Tepiu (zapadna Česka) koncem lipnja 4 dana. Prvi dan zborovali muževi, drugi svećenici, treći žene, a četvrti svi zajedno. Bill su to dani nutarnjeg sabranja i dizanja. U ondješnjem samostanu bit će središte za posvetu obitelji Bož. Srcu.

»Apostolat muževa« i »Majčinska društva« u Njemačkoj pridružila se »Apostolstvu molitve« i njihova će glasila »Männer-Apostolat« i »Mutter-Sontage« od sada donositi opširno tumačenje mjesecne nakane. Tako se broj članova »Apost. mol.« opet umnožio za 1 milijun, a broj glasila »Apost. molitve« došao na 63.

Republika Costarica u srednjoj Americi posvetila se dne 4. studenoga 1921. Bož. Srcu. Bilo je to prigodom proslave stogodišnjice neovisnosti njezine. Poslije mnogih pripravnih svečanosti pošla je taj dan svečana povorka s predsjednikom republike, ministrima i zastupnicima na trg i tude je nadbiskup pred krasnom slikom Bož. Srca izmolio posvetu naroda Isusu Kralju kraljeva. Na tom će mjestu sada graditi crkvu u čast Presv. Srca.

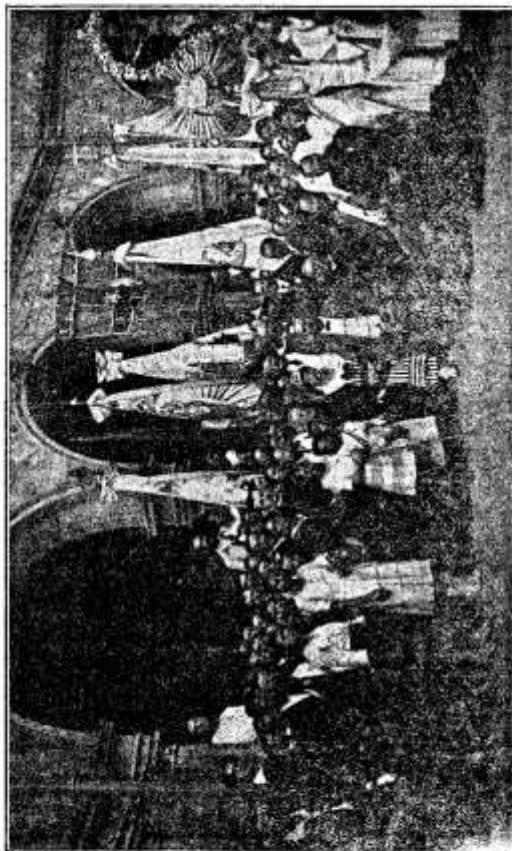
Japanska katolička mlađež zaželjela, da bude i japanski narod dionikom blagodati Bož. Srca. U prisutnosti nadbiskupa Mgr. Rey-a posvetila se u glavnom gradu Tokiu brojna sveučilišna i ostala mladost Presv. Srca te na spomen toga poslala u Paray le Monial svetištu Bož. Srca prekrasnu bijelu svilenu zastavu sa slikom Srca Isusova i natpisom: »Presvetom Srcu japanski narod.«

Tako se diže štovanje Bož. Srca u svim narodima i po njemu dolaze nove sile za zdravi napredak. I hrvatski se narod posvetio Bož. Srcu; pojedinci čine njemu u čast lijepih žrtava i primaju velike milosti. A što ćemo moći zabilježiti barem sljedeće godine, da smo mu svi skupno učinili? Po tome ćemo moći očekivati i njegov dar cijelini.

Vjerni Zagrepčani.

Grad Zagreb imade već više od sto godina zavjet, da polovicom srpnja pode lijepi broj građana na hodočašće Majci Božjoj Bistričkoj.

Ove godine pošlo osobito lijepo hodočašće te zasvjedočilo staru vjernost Zagrebčana Bogu, Majci Božjoj i Crkvi. Hočašće je vodio presv. g. biskup dr. Premuš s gradskim župnikom preč. Dr. Rittigom, a grad je zastupao gradonačelnik velem. g. Heinzel sa desetoricom grad. zastupnika.

Zagrebačko hodočašće Majci Božjoj na Bistraru g. 1922.

2. Biskup Dr. Premuš, 2. Bistrički župnik Protonotar Seigerschmid, 3. Župnik sv. Marka Mgr. Dr. Rittig, 4. Zagrebački gradonačelnik Velem. g. Heinzel sa suprugom. 5. Voda većine grad. zastupnika Dr. Vi. Prebeg.

Zajednički i javni istup za svoje osvjedočenje znak je visoko razvijene osobne svijesti; a ujedno najljepše svjedočanstvo za visoku vrijednost ideje, koja čovjekom pokreće. „*Tko mene prizna pred ljudima, priznat će i ja njega pred Ocem svojim.*“ Mt. 10, 32.

* * *

Jastuk maloga Isusa.

L. Coloma S. J. Prevela J. Colognath.

U elegantnoj sobi neke palače u Madridu bili su na badnjak jedan gospodin i gospoda zabavljeni postavljanjem jaslica. Bile su to jasle po starošpanjolskom običaju sa svim svojim zamršenim zavojima i ljupkim grijeskama proti vremenu i mjestu. Tu su pećine iz pluta i keljenoga papira podupirale Betlehem iz Ljepenke; tamo opet stajale su šume iz tršlje, kristalni potoci, slammate kolibe, glimene pastiri dolazili su sa svih strana raznim puteljcima da prikažu malome Isusu kolače, paunove i kokoši. Stada krava i ovaca pasla su mirno na livadama od obojene pliotine; jata ptica, koje nisu ni u jednoj poznatoj knjizi životinjstva označene, proganjali su lovci, koji su svoje puške ispaljivali prije, nego je Schwarz pronašao barut. Neki pobožni pustinjak zvonio je na misu nedaleko kuće Herodove, koji je stajao na prozoru i gledao, kako nedužna dječica pogibaju. Malo dalje vidjela se iz otvora jednog prozora željeznica, kako dolazi nakrcana paunima i bubnjima. U maloj daljini vidjela se sveta tri kralja, kako sa svojom sjajnom pratnjom prelaze most, koji je bio opasniji, nego razvijani vratnji most. Na podnožju brijege nalazila se špilja u kojoj je spavalo Božansko Djeteče na slammatom ležaju. Desno od njega stajala je sveta Djevica i zanosno promatrala maloga Isusa, a na lijevoj strani nasonio se sv. Josip na svoj cvijećem okićeni pastirski štap. Mazga i vol stajali su podalje u pozadini, a pred ulazom u spilju postavili se stražari u svečanoj odori da drže red među onim mnoštvom pastira, što je došlo pokloniti se Isusu. U zraku je na nevidljivim elastičnim vrpicama lebjedjala množina andela sa zastavicama sa zlatnim slovinama »Gloria in excelsis«. —

Uza sve te nesavremenosti bilo je očevidno, da je izobražena ruka stvorila ovaj uistinu divan prizor i da su sve ove ljudske neskladnosti, koje u srcu pobudjuju slatke uspomene djetinstva, hotimično bile zadržane. No opet bilo je sve to bogato i krasno; figure su bile fino izradene, neke su bile dapače i umjetničke vrijednosti; skupocjeni flamanski sag pokrivaon je pod; svijetljenici iz mletačkog stakla sa voštanim svijećama i oteški srebreni svjetionici razmješteni po brijezu bili su pastirima na utjehu, da se i bez plinskog i električnog svijetla pobrinulo za rasvetu. Zvijezda što je vodila sveta tri kralja, bila je zvijezda iz bogatih briljanta, a druga, ovoj sasvim slična, nalazila se u pozadini spilje i razlijevala svoje krasne zrake na nebesko lice Djeteta. Rijetke i divne biljke, u zimskim vrtovima uzgajane povijuše penjale se po bregovima i ovijale oko zrcala, što su u pozadini jedno drugom nasuprot stajala i umnožavala odraživanjem stotine svijetila čaroban utisak. Gospodin, kojega smo već spomenuli, stajao je na ljestvama i nastojao da napravi red među množinom konjušara, paža, vojnika, konja i jednogrbih deva, što je sve sačinjavalo pratnju svetih triju kralja. Bio je to mladi čovjek od trideset godina, isto tako priyatnik kao i dostojanstvena izgleda; na sebi imao elegantni sivi kućni kaput, a jedan sluga dodavao mu tu kraljevsku pratnju. On ga je nazivao »gospodin markiz« ili ga je nagovarao sa »vaša preuzvišenošć«. Gospoda je bila još mlađa, a isto tako lijepa, kako i simpatična pojava. Imala je veliku, bijelu pregaču preko kućne oprave, a sobarica joj pomagala cijelo jato gušćica staviti pod jeline grane. Gospodin je gospodu nazivao »Elvira«, a služe su joj govorile »gospoda markiza«.

Iznenada zaori glasan smijehiza zastora, koji je pokrivaon vrata u pozadini. Markiz se začudno ogleda sa ljestava, držeći u ruci kralja Melkiora, a markiza pusti iz ruku pol tuceta gušćica, koje su počele na kristalnom potoku više klizati nego plivati. U isto vrijeme uleti u sobu jedna mlada gospoda u baršunastom, sa krznom od kune obrubljenom ogrtaju i spusti se smijući na divan.

»Divno! Čudnovato! krasno!« vikala je, još uvijek smijući se. To bi bila krasna slika za Španjolske Ilustracije! Uistinu patrijarhalna čudoredna slika!

»Ali kako si ti umutra došla?« upita je Markiz. »No svakako kroz vrata, no nakon ogorčena boja u predsoblju sa tvojim medvjedom u livreji. On mi reče, da gospoda ne primaju nikoga. No ja se pričinil gluhom i smjelo koracajući naprijed iznenadim ove roditelje iz Idilske drevne dobe, upravo kako postavljaju jasle svojemu djetu. Ali gdje je Alvarito, koji ti je inače uvijek na krilu?« Postala sam ga sa Miss Folk na Retiro, jer ga želimo iznenaditi.«

»A kako se eto bez zapreke k nama ulazi, oval puta smo mi iznenadeni, pri-

mjeti markiz.

»Znači li to, da ja smetam? Samo ustrpljenje moj bratiću, u takvim slučajevima mora se imati obzira sa slaboćama bližnjega. Ja nisam u zimi od šest stupnja izašla, da se sad uklonim ne vidjevši divno djelo vaših ruku.«

I približivši se jaslama mjerila ih je pažljivim pogledom.

»Oh, kako divno!« rugala se. »Pastirici i krvavice! Kako one to čine, Elviro? Mu, mu! A ovčice? Be, be! A ptičice? Pi, pi! Vidi samo, Alvaro, ili pače Melibeo ili Tirzis ili Klornit sa slammnatim šeširom, sa ružičastim vrpčama na glavi i kutijicom u ruci ide sa Alvaritom djetetu Isusu pokloniti sira. Šta to vidim, tvoji brilljanti moraju Mudracima sa istoka svijetliti? No čuješ, kućna sreća ti je mozak omešala! Ti si ove brilljante jedan jedini put kod jedne dvorske svečanosti imala, a sada ih daješ da svijetele mazgama i volovinom.«

»Ne, moja draga, prekine je markiza, »djetešcu Isusu su posvećeni. A zar ih mogu možda bolje upotrijebiti, nego kad s njima Bogu poštovanje izrazujem i menjem djjetetu veselje pripravljam?«

»Idi, Dorila, preobuci i sebe kao pastiricu, okiti se vlijencem svježih ruža i donesi sa svojim Melibeom djetetu Isusu sati meda i lonac maslaca.«

»Ako hoćeš doći k nama danas na večer, onda možeš ti na tamburinu svirati, dok mi naše darove predamo,« reče markiz.

»To možeš, dragi Melibeo, sam činiti! Necivilizovani, neudvorni Melibeo, koji niti toliko obzira nemaš prema jednoj gospodi, da sideš sa svojih ljestava! Što se uostalom današnje večeri tiče, ne će tvoja Dorila s tobom sira jesti. Ja ču je odvesti, da kod mene jede sa jelen-glijivom ispunjenoga purana i zato sam došla, da je pozovem.«

»Daješ li ples?« upita markiza.

»Mi ćemo samo do dvanaest sati plesati, onda će kapelan čitati polnoćku; divan kvartet dvorskih pjevača pjevat će pri tome, no misa će biti sasvim kratka. Onda slijedi večera i nakon toga ćemo plesati još par sati. Cijeli Madrid će se kod mene naći, jer ja sam u žurbi još svuda oko pozivnice poslala.«

»Govoriš li ozbiljno?« upita markiza.

»Jesam li možda rekla kakav nesmisao?«

»Nesmisao? Ne, već krivovjerstvo,« odgovori markiz.

»A čime sam se ogriješila proti vjeri, gospodine doktore teologije?«

»Sagriješila si proti vjeri, ufanju i ljubavi, proti razumu, umjerenosti, pravednosti, jačini volje, proti trima božanskim i četirima čudorednim krepostima.«

»Hej, Melibeo zna svoj katekizam dobro napamet!«

»Kako bi ga zaboravio, kad svojega sina svaki dan u njemu podučavam?«

»O uzore od oca! Šta i moj gospodin suprug ne podučava svoju djecu u tome, mjesto da im poklanja prepeličare.«

»A kad bi ti prisustvovala takvoj obuci, ne bi za božićnu misu razaslala ulaznice, kao za kaki plesni vjenčić?«

»Ti si se jako promjenio, bratiću; dok smo bili u Irskoj, pa nas djed za Božić na dvor lorda Grey vodio, bio si pun ushićenja za svečanu misu, koja se tamo čitala.«

»A hoćeš li svečanost jedne obitelji i to jedne uzor obitelji, kod koje se misa sa velikom pobožnosti čitala, usporediti sa tvojim društvom, gdje se prisustvuje misi, da se od plesa odmori i dobije tek za večeru.«

»Ah, čuješ,« reče barunica ujedljivo, »sto je uistinu nešto nova: artilerijski časnik, koji ima savjest opatice.«

»I nešto još čudnovatije je jedna barunica sa savjesti rasipnika,« reče markiz također ujedljivo.

Kod ovih riječi, udari on sa tolikom silom kralja Melkiora na ljestve, da se glava mudraca otkinula. Srdžba markiza je bila tako tragikomična, da su obje gospode prasnule u smijeh.

»Ova nedužna žrtva ublažuje moj jade, povije barunica odbacivši uz smijeh nogom glavu monarha, da se kotrljala po sagu.«

»Meni je do tvoga jada malo stalo, povije markiz srđit na njezino smijanje.«

»Ali znaj, da ni moja žena, ni ja, ni moj sin, ni itko iz moje kuće ne će doći k tvojoj božićnoj misi. To je jedno oskvrnuće, svetogrde! Ti zaslužuješ zato, da budeš izopćena. Šta da nema više takvih istraga, koje bi tebi i tvojim gostima pokvarile veselje na takvim svečanostima.«

»Ali Alvaro!« povije markiza uplašeno, kad je vidjela, da stvar postaje ozbilj-

ma. »Šuti za volju Božiju!«

»Ne, ja ne šutim, jer žene su vragovi.«
»Ne slušaj ga Ines,« moljaše markiza.

»Tvojemu mužu bolje pristaje ovčje krzno Melibeovo, nego mitra svetoga oca!« odgovori baronica, i pode srdito k vratima, praćena od svoje sestrične, koja ju je uzalud pokušavala ublažiti.

»A za tebe ludačka kapa s praporcima,« odgovori markiz, koji je sa ljestava sišao dolje, da potraži na podu glavu kralja Melkiora.

»To je jadi!« reče on, pošto je pokušao iznakaženu figuru opet popraviti. »Udarac nogom utisnuo joj je nos! Sestrinica Ines ima manje razuma, nego ova figura! Sa jednom misom htjeti se zabavljati kao s komedijom! Naigore pri tom je, da ona hoće tu stvar uvesti u modu, pa čemo mi u Madridu vidjeti na dnevnom redu mise s plesom, a večere sa misnim uvodom!«

»Sirota Ines je bljesna otišla,« reče markiza.

»To mi je svejedno.«

»Ali ti si bio preoštar prema njoj.«

»Svakako sam to bio, a kraj Melkior nosi svu krivnju toga. Ja sam bio tako ljut, kad sam njega, koji bi se dječaku za sigurno najbolje svidao, vidio razlupana, da mi je istina izmakla.«

»I baš istina najviše bol!«

»Ludakinje, kao Ines, moraju je čuti.«

»Istina je, ona je lakouna, ali ima najbolje srce.«

»I najsmušeniju glavu, koju poznam.«

»Ona nas voli kano braču i osim nas nema nikoga na svijetu, koji bi je od ludorija odvraćao.«

»To je istina, ali što da činimo?«

»Kad bi tebi pravo bilo«

»Što?«

»Ja bi njezinu djecu pozvala, da današnju večer s Alvaritom sprovedu, to bi je ublažilo.«

»No pa ih pozovи! Sirote maliliš će u tidoj kući to učiti, što u kući svojih roditelja ne mogu naučiti.«

Markiza se požuri, vesela na ovu prvolu, da naredi, neka se kola upregnu, a markiz pogleda za njom pogledom punim ljubavi i sreće.

»Ako žene nisu vragovi, onda su andeli, mrmljao je sobom.

Svršit će se.

Nagrajsala.

Razgovor kod željezničke stražarnice.

I. P. Bock D. I. Sarajevo.

Bilo je u nedjelju Duhovsku oko dva sata popodne. Na željezničkoj pruzi Brod-Sarajevo upravo je stao vlak kod neznačne stanice N. Jedini putnik, koji je izišao iz vlaka, bila je jedna gospodica. Ova se ravno uputi u obližnju stražarnicu. Tu je od više godina stanovao i službovao čestiti željeznički stražar Mijo B. uz ženu svoju Mandu i šesterom većinom još sitne djece. Mijo je upravo sjedio sa troje odraslije djece u hladu lijepe sjenice i čitao im nedjeljno evanđelje s tumačenjem.

»Dobar dan, gospodine Mijo,« oglasil se kod pristupa Miss L., kao da je ona već dobro poznati gost u toj kući. I prije, nego je naš dobričina stražar Mijo pravo odzdravio reći Ću mu: »Vidim, Vi ste pismen čovjek. Evo Vam i ja donosim krasno pobožno štivo.« Uz to se gospodica predstavlja kao »Miss L. H., po zvanju putujuća misionarica,« i bez ponude domaćinove sjedne na klupu, otvoriti svoju ručnu torbicu, te metne na stol u sjenici desetak malih knjižića sa zvonkim natpisima: Drugi dolazak Krista, »Blažena nada kršćana,« »Stanje čovječe poslije smrti« itd. uz nekoliko brojeva čudno ilustrovanih časopisa »Vijest mira.«

»To Vam je, reče, nepatvorena riječ Božja i prava duhovna hrana za Vas i za djecu Vašu.«

Stražar Mijo bio je čovjek, koji se svuda držao one zlatne: »Najprije ispeci, pa onda izreci.« Već od naravi zazirao je od brbljavih jezika. Po gotovo mu sada zazorano bilo, što ta nepoznata ženska njemu tako nameće svoje štivo. Uz to mu je i bahati naslov »putujuća misionarica« nekako lutoranski zvučio. Stoga kritičnim pronicavim okom svojim promjeri nepozvanoga gosta od glave do pete. Iza toga

istim sumnjivim pogledom zavir u brošurice, dok ne opazi dolje ispod natpisa jedne knjižice nakladni naslov: »Medunarodno društvo za rasprave u Hamburgu.« Sad mu je nešto sinulo glavom, i mogao je odgonenuti tu zagonetku. Mijo je u pučkoj katoličkoj književnosti dosta načitan bio; a znajući, na koga se sada namjerio, odmah otpremi dvije mlađe neiskusne kćeri svoje u kuću, da im ta nametnica ne bi dirala u blaženu vjeru katoličku i u bezazleno srce. I zadržav uza se samo najstarijeg pametnog dječaka zapodjenut će ovaj razgovor s tom protestantkinjom.

S tražar Mijo: Hvala Vam, gospojice, odnesite to opet kući svojoj. Nama toga ne treba.

Miss L.: Ali, gospodine Mijo, ja Vam to poklanjam. To je čista riječ Božja. A znate, riječ Božja ostaje do vijeka. —

Mijo: Da, da, riječ Božja, kako ju čuva i tumač jedina Bogom postavljena čuvanica, sveta mati Crkva katolička. Pa gdje je na tim knjižicama Vašim odobrenje crkveno? Uzalud sam tražio izjavu papinog ili biskupskog odobrenja, na čelu ili na kraju.

kako ga svaka knjiga vjerskog sadržaja po propisima crkvenim mora jasno nositi
Miss L.: Pa zar Vi tako slijepo robujete papi i biskupima, da njima više vjerujete nego riječi Božjoj? —

Mijo: A zar ču Vama više vjerovati, gdje se radi o riječi Božjoj, nego li svetom Ocu papi, komu je Isus dao ključeve kraljevstva nebeskoga? Pa i biskupe postavio je Duh Sveti, da upravljaju Crkvom Božijom. —

Miss L.: To su Vam popovi Vaši upili u glavu. Ali nijesu Vam oni kazali, kako s početka nije bilo u Crkvi ni pape ni biskupa ni popova, već je svaka kršćanska općina iz sredine svoje odabrala sebi odgovorne »starještine i nadzornike,« koji su se tek mnoga kasnije osili i stvorili osobnu kastu ili odijeljeni stalež, tako zvani viši i niži kler, te stali po miloj volji zapovijedati vjernicima.

Mijo: Vi dakle nijećete jasne riječi Kristove: »Ti si Petar — Stijena, i na ovaj Stijeni la ēu sazidati Crkvu svoju, i vrata paklena ne će je nadvladati.« Vi nijećete riječi svetoga Pavla, što ih čitamo u Djelima apostolskim (20, 28) o biskupima, koje je postavio Duh Sveti, da upravljaju Crkvom. Kako se možete toliko razmetati svojim znanjem riječi Božje i svetoga Pisma, kada i ono zabacujete, što sâmo sveto Pismo jasno kaže?

Miss L.: Ja ne nijećem, što stoji u svetom Pismu. Bože, sačuvaj me ovoga grijeha katoličkoga! Ali treba dobro razumjeti Svetu Pismo.

Mijo (nešto ljutito): Gospojice, riječ Vaša o »grijehu katoličkom« jest grdna uverda i kleveta za nas katolike. I dok ove riječi ne opozovete, ne ču Vam dalje dati govoriti na ovom mjestu. . .

Miss L.: Molim, oprosite gospodine Mijo, nijesam htjela da Vas lično uvrijeđim. Ali Vam mogu dokazati, da se mi svetkovatelji sedmoga dana više oslanjam na čistu riječ Božju nego Vi katolici.

Mijo: Polako, gospojice; tko polako ide, prije doma dode. Vi skačete s jednoga mjeseta sv. Pisma na drugo kao ptica s grane na granu; a nigdje se ne upuštate u dublje razmatranje riječi Božje, pa sebi ipak svojatake »dar razlaganja govora.« Prije svega Vas pitam: Priznajete li, da je prema samom sv. Pismu Isus osnovao Crkvu svoju na Stijeni, i da je baš svetom Petru rekao one riječi o Stijeni temelju Crkve?

Miss L.: Priznajem u smislu pracrke.
Mijo: Izvrsno. No vidite iz samoga Pisma Novoga Zavjeta, kako je već pracrka štovala svetoga Petra kao glavara sve Crkve i samoga zbora apostolskoga. Petra, i to njega jednoga, pitao je Isus: »I ljudiš li mene više nego ovil?« Petru jedinom reče: »Pasi jagancje moje; nisi ovce moje.« Petar je već prije došašća Duha Svetoga u zboru apostolskom po nadahnucu Božjem predložio, da se izabere novi apostol na mjesto Jude Izdajice; ali ne onako, kako Vi tvrdite, da su pojedine općine prakršćanske po svojoj miloj volji odabrale sebi odgovorne starještine i nadzornike, koje bi mogle tobože i skinuti svojom moću, kako su ih tobože svojom moću postavile. Nego u prvom poglaviju Djela apostolskih možete čitati, kako su se apostoli i prvi vjernici pod predsjedanjem svetoga Petra pomolili Bogu govorile: »Ti, Gospodine, koji spoznaješ srca svih, pokazi jednoga od ove dvojice, koga si izabrao, da primi mjesto ove službe i apostolstva, iz kojega ispadne Juda. . .«

(Svršit će)

Zahvalnice.

Zahvalnicu valja potpisati punim imenom i prezimenom, te pridodati točnu adresu, inače se ne uvrćuje. Svome običaju udovoljava svatko, ako zahvalnicu posalje srednjoštu, a njezino je, kada i kako će se oglašati. Dogadjaj, što ih iznose zahvalnice, pripisujuemo ljudsku vjerodostnost. — Za oglašavanje zahvalnicu ne pišta mesta, a dragovoljni milionari upotrebljavaju se za rasstrelje Glaznika.

RANIO PRIJATELJA.

Bio sam na sjaju sa svojim prijateljem, a na povratku iz neopreznosti opalim iz samokresa te ranim prijatelja protjeravši mu tane skroz kroz nogu. U velikoj duševnoj boli i nevolji zavjetujem se izmoliti jednu sv. krušicu, dati prikazati sv. Misu i ako ozdravi poslati zahvalnicu u »Glaznik Presv. Srca«. I Božje me je Srce uslijalo! Za vrlo kratko vrijeme moj je prijatelj sasvim ozdravio. Ovdje vidiš mišu pomoći Presv. Srca; neka mu bude zato hvala i slava u vijeće! P. C.

UTJEHA OBITELJI.

Privlaka. Djeca mi već dugo vremena polaze više škole, ali im je tako teško naći pošteni stan pa još ga i na današnjoj skupoći platiti! Obratim se sv. Antu, da mi od Isusa isprosi te sve lijepo sredim, a ja mu obećam devetnicu i sv. Misu i milodar za sirotinu. Kad sam sve obavila, dobila sam i ja što sam želila. Hvala Bogu i sv. Antu. M. A.

RADI DJECE.

Split. Obolila sam od porebrice, a oko mene sitna dječica. O Bože, potepti će se ako umrem! Obećam tri devetnice i paliti svijetlo pred slikom Presv. Srca u kući devet prih petaka po čitavi dan. Odmah poček izvršljati zavjet i vapiti: »Presveto Srce sačuvaj me radi djece moje!«

Sad eto ozdravljenja i okrijepljenja izvršujem svoj zavjet i kličem: »Hiljadu puta slava Bož. Srcu!« K. B.

DA SE BOGU POSVETI.

Dakovo. Od rane mladosti željela sam da se posvetim Bogu u svetom redovničkom životu. Tome se silno protivili roditelji. K tome nadošla i zapreka od bolesti, koju sam prehladom uhvatila. Kad je liječnička pomoć ostala bez uspjeha obratim se Božanskome Srcu čvrstim pouzdanjem da će mi pomoći. Obećala sam i javnu zahvalu. Dobri mi Spasitelj vratio zdravlje i rasvjetlio roditelje i ojačio mene te sam eto 11. kolovoza položila svete zavjete u redu sv. križa. Božanskom Srcu vijek zahvalna *Sestra Teopista J.*

DA SVJETUJE MUŽA.

Zagreb. Muž mi se silom htjede nastaniti u jednom selu podaleko od grada. Čast inače životu na selu, no mi u našim obiteljskim prilikama imali bismo tamo gorak život. Kad ga sama već nikako ne mogoh odvratiti od toga nauma, utekoh se Bož. Srcu, da mi ga Ono svjetuje. Nakon dovršene devetnice zaista se suprug odvratil te nakane i ni ne misli više na to. Zahvala Šaljem dar, da prikažeš sv. Misu za dušu u čistilištu, koje mi svojim zagovorom također pomažu. M. C.

MNOGO I VELIKO.

Sartovac. Mili moj »Glaznički Presv. Srca«! daljer i meni malo mjesto, da se zahvalim Bož. Srcu za mnoga i velika dobra, što ih primih osobito zadnjih godina. G. 1915. shrvala me teška groznica i ja pozovem svećenika. On otišao a ja panem u nesvještaj i sv. me već držali za mrtva. Znam i priznajem da mi je sam dragi Spasitelj podržao mlt života, jer On ne će smrti grješnika, nego da se obrati i žive.

G. 1916. uzeš u vojsku i mene, udovca s više nejake djece. Komu će je sroštane ostaviti? A ja moram pa moram u Varazdin i po tom u Sisak. Svjetuje me jedna dobra osoba pa ja molbom k vlasti, a devetnicom Srcu Isusovu. O da znate, kako sam žarko molio u Svetištu Srca Isusova u Zagrebu! ... Za tri tjedna eto me sretna na domu s mojom djećicom.

U kolovozu 1917. ponovno se oženim; a malo iza toga pozvali me opet u vojsku. Bio sam kod zagrebačkog zdravstvenog odjela. Svaki večer došao sam opet u Svetište i moleći više Božeg ljuđe ponovno sam se i brzo oslobođio vojnističa.

U jesen 1918. uhvatila Španjolska i mene, a ja opet vapi i zazivaj Presv. Srce po Mariji i sv. Josipu. I kako me svećenik s Bogom izmirio bivalo i meni sve bolje. Sad ćete mi vjerovati, da mi ide od srca, kad velim: Slava Bož. Srcu za sve mnogo i veliko što mi udijelilo! Kad eto mogu Šaljem 25 d. u čast Presv. Srcu. S. M.

Vjesnik Marijinih kongregacija.

Ljubav Srca Marijina.

Pročitaj, dragi zborniče, pa ćeš razabrati, zašto ti ovdje dajem da razmisliš ovo osmo, a jedno od najljepših poglavija iz remek djela sv. Franje Saleškoga »O ljubavi Božjoj.«

Kad govorim o ljubavi božjoj u svetaca, tada to isto ne vrijedi o presv. Djevi Mariji. Zaista ne! Jer ona je kćerka neisporedive ljubavi, golubica izabranja, zaručnica posve savršena. O toj nebeskoj kraljici velim iz dna srca moga milu i istinitu misao, da je njezina ljubav, barem pod kraj smrt-noga joj života, natkrilila i najvišu ljubav Serafina. Jer ako su i »sakupljale blago mnoge kćeri, ona je sve natkrilila.« Sve slike i andele Božje isporeduju zvjezdama, a ona je »lijepa kao mjesec; pa je nju i lako razlučiti baš kao mjesec od zvjezda.

Još više. Ja držim da kako ova »Majka lijepe ljubavi« nadilazi ljubavlju sve svete, tako je i savršenije tu ljubav već za smrtnog života gojila. Prema nauci Crkve ona nije nikad ni lako sagriješila, stoga i nije bilo u njezinoj ljubavi ni kolebanja ni zastoja, već neprestani napredak. Ona nikad ne osjeti protivnosti čutilnog nagona, pa je ljubav ko pravi Salomon mirno vladala u njezinoj duši i nesmetano izvodila svoje čine. Djevičanstvo Srca i tijela njezina bilo je vrednije i časnije od andeoskog, stoga joj se i bavio duh, po riječima svetog Pavla, nerazdijeljen samo i sav stvarima Božjim, kako bi se svidio Bogu svome. I napokon, što li je sve morala učiniti ona najsilovitija, najdjetatnija, najžarča materinska ljubav u Srcu takove Majke a za Srce takovoga Sina?

Aj, ne recite, da je ta presveta Djevica ipak bila podvržena snu. Jer nije li očito, da je njezin san bio san ljubavi, kako joj i Zaručnik želio: »Zaklinjem vas da ne budite Mile moje dokle sama hoće.« Da, ta kraljica neba nije ni spavala nego iz ljubavi, da počinkom okrijepi tijelo svoje te ono bude krepče i sposobnije da služi Stvoritelju svomu. I to je zaista izvrstan čin ljubavi, jer kako veli veliki sv. Augustin, ona nas obvezuje da uredno ljubimo svoje tijelo, jer nam je od potrebe za dobra djela, ono je dio osobe naše, ono sudionik vječne sreće naše.

Svakako treba da krišćanin ljubi tijelo svoje kao životni sliku svoga utjelovljenog Spasitelja, s kojim ga veže isto pokolenje i pravo krvnoga rodbinstva; nuda sve pak, ako smo srodstvo svoje obnovili primanjem Božanskoga tijela Otkupitelja svoga u presv. Sakramantu, te se krstom, potvrdom i drugim otajstvima sasvim žrtvovali i posvetili Božanskoj dobroti.

No kojom li je pobožnošću, dobri Bože, morala ljubiti svoje djevičansko tijelo presveta Djevica! Ne samo što je to bilo milo, čisto, ponizno, svetoj ljubavi poslušno i nebeskom dražesti sve prožeto tijelo, nego što je bilo i živo vrelo tijela Spasiteljeva, te s njime neispredivo usko sjednjeno. Kad se spuštalala na počinak, mogla mu je doista reći: ded otpočini Šatore zavjeta, Škrinju svetosti, priestolje Božanstva; okrijepi se od umora i obnovi blagim počinkom snagu svoju.

Ne mogu li se grijesima pribrojiti oni nevaljani sni, što ih uzrokuju hotomične zle misli kroz dan, jer su kao posljedice i izvodi počinjenih prestu-

paka? Jednako se mogu smatrati svetima oni sni, što proizlaze iz svetoga mišljenja tijekom dana. Kako li je utješno dragi Bože, slušati sv. Hrisostoma, kad otkriva svome narodu žar ljubavi svoje prema njemu.: »Zatisne li mi oči sila sna, otvara mi snaga ljubavi za vas oči duha; da i u snu mi se često pričinjava da vam govorim; jer duša običaje kroz maštanje i u snu gledati ono, na što je u danu mislila. Kad vas dakle ne mogu gledati tjelesnim očima, gledam vas očima duše.«

Što li je onda, mili moj Isuse, osjećala presveta Majka Twoja, kad je spavala, a Srce joj međutim bilo! Nije li snila o milim dñinama djetinjstva svoga, kad si joj bio u krilu i na prsim? O divne li razdraganosti u toj duši! Nije li joj možda bilo kao da joj Spasitelj naš počiva na krilu poput janješca, što se svine na meko runo majke svoje; ona pak da počiva u svetoj rani prsiju njegovih, kao bijela golubica u raspuklini čvrste pećine. Pa tako joj san djetalnošću duha priličio svetom zanešenju, dok joj je tijelu bio blagi počinak.

Time ipak ne velim niti bi hotio reći, da je preodabrana duša Majke Božje bila u snu lišena porabe razuma. . .

U opće kako dragocjeni azbest jednom primljenu toplinu trajno čuva, tako ostade i Srce djevičanske Majke vazda rasplamčeno i jubljivo, što je primi po Šinu svome; s razlikom samo, da se žar azbesta ne povećaje, a žar je ljubavi Marijine nepojmljivom brzinom sve do neba svog vrelo rastao. Prava je dakle istina, da je ova Majka »Majka lijepa ljubavi« jer je preljubljena Majka onoga Sina, koji je i sam najljubljeniji i sve ljubavi najvrijedniji.

Cijenimo li svoju sreću?

Glasovitomu propovjedniku *Isusovcu Rohu* (r. 1811. umro 1872.) došao jedan protestantski pastor u Hamburgu i zapitao ga: »Kako je to, oče, da su katolici poprečno uvezvi veseliji, od protestanata?« Roh, koji nije bio nikada u neprilici za odgovor, odvrati: »Vidite, gospodine pastore, to vam je tako. Dok živi u kući majka, djeca su vesela i gotovo bezbrižna; kad pak umre, povlače se okolo turobna i žalosna. Tako je s vama protestantima. Otkad su vaši reformatori zabacili štovanje Marijino, vi nemate Majke. *Mi pak katolici imamo još Majku i zato smo tako veseli.*«

P. Roh bio je veliki širitelj Marijinih kongregacija. Što je rekao, rekao je iz srca i iz skustva. Ako su svi katolici djeca Marijina, kongreganisti su njezini *ljubimci*. To oni osjećaju, jer imaju više kršćanske prosvjete; jer ih kongregacija čuva od mnogih pogibli; jer štjući Mariju najlaglje sačuvaju čistoću, s čistoćom pak jako vrelo radosti; jer čestim primanjem sakramenta podržavaju duševni mir; jer im pouzdanje u pomoć Marijinu daje u teškoćama vedrinu.

Veliki jezikoslovac *Lipsius* (r. 1547. umro 1606.) znao je cijeniti tu sreću kao kongreganist. To bi mu bila već velika pogreška, ako ne bi sve zapreke službe uklonio, da mogne na svoj kongreganistički sastanak. Na umoru izjavlji, da mu je najmiliji spomen iz cijelog života — *pristup u zbor Marijin.*

Trolist kongreganistice-djevojke.

»Sve mogu u onom, koji me krije pi.« (Filipij. IV. 13.) Iskustvo nam nažalost dovoljno dokazuje, a u naše doba pogotovo, kako se odrasle djevojke lako dadu zavesti, te podu putem lakounnosti i taštine i osjetnih užitaka. Tko će izbrojiti sve one zavedene žrtve? Najuspješnije sredstvo, da i ženska omladina sačuva najljepše svoje amanete, jest Marijina kongregacija. Mnogi svećenik blagoslovile onaj dan, kada ju je osnovao. »Moja djevojačka kongregacija«, piše župnik neke veće župe, zadaje mi puno posla, (ima 500 članova) ali me i veoma razveseljuje. Ona je zapreka mnogome zlu i potiče mnoge, koji i nijesu članovi njezini, na primanje sv sakramenata.« Ali samo ond očuvat će se ženska omladina o stranputica, samo onda bit će objitelji svojoj na diku, a župi korist, ako je u nje:

1. *Oko — bistra.* Kongregacija uči bistra oka gledati u svijet život promatrati u svijetu vjere radost i žalost, uspjeh i neuspjeh gledati u svijetu sunca vječnosti. Tada ne će razočaranja ispijat duše. Vidi kongreganistica, da osim vremenitosti ima i vječnost da je ovaj život tek privrava za drugi, da je prvi posao raditi za dušu, koja je besmrtna, da je svijet prolazan, lažan, prevrtljiv. Kako i veli sv. Ivan I. 2., 15. „Ne ljubite svijeta ni što je na svijetu. Jer sve, što je na svijetu, požuda je puti i požuda očiju i oholost života“. A veliki naučitelj sv. Augustin: „Ako ljubiš Boga, dižeš se u visine, ako ljubiš svijet, padaš u nizine.« Vidi kongreganistica, što joj nuda svijet i kakav je pa je na oprezu; no to više gleda na Boga i poklanja njemu prvome svoju ljubav. — Bistro oka gledamo ne samo u svijet nego i u vlastito srce svake večeri ispitujući savjest i jednom barem na mjesec prije ispovijedi, da se što bolje upoznamo. »Čovjek se ni pred kim toliko ne pretvara koliko pred samim sobom.« (Balmes.) »U manama i strastima i svim vrlinama ne prestanimo nikada pomno istraživati gdje smo.« (sv. Ivan Klimak). Toliko sam, koliko sam pred Bogom ni više ni manje. (sv. Franjo Asiški). — Napokon ona bistrim okom shvaća zadaču Marijine kongregacije, na zborničkim sastancima i čitanjem zdrava štiva uvijek se sve to jače oštri oko, uvijek sve to dublje prodire u milosti kongregacije. Ljubav, vjernost, revnost, apostolski smisao: to je blago, što ga u njoj nalazi. Kako li je bistro oko zlata vrijedno! »Poznajem« piše upravitelj kongregacije u B., »djevojačke kongregacije, kojima su članovi: Švelje, klitničarke, radnice, gospojice, koje obnašaju službu činovnika na pošti i kod brzojava.

Isuse tvoja sam!

Lijepo umiju one ljubeznim i mudrim riječima nagovoriti svoje oceve, braću i suradnike, da nedjeljom slušaju sv. Misu, propovijed i napokon — da idu i na isповijed. Oboli li tko od njihovih znanaca teško, to nastoje, da mu privave svećenika.«

2. *Čelo vedro.* S njega se odrazuje čistoća srca. »Ja čitam iz vedrine čela Vaših kongreganistica da je kongregacija nešto divno«, tako je pisala kandidatica moleći, da bude primljena u kongregaciju. Čisto čelo djece Marijine prelijepi je ures njihov, kruna nevinosti, najdragocjenije blago, najkrepča obrana djevičanstva, najrječitiji propovjednik poštjenja u kući i u općini. S toga, djece Marijina, čuvajte vedrinu svoga čela, da ga ništa, nijedan grijeh ne okalja, da ga ništa, tašto odijelo, pogibeljno poznanstvo ne zasjeni. »Ne, ja toga ne smijem učiniti; to je grijeh; to je nedostojno djeteta Marijina!«

Djelo junačke krjeposti izvela je jedna mlada junakinja. Kao kongreganistica bila je jedna od najrevnijih. Kad je pošla iz odognjog zavoda velika ju bojazan uhvatila, da je tašti svijet ne zamami u svoje grješno kolo. Ova se bojazan samo još umnožala, kad joj radi vanredne ljepote njezine svjet laskao. Što će? Vrućom molitvom obrati se na nebesku Majku i zaštitnicu: »O Majko moja, uzmi mi ljepotu moju, ako bi ona imala biti za me izvorom grijeha i učinila me nedostojnom Tebe i Tvoga Božanskog Sina. Junačka molitva bude uslišana. Tri dana iza toga izasulo se cijelo lice njezino. I nitko nije mogao protumačiti, otkuda to, kako li je nastalo. I unatoč svim sredstvima, što su upotrijebili, bolest je ostavila trajne tragove. Plemenito dijete Marijino radovalo se, da je to ljepša u očima Božjim, što je više ljepote u licu izgubila.

3. *Srce široko.* Samo ne smežurano; ograničeno na svoj vlastiti »ja«. Djetinjom poniznom ljubavi neka obuhvaća roditelje, brižljivom ljubavi braču i sestre, sestrinskom ljubavi kongregaciju, požrtvovnom ljubavi bližnjega uopće. Kongreganistica Augusta Kroeff (umrla 1899. u Braziliji) dobro je znala, da je jdnostavnost najljepši nakit djevojke i ako je bila od vrlo imućnih roditelja, nikada se nije cifrala. Nikada nije mučila roditelje, da je povedu, na plesove ili u kazališta. Odgoj mlađih u kući stajao je savsim do nje, a ona ih znala upravo vještački putiti na molitvu, na poslušnost i iskrenost. Pogled na Augustu bio je za svakoga, koji bi je motrio i kako se vlada i kako radi i kako govori, živa dirljiva propovijed. I sam otac poslije smrti Augustine izjavlji: »Ja sam imao počitanje pred tim djetetom!« — Srce neka bude u djevojke široko za žrtve. Molitva vaša kongreganistice-djevojke, neka hrli kao andeo-pomočnik u Rim k sv. Ocu papi, neka juri kao vjerovjesnik u poganske misije, neka obade kao milosrdni Samaritanac čitavo kraljevstvo Božje na zemlji, da vidi rane duši, da zalutale privede na pravi put, nestalne da podupre, žalosne da utješi, umirućima da priskoci u pomoć. Tuj će biti koja riječ pobude, tamo opomene; ili treba otvoreno istupiti na obranu vjere; koje djelo ljubavi kršćanske, koje društvo katoličko računa možda na vaše sudjelovanje. Ne može se sve uraditi, niti vuda pomoći. Ali široko srce je domislijato, nači će puteve, načine, sredstva, pa je i neiscrpljivo, snaga mu je golema.

Kongreganistice-djevojko! Zamisli se, da li je u tebe bistro oko, čisto čelo, široko srce?! Ali ne budi »kao čovjek« za koga veli sv. apostol Jakov (I. 23, 24.), »koj gleda lice tijela svojega u ogledalu; i ogleda se i otide i odmah zaboravi kakav bješe.«

Vj. L.

Opet radost iz Lurda.

Radost je onima, koji ga vide; radost onima, koji onđe Gospinu moć osjete; radost svim katolicima, koji u vremenu gledaju Božju potvrdu svoje vjere. I u vrijeme ovogodišnjih hodočašća, od svibnja do listopada, dogodilo se više čudesnih ozdravijenja. Mi ćemo osobitija redom donijeti prema službenom izvještaju »Annales de Notre Dame de Lourdes.*

Sa hodočašćem biskupije Oten (Autun) prisjeća je u Lurd 21. srpnja i gospoja Eugenija Passot, udovica, 35 god. stara, rodom iz La Giš (La Guiche). Obolila je 1920. od upale porebrice i ušla slijedeće god. u bolnicu, gdje bi ustanovljena plućna tuberkuloza, a ove godine u veljači bacila je dosta krvi. Od tada je sve više slabila, imala vrucinu nad 38 stupanja, noću se vrlo znojila, gnoj iskašljavala, vrlo teško disala, padala u podnju besvijest, izgubila tek, a mogla tek malo tekućine uzeti. U Lurd je nosili na nosilima svu izmorenu i silno potištenu pred sprijemom Gospinu.

Dne 24. srpnja u 9 s. jutrom osjeti ovdje iznenada jaku i općenitu poboljšicu. Izjavši 1 sat kasnije iz kupelji od Gospina vrela posve je lako disala i krepkim glasom molila. U bolnici mogla je već uzeti obilan ručak i sve zadivila naglom promjenom svoga izgleda i raspoloženja. Već slijedeći dan mogli su liječnici ustanoviti, da će ozdravljenje doista sigurno. Za veću sigurnost pregledalo ju je dne 26. srpnja više liječnika i ustanovili su: »Potpuno je nestao kašalj i svako izbacivanje. Nemoguće je naći mašta u prijašnjoj bolesnici, što bi sjećalo na prijašnje zarazne (bacilarne) ozlede.*

Potpisan Dr. A. Marchand.

Misionska sekcija.

Revne kongreganistice iz P. pitaju: kako da osnujemo i vodimo misionsku sekciju?

Blagoslovljena da je Vaša misao! Ona je izraz pravoga zborničkog duha, duha revnosti za čast Gospodnju i dobro bližnjega uz vlastito usavršavanje.

One dakle članice, koje nijesu odviše uključene radom u drugim potrebnijim sekcijama (Euharističkoj, dobra štite, pouke u katekizmu, . .) neka se sastaju na posebna sijela, gdje će im upravitelj govoriti o kat. misijama i radu za njih. On to može učiniti prema knjizi P. Huondera: »Mission auf der Kanzel und im Verein«. Tri sveska. Herder. Freiburg in Br. — Za priređivanje svečanih sijela lijepo će mu poslužiti: Arens: »Die Mission im Festsaale«. Herder.

Ako ne bi dospio upravitelj, neka to pročita prije koja naobraženja članica te ona drži predavanje o tom.

Kad će se tako uputiti otvoriti će im se polje rada u tri smjera: 1. *Molitva i duhovne žrtve* za napredak kat. misije. U osnovi Providnosti jest tako, da budu već na tom svijetu zajedničkim željama, uslugama i ljubavlju povezani oni, koji će se u blaženoj vječnosti zajedno naći. Dakle da i milost Isusom stećena side na ljude po željama i radu braće njihove. U tu svrhu eto dnevice nešto moliti, prikazati sv. pričest, nadvladati se u napasti, pregorjeti koji užitak i t. d.

2. *Pobudivanje zanimanja za misije* kod pogana. To biva pripovijedanjem čuvenoga u poznatom krugu; širenjem mionske štampe, za sada

barem glasnika S. I., koji će i u buduće govoriti još obilnije o misijama, ili slovenskoga »Odmev iz Afrike«. Ljubljana, Miklošičeva ul. 3. ili njemačkoga: »Kath. Misionen«. Freiburg in Br. Herder.

Smisao za misije budi se osobito priređivanjem svečanih sijela ili akademija s misijskim sadržajem: govor o poganskoj bijedi, pjesma misionarima, čitanje raspravica o stanju i radu misija, predstavice, razgovori između crnčeta ili kineščića sa misionarom ili kršćaninom, živa slika, tombola, dražbovanje igračka, što ih ne trebaju i t. d.

Upozorujemo na dopis iz Splita u toj stvari medu »Vijestima.«

3. *Sabiranje darova za misije:* u novcu, markama, staniolu; izrađeni predmeti, što bi dobro došli misionarima za crkve, bolnice ili osobnu porabu. Nije uputno da daci sabiru po gradu, već da samo znanjem roditelja svoj mali prinos i darove znanaca odmah izručuju upravitelju, koji ih onda pošalje ustanovljenim sredstvima, na pr. Upravi Glasnika S. I.

Cijeli taj rad jest plemenito zanimanje za članove; jest izvrsno uzgojno sredstvo, koje širi srce i znanje; jest lijepa pomoć Crkvi i čovječanstvu; jest nada sve milo djelo Bogu i Mariji.

Tajnik Saveza M. K.

Vijesti.

Žrnovnica kod Splita.

Društvo djevojaka Pr. Srca Isusova. I ovdje se ustanovilo društvo djevojaka Pr. Srca Isusova. Članice odmah nabavile krasnu zastavu, što je umjetnički izradiše čč. Školske sestre u Splitu pa im baš služi na čast. Svečani blagoslov zastave bio na blagdan Presv. Srca Isusova o. g., što je na narod ugodno djelovalo. Društvo sada broji 76 članica i sve pristupaju na sv. Prijest u prvu nedjelju mjeseca za naknadu uvređenim božanskom Srcu. Starješinstvo se jako zauzima, da članice vrše svoje dužnosti i budu uzorom ostalim djevojkama u pobožnosti i ponašanju.

Vrijedno je spomenuti smrt dobre i uzorne djevojke Amižić Mare Matine. Ona — jer bolesna — ne mogla se upisati u društvo djevojaka, a silno je željela. Bolest ju morila i grozne je muke podnašala. Više je puta za vrijeme bolesti izrazila prijateljicama vruću želju da bi ozdravila, eda se može upisati u društvo. To javili gosp. župniku, a on im odgovori, da će je primiti i bolesnu. Kad je to čula, radost ju svu obuze. Određenog dana se ispoljedi, primi sv. Prijest, koju su pratile članice društva. Iza obavljenih sv. Sakramenata primi je župnik u društvo i stavi joj znak društva. Kada je svršilo izdigne se bolesnica malko, nasmije se i radosno progovori: »Sada sam sretna i zadovoljna! Više se na boli tijesne nije tužila nego uvijek zazivala u pomoći Božansko Srce Isusovo i Njegovu Majku Mariju. Tako preminu trećeg dana sa posmijehom na usnam i sa uzdahom: »Srce Isusovo smrlij mi se!«

Do groba otpratile je članice nakitiv ju miomirisnim cvijećem. A u određeni dan dale izgovoriti sv. Misu za ispojok njene plemenite duše. Pod Misom sve stupile k sv. Prijestu namijenivši je za dušu pokojnice.

Mače. Imali smo baš lijepu pokaznicu i bilo nam je draga što je naša župa dala tako lijepo prijestolje Bož. Spasitelju u Svetotajstvu. Ali došla bogohulna ruka i posegla za tim našim najvećim blagom. Nestalo jedne večeri i pokaznice i krušnika. Tko se usudio tako pogrditi našeg Spasitelja? Gdje je svetinja naša? To nas mučilo i mi se odmah složimo na devetnicu Bož. Srcu, Majci Božjoj i sv. Franji Žaveru: jedno da dademo zadovoljstvu ranjenomu Srcu Isusovu, a drugo da se povrati ukradena svetinja. Obećasmo i zahvalnicu u Glasniku. Pa eto i prije no se devetnica dovršila pronašli čestiti ljudi lopova, gradska dotepečne i tako nam povratili dragocjenost našu i Božju. — *Zupljani.*

MISIJSKI VJESNIK.

† Grofica MARIJA TEREZIJA LEDÓCHOWSKA, učenica Bož. Srca.

Ide li to skupa i Srce Isusovo i mislje kod pogana?

A za čim čezne Bož. Srce više nego za spasom duša? Nije li mu zadnja zapovijed bila: »Idite po svem svijetu i naučavajte sve narode, krsteći ih . . .« Zar dakle duše, koje se mislijama posvećuju, ne štiju preodličnim načinom Bož. Srca, kad mu same sebe žrtvaju, da mu blaže tu žedu za dušama? Takova jedna i to vanredna štovateljica Bož. Srca bila je grofica M. T. Ledochowska, koja je dne 6. srpnja o. g. u Rimu sveto preminula.

Rodila se 20. IV. 1863. u Loos-dorf-u kod Beča kao najstarija kćerka grofa Antuna Ledochowskoga i druge mu supruge Josipe, rođene grofice Salis-Zizers. Svojim pobožnim roditeljima zahvaljavala je više svoj uzorni kršćanski uzgoj nego li i sam visoki rod. Vrlo nadareno djevojče provelo je svoje djetinjstvo u brojnoj obitelji, od koje je troje najstarije djece zaista veliko postalo, kako su ih već i onda zvali „troje veliko“. Prva eto Marija Terezija obogatila Crkvu novom redovničkom družbom; drugi Vladimir vodi danas kao general reda Družbu Isusovu; treća grofinja Julija osnovala je kao Uršulinka mnogo novih kuća svoga reda u sjeveroistočnoj Evropi.

U desetoj godini došla je grofinja Marija u zavod Engleskih Gospojica u St. Pöltenu, gdje je dobila temeljitu izobrazbu u nauci i umjetnosti. G.

†Grofica Marija T. Ledóchowska.

1883. preselj se obitelj na imanje Lipnicu kraj Krakova, gdje je Marija zamjenjivala bolesnoga oca u upravi velikog posjeda i pazila na odgoj mlade braće, a bavila se i pisanjem. Domala joj tude umro otac, pa je g. 1885. pošla kao dvorska gospoda na dvor velike vojvotkinje od Toskane u Salzburg.

Usred sjaja dvorskoga života čula je glas Bož. Učitelja: »Podi za mnom!« Ponovno se onamo navratile misionarke Franjevke i pogled na njihovu požrtvovnost uzbudio joj plemenito srce, da se stavi sasvim u službu misija. Namisao joj ipak dozrela, tek kad je čitala govor oslobođitelja crnačkoga, kardinala Lavigerie-a, u kom reče: »Kršćanske žene Evrope! Vama dolikuje, da svojom riječi i perom razglasite svijetom taj sramotni lov na crnce i poradite da se dokinu okrutnosti prema njima. . .«

Prije no se odluči upita za savjet svoga strica glasovitoga kardinala Ledochowskoga, koji je tada bio prefekt Zbora za raširenje vjere. Taj ju

je obodrio i dao joj upute. Prvi plod rada bio joj je igrokaz »Zaida« (Crnkinja), a malo zatim »Jeka iz Afrike.« Danju vršila bi točno sve svoje dužnosti kao dvorska gospoda, a noću bi pisala. Da u što većoj mjeri pomogne afričkoj sirotinji nakani osnovati društvo pomoćnih misionarka. Zakloni se stoga na tri godine u samostan Riedenburg kraj Salzburga i tude u molitvi i pokori i radu stvoriti osnovu cijelog svoga kasnijeg rada. Nakon toga, g. 1894., osnuje s blagoslovom sv. Oca Leona XIII. »Družbu sv. Petra Klavera za Afriku.«

Opat u Eisiedelu Dr. Bossart nazva u jednom svečanom zboru ovu Družbu djelom Srca Isusova veleći: »Ja pomažem ovu Družbu, jer to odgovara nakanama Srca Isusova.« Jest! Te nakane je imala njezina utemeljiteljica vazda pred očima i u svom osobnom životu i u javnom djelovanju. Najmilija joj molitva bila: »Presveto Srce Isusovo — ja se ufam u Te!« To pouzdanje i predanje Bož. Srcu davao joj onaj mir i duševnu radost u svim velikim borbama, tako da joj se svi divili.

I svojoj okolini, svojim duhovnim kćerima ulijala je ona u srce tu poštovanost. U svim kućama Družbe stavlo se prvi petak u Čast Presv. Srcu već od prvog početka sa naknadnom sv. Prcišti i posvetom. U tri glavne kuće — Rim, Salzburg, Maria-Sorg — ona je obavila posvetu redovničke obitelji Bož. Srcu kaj kralju. Kada u poslanici na cijelu Družbu g. 1921. gleda lijepi uspjeh truda i žrtava te se pita za uzrok i vrelo, samo joj se po sebi nadaje odgovor: Naš kralj i Gospodar, Bož. Srce, zrakama milosti svoje prati naš rad. Upravo molenjem devetnice u čast Presv. Srcu što ju je prevedenu u 20 jezika u milijunima primjeraka svijetom raširila, da pomogne Africi nastojala je odrešiti katolički svijet. Da unaprijedi posvetu obitelji Presv. Srcu, poslala je silešiju s liku u misije, a baš koncem prošle ogdine svakom Apost. Víkaru u Africi 10 lijepih primjeraka one slike Srca Isusova, što je u crkvi »Al Gesu« u Rimu. Mali časoslov Presv. Srca bio joj je godine i godine svagdanja molitva.

»O kako je lijepo umrlijeti, ako smo štovali Srce Onoga, koji će nas suditi!« reče sv. Margareta. To se zaista ispunilo na grofici Ledochowski. Mnogo je godina trpjela od teške bolesti, a ipak jakom svojom dušom vrlo mnogo radila. Sva joj se okolina čudila, kako još može i živjeti s ono malo hrane, što je mogla uzimati. Nadnaravnom snagom krijepljena doživjela je eto u napornom poslu i šezdesetu godinu.

Dala je još prigodom euharističkog kongresa u Rimu prirediti posebne molitve za Afriku u 7 jezika, i mnogo sudjelovala kod priredbe kongresa za misije u lipnju. To ju je iscrpilo. Ljutom groznicom prikovana uz krevet primi 30. VI. svetotajstva umiručih, a 6. srpnja, blagoslivajući svoje duhovne kćeri i moleći za sve dobročinitelje afričkih misija, doprineše za njih i zadnju svoju žrtvu, žrtvu života. Duh joj se sad smirio na Srce Onoga, kome u čast je tijelo od ljubavi izgorjelo. »Oganj sam došao staviti na svijet, i što hoću nego da gori! — reče Gospodin. Vjerna učenica njegova zapalila je taj oganj najprije u srcu svome, a onda njime ražarila tisuće srdaca za svetu stvar misija, preko njih opet pomogla stotinama tisuća bijednih crnaca da ih ogrijalo sunce Kristove vjere i ljubavi.

Crni cvijetci.

Sestra Franjica-Terezija iz Matjeskloofa u Južnoj Africi piše, da im je prošle godine od influence umrla jedna sirotica, pravi mali andelak. Bile joj jedva 2 god. i 4 mjeseca, kad ju već božja milost naučila Iskreno i srdaćno ljubiti Boga. Jedno veče, kad su na bistrone nebu titrale mirilade zvijezda, uzela je sobom u crkvu. Prolazeći dvorištem podigla mala očice k nebu i rekla: »O mali bijeli cvijete! ... Isuse uzmi me k sebi!« I dohacivši svojom crnom ručicom poljubac prema nebu, nije pogleda svrnula s neba dok ne udosmo u našu svetinju.

Od tog je dana stala poboljevati. Trajalo je to dugo, no dijete, kakogod maleno, podnje sve divnem postojanju. Pol sata prije no je izdahnula pokazala joj sestra kip Presv. Srca. Neizreciva je radost obuzme. „Ireno! Tko je to?“ upitala je sestra. A mala: otveri očice, što se već stale mutiti, dražesno pruži ručice i sa blaženim smiješkom reče: „Isus! ...“ Milina zagrijava Spasiteljeva nastavila joj se u sretnoj vječnosti. Ondje još nikad ne vidješe djeteta, koje bi bilo u tako nježnoj dobi tolikim milostima obdareno.

Ispresilo to nevino dijete puno milosii od Bož. Srca za svoju malu nasljednicu Leonu, koju bilo jedva 5 mjeseci, kad bi primljena, sirotica bez oca i majke, u misionski zavod. A uz nju još više drugih starijih, koje sve lijepo napreduju.

Kako su ta crnačka djeca zlatna, eto još jedan primjer. Ponio mali crnac ministrant kostije za Misu od sestara misionarka. Pratio ga bratac, pobožan ko andelak.

„Daj da vidim!“ zamoli mališ. „Pogledaj, ali ne smiješ dotaknuti,“ odvrati stariji.

Jedva je ugledao, već mu je bila jedna u rukama. Nježno je i oprezno priveli srcu, pa onda usnama. »Ali što to činiš?« reči će mu ministrant, ta to je još samo kruh. »Znam ja, odvrati mališ. Ali sutra će kod Mise hostija biti dragi Isus, pa kad On dode, nači će moj poljubac.«

Crni cvijetci.

Od zablude k istini.

Sjedi jedan afrički misionar kod stola i piše eto svojim znancima u domovini, kad baš u to stupa pred njihovim čovjekom duge brade. »O prijatelju, što je s tobom? Jesi li bolestan?« »Gle, reče, ja sam već stariji čovjek i ne mogu više teško raditi; no imam jaku ženu i ona obradi polje, pa tako ne trpimo nikada gladi. Imam dva sina; stariji loviti ribe i uvihek mi donosi; baš je dobro dijete. Mladi ide još u školu.«

»A u koju?« upitam ja, jer kod nas ima i protestantskih.

»Razumije se, u katoličku ide.«

»No onda si sigurno i ti katolik?«

On će tugaljivo: »U mojoj mladosti bio je ovdje samo baptistički misionar, poslije došao evangelički, a napokon katolički. Ja sam polazio baptističku školu; naučio sam čitati, pisati i nešto računati te sam postao baptist. U rjeci Kamerun sam se krstio. I bio sam sretan, sve dok nije došao evangelički misionar k nama. Poslije mi se činilo, da su evangelički kršćani bolji od nas. Premašao sam ih i posjećivao i prešao sam k njima. Tada

dode g. 1898. ovamo sadanji biskup Vieter, kupi komad zemlje, sabere mnogo radnika i domala bila je tude lijepa i velika crkva, kakove ne vidje naš kraj. Pa što je to? Rekoše, da su to katolici. Ja pođem misionaru i zapitam ga: što je to s vama bijelim ljudima? Ovdje baptist, tude si ti, a eno tamo još neki drugi! Zašto nijeste jedno? On mi odvratи: Samo tamo ne idи! To su ti ljudi; štuju Majku Božju; a samo je jedan Bog u tri osobe... Otišao sam odanle i trgovao više godina. Sad sam eto opet ovdje i što видим? Katolici su napredniji od drugih. Misionari i misionarke se ne žene, nose dugo odijelo, kako vidimo i Apostole naslikane; ne trguju pa eto je skoro sav kraj postao katolički. Evo i ja ču da budem katolik.«

»E, ali to ne ide tako brzo. To se mora prije katekizam učiti.«

»O, znam ti ja već puno toga. Moj sin, koji ide kod tebe u školu, uči me svako veče, što on sam u školi nauči.«

»No pa dobro! Javi se kod našeg tumača Andrije, on će se za drugo još pobrinuti...«

Dodati mi je još samo, da je dobri čovjek iza tromjesečne pouke bio primljen u katoličku Crkvu i pri uvjetnom krštenju dobio ime Venceslav.

Protestantske, osobito američke, sekte silno rade i mnogo žrtvuju, da pridobiju Afriku za sebe. Prošle su godine sabrali više od deset milijuna dolara u tu svrhu. Da se spriječi širenje toga krivovjerja, podupiru revni katolici katoličku afričku štampu, da se mogu tiskati katekizmi i biblijska povijest u raznim jezicima afričkih plemena. Družba sv. Petra Klavera (Ljubljana, Miklošičeva ulica 3.) skrbi se i za to.

Proslava Srca Isusova u Matjesklofu.

Blagdan Srca Isusova bio je za nas u Matjesklofu osobito radostan, piše S. Terezija. Priličan broj protestanskih žena javilo nam se da će stupiti kat. Crkvi, jer ih ganula svečana posveta obitelji Presv. Srcu. Iz zahvalnosti Bož. Srcu prirediše one par stotina crvenih ruža i okitiše njegov oltar.

S novoobraćenima uvježbasmo jednu novu pjesmu Presv. Srcu, koja je i riječima i napjevom učinila na sve duboki utisak. Svi se osjećasmo taj dan sretni i kao da čutimo blizinu Božju.

Naši mali gojenci
dobiše svečanu užinu:
čaj, kruh i kolače. Pri-
redili oni sami za sebe
jedan prijestolj i stavili
na nj sliku Presv. Srca,
a sve skupa lijepo
okitili. — A jeste li Vi
braćo širom hrvatskih
krajeva već posvetili
svoje obitelji

Presv. Srcu? Kraljuje li ono u srcima Vašim? Svjedoči li to slika njegova postavljena na časno mjesto u Vašoj kući?...

Tko je još nema može je vrlo lijepu dobiti kod Uprave Glasnika S. I. za 4 dinara. Tko ih pak ima i više, neka pošalje za misije u Ljubljani, Miklošičeva ulica 3. Družbi sv. Petra Klavera.

Prosinac, 1922.

Domaće svećenstvo u misijama.

Opća nakana u prosincu, blagoslovljena od sv. Oca pape.

Kako se negdje obradovali stari Slaveni, kad im prije 1050 g. dodoše prvi slavenski apostoli sv. Ciril i Metodije! Istina i prije im se propovijedala blaga nauka Kristova, ali učitelji evanđelja bili su tudinci. Nijesu znali jeziku i običaju njihovih, a usto su bili sinovi onoga naroda, koji je nastojao da ih sebi podvrgne. A sada im se navještao evanđelje slatkim materinskim jezikom, navještali su ga ljudi, koji su čutjeli kao i oni, prema kojima nijesu imali ni sjenke nepovjerenja. I jatomice su hrili Slaveni k sv. braći i dovodili im braću svoju na nauku. A sv. Ciril i Metodije izabrali su između njih ponajbolje, uzeli ih k sebi u školu i odgajali svećenike narodu slavenskom. Pod marnim i požrtvovnim rukama domaćih sinova plemenita bijaka evanđelja Kristova duboko se ukorijenila u srcu naroda slavenskih i nitko je više ne iščupa. Naši sinovi, koje je Bog pozvao na uzvišenu čast, na službu oltara, oni je dalje njeguju i zalijevaju.

Na ovu veliku sreću, koja je nama pala u dio već prije 11 stoljeća, još uvijek čekaju narodi u dalekim misijama. Oni još nemaju ili imaju vrlo malo domaćih svećenika. A ipak će se goruščno zrno kraljevstva Kristova tek onda razviti do prave veličine i prekriti svojim bujnim granama one žarke krajeve, kad poraste broj domaćega klera.

Istina Evropa šalje u misiji svoje naplemenitije sinove. Oni s velikom požrtvovnošću i nesebičnošću rade oko obraćenja onih naroda. Ali uz najbolju volju Evropljani ne mogu potpuno ući u mišljenje i osjećanje onih naroda. Domaćim sinovima naprotiv je sve to vrlo lako. Oni poznaju jezik svoga naroda u tančine, poznaju običaje, predrasude i praznovjerje njihovo. Njima je puno lakše naći zgodne riječi i slike iz običnog života naroda, da mu rastumače koju vjersku istinu.

Svi priznaju, da naši misijonari rade za poganske narode s najvećom požrtvovnošću. Ali uza sve to ne mogu oni steći onog pouzdanja i povjerenja urodenika, kakvim bi oni susretali svoje vlastite sinove. Evropski su im misijonari srodnici onih bijelaca, koji su došli preko mora, zavladali njima

hovom zemljom, njih učinili svojim podanjcima, a sada kroz stoljeća nastaje, da iscrpu bogatstvo njihove zemlje. Jednom riječi: naši misijonari ostaju urodenici ma uvijek — *tudinci*.

Gđje se naši misijonari često muče s malim uspjehom, tamo obično domaći sinovi krasno uspiju. Čitali smo češće u misijskim časopisima, kako je urodenik katehista (svjetovnjak, koji je bolje poučen u sv. vjeri te može i druge poučavati) sačuvao sv. Crkvi čitavu općinu ili obratio čitavo selo. I sredstva za život pribavi si redovito puno lakše domaći sin pa nije kao naš misijonar vezan vazda na pomoć iz Evrope.

Kršćanstvo treba da se u misijskim zemljama i širi a ne samo podržaje. Zato treba uvijek i više svećenika. A otkuda? Evropa može da šalje baš toliko novih sila, da se popune ispraznjena mjesta. Briga oko novo krštenih zaokuplja sile misijonara i oni se ne mogu uspješno dati na nova osvajanja za Krista. Tu nužno treba pomoći domaćih sinova.

Našu misijonsku vojsku većim dijelom sačinjavaju Francuzi i Nijemci. Za vrijeme rata većina je Francuza morala pod pušku, a njemački su misijonari kao neprijateljski podanici bili priječeni u svom radu. Mnogi i mnogi krajevi za čas ostadoše bez pastira. Tek uz velike poteškoće moglo se gubitak nadoknaditi.

Po evropskim bojištima bili su mnogi ratnici iz Azije i Afrike. I vidjeli su sve strahote rata. Oni se sada povratili svojim kućama i pripovijedali svojim zemljacima, kako je duboko pao bijeli čovjek, kako je čitava Evropa postala jednom klaonicom, sve proti evandeoskoj nauci o miru i ljubavi. I s novim nepovjerenjem prati poganić rad naših misijonara.

Poslije rata vrlo je porasla narodna samosvijest i sve silniji biva poklik: Indija Indijcima, Kina Kinezima i t. d. I to u svakom pogledu pa i u crkvenom. Dajte nam naše svećenike, naše biskupe. Prije par godina n. pr. pronjila se vijest, da vlada u Braziliji traži, da isključivo domaći kler radi u Braziliji. Da se taj zahtjev provede, Crkva bi u Braziliji bila osudena na smrt, jer je svećenstvo većim dijelom još evropsko. U Indiji je narodna svijest i želja za domaćim crkvenim poglavarima tako porasla, da jedan uvaženi misijski časopis piše, da o tom ovisi opstanak Crkve u Indiji. Drugi pak misijski časopis veli, da za 50 godina u Indiji ne će moći djelovati nijedan evropski misijonar.

Prijeku potrebu domaćeg brojnog klera već je dobro naglasio veliki papa Leo XIII. I već od više desetaka godina naši misijonari žljave nastojati oko domaćeg svećenstva. Na veliku radost u nekojim krajevima nalazimo već priličan broj domaćeg svećenstva. U drugim opet krajevima to važno, to životno pitanje misija još je u povojima. U Africi je prije rata u svim misijama ukupno bilo tek jedno 30 domaćih svećenika.

Za uzgoj jednog svećenika treba puno vremena i novčanih sredstava. Treba dobar kršćanski uzgoj od kuće, treba i naravnih darova i sklonosti. Svega toga većim dijelom u misijama nema. No milost Duha Sv., koja nam je dala prve svećenike, sv. apostole i s njima preobrazila čitavi svijet, pomoći će i tu.

Zato treba, da se revno odazovemo pozivu, što ga Crkva ovoga mjeseca upravlja na sve članove Apostolstva molitve, pozivu, kojeg je vrsni misijonar P. J. Lang već prije kojih 30 godina upravio svojim čitaocima obzirom na Afriku: katoličke žene i muževi, ne zaboravite u molitvama

svojim obraćenje pogana, ne zaboravite na svećenička zvanja u mislijskim zemljama. Molite Gospodara Žetve, da pošalje što više domaćih sinova u svoju Žetu. To će biti najljepša zahvala Bogu za nebrojena dobročinstva, što ih danomice primamo po našim svećenicima, to nova usrdna molba, da i našoj domovini pošalje što više dobrih i kreposnih svećenika.

I. Kozelj D. I.

* * *

Sv. Franji Ksaverskому.

Svijetlo vjere ljubav vruću nosi
I prosipa na sve širom strane,
Mir i sreća cvjetat stanu tamo,
Samo zraka jedna kuda pane.

Luč goruću vjere ove svete
Nosi Franjo sveti u daljine,
Med narode, što ne znaju Boga,
Da i njima svijetlo vjere sine.

Ne boji se napora i truda
Jezike se razne marno uči,
Da narodi riječ shvate Božju,
Spas da duša njihovih poluči.

I ko mrak što sve se stija gubi,
Kad se sunce pomaljati stane,
Kud god Franjo svijetlo vjere nosi,
Taj dušama nova zora svane.

Rasprši se gusta ona tama,
Što bje dušu obavila mnogu;
Sveti Franjo u svom marnom radu
Mnogo duša priveo je Bogu.

Glas naroda.

Apostol krajnjega Istoka.

Sv. Franji Ks. u 300. godini njegova proglašenja svecem.

U OSNOVI PROVIDNOSTI.

Da mogneš dobro promotriti umjetničku sliku, treba da malo podalje staneš i gledaš je u smjeru svijetla. Razvoj čovječanstva jest umjetnina, što je sam Stvoritelj slika. U dan suda bit će dovršena. Već gotovi dijelovi mogu se, kad poodmaknu, bolje pregledati.

Od sv. Franje Ksaverskoga dijeli nas 370 godina. Dostatan razmak, da uz obilje povjesnoga gradiva možemo razabrati njegov položaj na slici svijeta. Nije on sam. Vidamo ga kao istaknutoga vodu silne skupine. Baš je privlačiv svojom raznoličnošću i neobičnom životnošću. Tude su tisuće Evropejaca razasute po obalama Indijskog oceana; tude zagasiti Arapi i bivši muslimanski im srodnici perzijskih ograna u Goi; tude Indiji i crni otočani Malajskog arhipelaga; tude žuta rasa sa stotinama tisuća Japanaca i jednim barem Kinezom. Cijelo to mnoštvo oduševljeno hrli za Franjom, za Franjinim Isusom, za Isusovim križem.

U tamnoj pozadini iza ove sjajne skupine gledamo Lutera i njegove kako okreću leđa Kristovu namjesniku i ostavljaju svijetli put katoličke Crkve. Franjo izvodi mišljenje pogana iz tame na taj svijetli put i ovčarnica Kristova ostaje jednako brojna. Osušene grane otpadaju; a iz svježe i snažne mladice niču druge. Snažna mladica bio je Franjo.

G. 1540. šalje ga po naputku sv. Ignacija papa Pavao III. u Indiju. »Idi putem sv. Tome prvoga apostola Indije« — reče mu sv. Otar. »Osvajaj duše, radi revno i veledušno. Imat ćeš obilje prilika da trpiš, No sjeti se, da

djela Božja uspijevaju samo na putu muka. Tek onaj smije težiti za čašću apostola, koji je koracao stazom apostola. Život je pak njihov bio dugi veliki križ i svagdanja smrt...«

Uzvišena zadača, divna životna osnova!

No i Franjo je predivno izvodi. Odmah se daje na put. Preko Loreta, Milana, Marsilje, Madrida cto ga g. 1541. u lisabonskoj luci, gdje se ukrcava za Indiju. U glavnoj portugalskoj naseobini Goi radi godinu dana da *popravi duboko pate naseljenike*. Zvoncem sabire dječicu na ulici, uči ih katekizam, pjeva s njima molitve, obavlja pobožnosti u Gospinoj kapeli; njeguje i poučaje bolesnike; izmiruje neprijatelje; uklanja sablazni; oslobođa roblje. Milost se Božja kroz lice Franjina tako razlijeva u srca obraćenika, da satiru svoje brojne kumire, a po djeci dapače čini vanredna ozdravljenja.

»*Siromašnima se propovijeda evanđelje!*« Znak je Božanskog poslanja. I u Franji tako! Bijednim Paravima i ribarima na obali Travankora propovijeda puno dvije godine. U samom jednom mjesecu krsti ih 10.000. G. 1546. eno ga u Malaki gdje kuša odvratići gnjev Gospodnjeg od mekoputnoga pučanstva, a kad ga taj ipak kugom stigne, Franjo opet tisuće s Bogom izmiruje. K ljudožderima na Nusalatu nije se nitko usudio, Franjo im ulijeva strah i počitanje.

Iz Malake dolazi preko Filipina na samu Veliku Gospu 1549. u Japangu. Dobiva u Kagošimi dozvolu propovijedanja, sastavlja japanski katekizam i čita ga sabranome mnoštvu. U Hirdo-u i Jamagučiju vodi borbu s budističkim mudracima i neke pridobiva, a sve ušutkava divnom jasnoćom Kristove nauke. Osvjedočuje kralja od Bunga o jedino spasonosnoj katoličkoj vjeri i pripravlja tako njegovo kasnije krštenje i krst njegovih 70.000 podanika.

I drugi su misionari prije i poslije Franje nosili svjetlo kršćanstva u Indiju, ali ni jedan nije radio tolikim žarom i u tolikom opsegu kao Franjo Ksaverski; ni jedan nije tako sustavno i promišljeno osiguravao trajne plodove svoga rada; ni jedan nije bio praćen tolikim blagoslovom kao Franjo. Njegov je upliv bio silan ne samo na novokrštene, nego i na kasnija pokolenja. A da nijesu svi krajevi, što ih je on priveo Kristu i ostali takovi do danas, skrilli su nešto nevaljani portugalski trgovci i političari, najviše pak protestantski propovjednici, koji su nalazili svoju radost ne u obraćanju još preostalih pogana, nego u zavodenju katoličkih pokrštenika.

Stotine kasnijih vjerovjesnika, osobito iz Družbe Isusove, zahvaljuju svoj poziv ganutljivim listovima sv. Franje, u kojima je crtao nevolju zapuštenih i duševnu tamu krajnjega Istoka. Primjer je njegov ulijevao snagu za ustrajnost drugima: molitve i zasluge njegove nasporivale im rad. Glas njegovih čudesa i neprestano uslišenje molitava svjedočilo je narodima i stoljećima, da je Franjina t. j. katolička Crkva prava Božja ustanova. Opravdano se dakle može reći, da mu je Providnošću namijenjena zadača bila: tajinstvenome tijelu Isusovu naknaditi u Evropi pretrpljeni gubitak. Opravdano ga je Pijo X. proglašio nebeskim zaštitnikom svih katoličkih misionara.

IZABRANA POSUDA.

Providnost ne izvodi velika djela čovjekom kao strojem, nego njegovim slobodnim određenjem i suradnjom. Milost ne ubija naravi nego je diže u

vrhunarav. Baš zato, jer je u Franje bilo ovo oboje u divnome skladu razvijeno, mogao je izvoditi ona divna djela.

Bio je stasit i muževan, darovit i ponosan, topla ali ne premeška srca. Takova ga našao sv. Ignacije u Parizu kao profesora filozofije. Tu plemenitu parav dignuo je ženjalni Ignacije ljubeznim poštupkom i duhovnim svojim vježbama tako visoko, da mu je svaki kret i gled prožimala vjera, milost, vrhunarav.

Odriće se svoga plemićkoga roda, a novu duhovnu rodbinu, Družbu Isusovu, tako nježno prigrljuje te i daleko od nje iz Indije piše: »Neka mene zaboravi desnica moja, ako ja zaboravim ikada tebe — Družbu Isusovu!«

Odriće se tjelesnih želja tako te ga postom oslabljena u Vinčenci s ulice u bolnicu nose. Odriće se lagodnosti života i svjetskog ponosa tako te drugima na putu konja

čisti, a u ladi sobice mete; na samotnom pak otočju Moro najradostnije časove života, kako sam priznaje, ostavljen od sviju proživljuje. Ta poniznost mu ipak ne smanjuje ugled već ga nasuprot diže, kako to prizna japanski princ izvješćujući kralja: »Ta on je na brodu kao gazda; svaki ga sluša i štuje kao da im je kralj...« *To je pobjeda, što pobjeduje svijet, vjera naša!* I. IV. 5, 4.

Franjo računa s Bogom ne kao s nekim »možda«, već kao s izvjesnim vrelom snage svoje, kao dobrim i mogućim Ocem. To mu daje poduzetnost i mir. Odvraćaju ga da ne ide u Japan, jer da je toli daško, tako pogibeljno putovanje. »Ne bi li to sramota bila, odvraća Franjo, da biste vi trgovci pravljili podnosili sve te teškoće radi trgovine i dobitka, nego ja radi Boga i duša?« Velika djela što ih izveo, vječna slava na nebu i na zemlji, što je postigao, svjedoče, da mu nije u fanje bilo isprazno. *U Tebe se Gospode uzdah, ne ču se posramiti do vijeka!* Ps. 30, 2.

I Franjino je srce trebalo ljubaviti; ljubavi kojom će ljubiti; ljubavi, koja će njega ljubiti. Bilo je odviše vešto i plemenito, a da bi ga ljubav svijeta mogla zadovoljiti. »O Presveto Trojstvo! O Presveto Trojstvo!« to mu je bio česti uzdah plamnih usana; to vabilo suza radosnica; to pokretalo svakog kucaja. Ta veleušna ljubav nadahnjuje mu ženjalne osnove i jači za posvemašnju žrtvu. Njome on čini velike korake: Paris, Mletci, Rim, Lisbon, Goa, Malaka, Japan... pred vratima Kine na otoku Sanzianu

Sv. Ignacije šalje sv. Franju Ks u Indiju.

dogorijeva miomiris požrtvovne ljubavi njegove u kadionici srca njegova, dne 3. prosinca 1552., kad mu jedva bilo 47 godina.

VJERNI UPRAVITELJ.

Polet kreposti Franjinih nije ga zanosio na preteranost, pustolovine ili neplodna poduzeća. Sve je bilo dobro proračunano i prema potrebi uđeno. On na primjer ne propovijeda vjeru samo da je ljudi upoznadi, nego da je odmah i izvršuju. Plod prvih katekeza već mu je jutarnja i večernja molitva poučavanika. Posljedice ispovijedanja bile: vraćanje nepravedno stičenog dobra, rastavljanje od priležnica, stupanje u redovnički stalež, obdržavanje petka i svetka... Od početnika traži ono najmanje, što je potrebno samo da ih paklu otme; prosvjetljenje vodi na vrhunac kršćanskog savršenstva. Prilagodjući se svačanju ljudskom daje se pratiti sa svim sjajem kralju od Bunga, da ga pridobije za Krista; protiveći se raskašašnosti lisabonskog dvora jede na dvoru od ulične sirotinje isprošemu hranu. Blag je prema skrušenim grješnicima i sam se strahovito bičuje mjesto da njima nalaže oštru pokoru; ali je oštar i odlučan prema zlobnim i tvrdokornim grješnicima. Kralja ozbiljno opominje, kako su baš njegovi namjesnici najveća zapreka da se kršćanstvo ne širi. Kraljevskog upravitelja Alvara u Malaki udara Franjo najvećom crkvenom kaznom, izopćenjem, jer se protivi širenju svete vjere. Franjo ljubi sve narode i uči jezik svakoga, piše slovnice i rječnike njihove, zapovijeda da njegovi pomoćnici prevede u te jezike, ali ni za vlas ne popušta od jedinstva sa svetom rimskom Crkvom ni od bogoslužja u latinskom jeziku.

To je vjerni upravitelj, koji postaje svima sve, da sve predobije za Krista; no koji u isto vrijeme vjerno čuva predani mu poklad, da ga slabošt i zloba ne okrnji.

Toga diva štuje već odavna i mnogo hrvatski narod. Podigao mu crkve, kapele i oltare širom doma svoga. Po njemu dobio već mnogo pomoći i utjeche. K njemu se obraća i sada te ga moli dvije velike stvari: prvo da mu isprosi mnogo dobrih svećenika; drugo da mu sačuva staru vjernost i ljubav svetoj rimokatoličkoj Crkvi.

KRUNICA SVETOGA FRANJE KSAVERA.

Kako je gorljiv štovatelj blažene Djevice Marije bio sv. Ksaver pokazuje i to, da je običavao u Misijama nositi oko vrata, kao najdragocjeniju kolajnu, — krunicu. O jednoj takvoj krunici pripovijeda u raspravi za kanonizaciju sv. Franje Ksavera jedan brat pomoćnik Družbe Isusove ovo.

Bio je u gradu St. Thomé trgovac, veliki štovatelj Oca Franje. Kad se ovaj trgovac jednoć morao ukrcati da ide u Malaku, pošao je pozdraviti Oca Franju i zamoliti za kakvu malu uspomenu, što bi na sebi nosio. I toliko mu je dosadio prošnjom, te je svetac skinuvši s vrata krunicu dao je trgovcu govoreći: »Čuvajte je pohožno i dok je budete sobom nosili ne čete u moru poginuti. Na putu je strašno nevrijeme razbilo brod, te se samo nekoliko ljudi sa trgovcem spasilo na daskama. Ni u njima je prijetila strašna pogibija. Trgovac se sjeti sv. Franje i malo zatim izgubi svijest. Kad se vratio k sebi našao se na žalu u Negapatamu (Meliapar). U nesvijesti činilo mu se kao da je na onom mjestu, gdje mu je sveti Franjo uručio krunicu. O njegovim drugovima na splavu ništa se više nije čulo.

Jedna je dobra starica u Malaki ovako svjedočila. Ja sam poznавала svetoga Oca Franju: često sam se kod njega ispovjedila. On mi je darovao jednu krunicu, bijelu, blagoslovljenu koju čuvam i veoma štujem. Kad čutim slabotu, poljubim krunicu i odmah mi je bolje. Ako opazim da je nemam sa sobom, nemam mira dok je opet nijesam našla.

Tako je Neoskrvrena Djevica pokazala, koliko joj je milo štovanje ovog velikog Apostola.

Poslanik sv. Oca Pape.

Krist Gospodin šalje pred sobom 72 učenika u sela i gradove, kud je imao proći. Oni idu, izvršuju dane im naloge i s radošću izvješćuju Isusa o svome radu. Luka 10, 1. 17. Sv. Petar i apostoli šalju iz Jerusalima Barnabu i Silu Antiohencima, da urede kod njih nastale teškoće i pripaze da se provedu zaključci apostolskog sabora. Čine to prema su ondje s velikim blagoslovom dulje vrijeme radili apostoli Pavao i Barnaba. Dj. apost. 15, 27.

Tako šalju i Kristovi namjesnici, Petrovi nasljednici pape svoje *poslanike*, jedne u izvanrednim prilikama, da na pr. predsjedaju crkvenim saborima (Nicejskom g. 325., Sardičkom g. 343. i kasnijima), ili da izmire vladare i narode; druge opet kao svoje *redovite* i stalne zastupnike u svim stranama svijeta, da po njima vrše od Krista im povjerenu službu. — Istina jest, da su biskupi pravi i redoviti crkveni glavari, oni sa svojim svećenicima uče i za vjernike se brinu. Ali je opet i to istina, da biskup, a još manje svećenik, nije ne-pogrešiv u naučanju; u teškim prilikama nije sam uvijek dosta jak u obrani crkvenih prava; ne može često da se snade u pojavnama vjerskoga života. Jedinome Petru i njegovim nasljednicima je дано да »*utvrđuju braću svoju*« Lk. 22, 32. Pape treba da poput Petra bđiju nad čistoćom vjere ne samo u Rimu, nego i u cijelom svijetu, poput Petra da brane slobodu Crkve ne samo rimske nego i sviju naroda; jer su pastiri ne samo običnili vjernika nego i biskupa i kraljeva. »*Pasi ovce moje, pasi jaganice moje!*« reče mu i naredi Sin Božji. Iv. 21, 15.—17. Pape su dakle svoj Crkvi svugdje ono, što je svaki biskup za pojedinu biskupiju: pastir duša.

Ako je prema tome svaki katolik na svijetu duhovno dijete papino, onda je i papa kod svakoga katolika na svijetu kao otac kod kuće. Papa je u svakoj državi na svijetu kao u svojem zakonitom djelokrugu.* Njegove službe i vlasti ne ograničuju ni granice kraljevstva ni osobujnost naroda. Gdje god je koja katolička duša tude je papa svoj kod svojih ili sam ili po svom poslaniku. Zato i veli 265. kanon crkvenoga zakonika: »*Rimski papa*

Sv. Franjo Ks. propovijeda ljudozderima i uskrisuje mrtvaca.

imade pravo, neovisno od svjetovne vlasti, da šalje u bilo koji kraj svijeta poslanike s crkvenom vlasti ili bez nje.

Tu svoju dužnost i pravo vršio je papa uvijek. Kod istočnih careva imao je već u 4. vijeku svoga stalnoga poslanika, koji se zvao »apokrisijar« ili »responsal«. Solunski biskup bio je već u prvim vjekovima »apostolski vikar« papin, jer Inocent I. imenujući g. 412. tamošnjega biskupa Ruja svojim legatom ili vikarom za sav Ilirik veli, da to čini kako su i njegovi predstasnici činili. U Francuskoj bio je prvi stalni poslanik papin arelatski biskup, koji je već g. 545. tu službu savjesno vršio. U Španiji se isto znade za Taragonskoga g. 517. i Hispalanskoga g. 520. U Afriku šalje već g. 418. papa Zosim svoja tri legata, da ondje urede mnoge važne crkvene poslove. I tako unapred sve do današnjih vremena i sam sveti Otac po svojim poslanicima bdiće nad čistoćom vjere, budi katolički život i brani crkvena prava cijele Crkve i pojedinih dijelova. On to čini daleko prije nego je počeo vladati Rimom i okolicom kao svjetovni vladar (tek oko g. 750.), što je najbolji znak, da je poslanik sv. Oca poslanik namjesnika Kristova, a ne zemajskog vladara. (Tko bi htio o tom više znati neka čita: Wernz: *Jus Decretorum II*, 680 i dalje; Bouix: *De Curia Romana* g. IV, 1.).

U tome duhu i rade papini poslanici. Njihovu djelatnost označuju kanoni 267.—270. Tako među ostalim: poslanici prema danim pravilima njeguju dobar odnos između svjetovnih vlasti i apostolske Stolice; bđiju nad stanjem Crkve u povjerenom im području i o tom izvješćuju papu; podjeljuju u ime sv. Oca razne oproste od crkvenih zakona na pr. od ženidbenih zapreka i t. d. To nije nipošto na uštrb biskupske vlasti, jer kako veli kanon 269., oni treba da puste biskupima potpunu slobodu u izvršivanju njihove službe. Dapače baš ova budna pažnja sv. Oca pape daje biskupima sigurnost u naučanju i radu, jer znaju: papa bđije i zna kako je, pa ako ne privgovara, sigurni smo i na dobru putu. Ako pak što prigovori, drago im je što mogu pogrešku za vremena popraviti i olakšati si odgovornost kod Onoga, koji reče: »*Kome je mnogo dano, mnogo će se i tražiti od njega.*« Luka 12, 48. Tako se lijepo ispunja što je kazao Pio IX. kod proglašenja nepogrešljivosti papine: »Vrhovna vlast papina ne poništava biskupske već je naprotiv podupire i jača.«

Kamo šalje papa poslanike? Svakamo i svadga, gdje i kada katolici trebaju posebnu brigu i zaštitu. Danas on ima do 30 raznih većih i manjih poslananstva u svim gotovo državama svijeta. Već prije 1000 godina slao je i Hrvatima svoje poslanike, jer se bilo bojati, da bi neki knezovi i kraljevi mogli radi politike zavesti narod u raskol i krivovjerje. *I danas je u našoj državi poslanik sv. Oca pape baš radi nas Hrvata i Slovenaca.* Što će on moći izvestiti sv. Oca o većoj našoj vjernosti svetoj našoj rimokatoličkoj vjeri, to će se i sv. Otac čvršće moći zauzeti za naša prava kod naše vlade i kod stranih država. No ima na žalost ljudi, dapače i zalutalih svećenika, koji uckaju proti papina poslanika. Oni to čine, jer ne će poput svih raskolnika ni pape ni prave Kristove rimokatoličke Crkve. To je na neizrecivuštu ne samo dušama, koje se tako na krivu vjeru zavode, nego i samome narodu hrvatskome, kome se tako ruši najjači oslon i kod kuće i vani. Znaju to neprijatelji naši pa se tome vesele i pomažu one nesretnike, koji se dižu proti sv. Ocu papi i svetoj Crkvi.

Kako je sv. Otac obziran prema nama pokazuje baš novi njegov posla-

nik u našoj državi nadbiskup *Hermenegildo Pellegrinetti*. To je ne samo po sebi učen i uzoran biskup, nego i čovjek, koji hrvatski i slovenski govoriti i naš narod ljubi.

Bio je on profesor bogoslovije u Luki. Kad je g. 1915. talijanska vlast naselila mnogo našega naroda iz Gorice u okolici toga grada, pošao je ovaj profesor k bijednim i zapuštenim iseljenicima našim i služio im sv. Misu i inače pomagao. Da ih mogne što bolje utješiti naučio je najprije slovenski pa onda hrvatski i dojavljao im knjige, pisao im rodacima listove i dijelio darove. Kad su i njega samoga pozvali u vojsku isprosio si, da je ostao u vojničkom uredu u Rima i odario se brinuo za sve naše iseljenike i mnoge zarobljenike raštrkane po svoj Italiji.

Poslije rata pošao je sa sadanjim sv. Ocem papom u Poljsku i ondje još bolje upoznao našu slavensku čud i mišljenje. U svibnju tve godine poslao ga sv. Otac k nama. Sv. Otac nam dakle poslao svoga osobnoga prijatelja, koji nas voli i razumije. On je odlučan u obrani prave vjere i poštjenja, ali i ponizan i blag u saobraćaju i životu. Za one dakako, koji neće da priznaju Kristova namjesnika svojim poglavatom, jest on oistar kad su zlobni i tvrdokorni u zlu. No to je krivnja njihove zločestote, a ne njegove ni osobe ni vlasti.

Pravome je katoliku Hrvatu i sv. Otcu papa i njegov poslanik mio. On je nama mio pa bio on koje narodnosti, jer u Kristu i Crkvi svi smo braća. On će nama biti to miliji, što će krepčije vršiti svoje uzvišeno poslanje.

Uredništvo.

Prokleti brod.

Cijelog svijeta dojmila se bila vijest, da je najveći brod na svijetu »Titanik« potonuo. Koliki trud inžinira propao, koji su ga slozili; radnika, koji su ga sagradili; gospodara, koji su ga platili! S njime pak progutalo more oko 2000 ljudi i milijune drugoga blaga. Nesreća, zar ne? Bože, kako to dopuštaš!

A ljudi, kako ste dopustili, da je Bog bio pogrđen pri gradnji toga broda toliko puta, koliko je čavala u nj' zabijeno, koliko komada da-

Msgr. Herm. Pellegrinetti,
poslanik sv. Oca u Beogradu,

saka i željeza u nj' metnuto?

Svećenik, koji je u okolini Belfasta (u Irskoj) gledao gradnju toga broda pripovijeda, da je čuo toliko hula proti Bogu od onih protestanskih radnika, što su ga gradili, da je odmah ondje rekao: »Tome brodu je i najmanji čavao proklet«. Nad samim ulazom u gradilište stavili su radnici bogumirske natpise, a razgovor im bio sje grijeh do grijeha.

Tko kletvu sije, prokletstvo žanje.

J. V.

Jastuk maloga Isusa.

Coloma-Colognath.

II.

Dan se primaknuo kraju i nastala je sveta noć s onim mirisom ružmarina i majčine dušice, što ga nije moglo devetnaest stoljeća raspršiti, s onom veselošću, što s neba dolazi. Sveta noć! Nedužna veselost vlađa na kućnom ognjištu, a u crkvama se vrši neko uzvišeno slavlje. Tako je, kao da u toj noći sve živi, osjeća i da se kod sjecanja na prvo tepanje maloga Isusa sve veseli. Veselo šum barjaka, sviranje frula raspršuje sve brige i boli, budi i u najtvrdem srcu svete uspomene djetinjstva, koja dizu pogled k nebu, gdje traže izgubljenu nevinost i možda nadu oproštenje i pokajanje.

Ah, utiskuje djetinstvu sa zvukom frula i šumom zastava uspomenu na božansko Dijete, koje je u jaslama ležalo: jer od djece postanu ljudi, a ova slatka uspomena će im poslije, kad nevinost odbjegne i zloba na njezinu mjesto stupi, u sažaljenja vrijednom Bogu-čovjeku na brdu Kalvariji učiniti, da opet upoznaju božansko Djeteše, koje im se u Betlehemu nasmilješilo.

Vodena tim pobožnim mislima, resila je markiza Elvira jasle za svoje dijete. Alvarito je bio u svojoj sobici i majka ga je spremala u postelju. Na njezinoj krilu klečeći, ponavljao je sa svom ozbiljnošću svojih šest godina Ave Maria, Što mu je majka predmolila, a pri tome je upravo oči onim začudenim i ujedno zamisljenim pogledom, koji je već djece prirođen, kad o nečemu razmišljam, na ljepe lice, koje mu se tako prijazno smješilo. Cijela nevinova duša djeteta zrcališa se u tom pogledu s onom čistoćom kojom mirna površina jezera odražuje modrilno nebo.

Majka ga je ukorila, jer je on, kad je Miss Folk s njime htjela engleski govoriti ili šuteći kao nijem pred njom sjedio ili joj jezik ispružio. Dječak pri tome rastegne lišće na plakanje, a majku to tako dirne, da mu je za utjehu pripovijedala, da je već badnja noć, a u dvanaest sati će ga probuditi djećešće Isus, koje je došlo s neba da spasi ljude i da među djecu razdijeli više nego tisuću kutija slatkisa i najmanje četveru kola sa igračkama. Kad je dječete to čulo, srdaće mu je počelo jače udarati od veselja, ono skoči kličući sa majčinoga krila i potreći u svojoj košuljici po sagu okolo, tako da je ozbiljna, flegmatična Miss Folk morala sa njim bježati, uhvatiti maloga bijegunci i majci ga dovesti. Ova mu zatim reče, da će u dvanaest sati još jedno dijete doći, jedan bratac svakom dobrom djetetu kao i Alvaritu. Ovo siromašno dijete nema slatkisa ni igračaka, ni odijela, ni posteljice, ni majke, koja bi ga ljubila, ni oca, koji bi mu božićne darove davao, ni Miss Folk, koja bi s njime išla šetati. Radi toga ono dijete mnogo plače. Alvaritovo lišće poprimi najprije izraz najvećega začudenja, zatim najveće tuge; dvije debele suze spustile se preko njegovih obraza i on obeća siromašnom djetetu darovati tri torte, drvenoga konja, jednu perjanicu i jedna velika, velika kola, tako velika kola, kao ona u kojima se tata vozi u dvor.

Pomalo zanjemlji brbljanje djetet i slatki san zaklopí njegove oči, ručice mu se objese, a plava rudasta glavica klone na majčine grudi. Ona ga položi u njegovu bijelu posteljicu i načinivši mu na čelu znak križa, prepusti ga tajanstvenim sanjama djetinstva, u kojima andeli s neba silaze, da se poligraju s djecom.

Međutim su došla horunjčina djeca i još nekoliko osoba iz obitelji, a u cijeloj palači vladala je vesela uzbudenost, koja se pruža u svetoj noći od kuhinje sve do salona. Još je netko manjkao, koj je u toj kući kod božićne svečanosti uvijek glavnu ulogu igrao. On nije dao na sebe dugo čekati. Oko pol dvanaest stanu pred vratima kola; dobra Miss Folk stupi prva iz kola i pomogne lzači jednoj siromašnoj

obučenoj starici, koja je pod trošnim haljinama nešto nosila. Markiz, markiza i svi, koji se još u kući nalazili, došli su dolje, da prime taj neobični posjet. Stara razgrne svoje prne i položi uz sveopću tišinu jedno novorodenče u ruke markizi. To je bilo ono siromašno dijete, o kojem je markiza svojemu sinčiću pripovijedala; koje je kao brata betleemskega Djeteta došlo ovi omijenu kuću, da se uzdrži pobežni običaj, koji je već tri stoljeća spuštao blagoslov s neba na nju. Jedna ugledna gospoda ove obitelji uvela je pod kraj petnaestog stoljeća taj običaj, a potonstvo ga vjerno održalo. Kad se približavao božić, pripravljale su gospode djetetu potpuno opremu a onda su tražili u okolini jedno siromašno dijete poštenih roditelja i u njihovoj ga pratnji donijeli u markizovu palaću. Tamo su ga položili u posteljicu, što je pred jaslatu bila postavljena. Markiza je opkoljena od cijele svoje obitelji u čast djetetu Isusu oprala ovo dijete: odjenula rubljem, koje se u njezinu kući šivalo. Zatim su slići maloga Isusa prikazali njegovu živu sliku i priliku, a roditeljima djeteta darovali su znatnu milostinju. Ova milostinja bila je u markizovo vrijeme tako znatna svota, da je spremljena u banku dostajala te se ovo dijete, kad je doraslo, moglo otkupiti od vojništva. Ove godine su izabrali jedno tromjesečno siroče, a njegova ostarijela baka položila ga je na ruke markizi.

Ova razgrne siromašne pelealice, poljubi dijete nježno u čelo i pode tada praćena od svih, da ga položi u malu kolijevku, koja je u tu svrhu već bila pripravljena.

Sada je trehalo da započne svečanost, koja se imala obaviti u Alvaritovoj spaonači. Ova je stajala uz sobu njegovih roditelja, a s druge strane je bila po mičnom stijenom rastavljenja od sobe Miss Folkove. Tamo su uredili jasle a da dijete nije o tome ni slutilo, pa su trebali samo tu stijenu maknuti, da otkriju djetetu cijelu krasotu. Stotine svijetla se zapalilo, roditelji, djeca i služinčad, svi su se sa zastavama, sviralačima i flautama postavili iza jasala. Markiza uzme jednu zastavicu i požurivši se tihim koracima sobicom svojim dječarcu, sakrije se tamo za jednim zastorom.

Markiz, čuje vi mladi ljudi, bili vi plemiči ili gradani, koji uvijek nove zabave tražite, čujte smijte se, ako vam je po volji, našemu markizu, koji je 22. lipnja sam proti sedmorici junakački međan izdržao: koji je 18. rujna jednom izdajničkom generalu, kad mu revolucionarnu kokardu pružio, istu u lice bacio, ovaj markiz, trčao je s velikim bubnjem s praporcima u rukama, na prstima kroz sobicu, da se sakrije iza zastora kraj svoje žene i tamo čekahu nestriživo dvanaest udaraca ure, da mogu svoje dijete milom božićnom pjesmom probuditi.

Sv. Fr. Ks. tumači Japancima kršć. vjeru.

Konačno udari tajanstveni sat veselja, zid uzmakne natrag, more svijetla razasu se, a frule i bubenjčići zazuče kao pratnja božićnoj pjesmi, što su je svi zapjevali.

Alvarito se naglo uspravlji i pogleda začudenim pogledom oko sebe.

„Sveta noć! Sveta noć!“ vikao je od veselja plješćuci ručicama i lagano kao

ptica skoči iz postelje i baci se ručicama na prsima prekrivenim i nagnutom glavicom pred Jasle na koljena. Što li se u duši tog djeteta zbivalo? Je li ono zbilja osjećalo, da je u nebu i da čuje andele pjevati »Gloria in excelsis«? Je li ono mislio, da uistinu vidi dječje Isusa, koje mu smješće se pružalo ručice? Sigurno je tako bilo, jer kad je majka k njemu pohrila i ogrnula ga krznenim ogrtićem, dijete nije iz te uznešenosti k sebi došlo. Otac ga podigne, nježno ga poljubi, a suze provale iz dječakovih modrih očiju i dok je ručicama stiskao svoje uzbudeno srce, poviješe: Ali, ah, pusti me, ja Ču dobar biti — i nikada više Miss Folk jezik isplaziti!«

Kad su prošli prvi časovi veselja i iznenadenja, sjedne markiza na podnožje jasala, da u čas Djetetu Isusu, obuče siroče. Jedna joj sobarica donijela toplu mirisavu vodu, druga joj pružila sa despikom i ružmarinom namirisane plahtice i kad je dijete konačno bilo zamotano i Miss Folk upravo natresla jastuci koljevek, koji mu je markiza takoder darovala, nahrups Alvarito i istrgne joj jastuk iz ruke. »Ne, to ne, Moj, moj!« povlče on. I priskočivši svojoj posteljici, izvuče iz nje svoj mali svileni jastuk od ružičastog tafta sa prevlakom od finog bijelog holandeskog platna i položi ga sam pod glavu djeteta.

Slijedećeg jutra uzela je markiza ovaj jastuk kao relikviju u požaru, ukrasila ga sa finim vezenim tracima i položila pod glavu lijepoga maloga Isusa, koji je ležao u srebenim jaslama u sredini oltara njihove krasne kućne kapelice.

III.

Minula je godina i povratila se opet sveta noć sa onom nepromjenljivom pravilnošću vremena, čiji neosjetljivi korak danas jučerašnje veselje razlistava, a sjutra danas suzu suši. Mnoge su se danas u Markizovoj palači prolile; služinčad je isla amo tamo zabrinutim licima, mnogo posjetnika dolazio i udaljilo se opet hitro, jer nisu u opustjelom salonom nikoga našli, a nisu se usudili prodrijeti u finače tako veselu sobicu Alvaritovu, kamo je bila unišla bolest i žalost. Dijete je ležalo na umoru. Otac, taj inače tako snažan i hrabar čovjek sa srcem od čelika i zglobovima od željeza, koji nije poznavao straha, ležao je shrvan na počivaljici i samo bolezljivo jecanje i nervozni trzaji pokazivali su da još živi. Markiza naprotiv, kano da je iz dubine svojih bolti crpalu snagu. Prividnim mrim i sabrano, držala je ona, koja se već tri dana nije maknula od djeteta, dok joj je pogled bez prestanka bio upravljen na smrtno blijedo lice maloga, koji se nalazio u letargiji, što se činila predznakom smrti. Barunica ines našla se kraj nje sjedeći pokraj prazne posteljice, pune igračaka kojima su uzalud pokušavali nestrpljivog bolesnika rastresti. Od časa do časa dolazila su dva lječnika u sobu, pregledali dijete i lzašli opet žalosna lica van.

U pol dvanaest klekne barunica držeći u ruci bočicu s lijekom, pred dijete i pokuša mu uliti jednu žlicu u grlo, kako je lječnik odredio. »Alvar! Alvarito!« moljaše majka nežnim glasom. Mali se nije mikao i nije odgovarao; njegovo teško disanje bilo je slično neprekidnom uzdisanju. Uplašeno približi markiza usne k uhu djeteta i ponovi glasnije drtičnim glasom: »Alvar! sinko! Ne čuješ li me? Voliš li svoju mamu? Voliš li me?«

Dijete otvorilo oči, pogleda je i bez riječi podigne iznemoglu ručicu pa prešavši njom miltujući preko njezinoga blijedog lica, spusti opet nemoćno ruku i zaklopio oči.

Barunica pokuša opet žlicu u njegova usta metnuti, ali dijete je zube tako stisnuto, da je bilo nemoguće uliti lijek, s kojim su još bile spojene zadnje nadje. Barunica zaplači i pozove lječnike; stariji je otišao, a drugi joj reče tih: »Sve je bez koristi; smrtna će borba odmah nastupiti.«

Sad navijesti dvanaesti sat, da je božansko Dijete s neba sišlo, da ljudima dobre volje donese mir. U sobici se nešto neobična zbivalo. Markiz se uspravi, bliđeći lješinu; njegova žena odvrne iznenada oči sa djetetom, da se plakim pogledom ogleda po sobi; barunica zatetura nekoliko koraka naprijed i zagleda se ukočeno kao prestrašena pred a se. Moglo se reći, da se nešto, što nije od ovoga svijeta u ovaj čas pojavilo u sobici i prisutnima ulilo neki tajanstveni strah, koji pričvrsti jezik za nepce i čini, da se kosa nakonstruši: ona nesavladiva plahost, koja budi sve natprirodno i čudnovato u duši.

U isto vrijeme uzdrma tijelo djeteta strahovit grč: — »Ja umirem,« poviješe mal, »mama, ja umirem! Mali Isus mi nosi svoj jastuk!«

Markiza skoči i položivši dijete na ruke svojoj sestrični, reče:

»Drži ga!«

»Ali što to činiš?« upita ova uplašeno.

»Drži ga!« ponovi majka takvim glasom, koji se nije činio da dolazi iz ljudskih prisiju. Ostativ dijete u baruničnim rukama, polirli iz sobe u kućnu kapelicu, uzme onaj Alvaritov jastuk, koji je sama prije godinu dana položila pod glavu maloga Isusa, vrati se opet brzo u sobicu natrag i položi svoje umiruće dijete na jastuk.

»Alvaro! Alvaro!« reče ona ovinuvši ruku oko muževa vrata, kleknuvši s njime pred postelju dijeteta. »Ako ga Isus ne spasi, onda ćemo izgubiti naše dijete.«

Tišinu u sobici prekidalo je samo jecanje i teško disanje dijeteta. Malo po malo, bivalo je i to lakše i kada je nastalo jutro, bilo je mirno i pravilno. Dijete blijedo, kao u zoru ubrani Jasminov cvijet ležalo je kano da blago sniva.

Sad stupi stariji liječnik unutra i pregledavši dijete, upita, je li uzeo lijek. Barunica zanjeće glavom.

»Onda,« reče liječnik okrenut prema markizi, »mali Isus vam je sina povratio.«

Markiza ispruži ruke i ona, koja se holi suprotivila, prevladana od veselja klone bez svijesti do postelje svojega dijeteta.

IV.

Ova božićna noć učinila je na barunicu tako duboki dojam, da u buduće nije više nikada nedoličnim veselicama niti jedan sat oskrvnula svetost te noći. Ona je, što više pomnagala svojoj sestrični kod opreme maloga Isusa i prisustvovala sa svom djecom kod ovog pohožnog starog obiteljskog običaja.

Saloni su se tužili da je — nestalo jedne od najsjajnijih zvijezda, ali djeca baruničina su zato zadobila blagoslov jednog punog, toplog srca. Ipak nije baronica, jer je postala izvrsna majka, prestala biti otmjena gospoda, jer ne mora se, kako mnogi misle, ako hoće biti dobri kršćani, sprovesti cijeli dan u crkvi.

Popi i fratri.

»Prokleti popi i fratri, opatice! Jedu i piju: imaju svega, a raditi ne trebaju — lјutio se jedan radnik, zidar, kad je video svećenika, gdje prolazi pokraj gradevine, na kojoj je zidao i on. I drugi zidari pristajali uza nj. Rešetalo se sve, uzduž i poprijeko, i opatice i jezuite,

• i fratre i popove.

Predbacivalo im se mnogo toga, što je i nije istina, i znali su svđi da nije istina. Ali predbacivali im jesu. Mi radimo, vodio jedan riječ, mučimo se, a popi šeću, opatice se goste. A fratri? što oni? umiješa se u razgovor gradevni nadzornik, palir. I oni ništa ne rade, a živu dobro — je li?

Čuješ Blaškoviću, reći će palir, ti imaš tri kćeri i dva sina. Djeca ti polaze pučku školu, ako se ne varam. Ako popi i fratri i opatice tako dobro živu, jedu i piju a raditi ne trebaju, znadeš što? I twojoj djeci može to biti. Što? mojoj djeci?! iskusi se Blašković. Moja će djeca biti sirote, kao i ja, mučit će se kao i ja. Jest, bit će sirote, mučit će se, odgovori palir. Ali ako hoćeš, možeš svojoj djeci pomoći, da im bude tako, kako je popovim, fratrim, i opaticama. Što?! raskolači se opeta zidar. Mojoj djeci kao popovima i opaticama?! Kako?!

O Hožansk! dijete izbavi nas!

Kako? nastavi palir. Čuješ:

Odakle su popovi i isusovci, fratri i opatice? Odakle? Od roditelja siromaha. Bankirska djeca ne idu u fratre i opatice. Evo brate: Odredi ali i odgoji ih tako, svoje kćeri, da budu opatice. Tomu se neće velikog troška. Opatice će ih primiti, kako primaju i druge, ako su vrijedne. Odredi jednoga ili oba sina, da budu svećenici. To ti nije nemoguće. Škole su tu. Ono, što ti zaplješ, troši na njih, pa će ići. Ako budu vrijedni primit će ih u sjeništa. Još bi se našla i koja dobra duša, koja će ti pomoći. Pa evo za koju godinu, tvoje kćeri opatice, tvoji sinovi svećenici. Ako i budu imali raditi i neće bit toliki bogataši, kako ti »brundaš«, bit će ti na diku, pa možda i na korist pod tvoje stare dane. Kad ne bi i ništa drugo, jedno bi profitirali, da ne bi mirzili ni na koga i ne bi se rugali popovima, kako to činiš ti i svi tebi jednak.

Razmisli, vidjet ćeš da nije nemoguće.

M. Rihtarić.

Nagrajsala.

(Svršetak)

I. P. Bock. Sarajevo.

Mijo je živim uvjerenjem nastavio: Isti je Petar na Duhove pri spred drugih apostola rekao prvu propovijed sabranom mnoštvu Židova iz svakoga kraja, i primio u Crkvu tri prve tisuće vjernika. Isti je Petar od Boga u viđenju primio objavu, da su i pogani pozvani u Crkvu Kristovu. I apostol Pavao, koji tako svećano tvrdi, da ga je sam Bog odbrao za apostola naroda (Gal. 1, 1), i da je primio evanđelje po objavi Kristovoj (Gal. 1, 12), opet je iza trogodišnjeg novaštva svoga u Arabiji i prije sveopćeg apostolskog rada svoga »došao u Jeruzalem, da vidi Petra, i ostao uz njega četrnaest dana« (Gal. 1, 18); da naime dadne čast komu čast, i da se s njime sporazumi u svom apostolskom djelu. I kasnije je Petar predsjedao prvom apostolskom saboru u Jeruzalemu (Djela ap. 15, 1—22), gdje je jasno istakao i ujedno vršio vlast svoga prvenstva. I sva ga je Crkva poslušala, i napose se molila za nj, kad su ga bacili u tamnicu, dok ga nije andeo Božji čudesnim načinom izbavio. Dakako uz Petra i pod Petrom su ravnali Crkvom i drugi apostoli i od njih posebnim obredom polaganja ruku posvećeni biskupi; i baš za ove opet veli apostol Pavao, da ih je postavio Duh Sveti, kako bi upravljali Crkvom Božjom.

Miss L.: Ali su ipak najveći ugled u pracrki uživali oni proroci i proročice, kojima je Bog dao osobiti dar proroštva i dar razlaganja govora. Pa i ovoga dara ni danas nije nestalo kod odabranika Božjih u »čamcu spasa«.

Mijo: Varate se, gospojice, i krupno se varate, kad mislite na ovaj način, da možete bez kazne izići iz jedino spasenosne lade Nojeve i usidriti svoj propali »čamac spasa« o pijesak ličnih i prevrtljivih mnijenja pojedinaca. Prije svega o proročicama i misionaricama kao službenim učiteljicama crkvenim nema govora u svetom Pismu...

Miss L.: Molim, oprostite, Djela apostolska (21, 9) spominju četiri proročice i svete djevice, kćeri dakona Filipa.

Mijo: Ali nigdje se ne spominje, da su te djevice i proročice bile služene učiteljice crkvene, ili da se nisu u svemu pokoravale zakonitim crkvenim starješinama, apostolima, biskupima i svećenicima. Nego baš protivno, apostol Pavao, gdje opširno govori o daru proroštva i razlaganja govora (I. Kor. 14, 22.—40.), izričito veli: »Žene neka šute u crkvama, jer se njima ne dopušta propovijediti, već neka su poslušne, kako veli i zakon (I. Mojs. 3, 16). Ako pak hoće nešto da nauče, neka kod kuće pitaju svoje muževe. Ne pristoj bo se ženi, govoriti u crkvi.« Apostol Pavao u ostalomkuje u zvijezde skromni tih apostolski rad i djela ljubavi prakršćanskih žena. Ne nijeće ni proročkog dara nekih svetih djevica i žena, nego hoće da se u Crkvi javno drži red Božji, po kojem je uprava Crkve isključivo povjerena apostolima i zakonitim nasljednicima njihovim, biskupima te podređenim svećenicima. Sama majka Božja nije se nikad ni najmanje miješala u

upravu Crkve, premda je bila divna proročica (Luk. 1, 47.—55.) i kraljica proroka. A one proročice, koje su sebi, nalink na Vas, gospojice, svojatale učiteljska, svećenička i javna misionarska prava, postale su krive proročice. Tako su već u drugom stojiću zbabala tašte proročice Priscila i Maksimila, koje su zavele i oholog Tertulijana te pale s njime u grđno krvovjerstvo, uskratitiši posluh zakonitoj vlasti crkvenoj. I zato je već suvremenik Tertulijanov, sveti biskup i mučenik Ciprijan mudro rekao: »Nema spasu izvan Crkve. Ne može više Boga imati za Oca, koji nema Crkvu za majku. I kako nije nitko mogao općem potopu uteći izvan lade Nojeve, tako ne će moći ni uteći propasti onaj, koji je izvan Crkve.« Manite se dakle, gospojice, čorava posla i vražjega »čamca spasa«. Taj nije ništa drugo, nego vlastita, prevrtljiva i buntovna volja, gdje sama sebe obožava i protivi se ugledu i vlasti zakonitih namjesnika Božjih.

Miss L.: Mi sami sebe ne obožavamo, nego se držimo nepatvorene riječi Božje.

Mijo: A tko Vam jamči, da je ono doista riječ Božja, što Vi držite za riječ Božju, ako ipak zabacite ugled nepogrješive Crkve, kojoj je Isus isključivo povjerio blago riječ Božje? Nije li on rekao: »Tko Crkve ne sluša, neka ti bude kao pogani i javni grješnici?«

Miss L.: Riječ Božja napisana je za sve ljude, jer kaže apostol Pavao: »Svako pismo Bogom nadahnuto korisno je za poučavanje u pravdi, da bude savršen čovjek Božji, za svako dobro djelo pripravljen« (2. Tim. 3, 16.—17.)

Mijo: Gospojice, najprije odgovorite na moje gornje jasno pitanje: tko Vam jamči, da je ono riječ Božja ili Bogom nadahnuto pismo, što Vi držite za takovo? Eto Vaš Luter, čiji priljevod biblije slijedite, rekao je za poslanicu apostola Jakova, da je slammasta, nevaljala poslanica; jer sveti Jakov uči u njoj protiv Lutera, da je vjera bez dobrih djela mrtva. A svia Crkva istočna i zapadna vazda je učila, da je to Bogom nadahnuto Pismo, kao i sve druge svete knjige. To moraju priznati i sami protestanti. Tko će takova pitanja konačno riješiti, ako ne ona Crkva, koja je po samoj volji Kristovoj nepogrješiva Čuvarica i tumačiteljica Svetoga Pisma. Koliko je lažnih evanđelja bilo napisano? Pa tko će posve nedvojbeno i nepogrješivo odlučiti, koja su evanđelja prava i istinita, i koja su lažna i podmetnuta, ako ne Crkva, »stup i tvrdi istinu«? Stoga je već sveti Augustin rekao: »Ja ni samom evanđeliju ne bih vjerovao, kad me na to ne bi potakao ugled Crkve,« to jest, kad mi Crkva ne bi svojim nepogrješivim ugledom jamčila: ovo je doista pravo evanđelje.

Miss L.: Nu kako da vjerujem Crkvi, kad mi ona kaže i nalaže protivno, onom što stoji u Svetom Pismu? Tako n. pr. Sveti Pismo jasno kaže: »Spomeni se, da svetkuješ subotu«. A kod vas glasi treća zapovijed Božja: »Spomeni se da svetkuješ nedjelju ili dan Gospodnjie.« Isto tako Sveti Pismo Novoga Zavjeta ponovno govori o braći Isusovoj, Vaša Crkva ipak uči, da Isus nije imao braće, i da je Marija ostala i umrla kao djevica.

Mijo: Uz malo čednosti i ponolnosti mogla bi, gospojice, lako riješiti tu dvostruku prividnu poteškoću: ako bi naime malo više uvažila dvijetinsučjetno tumačenje svekolike Crkve istočne i zapadne, nego svoj veoma ograničeni i u bogoslovne nauke slabo upućeni razum. I ja drage volje priznajem: Nisam izučeni bogoslov. A baš ova svijest mi pomaže, ako se namjerim na kakvu poteškoću, u nauci vjerskoj. Onda si dozivam u pamet onu poslovnicu: »Težak nek kod pluga traži sebi druga«. Onda pitam vještace i stručnjake, učene i pobožne svećenike, kako se ovo i ono lma razumjeti. I uvijek sam dosada primio takove odgovore, koji su me posve zadovoljili. U ostalom ona dva prigovora Vaša tako su plitka i tako dobro razjašnjena u katoličkim knjigama, da ih mogu i ja odmah riješiti. Nama vič. gospodin župnik svake nedjelje govori u propovijedi: »Draga braća kršćani«, premda nismo svi rođena braća. I uskrsnuli je Isus nazvao apostole »braćom svojom« (Iv. 20). Osim toga zovemo i mi često bratom daljeg rođaka svoga, a to je na istoku posve prešlo u običaj, kako nam svjedoči i samo Sveti Pismo o Abramom i Lotu. Abram naime reče Lotu: »Nemoj, molim te, da bude svada između mene i tebe i između pastira mojih i pastira tvojih. Jer smo braća« (1. Mojs. 13, 8). Pa ipak isto Sveti Pismo u istoj knjizi malo redaka prije (1. Mojs. 12, 5) veli o istom patrijarki: »I uze (Abram) Saraju, ženu svoju, i Lotu, sinu brata svojega, i sve blago, koje imahu, . . . i izidoše«. Kada se dakle u Svetom Pismu stric i sinovac ili bratić zovu braćom, zašto se istim pravom i dalji rodaci Isusovi ne mogli nazvati braćom? I da su ona »braća Isusova« doista dalji rodaci Isusovi, to

nam svjedoči i sam umirući Isus. Na križu još za života ove »braće« nije preporučio presvetu Majku svoju njima, već svetom Ivanu. A nigdje se u Sv. Pismu ne spominje Marija kao mati ove braće Isusove. Najjasnije pak svjedoči svakolika Crkva za ovo vjekovito djevičanstvo Majke Božje, jer je od početka zazivala Mariju kao »Vazduh-djevicu«. A samo krivovjerci okajali su sami sebe sličnim napadajem na tu divnu prednost Gospinu. Kako Vas, gospojice, nije stid, tako grđno napadati čast Marijinu? Vi na temelju samoga svetoga Pisma morate priznati, da je Marija začela i rodila Sina Božjega kao Djevice po velikom čudu Božjem. A sada pripisuјete istoj Gospi tako malo shvaćanja za to čudesno djevičanstvo, te tvrdite, da se Gospa sama kasnije iznevjerila onoj najstalnijoj izjavili svojoj, da »ne poznaje muža«? To će Vama prisjetiti, ako se ne budete okanila takovih kleveta protiv prečiste Bogorodice. —

Miss L.: Vidim, gospodine Mijo, da ste bolje potkovani u nauci vjerskoj i u svetom Pismu, nego sam ja mislila. No ipak ostaje još ono svetkovanje prvoga dana mjesto subote, što se u Vašoj Crkvi posve protivi izričito riječi Božjoj. Jer Bog nije samo naložio svima po Mojsiju, da subotu svetkuju, nego je to ujedno svima naredio za vječna vremena. —

Mijo: Molim, gospojice, da sama ne iskrivite sveto Pismo, gdje nama nepravedno predbacujete takovo izvraćanje. Mnogo puta spominju se zapovijedi Božje u svetom Pismu. Ali nijedanput ne govori Bog, da počinak sedmoga dana u tjednu vrijedi za sve ljudе svih vremena. —

Miss L. (izvadiv svoju bibliju iz torbice): Oprostite, odmah ću Vam pročitati dotično mjesto iz druge knjige Mojsijeve. (Čita iz 31. poglavlja 16. redak, nešto zapinjući kod prvih riječi); »Neka drže sinovi Izraelovi subotu i neka ju svetkuju u pokolenjima svojim. Ugovor je vjekovječan između mene i sinova Izraelevih, i vječnit znake...«

Mijo: Dakle ne svim ljudima svih vremena i naroda, nego jedino narodu izraelskom naložio je Bog po zakonu Mojsijevo, da imaju baš subotu ili zadnji dan u tjednu svetkovati. Vječan je taj ugovor i znak u onom istom smislu, u kojem Gospodin Bog govoril (I. Mojs. 17, 13) o zakonom obrezanju: »Bit će ugovor moj na tijelu vašem kao vječan zavjet, naime: doklegod traje Stari Zavjet kao priprava mesijanskog doba, ima trajati i ovaj obred u sebi; a kad dode punina vremena u Novom Zavjetu, na mjesto prazne slike i obreda obrezanja, trajat će na vječe sama istina slikom i sjenom označena, to jest milost otkupljenja od grejha. Tako se i subota ima svetkovati u narodu izraelskom dlijem svega Staroga Zavjeta kao spomen pokoja Božjega od rada prvog stvorenja i na zahvalnu uspomenu oslobođenja Izraelaca iz ropstva misirskega. A kad osvane dan novog stvorenja u Kristu po uskrsnuću njegovu u nedjelju i po dolasku Duha Svetoga u nedjelju, pravi dan vječnog počinka i dan oslobođenja te uskrsnuća duhovnoga našeg bit će upravo nedjelja. Starozavjetna dakle subota u sedmi dan tjedna dobro označuje unaprijed novozavjetnu i vječnu subotu ili počinak Božji u prvi dan novog i vječnog zavjeta i novoga stvorenja. Zato su već apostoli upravo nedjelju nazvali »danom Gospodnjim« (Otkr. 1, 10), pa su slavili zajedničku, za sve vjernike obvezatnu euharističnu liturgiju ili »lomljenje kruha« baš u prvi dan tjedna (I. Kor. 16, 2; Djela ap. 20, 7). —

Miss L.: A zašto je onda Krist rekao, da nije došao ukinuti Stari Zavjet, nego ga usavršiti, kad je ipak po Vama ukinuo subotu?

Mijo: Baš ste dobro spomenula tu riječ Kristova. A kamo sreće, da ju shvatite i držite ne samo prema mrtvom slovu, nego također prema dušu, koji jedini oživljuje. Krist nije ukinuo dana počinka Božjega, nego ga je usavršio, u koliko mu je dao kudikamo savršenije značenje, prenesavši dan počinka Božjega po svojim apostolima od subote starozavjetne na subotu novozavjetnu t. j. na dan Gospodnjeg, na nedjelju. Pa kad se Vi adventisti tako slijepo i grčevito držite mrtvog slova Starog Zavjeta bez obzira na duh njegov i na novozavjetnu istinu ovih slika i sjena starozavjetnih, zašto onda i ostale obrede starozavjetne ne vršite više? Zašto ne koljete i ne žrtvujete vazmenog jaganca i toliko drugih žrtava? Zašto su i kod Vas ukinuli obrezanje i sva slična tegotnja starozavjetnih obreda?

Miss L.: Baš zato, jer je obredni zakon starozavjetni prestao sa smrću Kristovom.

Mijo: Izvrsno. No i izbor sedmog ili zadnjega dana, kao dana pokoja, spada na obrede starozavjetne kao što i mjesto tih starozavjetnih obreda, hram jeruzalemski. I kako su apostoli po vlasti Kristovoj pravom ukinuli hram jeruzalemski

kao isključivo žrtveno mjesto u Novom Zavjetu, tako su istim pravom u Novom Zavjetu odredili prvi dan u tjednu za javni i službeni dan Gospodnjeg. —

M i s s L.: Vi ste fanatičan papista, s kojim dakako nitko ne može doći na kraj.
M i j o: Hvala Vam, gospojice, na tom komplimentu. Ja se dičim time, ako me osoba Vašega kova proglaši fanatičnim papistom ili papi i Crkvi posve odanim katolikom. No glavno je u ovim preznamenitim pitanjima, da se duša naša smiri u dragovoljnem priznavanju istine Božje. A tu me nešto boli kod Vas, što se tomu opirete, i što u ovom pogledu moram na Vas primijeniti riječi sv. apostola Pavla o nekim »ženskim osobama, koje se vazda uče, a nikad ne dolaze do spoznaje istine« (2. Tim. 3, 7), jer im je više stalo do vlastitoga suda njihova i do prepiranja, nego li do istine.

M i s s L.: A meni je baš najviše stalo do čiste istine svetoga Pisma.
M i j o: Tijekom razgovora pokazala ste posve drugu nakanu. Pa i sada Vas upozorujem na veliku nedosljednost Vašu. Kada toliko držite do riječi Sv. Pisma, zašto ne primate jasne riječi Kristove u evangeliju i kod sv. Pavla: »Ovo je tijelo moje! ... Ovo je kalež krvi moje novog i vječnoga zavjeta? Zašto te riječi izvraćate, ne priznajući pravog tijela i krvi Gospodinove u oltarskom otajstvu? Zašto u ovim brošurama svojim širite svakojako otrovno bezvjerstvo? N. pr. u ovoj brošurici »Stanje čovečije posle smrti« i u onoj drugoj »Drugi dolazak Krista« proti jasnim riječima Kristovim grđno lažete, da će se bezbožnici »uništiti«, dok je Isus jasno rekao: »Koji su zlo učinili, oni će u muku vječnu, a pravednici u život vječni« (Mat. 25, 46; Iv. 5, 29; Dan. 12, 2). I u onoj drugoj gadno knjižici »Zašto to nije prije otkriveno?« grđno klevete svetoga Petra i njegove nasljednike, rimske pape, gdje bez ikakva dokaza bezobrazno tvrdite: »Sveopće se priznaje, da je bogohulni rog slika i prilika papizma.«

M i s s L.: Gospodino Mijo, čitajte svu knjižicu te jednu za drugom, pa ćete se i Vi uvjeriti, da su Vas Vaši popovi prevarili ispraznim strahom od pakla. S Bogom!

M i j o: Dok se tako himbeno vladate, gospojice, daleko Vam kuća! Sveti Ivan apostol veli (2 Iv. 10), da takovim osobama ne kažemo ni »Zdravo« ili »S Bogom«. — Sinko, donesi brzo žigice, da odmah spalimo taj otrovni korov krovovjerski u ovim brošurama.

Sin Mijo (izvadiv i zapaliv žigicu): Tata, kako ono reče petgodišnja djevojčica, sveta Ivka Franjica onom opakom krvovjercu, koji ju je svojim poslasticama htio zamamiti na krovovjerje? ... A sad znam: Bacila u vatru njegov dar večeć: »Evo ovako će u paklu gorjeti krvovjerci, koji se tvrdokorno opiru riječima Kristovim!«

M i j o: To si ti, sinko, dobro zapamtio iz čitanja života Svetaca. To je i Isus rekao u priči o kukolju, kako će naime Gospodar u vrijeme žetve reći žetecima, t. j. andelima Božjim: »Saberite najprije kukolj i svežite ga u snoplje, da se sažeze; a pšenici skupite u žitnicu moju.« Samo, što će zlikovci gorjeti, a nikad ne će izgorjeti, jer »crv njihov ne umire, i vatra se njihova ne gasi« (Mark. 9, 47). A dok ovaj književni kukolj izgori, izmolimo nekoliko Očenaša za obraće nje grješnika.

ZNAKOM SVETOGA KRIŽA.

Zagreb. Oboljela sam od upale zgloba na desnoj nozi. Početkom god. 1918. poslali me moji poglavari na liječenje. No liječnici kao po pripuštenju Božjem niješu u početku mnogo marili za moju bolest, misleći da nije ništa opasna. Trpjela sam i molila godinu dana, a tada osjetim novu bol. Bio je početak upale hrptenjače, koja se dosta brzo širila, dok me napokon ne bací posve u krevet koncem god. 1919. Za dva tri mjeseca mjesnim mogla ni koraka više učiniti, jer su mi zamrli živci u cijelom tijelu. Uza sve to obavljala sam svoj mali zavjet Presv. Srcu, ali ne više u nakon da ozdravim, već da mi Presv. Srce Isusovo udijeli milost, da mogu strpljivo trpeti i sretno umrijeti. Tako je prolazilo vrijeme god. 1920. i 1921. do svibnja. Po savjetu jedne pobožne osobe, crkvenoga dostojanstvenika, *pravila sam znak sv. Križa na onim mjestima, gdje sam osjetila najveće болi*. Premda je želja moja bila da samo što prije sretno umrem, Božja volja bila je, da ozdravim. I zato već na 26. VII. 1921. prvi puta stala sam na svoje noge za čudo mojim dragim poglavarima i susestrstrama, a najvećma samoj sebi, jer sam najbolje poznavala svoju bijedu. Doskora sam lijepe ozdravila te mi posljedice moje bolesti vrlo malo smetaju. Hvala i slava Bož. Srcu za tu veliku milost i oprostilo mi, što sam sa zahvalom godinu dana zatezala. — S. A.

Zahvalnice.

Zahvalnicu valja potpisati punim imenom i prezimenom, te pridodati točnu adresu, inače se ne uvršćuje. Švome obećanju udovojava svatko, ako zahvalnicu posalje uredništvu, a njegovo je, kada ikako će je oglasiti. Dogadajima, što ih iznose zahvalnice, pripisujuemo ljudsku vjerojatnost. — Za oglas su zahvalnice ne placu ništa, a dragovoljni milodari upotrebljavaju se za raspljenje Glasnika.

U DUŠEVNOJ BOLI.

Jastrebarsko. Pred neko pol godine zapala sam u zdvojan položaj. Trpjela sam na duši više nego na tijelu. Najgora mi bila misao, da ne će više nikad imati mirna života. Tad mi dobro došlo, što sam čula o štovanju i pomoći Božanskoga Srca i njegove presvete Majke. Obratim se dakle na njih i obećam javnu zahvalu, te da će biti preplatnica dok budem živa. Uslijalo me zaista Bož. Srce i ja će držati svoje obećanje, a povrh toga šaljem eto 50 kr. kao dar Glasniku. O Mariju, nado moja, zovni me u smrtni čas!

D. B.

MUŽU MIR DUŠE.

Prigorje. Radi obiteljskih zadjevica posvadio mi se bio strahovito muž sa rođenim bratom. Tu se psovalo i grijesilo tako, da mi je muž poslje toga pao u očaj bojeći se da mu već ni Gospodin Bog ne će te zločestoće oprostiti. Ja se utečem slatkom Srcu Marijinu, utočištu grješnika, da mu isprosi pomilovanje od Bož. Srca. I primirio se muž i uhvatio opet pouzdanje te se o blagdanu Srca Isusova isposjevio. O budi mu hvala i dika, jer mir muž jest i moj mir!

M. S.

VAPAJ UTOPLJENICE.

Split. Jednog dana upade mi sestra u lokvu tri metra duboku. Svekrva kraj nje viće za pomoći, a ona potone i izroni po tri puta. Dobacili joj uže, a ona se tek treći put zdvojno uhyati za nj. Izvukoše je. Ima ona jedinica sina pa kaže, da je u času, kad je pala, odmah na nj pomisila, što li će i kako će bez nje. Zavapila je odmah Srcu Isusovu i Bl. Gospu, da je ostave dragome djetetu. Pouzdanje u njih držalo joj snagu i prisutnost duha.

Bojao sam se vrlo za život svoje žene pri porodu, što smo ga očekivali. Obecāam javnu zahvalu u Glasniku, ako joj Presv. Srce dade da sretno prode. I eto imam njegovim darom i Marijinim zagovorom zdravu ženu i lijepu zdravu djevojčicu.

T. S.

Uredništvo savjetuje u ovakvim i sličnim obiteljskim nezgodama, da ocevi obitelji posvete sche i cijelu obitelj Bož. Srcu — kralju obitelji. Kršćanska obitelj — Isusova obitelj! Kako će to učiniti i koja je obećanja dao Spasitelj za takovu posvetu, to možete čitati u knjižici: »Pomoć obitelji«, što je dobijete za 1 dinar u Upravi Glasnika S. I.

ODLIČAN ISPIT.

Zagreb. U ovom mjesecu polagao sam ispit za činovnika finansijske struke. Zavjetovah se Božanskom srcu Isusovu u koliko ga sretno položim darovati Glasniku 200 kruna i zahvaliti se otvorenim imenom. Pošto sam ispit zaista odličnim uspijehom položio, a potpuno sam uvjeren, da mi je zavjet pomogao, to evo obećano izvršujem. —

Istodobno Vam šaljem nekoliko komada poštanskih upotrebljenih maraka znajući, da ćete i to u plemenite svrhe iskoristiti znati.

Dodatak uredništa: Vrli štovatelj Presv. Srca izvršio je ovim saopćenjem svoj zavjet, a mi mu ne objelodanjujemo imena, da ga ne izvrgnemo može biti progonu zlobnika.

LIJEP DOKAZ ZAHVALNOSTI.

Bosna. Još g. 1917. dok sam ležao u bolnici dopao mi ruku »Kalendar Srca Isusova i Marijina« i čitajući ga dobio sam pouzdanje u Bož. Srce, da će se pridići još iz preteških svojih boli. I pridigao sam se najprije na Sljake, a sada već hodam i bez štapa te se sjecam zahvalnim srcem dobrote Božje. U znak zahvalnosti obećao sam javno se zahvaliti i naći još jednog novog preplatnika na Glasnik Srca Isusova. I eto ja to činim, šaljem njegovo ime i dar na pomoć listu. — E. H.

* * *

Vjesnik Marijinih kongregacija.

Kongregacija i apostolstvo molitve.

»Čitale smo u »D. V.« poziv da osnivamo »Apost. molitve« i da se pobrinemo za centralu. Mi bi to htjele uvesti kao sekciju pa Vas molimo za potrebne upute.«

Ide li to skupa?

Kongregacija radi štovanjem Majke Božje za usavršenje članova i pomoć bližnjega. Apostolstvo radi štovanjem Presv. Srca za isti cilj. Ipak je cilj Apostolstva širi, jer pomoć bližnjega je u svakoj kongregaciji posebna, kako si je članovi odaberi; dok se pažnja i rad Apostolstva širi prema označenim od svetog Oca pape smjernicama na cijelu svetu Crkvu i najraznije njezine potrebe. Te su uvijek označene onom mjesecnom nakanom, što je Glasnik donosi na prvoime mjestu. Ipak se po cilju rad kongregacije i Apostolstva ne isključuju, jer si i kongreganisti mogu uzeti svakodobni rad Apostolstva za svoj vlastiti.

Mogu to tim laglje što i Apostolstvo ima kao dijelomičan cilj i sredstvo štovanje Bl. Gospe. Članovi drugog stupnja naime dnevice mole deseticu krunice (1 Očenaš i 10 Zdravo) u čast Majci Božjoj na označene nakane i dobivaju time posebne oproste.

Nutarnja uredba Apostolstva istina nije tako čvrsta kao što je u M. k., jer nema svih onih služba, opomena i kazna, ali ipak ne manjka ona posvema. I tude je od Crkve postavljeni upravitelj; pomaže ga revnitelji; drže se mjesecni sastanci i vijeća i članova; vodi se račun o članovima i radu.

Prema tomu je odnos M. k. i Ap. m. taj: jedno može biti uz drugo; jedno može u nuždi zamijeniti drugo. Svakako je jedno i drugo pravo crkveno društvo samo onda, ako ga Crkva osnuje i vodi. Jedno i drugo imade pobožnu i karitativnu djelatnost, koja dakako vrši neizrecivo blagoslovan socijalan upliv.

Kako se osnuje Ap. m.?

Svećenik javi svoju želju biskupu ili biskupskom upravitelju Apostolstva; u jednom i drugom slučaju nasloviti na kancelariju. Od njih dobije diplomu i iskaz povlastica uz pravila. Ako ih ovi nemaju mogu ih vazda dobiti od središnjega upravitelja za sve hrvatske krajeve, koji je uvijek urednik Glasnika Srca Isusova u Zagrebu. On šalje i potrebne upisnice, a imenik članova sastavi si sam. On podržaje svezu sa središtem društva, koje se nalazi u Rimu, a delegacija u Tuluzi. Po tomu eto otpada svaka briga za centralu, jer Apostolstvo je dobro organizirano crkveno društvo sa 63 glasila u 50 jezika i sa kojih 27 milijuna članova širom cijelog katoličkog svijeta.

U hrvatskim krajevima imade do 300 već pripojenih središta, a s »Vojskom S. L.« i do 400. Istina je da nijesu sva jednako djelatna; no ono ipak stoji i radi, a tko hoće da svetoj Crkvi pomaže molitvom i veledušnim radom, eto mu prilike da bilo nova središta osnuje bilo da u postojećima život razvije.

Kako se vodi Apostolstvo?

Prvo gledom na sve članove. 1. Sastaju se svake prve nedjelje u mjesecu, primaju sv. Pričest, slušaju govor o mjesecnoj nakani i obave

pobožnost u čast Presv. Srcu, kako je u molitveniku »Srce Isusovo — spasenje naše« označeno. — 2. Svi članovi nastoje tijekom mjeseca da mole i porade u smjeru nakane; da u danoj prigodi javno istupe za vjeru i Crkvu. 3. Čitaju društveno glasilo — Glasnik Srca L. — i odrasli šire kat. štampu.

D r u g o s r e v n i t e l j i m a. 1. Drže poseban sastanak jedanput na mjesec prema programu označenom u pravilima i otisnutom u Glasniku S. I. g. 1921. br. 9. str. 137. — 2. Prigodom posjeta, sastanka ili inače obavešćuju revnitelji članove o mjesечноj nakani i radu za nju dijeleći im posebne ceduljice ili Glasnik ili im sami čitaju iz njega, ako oni ne bi znali. — 3. Nadziru izvršenje djela i onoga što se poduzelo za čest Božju i pomoć duša te predlažu, što bi se još dalo učiniti.

Kongreganisti, a u prvom redu upravitelji M. k., razabrat će iz rečenoga, što im je u sadanjim vremenima progona kongregacija činiti. Sa teškoćama i upitimima neka se odmah obrate na uredništvo ili Savez M. k.

Tajnik.

Kod Najke Božje Crnogorske.

Što će reći, činimo mi katolici iz Janjeva svake godine, no ove godine i u sadanjim prilikama to je tako značajno, da to moram prijaviti na radost svoj katoličkoj braći drugih krajeva.

Kojih 50 kilometara na jugoistok od Janjeva u giljanskom srežu nalazi se kraj rijeke malo selo od kojih stotinu obitelji. Okruženo sa svih strana visokim brdima pokrivenim zelenim i gustim šumama, pa sa svojom bistrom i studenom vodom čini ono vrlo prikladno ljetno odmaralište. To vam je Letnica. Na malom brežuljku nalazi se tude od davnih vremena crkva s čudotvornim kipom Majke Božje.

Kako je to doista čudna pojava! Kudgod ima katolika, pa i u najzapuštenijim krajevinama, tudjer nadeš i milosni prijesto Marijin. Eto ni nas ovdje u južnoj Srbiji, gdje nas ima koji desetak hiljada, nije Ona zaboravila. »Glasnik« je već o tome pisao, a još opširnije »Kalendar Srca Isusova i Marijina« g. 1917. str. 157., a ja samo pridodajem, da se i danas mi čutimo djecom Marijinom, a ona nam se ukazuje Majkom. Od mnogih eto barem jedna i druga potvrda.

Moj poočim bijaše teško obolio na živce ili da otvoreniye rečem, bio poludio. Nit je što znao, niti hotio jesti niti pitи. Prizvani liječnik naredio da se odvede u ludnicu. Ja se ipak predomislih i rekoh: bolje k Mariji nego u ludnicu, I odvedoh ga u Letnicu. Kćećeš s njime pred Gospinim oltarom molio sam, da barem toliko ozdravi te se ispovjedi i pričesti pa makar onda odmah umro. Kako se zbilo ne znam, samo znam, da je treći dan moj poočim sasvim ozdravio. Kao dobar kršćanin primao je poslije često sv. Pričest i živio još dvije godine. To mogu potvrditi ljudi iz cijele naše varošice.

Ove sam godine primjetio između ostalog raznoga svijeta jednu ženu pravoslavne vjere, koja nije imala devet godina poroda pa se utekla Mariji za pomoć i dobila je muško dijete. Baš je bilo milo vidjeti tu ženu gdje kleći do nogu Marijinih držeći u jednoj ruci svog malog sinčića, a u drugoj jedno ianje, što ga je donijela na dar, kao dokaz za primljeno dobročinstvo.

Eto k ovoj dragoj Majci našoj krenusmo mi Janjevcu o podne dne 13. kolovoza. Na znak zvona krenula kola svaka iz svoga dvorišta praćeni po-

klicima družine što ostadoše: »Podite s Bogom! Molite se crnogorskoj Majci i za nas!« Tek kad izidosmo iz janjevskih klisura na polje mogla se vidjeti sva množija. Preko 200 koje volovskih koje bivolskih kola micalo se kao kakav orijaški vlak. Od 500 katoličkih obitelji pošla ih dobra polovina.

Prolazeći selima drugih vjera i narodnosti svi nas radosno pozdravljali, nudali nam cvijeća i voća što naprodaj što opet na dar Majci Božjoj od njihove strane. Cijelu smo noć, uz male odmore, putovali. U zoru udosmo u crnogorsku klisuru dugu kojih 6 kilometara. Svaki muškarac stoji otkrivene glave kraj svojih kola te moli i pazi da se ne prevrnu, jer su putovi u tim klancima sasvim opasni. Ženske neke u kolima neke pješke krušnicom u ruci mole. Putem nas sretaju naoružani stražari, što ih je poslala općinska vlast, da bi držali red. Ali im to nije trebalo, jer su naši Janjevci svijesni kamo i zašto putuju.

Ko ogromni labud zabijeličila nam se crkvica iza jednog zavoja, zvana zazvoniča a iz naših grla zaori: »Marijina smo djeca mi!« Pod vodstvom našega župnika veleč. Luke Filića popesmo se pod zastavama a sa suznim očima do naše Majke. Tude su sad zašutila usta, govorila su samo srca. . .

Dan je uznesenja Marijina. Ranim jutrom jedni trče da se ispovijede; drugi da se pričešte, sila se naroda slijede sa svih strana a osobito Marijine kongregacije iz nekih bližih župa. Bilo tu svijeta iz cijele južne Srbije: iz Skoplja, Uroševca, Janjeva, Kosova, Mitrovice, Prizrena, Peća i Đakovice. Nekima bilo i više od 200 kilometara prevaliti. Sve ih je sabrala amo ljubav Marijina i duševna potreba.

Svečanu sv. Misu pjevao je apostolski administrator skopljanske nadbiskupije Don Toma Glasnović; propovijedao je hrvatski naš zemljak i župnik L. Filić i skopljanski župnik Isusovac G. Zadrima, a arbanaski Franjevac L. Mitrović. I taj i slijedeći dan gorile nebrojene voštanice podno oltara Marijina izrazujući živu vjeru i žarke želje što se dizale iz srdaca. Isti nesjedinjeni i Turci, dapače i cigani klečali do kasne noći ondje samo uzdišući, jer ne znaju moliti. Neki opet vodili oko crkve svoje volove i blivole moleći za blagoslov pri blagu i gospodarstvu. Iz podaljega činila ti se crkva kao čaroban vilinski dvorac.

Tjelesno odmoreni, duševno okrijepljeni, u vjeri učvršćeni, pouzdanjem u Mariju napunjeni vratismo se tek treći dan domovima svojim.

Filip Tošić Janjevo.

Sjena Srca Marijina.

Dobru kongreganicu dovela Providnost u grad S. u južnoj Srbiji. Idealna je. Zaručila se. Sada je tek upoznala nevaljanštinu svoga zaručnika. To je rijetkost da djevojka dobro progleda prije vjenčanja. Ali ova je progledala.

Kakova je sad borba nastupila u njezinoj duši! Ljubi njega; savjest joj veli; ljubi krepst još više! O da može uzbuditi u njegovoju duši ljubav k svetinjama, što su njojzi drage: molitva, sakramenti, . . . I on bi odmah dobar bio; bili bi potpuno skladni, sretni. Odbija ju njegov nehaj, privlači je želja, da mu pribavi vječnu sreću. Ta on je pripravan cijeli život za nju skrbiti, kako da mu ona ne uzvraći skrbeći za njegovu dušu? . . .

Prestrašeno, razdvojeno, zdvojno srce! Ipak pripravno na svaku žrtvu.

Ne može jesti, ne može govoriti; sve joj je prazno, pusto. Kuda da se okreće, gdje da se učvrsti? . . .

Ranim jutrom još sve oko nje spava, a ona hiti u crkvu. Sretna je, što baš tude ima katoličkih svećenika. Ispovijeda se, prima sv. pričest, moli, žarko moli. Inače to ne bi činila, ne bi toliko činila, ne bi tako činila. Ljubav k zaručniku, k njegovoj duši daje žar. Htjela bi da stupe pred oltar kao čista djeca Božja. Za to je svu noć plakala; zato »Marijo! Majko!« zazivala; zato sad srce tužno Srcu Majke i Sina izljeva. . .

Sjena Srca Marijina! Ono ljubi ne jednoga već sve grešnike. Ljubi ih prem su ubojice Sina njezinoga. Ono najbolje shvaća nesreću što im prijeti; ono neprestano ponavlja: »Oče! Oprosti im!« . . . Kalvarija i zgoda s razbojniškom neprestano se ponavlja. . .

Ponavljali se i prizori čestitih kongreganistica, koje rade i trpe za spas duša!

A. Buković D. I.

Vijesti.

Marijina kongregacija u Pagu, bila je dulje vremena zaspala radi neke razmire. Dne 23.—X.—1921. novi upravitelj vlđ. J. Felicinović sazvao djevojke M. K. na sastanak i bude izabrana gda B. Šarić, za nadstojnicu; Desanti K. za tajnicu, Desanti C. za blg., a za savjetnice: Kurilić M. i Mestrović M. i knjižničarka Portada Dragica. Sada nas imade u svem 125. Radi lagljenje ispunjavanja podijeljene smo u dvije sekcije: jednu vodi preč. nadžupnik Ivanović, a drugu veleč. Felicinović. Sastanke i zajedničku sv. pričest imamo druge i treće nedjelje u mjesecu, a prve nedjelje držimo sat klanjanja. Na sastancima u crkvi govorio nam g. upravitelj: Što je M. Kongregacija? — O bezgrješnom Začeću Bl. Djevice. — Tumačio pravila M. K. — O svetoj Janji i t. d., a u dvorani »Mahnić«, gdje držimo sastanke jedanput na mjesec, veleč. nas poučava o savremenom katoličkom životu i životnim pitanjima kat. Crkve.

Prije svakog tog sastanka čitamo poglavlje iz knjige Buturine: O lijepom vladanju. — Prigodom sv. Potvrde obavio je presv. biskup Mileta kod nas primanje u kongregaciju i govorio nam o dužnostima kćeri Marijinih. Naše smo dosta novih preplatnika Glasniku, rasprodale 13 knjiga sv. Ivana Berchmansa i mnogo Kaledara presv. Srca. Za dobru štampu sabrale smo oko 1000 kruna. Po savjetu preč. Ivanovića sad osobito nastojimo da se molenje sv. krunice udomi u našim obiteljima. Molim da nam pošaljete 50 komada »Kongreganistice«, da je mogne imati svaka članica.

Desanti Katica, tajnica.

Skoplje. Kako često se spominje naše mjesto osobito među hrvatskim regрутima i njihovim roditeljima! Pa eto ima i u nas stvari i dogadaja, koji se milje katoličkom srcu. Crkva nam je lijepa i Presv. Srcu posvećena. Župa doduše rastrešena, ali nas ipak ima preko 800 bez vojnika. Polovica su od toga kršnji Arbanasi. Ove smo godine prvi put proslavili blagdan Sreću Isusova kao pravu svetkovinu, jer je naša crkva dobila povlašticu potpunog opростa za taj dan.

U oči svetkovine prispijeli Janjevc, pa im izadosmo u susret do Kačanika. Došao i prečasni apost. administrator Don Toma Glasnović i Don Luka Filić sa svojim župljanima. Pjevajući podosmo sa zastavom gradom do crkve, gdje nas dočekao župnik V. O. Zadrima. U sam dan S. I. klanjasmo se pred izloženim Prešvetim; bili svećanci mise i propovijedi Preč. Glasnovića i Oca Bukovića; preko 500 primilo sv. Pričest; poslije Mise doblismo slike na spomen, a mi dadosmo crkvi dara. Čujemo da se sabralo više od 3500 dinara. U neizbrisivoj nam je uspomeni ostala procesija s Presv. Otajstvom u 8 s. u večer praćena stotinama svjeda. Učinilo je ovo naše javno ispunjavanje vjere duboki utisak i u inovjeraca. Čuvaj nas i hrabri Bož. Srce i unaprijed!

Kongreganisti! Imajete li svoj priručnik „Kongreganist“ i Kongreganistica? Za 8 d. možete dobiti taj krasni molitvenik kod Uprave Gl. S. I.

MISIJSKI VJESNIK.

Sv. Otac i misije.

Jedva što je sv. Otac zasio na stolcu sv. Petra, prvi mu pogled leti tamo daleko na one široke poljane diljem svijeta, po kojima čami još toliko milijuna siromašnih pogana, koji još ne poznaju i ne ljube pravoga Boga. Osobito pak u prigodnoj alokuciji na Duhove izbilo je na javu, kako njegovo očinsko srce kuća puno ljubavi prema tim nesretnicima i bolno osjeća duboku bijedu njihovu.

Velika je radost za nas — kaže sv. Otac — kad gledamo natrag na zadnja tri stoljeća, u kojima ćemo naći nepreglednu četu revnih, svetih, požrtvovnih misjonara, koji na čelu sa sv. Franjom Ksaverskim žrtvuju sve sile svoje i život svoj, da zalutalima donese blagodati nauke Kristove. Slatka je to utjeha, kad vidimo milijune duša oslobođenih iz okrutnih veriga vražjih! No nažalost ta naša radost brzo iščezava, kada svoj pogled svrnenimo na drugu stranu, na one tisuće, tisuće besmrtnih duša, koje ne poznaju put spasenja. O koliko ih još ima, za koje je krv božanskog nam Spasitelja ostala sve dosad beskorisna!

Pogledajte samo one bezbrojne naše narode u žarkoj Africi . . . u ogromnoj Indiji . . . u prostranoj Kini. Tu ćete naći milijune i milijune, koji čekaju na glasnike spasa. Revni misjonari, brojni katekiste, požrtvovne sestre misijonarke muče se i trude svim silama oko njih, — ali šta je to šačica apostola prema nepreglednom mnoštvu pogana!

Mi smo svi tako sretni, da već od prvog časa uživamo bezbrojna dobročinstva i blagodati Crkve Kristove. Mi imamo svjetlo sv. vjere, mi posjedujemo neizrecive milosti u sv. sakramentima, mi živimo u neposrednoj blizini, u najužem sjedinjenju sa milim euharistijskim Spasiteljem. Što li smo dosad uzvratili Bogu za sva ova neizreciva dobročinstva?

Što li ćemo mu uzvratiti u buduće?

Evo nam prekrasne zgodbe, koja nam se pruža. Kao uzvrat za sv. vjeru, Što smo je od Boga dobili, učinimo bar štogod sa svoje strane, da i drugi dođu do nje. — Kao uzvrat za milost sv. vjere i ostala bezbrojna dobročinstva, prikažimo Bogu sve sile svoje, sve molitve svoje, darujmo mu blago svoje, bogatstvo svoje, da što veći broj duša postane dionikom vječnoga Spasenja.

Eto što moli danas od sve svoje djece vrhovni namjesnik Kristov. On ne krzma podlici glas svoj sa najvišeg mjesta i pružiti ruku prema svima, pa moliti za pomoć i potporu.

Zar ćemo se oglušiti na tako ganutljivi poziv, koji k nama dolazi s tako visoka?

MALENI — PA RAZUMIJU.

Učiteljica u Slavoniji pripovijedala je u školi dječici, kako je jadno stanje onih Crnaca, koji se prodaju u ropstvo. Tada se jedan malič maši u džep, izvadi slniš, što ga je dobio ujutro za ministiranje, i dade učiteljici za nevoljne Crnce. Primjeri privlače. I ostala djeca stanu se natjecati tko će dati što više, pa i odrasli u selu prilagahu svoje novčane darove. Svi se odjedare počnu silno zanimati za mislige.

Crnče — apostol.

O. Kampana, vjerovjesnik u portugalskom Kongu pripovijeda, kako je mali crnački apostol priveo kršćanstvu pleme Uzobes.

Mladi junak — ime mu Viktor — dode jednoga dana k starješini i reče mu:

»Oče moram se vratiti u svoje selo, moji roditelji to žele.«

— Dobro, Viktore, ali da si ostao vjeran kršćanskim dužnostima svojim!

»Dakako, oče, obećajem ti. Ja će dapače kušati, da dovedem k tebi i svoju rodbinu, e bi i oni mogli jednom u nebo doći.«

O Božiću evo Viktora, a s njim 11 djevojki i 2 mlada momka, koji hoće sveti krst. Misijonar ih dobro ispita; znali su sve i primiše sv. krst.

Dosada je Viktor 60 iz svoga plemena u dobi od 18 do 20 godine obratio. Svi ovi redovito dolaze svake nedjelje na sv. misu i ako su 25 kilometara udaljeni od crkve.

U crnačkoj bolnici.

I crnac bolestan trpi kao i bijelac; samo što od bijelaca možda jednoga od tisuće ne neguje dobra ruka, a crnca jedva jednoga od tisuće daje neguje koja duša. Čujte što piše sestra misionarka Marija iz Kisubi, kad je primila nešto dara od Družbe sv. Petra Klavera.

»Vaša je potpora opet nešto pridigla našu siromašnu bolnicu. Mogli smo nabaviti nešto najpotrebnijih stvari za siromašne crnčice. Jedni su prosili nešto odjećice, drugi kakvo orude, treći koji zalogaj. . . — Majko, tko nas se opet sjetio? Možda koja stara mamica u Evropi? O kako su dobre te stare mamice u Evropi; bolje nego naše rodene ovdje!« Tako me veseli pitali, kad sam im davala. Mali me Ivica potegnuo za krilo i zašaptao: »Časna majko, eto današnje će svoje trpljenje prikazati za našu dobrotvorku, o kojoj si nam sada pripovijedala.« »Dobro, dobro! Ja će joj to već javiti, samo mol i trpi!« Sklopiljenim ručicama svi su na svemoguće načine zahvaljivali.

Ako imate vremena pozivam Vas da u duhu posjetite našu bolnicu. Siromašna je, vrlo siromašna. Sastoji iz nekoliko ilovnjača pokrivenih slatmom, a i to se već raspada. A šta ćemo, kad našim kukavnim sredstvima ne možemo što bolje podići. Srećom pruža lijepi vrt našim bolesnicima ugodno odmaralište. Hvala Stvoritelju, koji nam to dao! U Entembi i Kampalli su veće bolnice i onamo idu, koji mogu što platiti, a kod nas je najveća sirotinja. Pomanjkalio nam već i kinina i joda, koje ovdje upotrebljavaju proti svakoj bolesti. Više puta nadomješta sve lijekove živa vjera naših ljudi i naše pouzdanie u molitvu.

Od 20 naših bolesnika šest je neizličivih; 4 su slijepa, a dva imadu raka. Ipak su svi sretni, jer su svjesni duševnog zdravlja, odani u volju Božju i ljube križ.

Kraj bo'nica je prostorija za pripravljanje liječnika, gdje se od 8—12 sati vanjski pregledavaju i daju im se liječovi. Dostupan je uviček sva sila.

I crnci rado čitaju.

Poljski Isusovci šalju svoje misionare u afričku pokrajinu Zambezi, gdje su dugim i ustrajnim radom lijepo podigli sirotinju crnce. Prvi im posao dakako bio, da nauče divljače urednome životu, zatim pametnom obrađivanju polja, a sada im žele pružiti i knjige na njihovu crnačkom jeziku.

Čim su neke naučili čitati i pisati to im već ne mogu dosta štiva da nabave, kako to oni rado čitaju. Tu priliku izrabljaju protestanti, koji imadu novaca ko blata, pa turaju crncima svoje krivovjerske spise. Ako sad katalički misionari ne smognu dosta dobra štiva, uhvatit će i njihove obraćenike protestantski nehaj u vjerskom životu, kako je to i u Evropskim krajevima, gdje vlada mrki protestantizam.

Kako će si dakle pomoći? Zamolili oni Amerikance za tiskarski stroj. I dobri Poljaci u Americi sabrali već priličnu svotu za tu crnačku tiskaru. Misionar otac Spedel spremio već knjige za štampu, a brat Markiewicz bit će tiskar.

No i u drugim krajevima crnci željno očekuju knjige.

Boraveći u velikoj kući

Družbe sv. Petra Klavera kraj Salzburga, čitao sam u Štampani njihovoj knjige na više crnačkih jezika. Pogledam koliko ih ima, a to na tisuće toga dara Božjega! »Pa hoće li to sve crnci kupiti i čitati?« upitam sestru predstojnicu. »I te kako rado!« odvrati ona. »Samo dašto da oni ne mogu iz svojih malih sredstava da potpuno namire trošak knjiga. Stoga je naša utemeljiteljica blagopokojna grofica Ledochowska osnovala »Savez afričkog tiska«, koja sabire milodare, da se dadu crnačkoj sirotinji tiskani molitvenici, biblije i katekizmi. I Vaši iz Hrvatske mogu poslati u tu svrhu darove našoj Družbi u Ljubljani. Miklošićeva ulica br. 3. . .

O, gde! — pomislio sam — crnci tako rado čitaju, a naši neki vele, da im je i »Glasnik« previše . . .

Božićnica Misionarke.

Šest stotina tih crnih lica gledala sam kod polnoće, kako pobožno primaju bijelu Hostiju. Među njima pet crnih andelčića, koji se prvi put približili andeoskom stolu. O mile bijele duše! Kakav ste vi nebu prizor, kad vam milost posvećujuća prosijaje kroz crne obraščice! . . . Ako se širom svijeta obnovio betlehemski prizor ovog Božića, to se ovdje barem dvoje od tog prizora: siromaštvo i ljubav Božja. . .

Baš za sam Božić pozvao me sirotni paganin, da mu posjetim bolesnu

kćerku. Malo je to teško baš na taj dan. Ali Isusov je korak iz neba na zemlju bio još nešto težega. Dakle ajde!

U gorju sam Kilimandžaro i Božić je, pa sunce žarko peče. Prolazim bujnom kukuruzom i uzraslom sladornom trskom; gledaju me majmuni iz svojih skrovišta, a ponosni orao kruži nadamnom. Molim krunicu i mislim na put u Betlehem. I eto me u šumici banana pred podrtom kućicom — štalicom. U njoj leži bolesna žena, a na par bananih listova u krpe zavijena djevojčica.

Klekнем k njima. Riječ utjehe jednoj, pogled samilosti drugoj. Domala je voda tekla čelom djevojčice i ja izgovarala: »Emanuela, ja te krstim u ime Oca i Sina i Duha Svetoga...»

Ostavih ženi nešto lijekova i vratih se. Sad više nijesam osjećala pripeka sunčanoga, nego samo sreću u svome srcu. Za sat dva saznaš sam, da je duša Emanuelina otprihnuća u něho. Dakle nijesam badava molila! Moj božićni trud donio mi divnu božićnicu. Gle, ona je već u rukama Isusovim! ...

Isus u dušama — — — duše kod Isusa — — — moj život i sreća!

* * *

A Vaša — — — hrvatske djevojke?

Ne biste li se misionarki pridružile? ... Ne biste li je pomogle? ...

Misionski sastanci.

Iza euharistijskog kongresa u Rimu bio je odje odmah veliki misionski sastanak. Silna organizacija katoličke Crkve, koja se zove »Zbor za širenje vjere« (Propaganda) slavila je svoju 300. godišnjicu. Sva sila misionara iz svih naroda svijeta došlo je, da reče Bogu i svojim dobrociniteljima — hvala!

Sabrali se i za to da vijećaju, kako bi u novim prilikama i teškoćama uspješnije poradili za obraćenje pogana, kako bi pohudili pažnju plemenitih katolika te ih oni pomognu i ljudima i molitvom i darovima.

Bilo tu izvještaja o radu i obraćenjima; bilo izložba od proizvoda i zemlje i rada poganskih naroda; bilo raznih pobožnosti i međusobnog upoznavanja; bilo predstava, zabava i t. d.

S tom svrhom i rasporedom bilo je i u drugim zemljama misionskih sastanaka na pr. u Španiji i Njemačkoj. Na ovom potonjem u A h e n u bio i prijatelj »Glasnika« budući misionar P. M. medu ostalim te piše. »Tude se usredotočio ovih dana sav misionski život i misionsko određenje njemačkih katolika. Ja sam se divio divnoj njihovoj požrtvovnosti i idealizmu u ova — osobito za njih — tako teška vremena. Premda su sami u krajnjoj bijedi, oni ipak misle i na bijedu drugih, na bijedu onih bezbrojnih milijuna, koji ne znaju ništa o našem Spasitelju, koji lutaju daleko od njega — izvora sreće i istine. Kongres je započeo i završio veličanstvenom procesijom, u kojoj se nosile relikvije sv. Franje Ksavera. Sudjelovali su, što je rijetko, i Isusovci u plaštevinama profesa, pa se ta slikovita nošnja svima vrlo svidjela. U prostorijama gimnazije bila je u 15 dvorana izložba misionskih predmeta iz Indije, Kine, Japana, Konga, Aljaske i t. d., a misionari su to sve zanimivo tumaćili. Ulaznim ušima sabralo se samo jedan dan 44.000 maraka. — U vrijeme sastanka, koji je trajao 8 dana, držana su po 3 dana dva znanstvena misionska tečaja, jedan za svećenike, drugi za učiteljstvo, svaki sa više stotina prisutnika. ...

Tako se eto pravi katolici, pravi Kristovi učenici širom svijeta, osjećaju jednom velikom obitelju Božjom, gdje brat skrbi za brata; gdje se radi za međunarodno izmirenje i međusobnu pomoć.

Što da učinimo mi Hrvati u tom kolu katoličkih naroda za braću svoju u tami, za opći napredak čovječanstva? Sveta rimokatolička Crkva nam govori dijelima.

* * *

KNJIŠTVO.

Dr. Josip Lang, posvećeni biskup; Život i rad Msgr. Dra Stepinca, Apost. protonotara. Naručuje se kod Župnog ureda sv. Marije u Zagrebu. Kapitol 3. za 10 dinara s poštom. Cisti prihod namijenjen je djetičkom društvu. Životopisi se najrade čitaju, a ujedno su najbolji poticaji na krepst. Hvala dobrom Bogu i presv. biskupu Langu, što sad imamo jedan novi životopis, i to životopis našeg domaćeg hrvatskog uzornika. Po njemu nam u ovo tamno i kaljavo doba zasnujajmo zvijezda vjere, i poštovanja. Koji sumnjate o životnoj snazi katoličke vjere, uzmite i čitajte pa čete vidjeti, da se još nije ustegla desnica Božja od nas! Koji želite poleti, zanosnog rada i duševnih veličina, uzmite i čitajte; već samim čitanjem pročišćavat će Vam se osjećaji, jačati duh. Koji želite znati, što je solidna krepst i djelatna svetost, uzmite i čitajte, ovđe Vam to otkriva i život i životopisac. — Kad u drugih naroda ovakav uzornik umre, eto odmah ne jedan već dva i tri životopisa, gdje se u desetke tisuća raspucavaju. Mislim da u nas ne bi smjelo biti katolički ni hrvatske obitelji, gdje se ne bi ovaj život proštao.

Dr. Ivan Dujmušić: Katolički i štampa. Hrvatska knjižata. Sarajevo. Cijena 10 d. Pouzećem 11 d. — U ovu je knjigu sneseno obilje znanja i iskustva i piščeva i mnogih odličnih javnih radnika. Stoga je ona osobito u dva smjera vrlo korisna. Svakom čitaocu pruža bistar pogled i sigurno stanovište (orientaciju) u sadanjim društvenim odnosima; javnim trudbenicima pruža obilnu gradu za govore o savremenim pitanjima. Pisana je pak tako zanimivo, da se čita kao najugodnija priča-vijest. —

Sestra Benigna Konsolata Ferrero. Kratak opis njenoga življenja. Slovenski izdao časni samostan Trapista u Rajhenburgu. Stoji 8 d. — Čitatelji Glasnika će se sjecati poletnih onih misli i osjećaja, što smo ili iz pera časne ove službenice Isusove donijeli u dva lanska broja. Mnogi nam se za njih sručno zahvališe. Eto sad mogu svi još mnogo više da iz ove knjizice od 144 stranice saznaju o tjesnom njezinom prijateljstvu s Bož. Spasiteljem i da se oduševe za čiste ideale. Premda je slovenski pisana, lako će je razumjeti i hrvatski čitatelji.

»Glasnik S. L.« imade među svojim pretplatnicima i više tisuća naobraženih čitatelja, pa im može u ovoj jubilarnoj godini sv. Ignacija i sv. Franje Ks. da pristupi tri njemačka djela o trim velikim svećenicima. To su najprije dvije knjizice *P. Alfreda Federa S. J. o sv. Ignacijsku: »Lebenserinnerungen des hl. Ignatius von Loyola«* (Doživljaji sv Ignacija, kako ih je sam pripovjedao oca Gonzalezu) i *»Aus dem geistlichen Tagebuch des hl. Ignatius von L.«* (iz duhovnog dnevnika sv. Ignacija). Iz samog naslova te iz onoga, što je donio »Glasnik« u 7. broju ove g. razabrat će cijenjeni štoci i važnost i zanimljivost ovih knjizica, koje od srca preputučamo. Dobiju se za kojih 30 maraka (8 dinara) obje kod knjižare Kösel-Pustet. Regensburg. —

P. G. Surhamer S. J. izdao je dva životopisa sv. Franje Ksaveria, jedan za naobražene, drugi za prik pod naslovom: »Ein Ksaveriusleben in Bildern«. Jedna stranica je slika iz života sv. Franje, a druga slika i doživljaj tumači. Tako je sastavljena cijela knjiga. I dvije slike u ovom broju »Glasnika« uzete su iz ove krasne knjige. Dobije se kod: Ksaverius-Verlag u Aachenu. Sada kojih 5 dinara manja, a 10 d. veća.

Sve ove knjige vrlo su zgodni božićni darovi. —

Kod Uprade Glasnika Srca Isusova mogu se još naručiti:

Molitvenik Majke Božje »Kongreganist« i »Kongreganistica« svaki po 8 dinara.

»Pomoć obitelji u posveti Presv. Srca Isusova« za 1 dinar.

Slike Srca Isusova i Marijina velike za na zid: finije 5 d. po komadu (Samo Srca Isusova), a jednostavnije (Srca Isusova i Srca Marijina) po 3 d.

Lijepo dopisnice sa raznim slikama Svetih; na bijelome papiru komad po 1 krunu; 100 komada 80 kruna; na papiru kakve su pošt. dopisnice 2 komada za krunu; 100 komada 40 kruna.

U svim označenim cijenama uračunata je već poština.

Molimo cijenjene čitatelje, koji nijesu namirili preplate za Glasnik, da to odmah učine, jer moramo i mi plaćati dugove!